

JOONA LINNA SARJA ESIMENE RAAMAT

HÜPNOTISDÖR

LARS KEPLER HÜPNOTISDÖR

algab veresaunaga - Stockholmis äratellumaks leitakse jänest
sünnukeha ning seejärel rüütmaja hokist ka tema naise ja pla-
itud lapsed. Pere vanemast tütrest võib saada kuratagegia-lärgmine
vigastatud poeg, veretööd ainus tunnistaja, viibib haigla intensiiv-
st tedihoitakse narkoosis. Üknes hüpnosis seisundis võiks poiss
tud roima, ilma et teda tahaks pöördumatu hingeline trauma. Jii
alkomissar Joona Linna üksikulemisprotsessi kiirendamise
riatu peategelase, Rootsi palnik ja kuulsama hüpnootikast Erik

on Joona Linna sarja esimene romaan.

Joona Linna sarja teine raamat

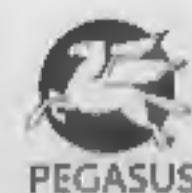
www.pera.ee

LARS KEPLER

Hüpnootisöör

Tõlkinud Marike Tammet

Originaali tiitel:
Lars Kepler "Hypnotisören"
Albert Bonniers Forlag

Rootsi keelest tõlkinud Marike Tammet
Toimetanud Dana Karjatse
Korrektuur Kaidi Lillemägi
Küljendanud ja kaane kujundanud Jan Garshnek
Trükitud Printon trükikojas

Copyright © Lars Kepler 2009
Tõlge eesti keelde © Kirjastus Pegasus OÜ ja Marike Tammet 2011

Neljas trükk
2014

www.pegasus.ee

ISBN 978-9949-472-76-5

TULI, TAPSELT NAGU TULI. Need olid esimesed sõnad, mis hüpnootiseeritud poisil üle huulte tulid. Vaatamata tema eluohtlikele vigastustele – sadadele noahaavadele näos, jalgadel, rinnus, seljas, taldadel, kaelal ja kuklas – oli poiss sügavale hüпноosi viidud, lootuses tema silme läbi juhtunust aimu saada.

"Ma püüan silmi pilgutada," pomises ta. "Ma lähen kööki, aga midagi on valesti, toolide all praksub ja mööda põrandat levib leekivpunane tuli."

Politseiassistent oli leidnud poisi ridamajast laipade hulgast ja oli teda surnuks pidanud. Poiss oli kaotanud suure koguse verd ja viibis meditsiinilise šoki seisundis, tulles teadvusele alles seitse tundi hiljem.

Ta oli ainus ellujäänud tunnistaja ning kriminaalkomissar Joona Linna arvates võis ta uurimisel suureks abiks olla. Kurjategija eesmärk oli olnud lihtsaim kohalviibijad tappa, seepärast oli tõenäoline, et ta polnud oma näo katmisega suuremat vaeva näinud.

Eriti kui ülejäänud asjaolud poleks nii äärmuslikud olnud, ei oleks keegi mõttesegi tulnud pöörduda hüpnootisööri poole.

Kreeka mütoloogias kujutatakse Hypnost tiivulise poisikesena, kes hoiab pilvus moonikupraid. Tema nimi tähendab und. Ta on surma kaksikvend ning öö ja pimeduse poeg.

Mõistet "hüпноos" kasutas nüüdisaegses tähenduses esmakordselt šoti kirurg James Braid. Selle terminiga kirjeldas ta unega sarnanevat seisundit, mida iseloomustab teravnenud tähelepanu ja suur vastuvõtlikkus.

Tänapäeval on teaduslikult kindlaks tehtud, et peaaegu kõiki inimest saab hüpnootiseerida, kuid seisukohad hüпноosi kasutatavuse, usaldusväärsuse ja ohtlikkuse osas lähevad endiselt lahku. Arvatavasti tuleb niisugune ambivalentsus sellest, et hüпноosi on kuritarvitanud läbi aegade nii petised, laadaveiderdajad kui ka julgeolekuteenistused kõikjal maailmas.

Puhitsemiselt on lihtne inimest hüpnoosi seisundisse viia, raske on aga kontrollida selle kulgu, juhatada patsienti õiges suunas, analüüsida ja töödelda tulemusi. Üksnes suure kogemuse ja ande abil on võimalik süvahüpnoosi tõeliselt valitseda. Terves ilmas leidub kõigest käputäis pädevaid arstiharidusega hüpnoosieksperte.

Öö vastu kaheksandat detsembrit

Erik Maria Bark ärkab telefonihelina peale võpatades unest. Enne lõplikku virgumist kuuleb ta end naeratades ütlevat:

"Ohupallid ja serpentiinid."

Nüüd äkilisest ärkamisest puperdamas, ei tea Erik isegi, mida nende sõnadega öelda tahtis, tal pole unenäo sisust aimugi.

Et mitte Simonet äratada, hiilib ta magamistoast välja ja sulgeb enne telefonile vastamist ukse.

"Jah, Erik Maria Bark kuuleb."

Kriminaalkomissar nimega Joona Linna pärib teispoole traati soome aktsendiga, kas Erik on tähtsa informatsiooni jaoks piisavalt ärkvel. Mehe mõtted langevad kriminaalkomissari kuulates aga ikka veel unenäost jäänud tumedasse vaakumisse.

"Kuulsin, et olete osav akuutset traumat ravima," ütleb Joona Linna.

"Jah," vastab Erik napsõnaliselt.

Ta võtab raportit kuulates valuvaigistit. Komissar selgitab, et ta peab ole kuulama ühe tunnistaja. Viieteistkümnepäevane poisike nägi pealt topeltmõrva. Probleem on selles, et poiss on raskesti vigastatud. Tema seisund on ebastabiilne, ta on meditsiinilise šoki seisundis ja teadvusetu. Otsel toodi ta Huddinge haigla neurokirurgia kliinikust Karolinska ülihaiglasse Solnas.

"Kes vastutav arst on?" küsib Erik.

"Daniella Richards."

"Ta on hästi kompetentne tohter ja ma olen kindel, et ta saab..."

"Tema just soovitaski mul helistada," katkestab komissar. "Daniella vajab teie abi ja asjaga on päris kiire."

Erik läheb tagasi magamistuppa riideid tooma. Rullkardinate vahelt langeb vöödile tänavalaternat valgusriba. Simone lamab selili ja silmitseb teda veidral tühjal pilgul.

"Ma ei tahtnud sind üles ajada," lausub Erik summutatud häälega.

"Kes see oli?" küsib naine.

"Keegi mees... politseikomissar, ma ei kuulnud, mis ta nimi oli."

"Milles asi?"

"Ma pean Karolinskasse sõitma," vastab Erik. "Nad vajavad abi ühe poisi ülekuulamisel."

"Mis see kell üldse on praegu?"

Simone heidab pilgu äratuskellale ja suleb silmad. Tema tedretähnili-sed õlad on lina kortsudest triibulised.

"Maga nüüd, Sixa," sosistab ta.

Erik tassib oma rõivad esikusse, paneb laelambi põlema ja riietub kiiruga. Tema selja taga sähvatab ere metalne helk. Erik pöörab ringi ja märkab, et poeg on riputanud uisud välisukse lingi külge, et neid mitte maha unustada. Kuigi tal on kiire, läheb Erik esikukapi juurde, võtab sealt kohvri ja otsib välja uisukaitsed. Ta kinnitab need vahedate uisute-rade külge, paneb uisud esikupõrandale ja lahkub korterist.

Kui Erik Maria Bark 8. detsembri öösel autosse istub, näitab kell kolm. Mustavast taevast langeb aeglaselt lund. Valitseb täielik tuulevaikus ja rasked helbed laskuvad uniselt tühjale tänavale. Erik keerab süütevõtit ja muusika hakkab justkui pehmete lainetena voogama: Miles Davise "*Kind of Blue*".

Ta sõidab lühikese teejupi läbi magava linna, Luntmakargatani kaudu piki Sveavägenit kuni Norrtullini. Lumesaju tagant aimub Brunnsvikeni laht nagu suur tume ava. Aeglaselt veereb auto haigla territooriumile, ebapiisava personaliga Astrid Lindgreni kliiniku ja sünnitusosakonna vahelt läbi, kiirituskeskusest ja psühhiaatriaosakonnast mööda. Erik pargib oma tavalisele kohale neurokirurgia kliiniku kõrval ja väljub autost. Tänavalaternate valgus peegeldub kõrge haiglakompleksi akendest vastu. Külastajatele mõeldud parklas seisab vaid mõni üksik sõiduk. Muusträ-taid liugleb tiibade vihinal pimeduses ümber pargipuude. Erik täheldab, et sellel ajahetkel autoteelt müra ei kostugi.

Ta pistab läbipääsukaardi masinasse, tipib kuuekohalise koodi ning astub fuajeesse, sõidab liftiga kuuendale korrusele ja kõnnib läbi koridori. Neonlambi valgustoru helgib plastkattega põrandalt vastu nagu jätka maanteekraavis. Alles nüüd tunneb Erik pärast äkilist adrenaliini-

öösootust väsimust. Uni oli ennist nii hea, jättes endast maha veel praegusest kestva õnnemaigu. Ta möödub operatsioonisaalist, läheb edasi ka liiglasliku surnuõhukambri udest, tervitab õde ja mõtleb veel kord läbi selle, millest kriminaalkomissar talle telefonis jutustas: poisike, kel on verejooks, kogu keha haavu täis, kes higistab, ei taha lamada, on rahutu ja püüleb kõva janu käes. Poisiga püütakse rääkida, kuid tema seisukord halveneb järsult. Teadvus kaob, süda lööb aga meeletult, ning vastutav arst Daniella Richards võtab vastu ainuõige otsuse kriminaalpolitseid patsiendi juurde mitte lubada.

Kaheteistkümnenda osakonna ukse taga seisab kaks vormiriietuse politseinikku. Lähemale astudes arvab Erik aimavat vilksatamas üle nende näo ärevuse virvet. Võib-olla on mehed lihtsalt väsinud, mõtleb ta nende ees seisatades ja isikuttõendavat dokumenti esitades. Politseinikud vahtavad ID-kaardile kiire pilgu ning vajutavad siis nuppu, mispeale üks nendest lahti paiskub.

Erik siseneb, surub Daniella Richardsil kätt ja paneb tähele naise pingutatud silujoont, allasurutud pinget tema liigutustes.

"Võta veidi kohvi," soovib Daniella.

"Kas meil on selleks mahti?" küsib Erik.

"Maksaverejooksu sain kontrolli alla," kostab Daniella.

Teksastes ja mustas pintsakus umbes neljakümne viie aastane mees istub kohviautomaadi juures ja klohmitab selle katet. Tema heledad juuksed on viimseini sassis ning huuled tõsised, kokku surutud. Erik mõtleb hetkeks, et see võib olla Daniella mees Magnus. Kohtunud ta temaga pole, üksnes Daniella kabinetis fotot näinud.

"Kas see on sinu mees?" küsib Erik sinnapoole viibates.

"Misasja?"

Daniella paistab ühtaegu hämmingus ja lõbustatud.

"Ma mõtlesin, et äkki Magnus tuli ka."

"Jä," naerab naine.

"Oled kindel? Ma võin tema enda käest küsida," naljatab Erik ja hakkab mehe poole astuma.

Daniella mobiiltelefon heliseb ja ta avab naerdes selle klapi.

"Erik, jäta järele," ütleb ta, enne kui telefoni vastu kõrva surub ja vastab: "Jaa, Daniella kuuleb."

Ta kuulatab, kuid midagi ei kosta.

"Halloo?"

Daniella ootab mõned sekundid, lõpetab seejärel nooniliselt kõne haval tervitusega "aloha" ning sulgeb klapi, et järgneda Erikule.

Too on jõudnud heledapäise mehe juurde. Kohvautomaat suhiseb ja pahiseb.

"Võta kohvi," lausub mees, püüdes kohvitopsi Erikule pihku suruda.

"Täna, ei."

Mees maitseb kohvi ja naeratab, nii et lohukesed põskedes nähtavale ilmuvad.

"Hää!" ütleb ta ning katsub taas topsi Erikule sokutada.

"Ma ei taha."

Mees joob veel paar lonksu, samal ajal Erikut silmitsedes.

"Kas ma võiksin su mobiili laenata?" küsib ta äkki. "Kui sobib. Ma unustasin enda oma autosse."

"Ja nüüd tahad minu mobiili laenata?" kordab Erik jäigalt.

Heledapäine mees noogutab ja vaatab talle otsa kahvatuil silmil, mis on hallid nagu poleeritud graniit.

"Sa võid uuesti minu oma võtta," ütleb Daniella.

"Täna."

"Pole tänu väärt."

Heledapäine mees võtab talle ulatatud telefoni, silmitseb seda ja kohatab Daniella pilku.

"Ma luban, et saad selle tagasi," ütleb ta.

"Seda kasutadki nii ehk naa ainult sina," naljatab Daniella.

Mees kõnnib naerdes eemale.

"See peab ikka su mees olema," arwab Erik.

Daniella raputab pead ja näeb korraga väga väsinud välja. Ta on silmi hõõrunud ja hõbehalli silmapliatsi põsele laiali ajanud.

"Kas vaatan patsiendi üle?" küsib Erik.

"Lase käia," noogutab Daniella.

"Kui ma juba niikuinii siin olen," kiirustab Erik lisama.

"Erik, ma kuulaksin sinu seisukohta väga hea meelega, ma tunnen ennast ebakindlalt."

Daniella avab vaikselt raske ukse ja Erik järgneb talle otse operatsioonisaali kõrval asuvasse sooja palatisse. Voodis lamab kõhn poisike. Kaks medõde seovad tema haavu ümber. Kogu ta keha katavad sajad õmblused ja torkehaavad. Neid on jalataldadel, rinnal ja kõhul, kuklal, keset pealage, näol, kätel.

Poisi pulss on nõrk, kuid väga kiire. Huuled on hallid nagu alumiinium, ta higistab, silmad kõvasti kinni pigistatud. Nina paistab olevat puu Verevalom laiub naha all tumeda pilvena, saades alguse kaelast ja salguades alla üle rinna.

Erik märkab, et poisi nägu on vaatamata vigastustele väga ilus.

Daniella annab poolihääli aru asjade seisust, kuidas poisi näitajad on liikunud, kuid vakatab korraga koputuse peale. Taas too heledapäine mees, kes lehvitab neile läbi ukse klaasruudu.

Erik ja Daniella vaatavad teineteisele otsa ja lahkuvad läbivaatustoast. Heledapäine mees seisab jälle suhiseva kohvimasina juures.

"Üks suur cappuccino," ütleb ta Erikule. "Sul võib seda vaja minna, kui kohtud poisi leidnud politseinikuga."

Alles nüüd mõistab Erik, et heledapäine mees on sama kriminaalkomissar, kes ta vähem kui tunnikese eest üles äratas. Mehe soomepärase hääle ja et hakanud ennist telefonitsi nii kõrva või oli Erik selle märkamiseks lihtsalt liiga väsinud.

"Miks ma peaksin tahtma kohata poisi leidnud politseinikku?" pärib Erik.

"Selleks et aru saada, miks ma pean üle kuulama..."

Joona vakatab Daniella telefoni helina peale. Ta õngitseb selle pintsakutaskust välja, jätab tähelepanuta naise väljasirutatud käe ja kiikab kiiruga mumbinäitu.

"See on ilmselt mulle," kohmab Joona kõnet vastu võttes "Jah... Ei, ma tahan teda siin näha. Okei, aga sitta sellest."

Komissar naeratab, kuulates telefonis kolleegi vastuväiteid.

"Aga tead, mis värk on või," ütleb Joona.

Teine karjub midagi vastuseks.

"Ma teen seda nii, nagu mulle meeldib," ütleb Joona rahulikult toonil ja lõpetab seejärel kõne.

Ta ulatab telefoni tasaste tänusõnadega Daniellale tagasi.

"Ma pean patsiendi üle kuulama," selgitab ta tõsiselt.

"Kahju küll," kostab Erik, "aga minu seisukoht ühtib doktor Richardi omaga."

"Mullal poiss minuga rääkida tohib?" küsib Joona.

"Mulle senikaua, kuni ta šokis on."

"Ma teadsin, et sa niimoodi vastad," nendib Joona tasa.

"Seisukord on endiselt väga kriitiline," selgitab Daniella. "Kopsu-
helme on kahjustatud, peensool ja maks ja..."

Siseneb mees räpases politseivormis, pilk rahunult ekslemas. Joona viipab, astub ta juurde ja surub kätt, öeldes midagi poolihääli, mispeale politseinik tõmbab kämbлага üle suu ja jääb arste silmitsema. Kriminaalkomissar kordab politseinikule, et kõik on korras, neil on vaja olukorrast ülevaade saada ja et see võiks olla neile suureks abiks.

"Noh, tähendab," lausub politseinik tasakesi kõhatades. "Meile tuleb raadio teel teade, et koristaja on leidnud Tumba spordiplatsi tualetist mingi surnud tüübi. Meie istume juba Huddingevägenil autos ja meil pole muud, kui ainult keerata Dalavägenile ja sealt mere poole. Jan, mu kolleeg, läheb sisse, mina räägin samal ajal koristajaga. Algul me mõtlesime, et tegemist on üledoosiga, aga varsti saab selgeks, et tegu on ikkagi millegi muuga. Jan tuleb riietusruumist välja, näost täiesti valge, ja ei taha mind nagu sissegi lasta. Ütleb kolm korda, et kuradi suur lasu verd on, ja istub aga joonelt trepile maha ja..."

Politseinik jääb vait, istub toolile ja jääb enda ette jõllitama, suu pooleldi ammuli.

"Kas sa jätkaksid?" küsib Joona.

"Jah... noh, kiirabi tuleb kohale, surnu isik tuvastatakse ja mina saan ülesandeks sugulastega rääkida. Meil on väike personalinappus, nii et pean sõitma üksi. Sest mu ülemus ütleb umbes nii, et tema ei taha Jani selles seisundis minema lasta, no ja sellest võib ju arugi saada."

Erik vaatab kella.

"Sul on aega kuulata küll," lausub Joona oma rahuliku soomepärase hääldusega.

"Hukkunu," jätkab politseinik langetatud pilgul, "on Tumba gümnaasiumi õpetaja ja elab jõe ääres uues ridaelamurajoonis. Keegi ust lahti ei tee. Lasen mitu korda kella. Noh, ma ei tea isegi, miks ma lähen ümber terve maja ja valgustan taskulambiga õue pool ühte akent."

Politseinik vakatab huulte värinal ning hakkab küünega tooli seljatuge kriipima.

"Jätka, ole kena," palub Joona.

"Kas ma pean? Sest ma... ma..."

"Sa leidsid poisi, tema ema ja väikese viieaastase tüdruku. Poiss oli ainsana veel elus."

"Ma küll arvasin algul... ma..."

Ta vakatab taas, näost täiesti kahvatu.

"Aitäh, et sa tulid, Erland," lausub Joona.

Politseinik noogutab kiresti ja tõuseb, tõmmates käega üle räpase vormipintsaku, ning lahkub ruumist.

"Kõiki oli lõigatud," jätkab Joona. "Puhas hullumeelsus – hirmsasti peksitud, jalgadega, kätega, erinevate esemetega lõhutud, ja see väike tüdruk... tema oli päris pooleks lõigatud. Alakeha ja jalad olid teleka ees ripitoolis ja..."

Ta vaikib ja jälgib veidi aega Erikut, enne kui jätkab:

"Tundub, nagu oleks mõrtsukas teadnud, et pereisa viibib spordiplatsil," selgitab Joona. "Seal käis jalgpall, tema oli kohtunik. Kurjategija ootas, kuni mees üksi jäi, siis tappis ta, tükeldas agressiivselt, ja sõitis siis edasi ridaelamajja, et ka teised ära tappa."

"Kas asi käis selles järjekorras?" küsib Erik.

"Minu arusaamist mööda küll," vastab komissar.

Erik tunneb, kuidas tema käsi suud pühkides värisema lööb. Isa, ema, poeg, tütar, mõtleb ta väga aeglaselt ja kohtab siis Joona Linna pilku.

"Mõrvar tahtis hävitada terve perekonna," konstateerib Erik poolihääli.

Joona teeb kahtleva liigutuse.

"Just see ongi... Üks laps on veel puudu, vanem õde. Kahekümne kolme aastane. Me ei suuda teda leida. Teda pole ei oma korteris Sundbybergis ega ka oma poisi juures. Me peame võimalikuks, et kurjategija on ka teda taga. Sellepärast tahamegi tunnistaja niipea kui võimalik üles kuulata."

"Ma lähen palatisse ja teen üksikasjaliku läbivaatuse," ütleb Erik.

"Täna," noogutab Joona.

"Aga me ei või patsiendi elu sellega ohtu seada, et..."

"Arusaadav," katkestab Joona. "Ainult et mida kauem loo hargnemine aega võtab, seda pikerhvalt on mõrtsukal aega ka vanem õde üles otsida."

"Te peaksite ehk mõrvapaiga uurimise ette võtma," lausub Daniella.

"See käib täie hooga," kostab Joona.

"Sõida sinna ja kiirusta hoopis neid takka," tähendab Daniella.

"See ei anna niikuinii mitte midagi," ütleb komissar.

"Mis mõttes?"

"Me leiame neist kohtadest üksnes sadade, võib-olla tuhandete isikute segunenud DNA-d."

Erik pöördub tagasi patsiendi juurde. Ta seisab haigeraami ees, silmitses kahvatut, haavadega kaetud nägu. See pinnaline hingamine. Huulte

kangestumus. Erik nimetab ta nime, ja poist'naos tõmbub miski valuliselt pingule.

"Josef," kordab ta tasakesi, "minu nimi on Erik Maria Bark, ma olen arst ja vaatan su läbi. Sa võid noogutada, kui sa mu jutust aru saad."

Poiss lamab täiesti vaikselt, kõht lühikeste hingetõmmete taktis üles-alla liikumas, ja ometi on Erik täiesti veendunud, et poiss mõistis ta sõnu, kuid seejärel teadvuse tase langes ja kontakt katkes.

Kui Erik pool tundi hiljem palatist väljub, vaatavad Daniella ja kriminaalkomissar mõlemad tema poole.

"Kas ta jääb ellu?" küsib Joona.

"Sellele on liiga vara vastata, aga ta..."

"Poiss on meie ainus tunnistaja," katkestab Joona. "Keegi on tapnud tema isa, ema ja väikse õe, ja sama isik jälitab suure tõenäosusega praegu tema suurt õde."

"Seda me teame," ütleb Daniella. "Aga meie arvates võiks politsei tegeleda hoopis vanema õe otsimisega, selle asemel et meid siin segada."

"Me otsimegi, aga see käib liiga aeglaselt. Meil on tarvis poisiga rääkida, sest tema on arvatavasti näinud mõrtsuka nägu."

"Miks sa nii arvad?" küsib Daniella.

"Kui mõrtsuka eesmärk oli tappa kogu perekond, siis vaevalt ta näo varjamisega vaeva nägi," vastab Joona.

"Võib minna nädalaid, enne kui saame poisi üle kuulata," sõnab Erik.

"Ma tahan öelda, et me ei saa ju talle paljalt selleks elu sisse puhuda, et rääkida, kuidas terve ta pere on ära tapetud."

"Aga hüпноosi all," ütleb Joona.

Ruumi saabub vaikus. Erik mõtleb lumele, mida tema siia sõites Brunnsviki kohal taevast langes. Kuidas see puude vahel tumeda vee kohal allapoole keerles.

"Ei," sosistab ta endamisi.

"Kas hüпноos ei toimiks?"

"Sellest ei tea ma midagi," vastab Erik.

"Mul on nägude peale väga hea mälu," tähendab Joona, lai naeratus näol. "Sa oled kuulus hüпноotisöör, sa võiksid..."

"Ma olin blufimees," katkestab Erik.

"Mina küll nii ei arva," kostab Joona. "Ja praegu on hädaolukord."

Daniella punastab ja naeratab põranda suunas.

"Ma ei suuda," ütleb Erik.

"Praegu vastutan patsiendi eest mina," lausub Daniella kõrgendatud hääletooniga. "Ja ma ei ole just kuigi huvitatud siin mingit hüпноosi lubama."

"Aga kui see sinu hinnangul patsiendile mingit ohtu ei kujutaks?" küsib Joona.

Erik mõistab, et kriminaalkomissaril oli kohe algusest peale hüпноos võimaliku abinõuna meeles mõlkunud. Talle jõuab kohale, et tegu pole peljalt uimnõttega. Joona Linna on palunud tal haiglasse kohale tulla üksnes selleks, et veenda teda patsienti hüпноotiseerima, mitte aga seepärast, et ta on ekspert akuutse šoki ja trauma alal.

"Ma lubasin endale, et ei tegele hüпноosiga enam mitte kunagi," ütleb Erik.

"Okei, saan aru," lausub Joona. "Ma olen kuulnud, et sa olid oma ala peeter, aga no mida kuradit, ma pean su valikut austama."

"Kahjuks tõesti," ütleb Erik.

Ta vaatab läbi akna patsienti ja pöördub siis Daniella poole.

"Kas ta sai desmopressiini?"

"Ei, ma tegelikult ootasin sellega," vastab Daniella.

"Miks?"

"Iromboembooliliste komplikatsioonide oht."

"Ma jälgisin diskussiooni, aga minu meelest asi ei klapi, ma annan oma pojale kogu aeg desmopressiini," ütleb Erik.

Joona tõuseb raskelt toolist.

"Ma oleksin tänulik, kui sa võiksid soovitada mõnd teist hüпноo-
tisööri," lausub ta.

"Me ei tea isegi, kas patsient üldse teadvusele tuleb," vastab Daniella.

"Aga tahaksin proovida..."

"Ja ta peab ju ometigi teadvusel olema, et teda hüпноotiseerida saaks," lõpetab Daniella üht suunurka pisut muigvele venitades.

"Ta kuulas, kui Erik temaga rääkis," märgib Joona.

"Minu meelest küll mitte," pomiseb Daniella.

"Tegelikult ta kuulis mind küll," ütleb Erik.

"Me võiksime päästa tema õe," jätkab Joona.

"Ma sõidan nüüd koju," lausub Erik tasa. "Anna patsiendile des-
mopressiini ja kaalu barokambri varianti."

Ta läheb palatist ja võtab mööda koridori lifti juurde sammudes ar-
stikuli seljast. Fuajees sagib mitugi inimest. Uksed on lukust lahti tehtud

ja taevast on ivake valgemaks läinud. Juba siis, kui auto parklast välja vee-
reb, sirutab ta kile väikese puust karbikese järele, mida kindalaekas hoiab.
Pilku teelt tõstmata kougib ta kirju papagoi ja pärismaalasega kaunistat-
tud kaane lahti, haarab kolm tabletti ja neelab kiiruga alla. Ta peab nüüd
hommikul paar tunnikest magada saama, enne kui tuleb Benjamin ära-
tada ja talle süüsti teha.

Teisipäeva hommik, kaheksas detsember

Kriminaalkomissar Joona Linna tellib Bergsgatanil väikeses hommi-
kusöökikohas nimega Il Caffè suure võileiva Parma juustu, *bresaola*
ja pakesekuivatatud tomatitega. On varajane hommik ja kohvik on äsja
lühidelt rehtud: tüdruk, kes tema tellimuse vastu võtab, ei ole jõudnud veel
teha pahtkottidest lahtigi pakkida.

Uues rehmisel hilisõhtul Tumbas kuriteopaiku uurinud, Solnas Karo-
linaka haiglas ainsat ellujäänud ohvrit külastanud ja rääkinud keset ööd
mõrma arsti, Daniella Richardsi ja Erik Maria Barkiga, sõitis ta koju
Freidhällis asuvasse korterisse ja magas ühtejutti kolm tundi.

Nüüd ootab Joona oma hommikusööki, vaadates läbi uduse akna rae-
koja poole ja mõeldes maa-alusele käigule, tunnelile, mis politsei hiig-
liliku hoone ja raeoja vahel pargi alt läbi jookseb. Ta saab pangakaardi
rapast, lieneb klaasletilt tohutusuure pastaka, kirjutab kviitungile allkirja
ja lahkub kohvikust.

Taevast langeb suurel kiirusel lörtsisegust lund, kui ta Bergsgatanit
mööda üles ührib, see võileivapakk ühes ja spordikott saalihokikepiga
teine käes.

Õhtul kohtume siis jälitusega – ja häda meile, mõtleb Joona. Piitsa
saame, täpselt nagu lubati.

Riikliku kriminaalpolitsei saalibändi meeskond kaotab munitsipaal-
politseile, liikluspolitseile, merepolitseile, rahvuslikele sisekaitsejõudu-
tele, marulipolitseile ja kaitsepolitseile. See-eest annab toimunu neile ka
püsiva põhjuse pärast kokku saada ja ennast kõrtsis korralikult lohutada.

Ainusad, keda me võitnud oleme, on laborionud, mõtleb Joona.

Piki politseimaja külge peasissekäigust mööda kõndides pole tal
ainuigi, et ta ei mängi täna ei saalibändit ega lähe ka kõrtsi. Ta märkab, et
keegi on joonistanud ringkonnakohtu istungisaali sildile haakristi. Pik-

kade sammutudega kiirustab ta edasi Kronobergi kohtu poole ja näeb, kuidas kõrge värav ühe auto järel hääletult sulgub. Lumehelbed vahiputka suurel aknaruudul sulavad. Joona mõeldub politsei tujumishallist ning lõikab otse üle muru hiiglasliku kompleksi otsasissekäigu poole. Hoone fassaad meenutab tumedat läikimalöödud vaske kusagil vee all, mõtleb Joona. Kohtu eelistungite saali ees asuvas pikas rattaparklas pole ühtki ratast; mõlema lipuvarda küljes ripub lipp märja kaltsuna. Joona sörgib metallist sambaaluste vahelt ja kõrge kohrutatud klaaskatuse alt läbi, trambib kingad puhtaks ning astub siis riikliku politseiameti peakuksest sisse.

Rootsis vastutab politseisüsteemi eest justiitsministeerium, millel pole aga võimu otsustada, kuidas seadust rakendada. Ainus tsentraalne haldusorgan on riiklik politseiamet, kuhu kuuluvad riiklik kriminaalpolitsei, kaitsepolitsei, politseiakadeemia ja riiklik kriminalistika labor.

Riiklik kriminaalpolitsei on Rootsi ainus keskne operatiivne politseijõud, mis vastutab raske kuritegevuse vastu võitlemise eest riiklikul ja rahvusvahelisel tasemel. Siin töötab Joona Linna üheksandat aastat kriminaalkomissarina.

Joona läheb mööda koridori, võtab kuulutusetahtli juures mütsi peast, laseb silmad üle sedelite joogakursuse ja müügiloleva haagissuvila kohta, üle riigiteenistujate, politsei ja ohvitserkonna ametiühingu teatiskirja ning info taktikalise laskmise klubi muutunud trenniaegade kohta.

Reedel pestud põrand on juba väga must. Benny Rubini kabinet, uks seisab poikvel. Kuuekümnendaastane halli vuntsi ja päevitamisest liigkortsulise nahaga mees kuulus mõned aastad Palme mõrva uurimisgruppi, ent on nüüd hõivatud kommunikatsioonikeskuse ja uuele raadiosüsteemile Rakel üleminekuga seotud töödega. Ta istub arvuti taga, sigaret kõrva taga, ja tipib midagi hirmuäratava aeglusega.

"Mul on silmad kukla taga," sõnab ta järsku.

"See võib-olla siis selgitab, miks sul kirjutamine nii kaua aega võtab," naljatleb Joona.

Ta paneb tähele, et Benny viimane leid on lennukompanii SAS reklaamiga plakat, mis kujutab noort, parasjagu eksootilist pisikestes bikinides naist kõrrega puuviljajooki imemas. Benny vihastas keelu peale omada paljaste tüdrukutega kalendreid nii väga, et enamik uskus teda koha üles ütlevat. Selle asemel on ta pikkade aastate vältel pühendunud vaikivale türkiale kodanikuallumatuks. Iga kuu esimesel kuupäeval vahetab ta seinakaunistuse välja. Keegi pole öelnud, et keelatud oleksid

lennukompaniide reklaamid, pildid laaliaetud jalgadega uisuprintsessidest, joogapühendid või Hennesi & Mauritzi pesureklaamid. Joona mäletab plakatit naissprinter Gail Deversiga libuvates šortsides ja kunstnik Egon Schielele julget litograafiat, mis kujutas punajuukselist naist hargitanis reisi vanasõrgses pulvis aluspüksus.

Joona otsustab, et tervitada oma kolleegi ja assistenti Anja Larssonit, kes istub paadavatud suuga arvuti ees, sõrjal näol nii süvenenud ilme, et Joona otsustab teda mitte segada. Selle asemel läheb ta oma tuppa, riputab märja ommik ukse kõrvale, lülitab sisse adventitähed aknal ja sirvib kütuga läbi oma posti: mingi töökeskkonna-alane üllitis, säästulampide pakutamine, juhtepärmimine advokatuurist ja kutse personaliosakonnast akadeemilise jõuluehete koostöötlemisele.

Joona lahkuv kabinetist, läheb koosolekusaali, istub oma tavalisele kohale, keerab võileivapaki paberist lahti ja hakkab sööma.

Pikad ainal rippuvad suudel valgel tahvil seisab kirjas: riietus, kaitsevarustus, rehviparagaar, sõiduvahend, sõhuk, muud tehnilised abivahendid, kindad, jantapüksid, alternatiivsed edastamisvõimalused, raadioside, kaitse, kaitse, kaitse, kaitse.

Peter Bradoni meenutab koridoris, näeb rahulolevalt ja toetub uksepahtlele, mis kaitseb teda pöörde. Peter on külas lihaseline kolmekümne aastane mees, viimastest kolmest, mis teeb temast Joona otsese ülemuse. Asjad on ta hõlmanud Magdalena Ronanderiga, panemata tähele, kuidas värvitud püksid ja püksid püksid teda tööalasemale toonile pühendada. Magdalena meenutab rahulolevalt aastat jättesõuakonna inspektorina ja on meeldivalt meenutavalt lõpetanud jättesõuakonna enne kolmekümnenda-aastaseks saamist.

Meenutab Peter meenutavalt hõlmanud Magdalenale kõlmusid teenivust, mis on valitud ja selle kohta, kui üht ja pühenduda saadab, et viimastest jättesõuakonna kolmest on. Peteri kolmekümnenda-aastase tähele panemata rõõgub Magdalena, et peab rahulolevalt lastude üle ühiskajaliku üht.

"Aga sulle meeldivad need need - või kuidas?" ütleb Peter.

"Ei, rahendab, ma kaitan Olof 17," vastab Magdalena. "Kuna see on hõlmanud kaitse 9. millimeetrite kaitsemeeskonnaga."

"Kas ei ole kaitse mitte seda Fichti gma..."

"Kaitse kaitse... aga pigem see on 17.17.17," kaitseb naine.

Meenutab meenutavalt koosolekusaali, istub kohale ja tervitavad Joona.

"Ja Glocke on ju ka püssirohugaasi väljutusavadega otse siliku kõrval," jätkab naine. "Vähendab tagasilööki nii kuradimoodi ja järgmine lask tuleb kiiremini."

"Millest Muumitroll mõtleb?" küsib Petter.

Joona naeratab malbelt ja tema helehallid silmad muutuvad lausa järselt selgeks, kui ta kostab oma laulva soome aktsendiga:

"Et sellel pole mingit tahtsust ja et otsustavaks saavad hoopis muud asjad."

"Nii et sinul pole laskurivõimeid vajagi," irvitab Petter.

"Joona on hea laskur," lausub Magdalena Ronander.

"Iga asja peale mihkel," ohkab Petter.

Magdalena ignoreerib Petterit ja poõrdub hoopis Joona poole.

"Kompenseeritud Glocki kõige suurem eelis on see, et pimedas pole püssirohugaase raua suudmest näha."

"Täitsa õigus," ütleb Joona tasakesi.

Magdalena paistab rõõmus, kui ta oma musta nahkmapi lahti teeb ja pabereid lehitsema hakkab. Siseneb Benny, võtab istet, silmitseb kõiki, lööb labakäe raskelt lauale ja naeratab seejärel laialt, kui Magdalena Ronander talle ärritatud pilgu heidab.

"Ma võtsin selle Tumba juhtumi," ütleb Joona.

"Mis juhtum see on?" küsib Petter.

"Terve pere pussitati surnuks," kostab Joona.

"Meil pole sellega mingit pistmist," ütleb Petter.

"Ma arvan, et tegemist võib olla sarimõrvari või vähemalt..."

"Kuule, lõpeta ükskord ära," katkestab teda Benny, vaatab Joonale otsa ja lööb peoga uuesti vastu lauda.

"See oli kõigest arveteõiendamine," jätkab Petter. "Laen, võlad, mängurlus... Tüüp oli Solvalla kihlveokontorites tuntud mees."

"Mängusõitlane," kinnitab Benny.

"Ta laenas raha kohalike kriminaalringkondadelt ja pidi selle eest tasuma," lausub Petter kokkuvõtlikult.

Kuumis jaab vaikseks. Joona joob natuke vett, nopib ules mõned võileivaraasukesed ja pistab suhu.

"Mul on selle loo osas mingi tunnetus," lausub ta summutatult.

"Siis pead paluma üleviimist teise osakonda," ütleb Petter naeratades.

"Riigikrimil pole sellega mingit pistmist."

"Minu meelest on."

"...kompenseeritud toole sin, kui seda juhtumit tahad," ütleb Pet-

ter ja mõrvaldaja uunida," jaab Joona kangekaelseks.

"Ostust on muna," vastab Petter.

"Võtsin ja võtab istet. Tal on geeliga üle pea kammitud

all ümballitud rõngad, lõua otsas punakas habemeoras ja

hüppel musta värvilise ülikond.

ütleb Benny rahuldolevalt.

"Ta on organiseeritud kuritegevuse alal üle terve maa

vestud ja avaldussektstiooni eest ja kuulub rahvusvahe-

koostööle.

"Kõik see keldi kostadi" küsib Petter. "Sa viskasid vist

kolmik vank," vastab too. "Võlgade sisse-

viimisele oleks pidanud sel ajal juba kodus

olema, sest tulumaksu lüües. Sissenõudja on kor-

rald, ta on võtnud, on tasakaalutu ja stressis

olema. Ta on võtnud väga tervet perekonda, et

ta võtaks, kuidas ligi on, lähed

olema. Ta on võtnud, et pluss punde sõudab."

"Kui vett, rohatah pihku,

"Püsi paigal," käsutab Petter. "Muidu ma pean..."

Joona ei kuula tema ähvardusi, sulgeb lihtsalt enda järel ukse ning läheb mööda koridori edasi, öeldes tere Anjale, kes küsival ilmel üle arvutiekraani tema pilku kohtab.

"Kas sa polegi koosolekul?" küsib Anja.

"Olen küll," vastab Joona ja liigub edasi lifti poole.

Kuuendal korrusel asub riikliku politseiameti koosolekusaal ja kantselei, kus istub Carlos Eliasson, riikliku kriminaalpolitsei ülem. Uks seisab irtakil, kuid on nagu tavaliselt rohkem kinni kui lahti.

"Sisse, sisse, sisse," ütleb Carlos.

Joona sisenedes valgub Carlose näole võrdselt murest ja rõõmust koosnev ilmete segu.

"Toidan oma kallikesed ära," ütleb ta akvaariumi servale koputades.

Ta vaatab naeratades pinna poole ujuvaid kalu ja puistab siis vette kalatoitu.

"Näe, võta siit natike," sosistab ta.

Carlos näitab näpuga kõige väiksemale paradiisikalale Nikitale suuna kätte, pöörab siis ümber ja lausub sõbralikult:

"Mõrvakomisjon küsis, kas sa võiksid Dalarna mõrvale pilgu peale visata."

"Selle lahendavad nad ise," vastab Joona.

"Ise nad küll nii ei paista arvavat – Tommy Kofoed käis mul siin audientsil..."

"Aga mul pole niikuinii aega," katkestab Joona.

Ta võtab istet Carlose vastas. Kabinetis lõhnab mõnusalt puidu ja naha järele. Päikesekiired piiluvad mängeldes läbi akvaariumi.

"Ma tahan Tumba juhtumit uurida," lausub Joona keerutamata.

Põgusaks hetkeks võtab Carlose soojal kortsulisel näol maad murelik ilme.

"Petter Näslund helistas mulle sekund tagasi, tal on õigus, see ei ole õige riigikrimi juhtum," kostab ta ettevaatlikult.

"Minu meelest just on," ei jäta Joona jonni.

"Ainult juhul, kui sissenõudmine on seotud suurema organiseeritud kuritegevusega, Joona."

"See polnud mingi sissenõudmine."

"Ei olnud või?"

"Mõrvat ründas kõigepealt meest," jaab Joona endale kindlaks. "See ei soostanud minna juurde, et jätkata juba perekonnaga seotud mõrvata"

last põlga pool, kui juhtimiskeskusesse tuli häire ja ta saadeti Hammarhyvagenile Upplands Väsby. Keegi naabritest oli politseisse helistanud ja kaevanud, et Olssoni lapsed saavad jälle kere peale. 1979. aastal oli Rootsi esimene riik maailmas, mis keelustas laste peksmise ning politsei oli saanud riiklikust politseiametist juhised jälgida uue seaduse täitmist täie tõsidusega. Yrjö Linna sõitis politseiautoga hoovi sisse ja peatus ukse juures. Ta ootas oma kolleegi Jonny Anderseni. Mõne minuti pärast saatis ta kolleegile raadiokutsungi. Jonny seisis Mamma vorstikioski juures sabas ning avaldas arvamust, et tema meelest võib üks pereisa vahel näidata küll, kelle jalas püksid on. Yrjö Linna oli tasase loomuga mees. Ta teadis, et vastavalt määrustikule tuleb viia sedalaadi arreteerimised läbi kahekesi, kuid ei käinud peale. Ta ei öelnud midagi, ehkki oli teadlik, et tal on õigus saada toetust ja abiväge. Ta ei tahtnud teist tüüdata, ei tahtnud paista nõrk ega saanud ka oodata. Yrjö Linna läks trepist üles neljandale korrusele ja andis kella. Ukse avas pelgliku pilguga tüdrukutirts. Yrjö palus tal trepikojas oodata, kuid tüdruk raputas pead ja jooksis tagasi korterisse. Yrjö Linna järgnes talle ja astus elutuppa. Tüdruk klopis rõduuksele. Yrjö avastas, et väljas rõdul seisab väike poiss, kel ainsaks riietusesemeks mähe ümber pepu. Ta paistis umbes kaheaastane. Yrjö kiirustas üle toa, et last sisse lasta, ja avastas purjus mehe seetõttu liiga hilja. Too istus täiesti vaikselt ukse taga diivanil, nagu rõdu poole pööratud. Yrjö pidi kasutama mõlemat kätt, et rõduukselt riiv eest tõmmata ja käepidet keerata. Ta tardus alles siis paigale, kui kuulis selja tagant haavlipüssi kõlksatust. Kajas lask, kolmekümnelt kuuest väikesest tinakuulist koosnev kobar tungis otse tema seljaajju ja tappis mehe peaaegu silmapilkselt.

Toona üheteistaastane Joonas kolis koos ema Ritvaga valgusküllasest kodust Märsta keskuses tädi kolmetoalisse korterisse Fredhällis Stockholmis. Pärast põhikooli lõpetamist ja kolme aastat Kungsholmeni gümnaasiumis astus ta politseiakadeemiasse. Ta mõtleb veel tänini üsna tihti samal kursusel õppinud sõpradele, jalutuskäikudele suurtel muruväljakutel, aspirandiajale eelnenud rahule ja esimesele politseiassistendina töötatud aastale. Joonas Linna on teinud elus üksjagu paberitööd, andnud oma panuse võrdõiguslikkuse kehtestamisse ametiühingute liinis, korraldanud liiklust Stockholmi maratoni ajal ja sadade liiklusõnnetuste korral, tundnud häbi, kui jalgpallihuligaanid sõimasid metroovagunis kõnniseva nauluga tema naiskolleege: "Mis teeb naispolku sauaga? – Sisse-välja täie rauaga!", on leidnud surnud heroïinisõitlasi, kehad mädaseid haavu täis, pidanud pikki tõsiseid kõnelusi taskuvarastega, aidanud kiirabiper-

tooni raskendavate roolipöörkutega, raäkinud aida põde-
 trampades ja hirmunud prostituutidega, kohanud sadu
 omi naast ja lõpet, alati sama käitumismustriga – pur-
 t, radio kovaks krutitud, aknakatted ette tõmma-
 palunud kühutajad ja roolipöörkuid, konfiskeerinud relvi,
 poekett, kord rüüskanud parast haiguslehel olles välja jalu-
 et kereõnnetuse paaris kangeks jaada, nägi ta pealt, kuidas üks
 kaoli lüüdi diil mooduva musliminaise rindu käperdas,
 et piki veepuud skulptuuride järele, läbi kogu parga,
 et moodu ja üle Vasterbo, piki Långholmenit Södermal-
 et tükimäe alls Hogsholmsgratant valgustööri juures.

Enamasti on Joonas Linna ametiredelil aua
 meeldivad mõnust nõudvad tööulesanded ja ta
 alchivad kroon ja kaks tammelehe-
 moldine noor erliste teenete eest.
 mine koostamistult ükskõikseks

Linna rüü kriminaalosa-
 tundes ja Karolinska haig-
 edraa taol
 Alas

Linna
 Linna

Linna
 Linna

Linna

"Kõigepealt tahan ma ühe asja selgeks teha. Kellel oli õigus? Kellel, sul või mul?"

"Sul," hüüab Carlos. "Jumala pärast, Joona, mis sinuga lahti on? Sul oli õigus nagu alati!"

Joona tõuseb, muuet kae taha peites.

"Nüüd pean ma oma tunnistaja üle kuulama, enne kui on liiga hilja."

"Sa kuulad poisi üle?"

"Jah."

"Süüdistajaga rääkised?"

"Ma ei kavatse uurimist üle anda enne, kui mul on kahtlusalune," ütleb Joona.

"Ei, seda ma ei mõelnudki," vastab Carlos. "Minu arvates oleks lihtsalt parem veenduda, et prokurör on samas paadis, kui kavatsed rääkida nii kõvasti viga saanud poisiga."

"Okei, sa oled tark nagu tavaliselt – ma helistan Jensile," lausub Joona ja lahkub.

1997. aasta märts, kaheksas detsember

Kriminaaltalituse ülemaga istub Joona Liina maal kaotuska haagla pinkonnas asuvasse tolmundis. Ta keerab võit sünnelukus, liik-
b autoga ettevõtlikult parklast välja.

Helistamist tuleb tal läbi mõelda,

on vaimud Mapp, mille vahele ta on

hüüab kõrvalistmel, ta sõn-

u, mida ta prokuratuurile

on ja milliseid

on ta

abidept loost, kor-

itud patsiendi

kalitept

Karim Muhammed saabus Rödströmska spordiplatsi territooriumile eile, esmaspäeval, seitsmendal detsembril kell 20.50. See oli õhtul tema viimane tööülesanne. Ta jättis oma Volkswageni bussi parklasse punase Toyota lähedusse. Jalgpalliväljaku ääres olid prožektorid kõrgete sõrestikmastide otsas juba kustutatud, kuid riietusruumis põles veel tuli. Karim avas bussi tagumised ukse, laskis rambi alla, ronis bussi ja päästis lahni väiksema puhastuskäru kinnitusrihmad.

Madala puitehitise juurde jõudes püüdis ta meeste riietusruumi uste lahti keerata, kuid märkas siis, et see polegi lukus. Ta koputas ning avas vastust saamata ukse. Alles siis, kui ta oli ukse plastist kiilu abil kinnitunud, märkas Karim verejälgi põrandal. Ta astus sisse, nägi mehe surnu keha, läks tagasi auto juurde ja helistas häirekeskusesse.

Koordineerimiskeskus sai raadio teel ühendust Tumba elektriraudteejaama läheduses Huddingevägenil sõitnud politseiautoga. Politseiassistentid Jan Eriksson ja Erland Björkander saadeti spordiplatsi üle vaatama.

Sellal kui Erland Björkander Karim Muhammedilt tunnistust võttis, läks Jan Eriksson riietusruumi üle vaatama. Eriksson arvas kuulvat ohvri suunast mingit heli, ja mõeldes, et too on veel elus, tormas tema poole. Meest ümber pöörates mõistis ta, et see pole võimalik. Keha oli väga rängalt läbi pekstud, puudu oli kogu parem käsivars ning rindkere oli sedavõrd vigastatud, et meenutas üleni vereläigust lahtist haava. Saabus kiirabi ning kohe seejärel politseiinspektor Lillemor Blom. Ohvri isikut vastati kiirelt – tegemist oli Tumba gümnaasiumi keemia- ja füüsika õpetaja Anders Ekiga, abielus Huddinge pearaamatukogu raamatukogu hoidja Katja Ekiga. Paar elas aadressil Gärdesvägen 8 ja kasvas kahte alaealist last, Lisat ja Josefit.

Kuna aeg oli hiline, tegi politseiinspektor Lillemor Blom politseiassistent Erland Björkanderile ülesandeks rääkida ohvri perekonnaga, võttes ise vastu Jan Erikssoni raporti ja tõkestades määrustepäraselt juurdepääsu kuriteopaigale.

Erland Björkander jõudis Tumba ridamaja juurde, parkis auto ja andis ukse tapa kella. Kui keegi avama ei tulnud, kõndis ta ümber hoone piktoas, avas taskulambi ja valgustas korteri sisemust. Esimene asi, mida ta silmas, oli tuur veretooli magamistoa põrandakattel, pikad jutid, nagu oleks kedagi uksest välja lohistatud, ja lähel lebav paar lasteprille. Lisa jõude kutsumata mindis Erland Björkander rõduukse lahti ja läks viimastatult relvaga korterisse. Ta otsis läbi kogu ridamelamuboksi, leidis kolm

u napp kutsus viivitamatult kohale politsei ja kiirabi, märkamata, et on veel elus. Erland Björkanderi kutsung sattus kogemata kanalile, loomulikult Stockholm piirkonda.

Õhtu 22.10, kui Joonas Linna Drottningholmsvägenil autosse istus, sõidameelehehtlikku kutsungit kuulis. Politseiassistent nimega Erland andis kaigus, et lapsed on tapetud, et ta on üksinda majas, et ema surnud, et kõik on surnud. Hetk hiljem, juba majast väljas, oli ta

Erlandi sõnadelt osalt tagasi saanud ja rääkis, et politseiinspektor Blom oli ta saatnud üksinda Gärdesvägenil asuvasse ridamajja. Erland andis vakatas, pomises, et räägib valel kanalil ja kadus see-

Erlandi sõnadelt osalt tagasi saanud ja rääkis, et politseiinspektor

Blom oli ta saatnud üksinda Gärdesvägenil asuvasse ridamajja.

Erland andis vakatas, pomises, et räägib valel kanalil ja kadus see-

Erlandi sõnadelt osalt tagasi saanud ja rääkis, et politseiinspektor

Blom oli ta saatnud üksinda Gärdesvägenil asuvasse ridamajja.

Erland andis vakatas, pomises, et räägib valel kanalil ja kadus see-

Erlandi sõnadelt osalt tagasi saanud ja rääkis, et politseiinspektor

Blom oli ta saatnud üksinda Gärdesvägenil asuvasse ridamajja.

Erland andis vakatas, pomises, et räägib valel kanalil ja kadus see-

Erlandi sõnadelt osalt tagasi saanud ja rääkis, et politseiinspektor

Blom oli ta saatnud üksinda Gärdesvägenil asuvasse ridamajja.

Erland andis vakatas, pomises, et räägib valel kanalil ja kadus see-

Erlandi sõnadelt osalt tagasi saanud ja rääkis, et politseiinspektor

Blom oli ta saatnud üksinda Gärdesvägenil asuvasse ridamajja.

Erland andis vakatas, pomises, et räägib valel kanalil ja kadus see-

Erlandi sõnadelt osalt tagasi saanud ja rääkis, et politseiinspektor

Blom oli ta saatnud üksinda Gärdesvägenil asuvasse ridamajja.

Erland andis vakatas, pomises, et räägib valel kanalil ja kadus see-

Erlandi sõnadelt osalt tagasi saanud ja rääkis, et politseiinspektor

Blom oli ta saatnud üksinda Gärdesvägenil asuvasse ridamajja.

Erland andis vakatas, pomises, et räägib valel kanalil ja kadus see-

Erlandi sõnadelt osalt tagasi saanud ja rääkis, et politseiinspektor

Blom oli ta saatnud üksinda Gärdesvägenil asuvasse ridamajja.

Erland andis vakatas, pomises, et räägib valel kanalil ja kadus see-

Erlandi sõnadelt osalt tagasi saanud ja rääkis, et politseiinspektor

Blom oli ta saatnud üksinda Gärdesvägenil asuvasse ridamajja.

Erland andis vakatas, pomises, et räägib valel kanalil ja kadus see-

Erlandi sõnadelt osalt tagasi saanud ja rääkis, et politseiinspektor

Blom oli ta saatnud üksinda Gärdesvägenil asuvasse ridamajja.

Erland andis vakatas, pomises, et räägib valel kanalil ja kadus see-

Pärast lühikest vaikushetke selgitas Lillemor-Blom, et kriminaal-assistent Erland Björkander oli saanud kõigest ülesandeks teatada pere-konnale nende kaotusest ning et ta oli tunginud ridamaja tagumise rõduuksest sisse omal initsiatiivil. Joonas kinnitas, et Lillemor oli toimunud õigesti, palus korduvalt vabandust ja küsis seejärel peamiselt viisakusest, mis Tumbas oli toimunud.

Lillemor kirjeldas Erland Björkanderi raportit selle kohta, kuidas noad ja lauahõbe verisel köögipõrandal vedelesid, tüdrukute prillidest vereplekkidest, käejälgedest ja surnukehade ning kehaosade paiknemisest korteris. Seejärel rääkis ta, et Anders Ek, kes tema hinnangul oli ohvritest viimane, oli sotsiaalse võimekuse oma mängusõltuvuse pärast teada. Ta oli koostanud võlgade likvideerimiseks tagasimakseplaani, kuid samal ajal laenanud raha mõningatelt selle piirkonna kurikuulsatelt kriminaalidele. Nüüd oli keegi võlanõudjatest rünnanud mehe peret, et teda enneti kätte saada. Lillemor kirjeldas Anders Eki surnukeha spordiplatsi riietusruumis ja selle kallal alustatud tükeldamist ning mainis, et jahinuga ja mahalõigatud käsi leiti dušikabiinist. Ta kirjeldas seda, mida teadis majas olnud perekonnast, ja rääkis, et poeg oli viidud Huddinge haiglasse. Korduvalt pöördus ta jutust tagasi oma osakonnas valitseva personalinappuse juurde, mistõttu kuriteopaiga ülevaatus viibis.

"Ma tulen sinna," ütles Joonas.

"Mistarvis?" küsis Lillemor üllatunult.

"Tahan pilgu peale visata."

"Praegu või?"

"Jah, täna," vastas Joonas.

"Kui tore!" lausus Lillemor viisil, mis pani Joonas uskuma, et see on tõsiselt mõeldud.

Joonas ei saanud hoobilt arugi, mis tema tähelepanu köitis. Selleks polnud esmajoones mitte kuriteo tõsidus, vaid mingi ebaklapp saadud info ja selle põhjal tehtud järelduste vahel.

Alles pärast mõlema mõrvapaiga, Rödastuhage spordiplatsi riietusruumi ja Tumbas Gärdesvägen 8 asuva ridamajaboksi külastamist oli ta kindel, et tema esialgne aimus läks kokku ka konkreetsete tähelepanekutega. Mõistagi ei olnud tegu veel kindlate tõenditega, kuid üksikasjad olid siiski sedavõrd markantsed, et ta ei suutnud hoiduda mõttelõnga edasi kerimast. Joonas oli veendunud, et isa oli tapetud enne, kui rünnati ülejäänud perekonnaliikmeid. Esiteks olid jalajäljed riietusruumis paistnud ridamaja omadega võrreldes jõulisemad, energilisemad, teiseks aga

plasti duširuumist leitud jahmoa ots murdunud, mis seletanuks, et köögipõrandal vedelenud terariistade otstarvet: mõrtsukas otsis midagi teha.

See oli palunud ühel Huddinge haigla üldarstil asjatundjana uurida, kui kohtuarstid ja riikliku kriminaaltehnilise laboratooriumi mehed asja üle võtavad. Nad tegid mõrvapaiga esialgse ülevaate, mille Joonas rääkis Stockholm kohtuarstide ühingu, paludes neil kohtumeditsiinilist lahingut.

Joonas ridamajast välja tuli, seisis Lillemor Blom laternaposti kõrval juures ja suitsetas. Joonas tundis, et pole juba ammu nii hästi olnud. Kõige tooremat vägivalda oli tarvitatud pisitüdrukute

kriminaaltehnikutele oli juba teel. Joonas astus üle mõrvapaiga veelevate sinivalgete plastintide ja kõndis Lillemori juurde.

See oli launud pimedaks ja tuuliseks. Nende näkku pudenes harva mõni helbeid, Lillemor oli mingil närbunud kombel ilus, tema nägu näis olevat kaetud väsimuskortsudega ning paksu lohaka meigikord. Tema meelest oli naine olnud aga alati ilus oma sirge nina, kõrgete silmade ja viltuste silmadega.

"Kas teie algatanud eeluurimise?" küsis Joonas.

"Ma raputas pead ja puhus suitsu välja."

"Kui see," ütles Joonas.

"Lihen siis koju magama."

"Lillemor," naeratas Joonas.

"Kui sa," naljatas Lillemor.

"Ma olen järele uurima, kas poisiga saab rääkida."

"Küll, ma tegin ühe asja, helistasin Rootsi kriminaaltehnilisele osakonnale Linköpingis, et nad Huddinge haiglaga kontakti võtaksid."

"Kui tore."

"Ma laskis konil maha kukkuda ja astus hõõguva suitsuotsa surma."

"Mis rapikimul selle juhtumiga õigupoolest pistmist on?" küsis ta ja poole kigates.

"Ma ei tea," pööras Joonas.

"Võib-olla põhjused ei olnud seotud mänguvõlgade sissenõudmisega, vaid ühe kindla asi lihtsalt ei klappinud. Keegi tahtis hävitada terve

perekonna, äga selle talituse taga olevad jõud ja motiivid olid seni veel
lühikesed.

Kui autosse istunud, helistas Joona Huddinge haiglasse ja sai teada, et patsient oli viidud üle Solnasse Karolinska haigla neurokirurgia osakonda. Talle öeldi, et poisi seisukord oli halvenenud tund pärast seda, kui Linköpingi kriminaaltehnikud lasksid ühel arstil temalt proove võtta.

Oli juba öö, kui Joona hakkas Stockholmi tagasi sõitma. Södertälje vägenilt helistas ta sotsiaalametisse, et juhatada sisse eeluurimise raames planeeritud ülekuulamistega seotud koostööd. Ta ühendati valvesõltumatu tunnistajate tugisiku Susanne Granatiga, kellele ta kirjeldas olukorra ja ärasusi ning palus luba tagasi helistada, kui selgub, et patsiendi seisund on stabiliseerunud.

Joona jõudis Karolinska haigla neurokirurgia intensiiviosakonda kell 02.05 ja sai veerand tundi hiljem võimaluse rääkida vastutava arsti Daniella Richardsiga. Tohter selgitas, et tema hinnangul ei tohi poist veel mitu nädalat üle kuulata, kui ta ka oma vigastuste kiuste uldse elu peaks jääma.

"Poiss on meditsiinilise šoki seisundis," lausus Richards.

"Mida see tähendab?"

"Tal on suur verekaotus, püüdes seda kompenseerida, hakkab süda klõppima..."

"Kas saite verejooksud peatatud?"

"Ma usun küll, ma loodan, ja me teeme pidevalt vereülekannet, aga hapnikupuuduse tagajärjel ei suuda keha ainevahetuse jääkidest vabaneda, veri muutub happelisemaks ja võib kahjustada südant, kopsu, maksa, neerusid."

"On ta teadvusel?"

"Ei."

"Kui ma pean siiski temaga rääkima," küsis Joona, "kas on võimalik midagi ette võtta?"

"Ainus, kes võiks poisi paranemist kiirendada, on Erik Maria Bark."

"Hüpnootisöör?" küsis Joona.

Daniella naeratas laialt ja tema põsed värvusid punaseks.

"Ära teda niiviisi nimeta, kui sa tema abi tahad," lausus ta siis. "Ta on meie tippekspert šoki ja trauma ravi alal."

"Oleks sul midagi selle vastu, kui paluksin tal siia tulla?"

"Vastupidi, ma mõtlesin ka ise selle peale," kostis naine.

Joona otsustas taskust telefoni ning mõistes, et ta oli selle autosse unustanud, luba laenata Daniella oma. Olles Erik Maria Barkile olukorda selgitanud, helistas Joona taas Susanne Granatile sotsiaalametisse lootust raakida peatselt Josef Ekiga. Susanne Granat rääkis, et kontaktid nende registrisse, et pereisa oli mangušörtlane ja et teatud tippest olid nad olnud kontaktis tütrega.

"Kas sa?" küsis Joona skeptiliselt.

"Muidugi," selgitas Susanne.

Teisipäeva hommik, kaheksas detsember

Erik Maria Bark on äsja jõudnud koju tagasi öiselt valvekülastusest Karolinska haiglasse, kus kohtus kriminaalkomissar Joona Linna. Mees meeldis talle, ehkki too püüdis Erikut sundida murdma oma lubadust mitte kunagi enam hüpnosisiga tegelda. Võib-olla muutis komisari nii sümpaatseks tema täiesti avameelne ja aus mure ohus oleva õe pärast. Keegi ajas tol hetkel ilmselt tütarlapse jälgi.

Erik läheb magamistuppa ja silmitseb voodis lebavat naist Simone. Ta tunneb end juba väga väsinuna, tabletid on mõjuma hakanud, silmad kipitavad, laud on rasked, uni juba tulekul. Simone peale langev valge laik meenutab sakilise servaga klaasi. On möödas peaaegu terve öö, sest saadik kui Erik läks naise juurest haiglasse vigastatud poissi läbi vaatama. Nüüd võtab Simone kogu ruumi enda alla. Naise keha on raske, Tekel lebab jalgadel, öösärk on ümber piha üles libisenud. Ta lamab rambal kõhuli, õlgadel ja käsivartel kananahk. Ettevaatlikult laotab Erik tekki peale. Naine ütleb midagi tasakesi ja tõmbub kägarasse. Erik istub ja silmitab naise pahkluid, näeb, kuidas varbad reageerivad ja konksu tõmbuvad.

“Ma käin duši all ära,” ütleb Erik ja naaldub tahapoole.

"Mis selle politseiniku nimi oli?" küsis Simone kähedalt.

Aga enne kui Erik vastata jõuab, leiab ta end Observatooriumini. Ta kaevab mänguväljaku liivakastis ja leiab kollase kivi, mis on ümmargune nagu muna, suur nagu kõrvits. Ta kraabib kätega ja tunneb sellisel küljel pinnakonarusi justkui teravat hambärda. Rasket kivi ümber pöörates näeb ta, et see on dinosauruse pealuu.

"Kurat sind võtku!" karjub Simone.

Erk võpatab ja saab aru, et on magama jäänud ja näinud und. Tugevad tabletid uinutasid ta keset jutuajamist. Ta püüab naeratada ja kohtab Simone külma pilku.

"Nānā vipaśīti?"

“Kuidas sa jalle pihita?” küsib naine.

16.40" kuulab Simone ärritatult. "Kes on Daniella?"

1111

hädast, see oli lubadus, Erik," sisistas Simone vihaselt. "Ma usaldan ma oli nii loll, et ma tegelikult ka usaldasin..."

"Kuidas sa tead?" katkestas teda Erik. "Daniella Richards on mu
tõeline sõber. Mis temaga olema peab?"

...middle."

ed lühidalt natuke absurdseks kätte," ütleb Erik naeratades.

... on sinu meelest naljakas?" küsib naine. "Mõnikord olen ma hept uskunud, et ma suudan unustada selle, mis juhtus."

muuh taa paariks sekundiks, kuid kuuleb siiski naise sõnu.

...oh ke vist parem lahku minna," sosistas Simone.

...kui ta ei ole veel täiesti kindel, et ta ei ole kahele vahel pole midagi juhtunud."

hikut ei ole sel mingit tähtsust," lausub naine väsinult.

„Kuid Polegi mingit tähtsust või? Sa tahad minna lahku mingi
 mehega, ma tegin kümme aastat tagasi?”

...dan pengusja..."

Ma ei taha kuulda, ma tean kõike, ma... Kurat küll! Ma ei taha sellist
Ma ei ole armukadededa loomuga, aga ma olen loomult truu
sõnnikut ka vastutasuks.”

„Ei ole sind kunagi hiljem enam petnud ja ma ei kavatse kunagi...”

"Kõik tõestaks seda mulle?" katkestab Simone. "Ma vajan seda."

of good librettist usaldama," ütleb Erik.

'obkub naine ning lahkub magamistoast, padi ja tekk kaenlas.

hõõpab taskelt, teades, et peaks talle järgnema, mitte lihtsalt

Andena, ta peaks naise tagasi voodisse lohistama või külalistetoa

...li korvale põrandale magama heitma, kuid üni saab praegu

...võitu tal ei ole enam piisavalt jõudu vastu panna. Ta vajub voo-

100 mg tablettidest pärit dopamiini kehasse tulvavat, naudinguroh-

tunust üle näo kuni varvaste ja näpuotsteni levivat. Raske

...dubyl piluse pilvena temā teadvuse umber.

Kaks tundi hiljem avab Erik tasa silmad kahvatus aovalguses, mis kardinade vahelt sisse pressib. Kohe hakkavad õised pildid mööda lehvima Simone süüdistused ja poisike, kes lamab haiglas, sajad noahoobid valendaval kehal. Sügavad haavad kuklal, kaelal ja rindkerel.

Erik mõtleb kriminaalkomissarile, kes tundus olevat veendunud kurjategija tahtis mõrvata tervet perekonda. Esmalt isa, siis ema, poeg ja tütre.

Kõrval öökapil hakkab helisema telefon.

Erik tõuseb, kuid vastamise asemel tõmbab kardinad akna eest ja vaatab vastasmaja fassaadi suunas silmi, ootab viivu, püüdes mõtteid korrutada. Tolmujutid aknaruutudel paistavad hommikupäikeses selgesti sisse.

Simone on juba ära galeriisse läinud. Erik ei mõista tema reaktsiooni, miks ta pidi hakkama Daniellast rääkima. Ta juurdleb, kas põhjuseks polnud ehk midagi hoopis muud. Näiteks tabletid. Erik on teadlik, et raskuskujuline sõltuvus ei ole temast enam kuigi kaugel. Ent ta peab magama saama. Haigla õised valvekorrad on ta une ära rikkunud. Ilma tablettide ootaks teda kindel hukk, mõtleb ta kätt äratuskella järele sirutades, kui ajab selle põrandale.

Telefon jääb vaik, kuid ainult natukeseks ajaks, hakates siis uuesti helisema.

Erik kaalub, kas minna Benjamini juurde ja heita poja kaissu, äratada poiss tasakesi üles, küsida, kas ta nägi midagi unes.

Erik haarab öökapilt telefonitoru.

"Erik Maria Bark."

"Tere, siin Daniella Richards."

"Oled sa veel neuroloogias? Mis kell üldse on?"

"Veerand üheksa – tunnen juba väikest väsimust."

"Sõida koju."

"Vastupidi," sõnab Daniella vaoshoitult, "sina tule hoopis tapma. Komissar on suapoole teel. Ta paistab veelgi enam veendunud, et mõnimees on suukas jälitab vanemat õde. Ta ütleb, et peab poisiga rääkima."

Erik tunneb äkilist tumedat raskust silmade taga:

"See küll hea mõte ei ole, võttes arvesse..."

"Aga kuidas jääb õega," katkestab teda Daniella. "Ma tunnen, et ma varsti annan komissarile Josefi ülekuulamiseks loa."

"Kui sinu hinnangul patsient sellega hakkama saab," ütleb Erik.

"Hakkama saab? Kindlasti ei saa, veel on kaugel lüga vara, tema süü sükkord on... Ta peab kuulma, mis tema perega juhtunud on, saamata end

loota, saamata valmistuda... ta võib muutuda psühhootiliseks,

et see on otsustada," lõikab Erik.

"Tõuba politseid tema juurde lasta, see on üks asi, aga ma ei saa otsustada otsida ja oodata, ma tahan öelda, et poisi õde on kahtlane," ütleb Daniella.

"Kui on..."

"Õde otsib suurt õde taga," katkestab Daniella teda kõrgendatult.

"Küll."

"Õde, ma ei tea, miks ma sellest nii liimist lahti lähen. Võib-olla, et veel pole hilja, võib-olla sellepärast, et praegu saab veel midagi võtta. Väga tihti seda ju ei juhtu, aga seekord me saaksime peista, enne kui ta..."

"Sa õigupoolest tahad?" katkestab teda Erik.

"Õde tuleb ja tegema seda, mis sul hästi välja tuleb."

"Õde poisiga juhtunust rääkida, kui ta ennast paremini tunneb."

"Õde tuleb ja ta hüpnooti viima," lausub Daniella tõsiselt.

"Küll mitte," vastab Erik.

"Õde annab väljapaas"

"Õde ei saa."

"Õde pole selles nii hea kui sina."

"Õde peaks luba Karolinskas hüpnooti praktiseerida."

"Õde rääkida selle veel enne ära, kui sa siia jõuad."

"Õde olen lubanud mitte kunagi enam hüpnootiseerida."

"Õde ei võiks siia tulla?"

"Õde on vendi aega vaik, seejärel küsib Erik:

"Õde tuleb?"

"Õde"

"Õde tuleb telefonis iseenda kohisevat hingamist."

"Õde pole hüpnooti ei vii, siis ma lasen politseil asja üle võtta."

"Õde lõpetab kõne."

"Õde seisma, telefonitoru varisevas kaes. Raskus silmade taga rullub."

"Õde avab öökapi sahtli. Papagoi kujutisega puust laegast"

"Õde on selle ilmselt autosse jätnud."

"Õde üritab püües valgusse, kui ta läbi tubade Benjamini äratama"

Poeg magab, suu lahti, nägu kahvatu, ja näeb vaatamata magama ootusele kurnatud välja.

"Benni?"

Benjamin avab oma unesegused silmad ja vaatab teda, nagu oleks ta võhivõõras, enne kui naeratab oma naeratust, mis on püsinud tema sõltumusest saadik üsna muutumatuna.

"Käes on teisipäev – aeg ärgata."

Benjamin ajab end haigutades istuli, sügab pead ja vaatab seejärel telefoni, mis tal paelaga kaelas ripub. Seda teeb ta igal hommikul esimese asjana: kontrollib, kas talle on öö jooksul sõnumeid tulnud. Erik võtab välja puumapildiga kollase koti, mille sees on glükoproteiinipreparaat, desmopressiin, alumiiniumatsetaatriiritus, steriilsed süstlad, vatitupsud, kirurgiline sidet ja valuvaigistid.

"Kas praegu või hommikusöögi juurde?"

Benjamin kehkitab õlgu.

"Suva."

Erik desinfitseerib kiiruga poja kõhna käsivart, keerab selle aknast tulvava valguse suunas, tunneb lihase pehmust, koputab süstlale ja tõukab nõela ettevaatlikult naha alla. Sellal kui süstal aeglaselt tühjeneb, istub Benjamin ja sõrmitseb vaba käega oma mobiiltelefoni.

"*Shit*, mul on aku peaaegu tühjaks läinud," ütleb ta pikali heites. Ta vajutab samas vatitupsu vastu süstekohta, et vere immitsemist peatada. Benjamin peab jupi aega istuma, kuni isa tema käsivarrele kirurgilise teibi kinnitab.

Ettevaatlikult painutab ta poja jalgu, treenib seejärel peenikesi põlvliigeseid ja masseerib lõpuks jalalabasid ja varbaid.

"Kuidas tunne on?" küsib ta poja nägu silmist laskmata.

Benjamin teeb grimassi.

"Nagu ikka," ütleb ta.

"Tahad valuvaigistit?"

Poeg raputab pead ja Eriku mõtted lähevad korraga teadvusetule tuonistajale, paljude noahaavadega poisile. Võib-olla otsib mõrvar just sel hetkel tema täiskasvanud õde.

"Isa? Mis on?" küsib Benjamin ettevaatlikult.

Erik kohtab tema pilku ja vastab:

"Ma sõidutan sind kooli, kui tahad."

"Misjooks?"

Et lukk edeneb aeglasel mühinal. Benjamin istub isa kõrval ja ootab põksuval lukumisel tasakesi tukkuma suigutada. Ta haidab ja tunneb, kuidas ööune-järgne pehme soojus endiselt kehas Benjamin mõtleb sellele, et isal on kiire, aga ometi võtab ta aja, et teda kõoli viia. Poiss naeratab enda ette. See on alati nii. Et tal haiglas õudused juhtuvad, on ta mu pärast eriti mures. "Ma unustasin uisud ikkagi maha," ütleb Erik korraga.

"Ei."

"Kas ei?"

"Ei, see on, sellest pole midagi," ütleb Benjamin.

"Sa võid seda vahetada, kuid üks auto on ees. Kui ta on sunnitud minema, põrkab ta peaaegu prügiautoga kokku."

"Kui sa ei taha, siis ei saa." Poiss naerab.

"Kui sa ei taha, siis ei saa," ütleb Benjamin kõrgendatud

"Ei."

"Kas sa ei taha, sellest pole midagi," ütleb Benjamin.

"Kas sa ei taha, sellest pole midagi," ütleb Benjamin.

"Kas sa ei taha, sellest pole midagi," ütleb Benjamin.

"Kas sa ei taha, sellest pole midagi," ütleb Benjamin.

"Ei."

"Kas sa ei taha, sellest pole midagi," ütleb Benjamin.

"Kas sa ei taha, sellest pole midagi," ütleb Benjamin.

"Kas sa ei taha, sellest pole midagi," ütleb Benjamin.

"Kas sa ei taha, sellest pole midagi," ütleb Benjamin.

"Kas sa ei taha, sellest pole midagi," ütleb Benjamin.

"Kas sa ei taha, sellest pole midagi," ütleb Benjamin.

"Kas sa ei taha, sellest pole midagi," ütleb Benjamin.

"Kas sa ei taha, sellest pole midagi," ütleb Benjamin.

"Kas sa ei taha, sellest pole midagi," ütleb Benjamin.

"Kas sa ei taha, sellest pole midagi," ütleb Benjamin.

"Kas sa ei taha, sellest pole midagi," ütleb Benjamin.

"Kas sa ei taha, sellest pole midagi," ütleb Benjamin.

"Kas sa ei taha, sellest pole midagi," ütleb Benjamin.

"Kas sa ei taha, sellest pole midagi," ütleb Benjamin.

"Sina, kes sa võiksid kolm-neli filmi ühe õhtu jooksul ära vaadata, lausub Erik lõbustatult.

"Mis siis on sellega?"

“Ei midagi,” jätkab Erik muigvelsui. “Mis siin ikka? Mõned tahavad
võib-olla teada, kui mitu filmi päevas sa veel siis vaataksid, kui sulle
mid tõesti meeldiks? Kui sa armastaksid filme...”

“Lõpeta ära.”

“Sus peaks sul võib-olla kaks ekraani olema ja sa keriksid filme korda kuremini, et jõuaksid kõik läbi vaadata.”

Benjamin tunneb, et ei suuda hoiduda naeratamast, kui issi temaga
sedasi õrnutseb.

Äkitselt kostub summutatud pauk ja taevasse ilmub helesinine suitsuvärvi sakid tümber.

"Imelik aeg ilutulestikuks," ütleb Benjamin.

"Mis?" küsib isa.

“Vaata!” osutab Benjamin.

Taevas ripub suitsust täht. Benjamin näeb enda ees vaimusilmas nend
gil põhjusel Aidat ja tema kõht tõmbub krampi, tal hakkab kuum. Ta
misel reedel istusid nad Aida kitsas elutoas Sundbybergis vaikides tibi
dasti teineteise kõrval. Nad vaatasid filmi "Elephant", Aida väikeven
põrandal Pokémoni kaartidega mängimas ja omaette seletamas.

Kui Erik auto koolihoovi ette pargib, avastab Benjamin äkki Aida. Ta istub ukse taga ja ruk seisab teisel pool aeda ja ootab teda. Benjamini märgates ta lehvitab käsi. Benjamin võtab koolikoti ja kohmab närviliselt:

"Head aega, issi, aitäh söidutamast."

"Ma armastan sind," ütleb Erik vaikselt.

Benjamin noogutab ja asutab minekule.

"Kas täna õhtul filmi vaatame?" küsib Erik.

"Ma ei tea," vastab Benjamin mahalöödud pilgul.

"Kas see seal on Aida?" küsib isa.

"Jah," kostab Benjamin peaaegu hääletult.

"Ma tahaksin talle tere öelda," lausub Erik ja väljub autost.

"Aga miks siis?"

Nad lähevad Aida juurde. Benjamin julgeb vaevalt talle otsagi vaadata ja tunneb end väikese titana. Aida ei tohi arvata, nagu sooviks ta teta pulbul isa heakskiitu. Temale ei lähe korda, mida isa arvab või arvab Aida.

oende Lihenedes narvi murevat. Tä pundleb kordamööda teda ja
 tema kut Benjamin mingi selgitusega lagedale jõuab tulla, siru
 ta ja lausub:

on d ettevaatlikult käe vastu. Benjamin paneb tähele, et isa jah-
 riku tuiaveeringust: neiu kaelale on tätoveeritud haakrist. Selle
 üle lüües taht. Aida on tõmmanud silma ümber mustad ran-
 t on kalte lapsikusse patsi palmitud ja seljas kannab ta musta
 ... linnamäeks virvitad tüllseelikut.

„Bogumun sa Erik,” utleb Erik.

uhtel on nõrk ja hele. Benjamin punastab ja vaatab närviliselt ning seepärast maha.

"Neredesin şimdi?" küsüb Erik.

«004 0000 000?» ütleb tüdruk vastu.

komitee," ütleb Aida ja kohtab väga korraks Eriku pilku.

...and she said, "I'm not sure..."

pe püüst," katkestab tüdruk. "Ma ei ole midagi, ma olen liht-

hüü tundes sekkub Benjamin vestlusse, süda rinnus raske

...mõned aastad tagasi teatud ringkondadesse," ütleb Benja-
t "Aga leidis, et nad on idioodid ja..."

...talle seletada," katkestab Aida teda ärritunult.

in vakantiehutkeks.

...mõõden lihtsalt seda, et oma vigu tunnistada on julge

...mina tõlgendan seda," ütleb Erik, "mina tõlgendan seda kui
...mõtust otsustada seda maha võtta..."

...midagi," hüüab Benjamin. "Sa ei tea temast midagi!"

... ja lähed ära. Benjamin kirstustab talle järele. "doo," hüppeldab ta. "Paps on nii piinlikkusttekitav..."

pule sus öngüs?" küsib Aida.

• Benjamin vaikselt.

"Kui minu meelest võib tal õigus olla," ütleb tüdruk, naeratab
võib poisil käe enda pilku.

Teisipäeva ennelõuna, kaheksas detsember

Kohtumeditšuni osakond asub punastest tellistest hoones Retzumi tee 5, otse Karolinska instituudi suure linnaku keskel, olles ühest küljest ümbritsetud mahukate hoonekompleksidega. Joona Linna keerab maja juurde ümber, peatub ja jätab auto külalisteparklasse. Pärast sissekäigu juurde kõndides möödub ta hallasest muruplatsist ja rauda laadimisplatvormist.

Joona mõtleb, kui imelik see on, et sõna "obductio" tähendab ladina keeles katmist, peitmist ja mähkimist, kuigi lahangu ehk obduktsiooni ehk autopsia käigus tehakse tegelikult vastupidist. Võib-olla on asi lihtne selles, et alateadlikult on tahetud rõhutada selle tegevuse lõppu, kui keha pärast lahangut suletakse ja kõik siseorganid taas kinni kaetakse.

Olles vastuvõtulaua tüdrukule oma nime teatanud, tohib ta minna kohtumeditšini professori Nils Åhléni kabinetti, keda üldiselt Nõelast hüüatakse, kuna ta kirjutab kõigile oma raportitele alla N. Åhlén.*

Nõela kabinet on moodsa sisustusega, tooni annavad kõrgläikivad valged ja matid helehallid pinnad, kõik hinnaline disaineritöö. Vähehaaval pehme mööbli sõrestik on valmistatud harjatud terasest ja istmepadjad on kaetud valge pingul nahaga. Kirjutuslaua valgustus langeb läbi laua kohal rippuva suure klaasplaadi.

Nõel raputab Joona kätt laua tagant tõusmata. Ta kannab arstikihel all valget polosärki ja peas valgete raamidega lenduriprille. Tema nägu on kitsas ja siledaks raseeritud, hallid juuksed siilisoenguks põetud, huuled kahvatud ning nina pikk ja kõver.

"Tere hommikust," susistab ta.

Seinal ripub pleekinud värvifoto Nõelast ja mõningatest tema kolleegidest – kohtuarstidest, kohtukeemikutest, kohtugeneetikutest, kohtu

oldest. Kõik kannavad valgeid arstikihleid ja näevad rõõmsad. Ühel kogunenud pingi ümber, kus lebavad mõned tumenenud kassid, pildib all ütleb, et tegemist on leiuga väljakaevamistelt pärinevatest haudadest, mis asuvad Björkö saarel turuplatsi

ühele," naugib Joona.

"Ja mis te otsisid seinale teipima," vastab Nõel rahulolematu häälega. Hoones oli ikka õlimaal, kaheksateist ruutmeetrit

siis pildid," üllatub Joona.

"Kuidas?"

"Kõik pildid ja kirjutuslaua kohal rippuva valgusti helk peegeldub

seinal."

"Kõik pildid ja kirjutuslaua kohal rippuva valgusti helk peegeldub seinal," üllatub Joona. "Kuidas?"

"Kõik pildid ja kirjutuslaua kohal rippuva valgusti helk peegeldub seinal," üllatub Joona.

"Kõik pildid ja kirjutuslaua kohal rippuva valgusti helk peegeldub seinal," üllatub Joona.

"Kõik pildid ja kirjutuslaua kohal rippuva valgusti helk peegeldub seinal," üllatub Joona.

"Kõik pildid ja kirjutuslaua kohal rippuva valgusti helk peegeldub seinal," üllatub Joona.

"Kõik pildid ja kirjutuslaua kohal rippuva valgusti helk peegeldub seinal," üllatub Joona.

"Kõik pildid ja kirjutuslaua kohal rippuva valgusti helk peegeldub seinal," üllatub Joona.

"Kõik pildid ja kirjutuslaua kohal rippuva valgusti helk peegeldub seinal," üllatub Joona.

"Kõik pildid ja kirjutuslaua kohal rippuva valgusti helk peegeldub seinal," üllatub Joona.

"Kõik pildid ja kirjutuslaua kohal rippuva valgusti helk peegeldub seinal," üllatub Joona.

"Kõik pildid ja kirjutuslaua kohal rippuva valgusti helk peegeldub seinal," üllatub Joona.

"Kõik pildid ja kirjutuslaua kohal rippuva valgusti helk peegeldub seinal," üllatub Joona.

"Kõik pildid ja kirjutuslaua kohal rippuva valgusti helk peegeldub seinal," üllatub Joona.

"Kõik pildid ja kirjutuslaua kohal rippuva valgusti helk peegeldub seinal," üllatub Joona.

"Kõik pildid ja kirjutuslaua kohal rippuva valgusti helk peegeldub seinal," üllatub Joona.

"Kõik pildid ja kirjutuslaua kohal rippuva valgusti helk peegeldub seinal," üllatub Joona.

"Kõik pildid ja kirjutuslaua kohal rippuva valgusti helk peegeldub seinal," üllatub Joona.

"Kõik pildid ja kirjutuslaua kohal rippuva valgusti helk peegeldub seinal," üllatub Joona.

* Nöel - rootsi keeles "nõel".

"Diski prolaps," lausub ta selgituseks, lahkub seejärel kontorist ja läheb piki koridori astuma.

Joona Linna järgneb Nõelale, kes aegapidi lahkamisosakonna peolaua lonkab.

Nad mööduvad kustutatud tuledega saalist, kus seisab roostevabast terasest lahkamislaud. See meenutab nõudepesulauda, kuid seda ümbritsevad neljakandilised sektsioonid ja kõrgendatud ääred. Nõel seisab ja kontrollib numbrit, tõmbab välja suure sahtli ja tuvastab, et see on tühi.

"Läind," naeratab ta ja astub koridori, mille põrandal jooksevad tuhanded pisikesed rattajäljed, avab siis uue ukse ja hoiab seda Joona ees.

Nad jäävad seisma valgustatud, valgete kahhelseintega saalis, mille ühele on kinnitatud suur kraanikauss. Vett immitseb kiiskavkollase loputusvoolikust põranda äravooluavasse. Pikal plastkattega lahkamislaual lebab alasti värvitu keha, kaetud sadade tumedate haavadega.

"Katja Ek," konstateerib Joona.

Surnud naise näojooned on kummaliselt lõõgastunud, suu paokil ja silmades rahulik vaade. Tundub, nagu kuulaks ta kaunist muusikat. Naise ilme ei lähe kuidagi kokku üle otsmiku ja põskede jooksva pika lõõgastava haavaga. Joona laseb pilgu üle Katja Eki surnukeha, mille kaelal on juba marmorjat soonilist tekstuuri.

"Loodame jõuda lahangu pärastlõunal tehtud."

"Jah, taevakene," ohkab Joona.

Teine uks avaneb ning saali siseneb ebakindla naeratusega noormees. Tal on kulmus mitu rõngast ja mustaks värvitud juuksed tilpnevad aeglaselt kitli seljal hobusesabas. Naeratades tõstab Nõel ühe käe hevitervitusega, millele noormees viivitamatult vastab.

"See siin on Joona Linna riigikrimist," tutvustab Nõel. "Üks neist, kes meid siin aeg-ajalt külastavad."

"Frippe," ütleb noormees ja surub Joona kätt.

"Poiss valis kohtumedit siini eriala," selgitab Nõel.

Frippe veab kätte paari latekskindaid ja Joona järgneb talle lahkamislauda juurde, tundes naist ümbritsevat külma ja halvalõhnalist õhupilve.

"Naise kallal tarvitati vägivalda kõige vähem," osutab Nõel "Väga harvadel juhtudel, mida paljudele löike- ja torkehaavadele."

Nad silmitsevad surnud naist. Laipa katavad suuremad ja väiksemad haavad.

"Peale selle on ta erinevalt kahest ülejäänud ohvrist jäänud ka kindlalt elavaks, tukeldamata või kõndistamata," selgitab Frippe.

"Kõrge kontrolliline aja lahangu käigus," lausub Nõel Joonale. "Ta võttis vastu osutanud," ütleb Joona.

"Tõenäoliselt võitles ta algul aktiivselt," vastab Nõel, "võttes vastu peopesadel, kuid seejärel püüdis varjuda ja lihtsalt ennast kaitsta."

"Kas ta näeb arsti pilku?"

"Võib-olla küünarvarte välispinnal," osutab Nõel.

"Kas ta näeb haavaid," pomiseb Joona.

"Jah."

Nõel tõstab ettepoole ja silmitseb pruunikaskollaseid plekke naise kehal.

"Kas ta näeb..."

"Jah, jah."

"Ta näeb alles mõni tund pärast surma, mõnikord isegi päevi pärast," lausub Nõel. "Lõpuks muutuvad need päris mustaks. Kogu asi muutub rohu langemisest."

Nõel tõstab rindelt refleksihaamri ja julgustab Frippe kontrollima naise lihaste lõõgastumist. Nooruke arst koputab haamrikesega naise peale ja katsub sõrmedega, kas lihas tõmbub kokku.

"Kõik normaalselt," ütleb ta Joonale.

"Kas ta näeb kolmeteistkümmet tunni jooksul," selgitab Nõel.

"Kõik parem päris surnud," lausub Joona ja võpatab, aimates Katja Eki keha kummituslikku liigahtust.

"Kõik normaalne – surnud õpetavad elavaid," kostab Nõel endamisi. "Kõik on aeg-ajal koos Frippega surnukeha kõhu peale keerates."

Nõel tõstab ühe käe ja katsub plekkidele naise tuharatel ja alaseljal ja käsivartel.

"Kõik normaalne, kuid ohver on palju verd kaotanud."

"Kas ta näeb," ütleb Joona.

"Kõik normaalne ja pärast surma ei ole enam mingit sisemist rõhustist," ütleb Nõel Frippele. "See võib näida enesestmõistetavat, aga veri ei voolu ja koguneb lihtsalt keha kõige madalamal asetsevatesse kohtadesse. Kõik lõpuks ilmuvad kõige sagedamini alusega kontaktis olevatesse kohtadesse."

"Kas ta näeb..."

"Kõik normaalne, kuid naise paremal sääremarjal olevat plekki, kuni see plekk kaob," ütleb Joona.

"Kas ta näeb neid saab minema vajutada veel kuni ööpäev hiljem."

"Aga mulle tundus, et ma nägin plekke ka puusahudel ja rinnal," ütles Joona kahtlevalt.

"Braavo," ütleb Nõel pisut üllatunud naeratusega Joona poole vaadates. "Ma ei arvanud, et sa neid märkad."

"Tähendab, ta on surnuna enne ümberkeeramist kõhuli lamades," ütleb Joona kange soomepärase hääldusega.

"Pakuksin, et kaks tundi."

"Nii et mõrtsukas viibis kaks tundi kohapeal," arutleb Joona. "Või tuli tema või keegi teine mõrvapaika tagasi ja pööras ta ümber."

Nõel kehatab õlgu:

"Mina olen veel lõplikust hinnangust kaugel."

"Kas ma tohin ühte asja küsida? Ma märkasin, et üks kõhuhaav näeb välja nagu akuutse keisrilõike haav..."

"Keisrilõike?" naeratab Nõel. "Miks mitte? Vaatame järele?"

Arstid keeravad surnukeha taas ringi.

"Sa mõtled seda siin?"

Nõel osutab nabast alguse saavale ja viisteist sentimeetrit sellest eemale poole jooksvale suurele lõikehaavale.

"Jah," vastab Joona.

"Ma pole veel jõudnud igat haava eraldi uurida."

"*Vulnera incisa s scissa*," ütleb Frippe.

"Jah, see näib olevat lõikehaav, nagu seda rootsi keeles nimetatakse," tähendab Nõel.

"Ja mitte torkehaav," lisab Joona.

"Võttes arvesse korrapäraseid lõikeservi ja et ümbritsevad kuded ei ole puutumata..."

Nõel urgitseb sõrmega haavas ja Frippe kummardub ettepoole, et paremini näha.

"Jah."

"Haava seinad..." jätkab Nõel, "ei ole just eriti vererohked, aga ta vakatab järsult."

"Mis lahti on?" küsib Joona.

Nõel vaatab teda kummalise pilguga.

"See lõige on tehtud pärast naise surma," ütleb ta.

Ta võtab kindad käest.

"Ma pean vaatama kompuutertomograafiat," ütleb ta rusutud häälel, minnes ukse kõrval laual asetseva arvuti juurde ja seda sisse lülitades.

Seda kolmemõõtmeliste piltide vahet, peatub, liigub edasi, et näha...

"...et haav ulatub emakasse välja," sosistab ta. "Tundub, et see on..."

"...mis?" küsib Joona.

"Kas sa ei näinud?" naeratab Nõel ja tuleb tagasi laiba juurde. "See keisrilõike haav."

Tõenäoliselt haavale. Lähemalt vaadates näeb Joona, et ühel pool haava lookeleb peenikese niidina vana kahvaturoosa armkude, mis kuu aega tagasi paranenud keisrilõikehaav.

"Kas ta ju rase ei olnud?" pärib Joona.

"Ei," naerab Nõel ja lükkab piloodiprillid tagasi ninale.

"Kas sa tead tegemist mõrvariga, kel on kirurgioskusi?" küsib Joona. "Kas ta tapas pead ja Joona mõtleb endamisi, et Katja Eki tapja pidi..."

"...mõeldagi vagivaldne ja pööraselt raevukas, kui ta kaks tundi hiljem, ohvitri ümber keeras ja veel ka tema keisrilõikearmist lahti..."

"Kas teistel kehal ka midagi sarnast näha on?"

"Kas tead seda?" küsib Nõel.

"Ei," vastab Joona.

"Jah."

"Tahad ju, et me prioriteeriksime kõike," väidab Nõel.

"Ei," naeratab Joona ja lahkub ruumist.

"Jah."

Kui ta autosse istudes hakkab tal külm. Ta käivitab mootori, sõitma seadistades, keerab kütte tugevamaks ja valib peaprokurör Jens Eriksoni...

"...edim," kostub torust.

"Linnasümpool."

"Kõik on korras... Raskisin just Carlosega – ta ütles, et sa võtad..."

"...mõeldagi on öelda, millega tegu," sõnab Joona.

"Kas sa ei taha?"

"Kas sa ei taha kohtumeditšini ühele poole ja mõtlesin haiglast läbi minna, et see on tõesti vana ellujäänud ohver üle kuulata."

"Carlos selgitas mulle olukorda," ütleb Jens. "Me peame seda asja kiiresti kurendama. Kas said kurjategija profiili koostamise grupi käima?"

"Ühest romariprofiilist ei piisa," vastab Joona.

"Igaüks, ma tean küll, ma olen sinuga samal seisukohal. Kui meil üldse ei ole mingit võimalust vanemat õde kaitsta, siis tuleb meil poisiga raakida. Täpselt nii ongi."

Ühtäkki näeb Joona ilutulestikuraketti hääletult lõhkemas helikopterit. Üheksa kollase ja punase värviga täheke kõrgel Stockholmi katuste kohal.

"Ma olen kontaktis..." jätkab Joona häält puhtaks kõhatades, "ma olen kontaktis Susanne Granatiga sotsiaalametist ja mõtlesin kaasata psühhiaatri ter Erik Maria Barki, kes on ekspert šoki ja trauma ravi alal."

"Sellega on korras," lausub Jens rahustavalt.

"Siis ma sõidan otse neurokirurgiasse."

"Ma arvan küll."

Üheksa vastu kaheksandat detsembrit

Simone ei tea, kas politseil on Simone ärkvel juba enne, kui telefon Eriku kaudu kõne vaiksema kõlatooniga helisema hakkab. Simone ei kuule midagi õhupallidest ja serpentiinidest, võtab toru ja jookseb mustoast välja.

Simone avab uste vastamist enda järel ukse. Hää, mida Simone läbi seina kuulab, on tundlik, peaaegu õrn. Mõne hetke pärast hiilib Erik tagasi tuppa ning Simone küsib, kes helistas.

"Ma olen politseikomissar, ma ei kuulnud, mis ta nimi oli," vastab Erik. "Ma arvan, et peab Karolinska haiglasse sõitma."

Simone tõstab silma ja paneb silmad kinni.

"Mida, Sira," sosistab Erik ja lahkub toast.

Simone on keerdunud ümber Simone keha ja pitsitab vasakut rinda. Ta tõstab kätt, keerab küljele ja kuulab siis vaikselt lamades Eriku kaudu.

Simone tõstab midagi otsides riidekapis, kasutab kingalusikat, tõstab ühe ja keerab ukse enda järel lukku. Pisukese aja pärast kuulub ukse tagant hää, mis viitab ukse sulgumisele.

Simone tõuseb voodis, panustab tükk aega magama jääda, aga und ei tule. Ta mõtleb, et Erik ei tundunud raakivat politseinikuga, ta haal oli selge ja tavaline. Võib-olla oli mees lihtsalt väsinud.

Simone tõuseb ules ja käib pissil, joob natuke jogurtit ja heidab uuesti voodis. Ta hakkab ta mõtlema sellest, mis juhtus kümme aastat tagasi, kui ta sõbra silmale. Ta lebab veel pool tunnikest voodis, tõuseb püsti, lähemale lambi põlema, võtab telefoni, uurib numbrinäitu ja näeb asetunud kõne. Ta teab, et peaks lambi ära kustutama ja minema, kuid helistab siiski nähtud numbril. Kostub kolm kut-

maat sapu üh, seejärel klõpsatus ja Simone kuuleb naisehaalt, kes on telefonist veidi eemal:

"Erik, jäta järele," ütleb see naine lõbusalt, ja siis kostab haal jubedalt: "Jaa, Daniella kuuleb. Halloo?"

Simone kuuleb, kuidas naine viivu ootab ja lausub seejärel kord "loha", enne kui kõne katkestab. Simone jääb istuma, telefon käes, püüab mõista, miks Erik ütles, et helistas politseinik, meespolitseinik, tahab leida mõistlikku seletust, kuid ei suuda takistada mõtteid minema kümne aasta tagusesse aega, mil ta äkitselt märkas, et Erik teda peitab mees valetab talle otse näkku.

See juhtus olema sama päev, mil Erik andis teada, et on hüpnootiliseks lõpetanud.

Simonele meenub, et just tol päeval ta tavatul kombel oma viimast nähtud galeriis ei viibinud – võib-olla oli Benjamin koolist kodus, võib-olla oli ta päeva vabaks võtnud –, igal juhul istus ta nende Järfalla ridamisi heleda köögilaua ääres ja sorteeris posti ning märkas helesinist moodrikku, mille adressaadiks oli Erik. Saatja aadressi kohal seisis vaid eesnimi Maja.

On hetki, mil iga rakk su kehas teab, et miski on valesti. Võib-olla pärines reetmishirm lapsepõlvest, olles näinud, kuidas isale sarvi löödi Isal, kes oli kuni pensionini politseinikuna töötanud ja suurepärase politistöö eest isegi medali saanud, kulus pikki aastaid avastamiseks oma mehe üha avalikumaks muutuvat truudusemurdmist.

Simone mäletab, kuidas ta tol õhtul lihtsalt peitu puges, kui vanemate vahel oli kohutav riid, mis lõppes sellega, et ema jättis perekoores maha. Mees, kellega ta viimastel aastatel läbi käis, oli üks naabritest, ülihoulikust enneaegne pensionär, kes varases nooruses oli sisse mänginud mõned süldibändiplaadid. Ema kolis koos temaga Hispaania päikesepaistunud nikul Fuengirolas asuvasse korterisse.

Simone ja tema isa jätkasid oma elu, surusid hambad risti ja nendisid et pere olidki moodustanud alati vaid nemad kahekesi. Simone oli suureks kasvanud ja tal oli nüüd samasugune tedretäpiline nahk nagu tema samad punakasblondid lokkis juuksed. Aga erinevalt emast oli Simone naerusuu. Seda oli Erik talle korra öelnud, ja Simonele meeldis see tema loomustus.

Noorena oli Simone tahtnud kunstnikuks saada, kuid loobus, kui hästi ei julgenud. Isa Kennet veenis teda korralikku, riskivaba ameti hankima; tulemuseks oli kompromiss. Simone läks õppima kunstnik

meeliks kõigi tudengite hulgas ootamatult hästi ja ta kirjutas oma esimesi kunstnikust Ola Billgremist.

Et tal olid aktusel kohtas ta Erikut. Poiss tuli eksikombel teda nähes, et Simone kaitses doktorikraadi. Oma eksitust mõistis ta palus vabandust ja tahtis ära minna. Ent miski, mitte ainult oli pikk ja ilus, vaid ka tema ettevaatlik maneer, sundis Simone püüda alustama. Nende vestlus muutus silmapilk lõbusaks ja jätkus viimaseks edasi ja edasi. Nad kohtusid juba järgmisel hommikul lugnar Bergmani "Fannyt ja Alexanderit" vaadata.

Siis olid nad Erikuga abielus kaheksa aastat, kui ta avas värisevate meelike, mille saatjaks oli märgitud keegi Maja. Ridamaja pildenes kümme fotot. Pildid ei olnud professionaalse fotograafide võetud. Üldused lähivõtted naiserinnast, suust ja kaelast, helerohe-olukstest ja mustadest tihedatest lokkidest. Ühel pildil oli ka tema valge üllatus ja õnnelik. Maja oli armas, väga noor naine üheste kulmuudega. Tal oli suur tõsine suu. Ta lebas püksikute voodis, mustad juuksed katmas salkudena suuri valgeid rindu. Toonud, palged punased.

On jättis tunnet taas esile manada. Juba pikka aega on ta tundnud suur kurbus ja veider, tühi tõmme kõhus, tahe vältida mõtet. Ometigi mäletab ta, et esimeseks tundeks oli üllatus. Ta ei tahtnud olla lohku tõnmatud inimese poolt, keda sa ei saanud loota. Ta ei tahtnud tulla häbi, millele järgnes oma ebapiisavusest tingitud, loovkav viha ja üksildustunne.

Siis ta voodis, mõtted peas vasardamas ja kõigis valulikes mõtetes keerutamas. Aeglaselt läheb linna kohal valgeks. Ta suitsetab, et vältida, enne kui Erik Karolinska haiglast tagasi jõuab. Ta ei taha olla, aga kui ta voodiservale istub, ärkab Simone üles. Ta ei taha olla, aga kui ta voodiservale istub, ärkab Simone üles. Ta ei taha olla, aga kui ta voodiservale istub, ärkab Simone üles. Ta ei taha olla, aga kui ta voodiservale istub, ärkab Simone üles.

Siis ta voodis, mõtted peas vasardamas ja kõigis valulikes mõtetes keerutamas. Aeglaselt läheb linna kohal valgeks. Ta suitsetab, et vältida, enne kui Erik Karolinska haiglast tagasi jõuab. Ta ei taha olla, aga kui ta voodiservale istub, ärkab Simone üles. Ta ei taha olla, aga kui ta voodiservale istub, ärkab Simone üles.

ta sõnad, mida ta mitu korda on mõelnud, kuid mis samal ajal tundub nii kauged, nii piinarikkad ja ebaõnnestunud.

"Meil oleks vist parem lahku minna."

Simone lahkab magamistoast padja ja tekiga, kuulab selgi taga ja ei ksatust ja loodab, et mees järgneb talle, lohutab teda ja raagib armu juhtus. Ent mees jääb voodisse ja Simone suleb ennast külalistetolmu kus nutab pikka aega ja nuuskab sus nina. Ta heidab duvanile ja pöördub magama jääda, kuid saab aru, et ei suuda sel hommikul oma peetust loobuda. Ta läheb vannituppa, uhab silmnao üle, peseb hambad, meigib nägu ja paneb rüdesse, vaatab, et Benjamin veel magab, jatab talle laua ja sedeli ja valjub korterist, et enne galerisse minekut kusagil hommiku süüa.

Ta istub kaua Kunsträdgårdeni klaasseintega kohvikus, et kohvi ja vaele ostetud võileiba kuidagi kurgust alla saada. Läbi suure akna näeb kuidas kummekond inimest valmistavad ette mingit üritust. Suurel ettel on püstitatud roosa telk. Väikese ilutulestikurambi ümber seadud müratõket. Korraga laheb midagi valesti. Käib kargatus ja üks ilutulestikurakett sööstab õhku. Mehed koperdavad tagurpidi, komistavad üksteise otsa ja karjuvad. Rakett plahvatab heleda taeva taustal läbipõlenud sinise säraga ja majade vahel kaigub.

1. etapp: ennelõuna, kaheksas detsember

Ennenõud inimest hoiavad enda vastas halli aknaruutu. Sim Shulman on seganud ookrit, hematiti, magneesiumi loomatasvaga ning värvid seejärel suurtele kivitahvlitele ood. Pühnete armastavate joontega. Pintsli asemel on Shulman kasutanud otsaga pulka. Selle tehnika on ta võtnud Prant-Heimilt umbes 15 000 aasta tagusest magdaleenide kultuurist. Koopamaalingud tormavate pühvlite, mängivate hirsivõrudega oli jõudnud haripunkti.

Sim Shulman maalinud inimesi: sooje, hõljuvaid, tihedalt üksteise peale ja alla jäävad. Kui Simone esmaspäeval nägi, pakkus ta viivitamatult kunstnikule oma galeriis

1. pakud mustad juuksed on tavaliselt hobusesabasse seotud. 2. põlvilised näojooned annavad tunnistust iraagi-rootsi segakunstnik käivas üles Tenstas, kus teda üksi kasvatanud ema tõulipoeg muuajana.

3. oli kaheteistkümnendaastane, kuulus ta kuritegelikku noor-õde hukmed harrastasid võitluskunste ning röõvisid üksi liikumisele raha ja sigarette. Ühel hommikul leiti Sim parklas tühjalt. Ta oli liimi nuusutanud, teadvuseta ja kehatem-õõnenud ning kui kiirabi viimaks Tenstasse jõudis, oli tema hõõr-õõnenud.

4. man ju ellu ja sai võimaluse osaleda noorsoo rehabiliteerimise. Esimargiks seati põhikooli lõpetamine ja mingi käsiõppimine. Sim ütles, et tahab saada kunstnikuks, tegelikult ta ei tea, mis see tähendab. Sotsiaalamet alustas koostööprojekti kultuuri- ja rootsi kunstnik Keve Lindbergiga. Sim Shulman on Simone

nele näikinud, mis tunne oli esimest korda Keve Lindbergi maalimuna. Suur valgusküllane tuba lõhnas tärpentini ja õlivärvide järe. Siin kõndis hinglaslike lõuendite vahel, mis kujutasid credaid naine kõigil suud lahti. Aasta hiljem võeti ta seni kõige noorema tüdruku kõigest kuueteistkümnene aasta vanuses kunstiakadeemiasse vastu.

"Ei, me peaksime need kivitahvlid üsna madalale paigutama," ütles Simone Ylvale, oma assistendile galeriis. "Fotograaf saab neid üldse sega pildistada. Kataloogis näeb see kena välja. Me peaksime nad lihtsalt põrandale panema, vastu seina, ja suunama valguse..."

"Oi-oi, sealt tuleb nüüd jälle too musirullike," katkestab Ylva.

Simone pöörab ümber ja näeb, kuidas üks mees ust kangutab. Simone tunneb ta kohe ära: kunstnik nimega Norén, kelle arvates peaks rii korraldama isikunäituse tema akvarellidest. Mees koputab ja hammidagi ärritunult läbi klaasi, enne kui taipab, et uks avaneb sissepoole.

Lüheldane jässakas mees astub sisse, vaatab ringi ja tuleb siis mehe poole. Ylva lipsab minema, sõnades midagi telefoni kohta, ning kaob kontoris.

"Daamid on vist pissihäda," irvitab kunstnik. "Kas siin mõnda naise ei ole, kellega tõrts juttu puhuda?"

"Mis teemal?" küsib Simone kuival.

Mees noogutab ühe Shulmani pildi suunas.

"See seal on kunst – või kuidas?"

"Jah," vastab Simone.

"Peened preilid," ütleb mees põlastavalt. "Teile ei saa küllalt, ei data, kuidas türa vittu läheb. Eks ole? Selles on ju asi?"

"Ma tahan, et te lahkuksite," ütleb Simone.

"Sina ei tule mulle ütlema, mida..."

"Kao minema!" lõikab Simone vahele.

"Mida kuradit," ütleb mees ja lahkeb galeriist, keerab ukse pealt tagasi ja kargub midagi ja haarab endal hargivahelt.

Assistent tatsab nõrgalt naeratades kontorist välja.

"Vabandust, et ma jalga lasin, ma lõin nii kuradimoodi kartma, kui eelmise kord siin käis," selgitab ta.

"Inimene peaks ikka välja nägema nagu Shulman, eks ole?"

Simone naeratab ja osutab kunstniku suurele autoportreele, kus ta poseerib mustas *ninja*-kostüümis, mõõk pea kohale tõstetud.

Nad naeravad ja otsustavad osta kaks samasugust kostüümi, kui Simone kotis helisema hakkab.

"Üks galerii," ütleb naine.

"Simone on kooli kantseleist," ütleb vanem naishääl teisel pool. Vastab Simone kõhklevalt. "Tere."

"Ma ei küsida, kuidas Benjaminiga on."

"Ma koolis," selgitab naine, "ja ta pole oma puudumisest võtnud sellisel puhul alati vanematega ühendust."

"Ma helistan koju ja uurin järele," ütleb Simone. "Benjamin on kodus, kui ma hommikul ära läksin. Ma helistan."

"Kõne kuni ja valib kohe koduse numbri. Pole Benjaminil midagi võtta või reeglitele vilistada. Nad on Erikuga mõlemad mehed, et poeg on võib-olla liigagi korralik."

"Ma võin keegi toru. Erikul peaks ju täna vaba hommik olema."

"Ma helistan naist, enne kui ta jõuab mõelda, et Erik lamab, hammasrõõselt norskab unetablette täis puugituna, Benjamin kuu-kuu-kuu. Ta proovib helistada Benjaminil telefonil. Poiss ei vastab. Simone patub liihikese teate kõneposti ja proovib seejärel helistada, kuid see on mõistagi välja lühtatud."

"Ma pean koju sõitma, ma tulen varsti tagasi."

"Ma helistan kontorist, paks kaust käes, naeratab ja hüüab:

"Ma!"

"Ma on luga stressis, et vastu naljatada. Ta võtab oma koti, viskab selle ja pooleldi jookseb metrooni."

"Ma helistan teile taga vahitseb eriline vaikus. Juba siis, kui Simone on koju pistab, teab ta, et kedagi ei ole kodus."

"Ma helistan teile vedelema unustatud, kuid Benjaminil koolikott, kott on laenu, täpselt nagu Eriku ülerõivadki. Poja toast leiab rühkoti ning mõtleb, et loodetavasti tähendab see, et Erik on glükoproteiinipreparaati andnud."

"Ma helistan teile nõiakahte vahele ja püüab takistada hirmutavaid hirmust. Ometi näeb ta vaimusilmas, kuidas Benjaminil on hirmuaparaat trombi, kuidas Erik hüüab appi, kuidas ta just saab mõnda pikki treppe alla, kandes Benjaminil käte vahel. Ma helistan midagi parata, et on mures. Vaimusilmas näeb ta pidevat. Benjamin saab vahetumil korvpalliga vastu nagu või kuidas."

poisi peas algab iseeneslik verejooks: tume pisarapärl ajus, mis edasi laieneb ja spiraalidena edasi valgub.

Ieda haarab peaaegu väljakannatamatu häbitunne, mõeldes, et ta kannatuse kaotas, kui Benjamin ei tahtnud kõndima hakata. Poolkaheaastane ja lukus endiselt roomates. Nad ei teadnud veel, et ta veritsustõbi ja et veresooned lõhkesid ta liigestes, kui poiss puusast sis. Simone pahandas temaga, kui poiss nuttis, ja ütles, et roomata teda välja nagu tita. Benjamin püüdis kõndida, võttis mõne sammuga kohutav valu sundis teda uuesti pikali heitma.

Pärast seda, kui Benjamin oli saanud diagnoosiks von Willebrandi tõve, oli poisil haigust ravinud Erik, mitte tema. Erik painutas Benjamin liigeseid hommikuti ettevaatlikult edasi ja tagasi, et vähendada paistetust liikumatust sisemiste verejooksude riski. Erik tegi keerukaid süstimisi nõel ei tohtinud mingil juhul lihasesse tungida, vaid lahkus pidevalt ettevaatlikult ja pikkamööda otse naha alla süstitama. See tehnika oli keerulisem kui tavaline süstimine. Esimestel aastatel istus Benjamin otse vastu isa kõhtu vajutatud, ja nuttis vaikselt, kui nõel läbi naha tungis. Nüüdsel ajal jätkas Benjamin süstimise ajal hommikusöögi söömist. Ta ei vaadanud sinnapoolegi, ulatas lihtsalt Erikule käsivarre desinfitseerimiseks süstida ja plaasterdada.

Glükoproteiinipreparaat, mis pidi aitama Benjamini verel haigust kanda nime Haemate. See oli vastik ja puudulik rohi, mida tarniti suhkru külmutatud kollast värvi teralise pulbrina, mis tuli enne manustamist lahustada, segada õigele temperatuurile viia ja doseerida. Haemate ei vandenud tervelt, kuid tundus tromboosiriski ja nad lootsid pidevalt, et sellel ilmub turule midagi paremat. Ent Haemate'it, kõrgeid doose desmopressiini ja limanahaveritsuste vastast Cyklokaproni ninaspreid kombinatsioonis oli Benjamin siiski suhteliselt kaitstud.

Simone mäletas veel, kuidas nad said Malmö verekeskusest kätte kilekese kiletatud riskikaardi Benjamini foto ja sünnikuupäevaga. Nelja aastase poisi naerev nägu, mille kohal tekst: "Ma põen von Willebrandi tõbe. Kui minuga midagi juhtub, helista viivitamatult hematoloogile numbril 040 331 010."

Simone vaatab Benjamini toas ringi, mõtleb, kui kahju oli, kui pole Harry Potterit plakati seinast võttis ja kõik mänguasjad kamorkasse pannud. Aidat kohates hakkas tal suureks saamisega kiire.

Simone seisatab ja mõtleb, et Benjamin ongi võib-olla praegu
tundrukuga.

onu on ainult neljateistaastane, Aida aga seitseteist. Poiss vaudab veel olla lihtsalt sõbrad, aga on ilmselt, et Aida on tegelikult tema armastatav poiss, kas poiss on tihanud Aidale mainidagi, et põeb kahtluse tundeid, et pisingi hoop võib poisile elu maksma minna, et tema tehti korralikult võtnud pole?

...lik kui Henjamini Aidat kohtas, kannab ta oma telefoni alati
 kaelas. Nad kirjutavad teineteisele sõnu-
 e postkasti, ja poisil on telefon kaelas ka veel hommikul,
 1950. aastal.

...võtab hoolikalt läbi kõik Benjamini laual lebavad ajakirjad ja
...valulult lahti, tõstab kõrvale raamatu Teisest maailmasõjast ja
...müüa huulepulgaga jäetud suudluse jälje ning telefoninumb-
...re tõttab kööki, valib numbri, ootab, kuni signaalid kohale
...võivad pudgikotti haisva nõudepesušvammi, kui keegi korraga

poolt kostub nõrgalt kraaksuvat häält ja rasket hingeldamist. ütleb Simone. "Palun vabandust, kui ma helistan ebasobi-
Mina nunt on Simone Bark, ma olen Benjamini ema. Palun

te tundub kuuluvat naisele, sisistab, et ei tunne mingit Benja-
tulestaja on ilmselt numbriga eksinud.

mulike hetk," ütleb Simone, püüdes näida rahulik. "Aida ja sululevad omavahel, ja ma sooviksin teada saada, kas te teate, võiksid, sest mul on tarvis Benjamini kätte saada."

kuule Vahandust, ma ei saanud aru, mis te ütlesite."

Are Audi on Tenistas?"

...titoverring."

onab kuulvat taustal hapnikuaparaadi aeglast töötamist, kor-

te ei saanud?" küsis ta anuvalt.

hoid madagi ja katkestab seejärel kõne. Simone vaatab tele-
le juba veel kord naisele helistada, kui taipab korraga, mida
madagi Tensta tätoveeringute kohta. Ta helistab viivita-
rebituusse ja saab Tensta kaubanduskeskuses asuva tätovee-
ringu kohta. Simone väriseb üle kogu keha, kujutledes, kuidas
st praegusel hetkel veendakse tätoveeringut tegema ja kui-
lugu hakkab suutmata hüüvida.

Teisipäeva ennelõuna, kaheksas detsember

Vinud Benjamini kooli, mõtleb Erik piki haiglakoridori sammudes, kui rumal temast oli olnud kommenteerida tätoveeringut Anda kaelal. Laste silmis paistis ta seeläbi lihtsalt ennasttäis ja võimuahnena.

Kaks mundris politseinikku lasevad ta osakonda sisse. Josef Eki palatukse juures ootab teda juba Joona Linna. Erikut nähes ta naeratab ja kehvitab nagu väike laps, pihku avades ja sulgedes.

Erik seisatab tema kõrval ja heidab läbi ukseakna pilgu patsiendile. Voodi kohal ripub kott peaaegu musta värvi verrega. Haige seisund on veelgi stabiliseerunud, kuid maksas võivad iga hetk tekkida uued verejooksud.

Poiss lamab selili voodis, suu kõvasti kinni pigistatud, kõht kiirelt üles-alla õõtsumas, ning sõrmied tõmbuvad aeg-ajalt krampi.

Teise küünarlohku on paigaldatud uus kateeter. Õde valmistab ette infusiooni morfiiniga. Tilguti kiirust on pisut vähendatud.

"Mul oli õigus, kui ma väitsin, et mõrtsukas hakkas pihta spordiplatist," ütleb Joona. "Kõigepealt tappis ta isa Anders Eki, seejärel sõitis majast välja ja tappis tütre Lisa, arvas, et tappis ka poja, ja siis mõrvas ema Katja."

"Kas patoloog kinnitas seda?"

"Jah," vastab Joona.

"Saan aru."

"Nii et kui kurjategija eesmärk oli hävitada terve perekond, siis jääb veel ainult täiskasvanud tütar Evelyn."

"Kui ta just pole teada saanud, et poiss on endiselt elus," ütleb Erik.

"Täpselt, aga teda me saame kaitsta."

"Jah."

"Me peame leidma roimari, enne kui on hilja," sõnab Joona. "Mul on vaja kuulda, mida poiss teab."

"Aga mina pean lähtuma patsiendi parimatest huvidest."

"Võib olla oleks talle kõige parem mitte kaotada ka vanemat õde."

"Ka mina olen selle peale mõelnud, ma vaatan patsiendi seisundi muutust veel kord üle," ütleb Erik. "Aga olen tegelikult kindel, et on liiga hilja." "Kui palju?" küsib Joona.

"Kui palju," kostab Joona.

Enne sammul tuleb Daniella punases, pihasse töödeldud mantlis, kellel on peab tormama ja annab üle alustatud haigusloo.

"Kui palju," selgitab Erik Joonale, "et juba mõne tunni pärast tuleb teha otsus. Ootamine teadvusele, et temaga on võimalik rääkida. Aga sellest ei pead aru saama, et meil seisab ees pikk terapeutiline protsess. Üheksa kuulamine võib poisi seisundit sedavõrd halvendada, et..."

Erik pole mingit tähtsust, mida meie arvame," katkestab teda Daniella. "Prokurör on juba otsustanud, et tegemist on erakorraliste

Erik pöördub ringi ja vaatab küsivalt Joona poole.

"Kui et sa ei vajagi meie nõusolekut?" küsib ta.

"Ei," vastab Joona.

"Mida sa siis ootad?"

"Ma leian, et Josef on juba rohkem kannatanud, kui keegi kunagi taluda tohiks," kostab Joona. "Ma ei taha teha midagi, mis võiks teda kahjustada, kuid samas pean ma leidma tema õe, enne kui seda teeb teine. Ja poiss on arvatavasti näinud kurjategija nägu. Kui sina ei taha teda üle kuulata, siis me toimime tavapärasel moel, aga on täiesti võimalik, et ma eelistaksin moodust, mis oleks parim."

"Mis moodus see on?" küsib Erik.

"Hüpnosis," vastab Joona.

Erik vaatab tema poole ja ütleb siis aeglaselt:

"Mul puudub hüpnotiseerimiseks isegi luba..."

"Ma rääkisin Annikaga," ütleb Daniella.

"Mida ta ütles?" küsib Erik, suutmata naeratust tagasi hoida.

"Võib-olla see mingi populaarne otsus on, lubada rakendada hüpnootilist patsiendi puhul, kes pealegi on alaealine, aga kuna mina vastan patsiendi eest, laskis ta minul ka hinnangu anda."

"Mina tahan sellest tõesti kõrvale jääda," ütleb Erik.

"Miks?" küsib Joona.

"Ma ei kavatse sellest rääkida, aga ma olen lubanud mitte enam hüpnootilist patsiendi üle kuulada, ja ma pean seda seadusega ühilduma."

"Kas see on õige ka käesoleva juhtumi puhul?" küsib Joona.

"Tegelikult ma ei tea."

"Tee erand," pakub Daniella.

"Niisiis hüпноос," ohkab Erik.

"Ma tahan, et sa teeksid katset mipea, kui sinu hinnangul on patsient hüпноосile vähegi vastuvõtlik," ütleb Daniella.

"Oleks hea, kui sina juures viibiksid," ütleb Erik.

"Ma langetan otsuse hüпноосi kohta," selgitab Daniella. "Eeldusel, et sa ühtlasi võtad üle vastutuse patsiendi eest."

"Nii et ma olen nüüd üks?"

Daniella vaatab teda väsinud näol ja kostab:

"Ma olen öö läbi tööl olnud, lubasin Tindra kooli saata, selle konfliktiga hakkab tegelema õhtul, aga praegu pean ma koju sõitma ja magama saama."

Erik näeb, kuidas naine mööda koridori kaugeneb, punane mantel selja taga lehvimas. Joona heidab pilgu patsiendile. Erik läheb tualetti, paneb ukse riivi, peseb nägu, tõmbab hoidikust mõned pleegitamata paberkäterätid ning kuivatab laupa ja põski. Ta võtab telefoni ja helistab Simonele, kuid keegi ei vasta. Ta proovib kodusel numbril, kuulab kuuluvaid signaale ja automaatvastuvõtja tervitusteksti. Salvestamist märkiva piiksu järel ei tea ta enam, mida öelda.

"Sixa, ma... sa pead mind kuulama, ma ei tea, mida sa arvad, aga mitte midagi ei ole juhtunud, sind võib-olla ei huvita, aga ma luban, et ma leiian mingi viisi, kuidas sulle tõestada, et ma olen..."

Erik vakatab, teades, et tema sõnadel pole enam mingit tähtsust. Ta valetas naisele kümne aasta eest ja tal pole ikka veel õnnestunud oma armastust mingilgi viisil tõestada, mitte piisavalt, mitte nii, et naine teda uuesti usaldama oleks hakanud. Ta katkestab kõne ja väljub tualetist, läheb klaasaknaga ukse juurde, kus kriminaalkomissar seisab, ja vaatab sisse.

"Mis hüпноос õigupoolest on?" küsib komissar hetke pärast.

"Tegemist on lihtsalt muutunud teadvusseisundiga, sellega külgnevateks mõisteteks on sugestioon ja meditatsioon," vastab Erik.

"Okei," lausub Joona mõthikult.

"Hüпноосi all mõtled sa tegelikult niinimetatud heterohüпноосi, kui üks isik mingil eesmärgil teist hüпноосiseerib."

"Nagu näiteks?"

"Näiteks selleks, et kutsuda esile negatiivseid hallutsinatsioone."

"Mis need on?"

"Kõige tavalisem on, et matkitakse valu teadlikku registreerimist."

"Aga valu jääb alles."

"Tuleb sellest, kuidas sa valu defineerid," kostab Erik. "Patsient vasculukeskuse stimuleerimisele muidugi füsioloogiliste reaktsioonidega, kuid tegelikku valu ei koge – kliinilises hüпноосis saab koguni operatsioone teha."

Joona kirjutab midagi märkmikusse.

"Valu neurofüsioloogiliselt funktsioneerib aju hüпноосi ajal eriliselt," jätkab Erik. "Ühtäkki aktiveeruvad aju osad, mida me muidu ei kasutame. Hüпноосis on inimene ju sügavalt lõõgastunud ja paispuutagu magavana, aga entsefalogramm näitab pilti hoopis ärkvel ja tegevusliku inimese ajast."

"Kui teeb mõnikord silmad lahti," ütleb Joona aknast sisse kiigates. "Olen näinud."

"Mis nüüd edasi toimuma hakkab?" küsib ta.

"Eeldades..."

"Jah, kui sa ta hüпноосi viid."

"Tõenäolise hüпноосi puhul, see tähendab teraapia olukorras, lõhespatsiendi isiksus peaaegu alati üheks vaatlevaks minaks ning mitmeks teiseks ja toimivaks minaks."

"Kui ennast nagu teatris?"

"Jah, mis sa siis talle ütled?"

"Tuleb talle mulle turvatunnet sisendada, kuna ta on pidanud kohutavaid asju läbi elama, nii et alustuseks selgitan oma arvamuse, et ta on edasi lõõgastumise juurde, raägin rahustavalt, kuidas ta muutuvad raskemaks, et ta tahab silmad sulgeda, sügavatest mõtetest läbi nina, võtan ülevalt alates kogu keha läbi ja liigun järk-järgult tules."

Erik nodab, kuni Joona märkmeid teeb.

"Pärast tuleb niinimetatud induksioon," jätkab ta seejärel. "Pikin jutu teemalaseid peidetud käsklusi ja palun patsiendil kujutleda paiku ja tunde arenguid, sugereerin mõtterännakuid sündmusteni, mis on talle aset üha kaugemal minevikus, kuni situatsiooni kontrollimiseks ta peaaegu kaob. Tundub, nagu loeks patsient raamatut, mis läheb talle kätte, et enam isegi ei teadvusta, et parajasti loed."

"Kui kaua?"

"Kui patsiendi kätt aias tõsta ja siis lasta lasta, jääb kätt ülestõstetuks, kataleptiliseks, kuni induktsiooni lõpuni. Parast induktsiooni lõppema numbreid vastupidises järjekorras ja süvendan hüпноosi veelgi. Minu tavaliselt loetlen numbreid, teised lasevad patsiendil visualiseerida hall värviskaalat, et hajutada mõtlemise piire. Puhtpraktiliselt toimub lihtsalt see, et lülitub välja hirm või kriitiline mõtlemine, mis mõningaid mälestusi blokeerib."

"Kas sul õnnestub teda hüпноotiseerida?"

"Kui ta vastupanu ei osuta."

"Mis sellisel puhul juhtub?" küsib Joona. "Mis juhtub, kui ta vastupanu osutab?"

Erik ei vasta. Ta jälgib poissi läbi klaasi, püüdes tema näolt vastuvõtlikkuse astet välja lugeda.

"Raske öelda, mida mul õnnestub temalt kätte saada, info tähtsus võib oluliselt varieeruda," selgitab ta.

"Ma ei tahagi täismõõdus tunnistust saada, mul on vaja ainult vihma mingitki niidiotsa, millest kinni hakata."

"Nii et ma pean otsima ainult seda inimest, kes neile seda tegi?"

"Mingit nime või kohta või seost."

"Mul pole õrna aimugi, kuidas meil läheb," ütleb Erik hinge tõmmates.

Joona järgneb talle palatisse, istub nurka toolile, sikutab kingad jalast ja naaldub seljatoele. Erik summutab valguse, tõmbab terastabureti istumise alla ja seab end sisse voodi kõrvale. Ettevaatlikult selgitab ta poisile oma soovi teda hüпноotiseerida, et aru saada, mis eile juhtus.

"Josef, ma istun kogu selle aja siin," lausub Erik rahulikult. "Absoluutselt mitte midagi ei ole karta, sa võid ennast täiesti turvaliselt tunda. Ma olen siin sinu pärast, sina ei ütle midagi, mida sa ei taha öelda, ja sa võid hüпноosi lõpetada, millal ise tahad."

Alles nüüd hakkab Erik aimama, kui väga ta on sellest toimingust puudust tundnud. Tema süda lööb raskelt ja tumedalt. Ta peab katsuma oma indu summutada. Sündmuste käiku ei tohi forsseerida ega tagantkiirustada. Protsess tuleb taita vaikusega, lubada sel settida ja lasta sel kulgeda omas pehmes tempos.

Kerge on saada poissi lõdvestuma, tema keha on juba lõõgastunud olekus ja tundub igatsevat veelgi sugavama puhkuse järele.

Kui Erik suu avab, et induktsiooni alustada, tundub, nagu ta poleks hüпноosis kunagi vahet pidanudki: tema häälel on kindel, rahulik ja asu-

mat tulevad nii lihtsalt ja enesestmõistetavalt, tulvavad esile uinutajale val toonil, täis monotoonset soojust.

Valguspilk tunneb ta Josefi poolt suurt vastuvõtlikkust. Paistab, nagu mõelduks poiss vaistlikult selle turvatunde külge, mida Erik kehas looma vägistatud nägu omandab raskemad jooned ja huuled lõtvu-

tuks, kui sa nüüd tahad... Mõtle suvisele päevale," ütleb Erik. "Kõik lihtsalt suurepärase ja meeldiv. Sa lamad väikese puust laeva tekil, mis voolab õitsub. Vesi vuliseb ja sa vaatad üles valgete pilvede poole, mis voolavad sinist taevast."

Joona vastab induktsioonile nii hästi, et Erik juurdleb, kas ta ei peaks te kulgu veidi pidurdamagi. Ta teab, et rasked läbielamised võivad lihtsustada tundlikkust hüпноosi suhtes, et sisemine stress võib olla aspidise mootorina, kus pidurdusprotsess käib ootamatult kiiresti kõrged pöörded langevad kiiresti nullini.

Et ta ei loen numbreid vastupidises järjekorras, ja sina lõdvestud numbrit kuulates veelgi enam. Sa tunned, kuidas sind täidab suur rahu ja meeldiv kõik ümberringi tundub. Sinu varbad lõdvestuvad, ja lõuad ja sõõremarjad. Sind ei vaeva miski, kõik on lihtsalt rahulik. Sa ei teginud muud, kui vaid mu hääle kuulama, jälgima numbreid, mida loen. Sa lõõgastud nüüd veelgi enam, muutud veelgi raskemaks, su keha lõdvestuvad, ja reied kuni niueteri. Tunned, et sa vajud samal ajal rahu, pehmelt ja meeldivalt. Kõik on lihtsalt vaikne ja rahulik ja sina tunned."

Erik asetab käe poisi õlale, pilk suunatud tema kõhule, ja loetleb iga minutimise ajal numbreid kahanevas järjekorras. Aeg-ajalt katkes-koopilise mõstri, kuid jätkab kogu aeg loetlemist. Protsessi edene-tilab Erikut unelmataoline kergus ja füüsiline tugevus. Ta loetleb 1000 ja näeb end samal ajal laskumas valgusküllasesse hapnikurik-koosse. Ta oli peaaegu unustanud sinise mere, ookeani tunde. Nae-

lupeb ta alla piki hülgaslikku kaljumoodustist, mandrilõhet, mis ootatusse sügavusse laskub. Vesi kihiseb väikestest muldidest. Õnne-keha surisemas, langeb ta kaalutult piki krobelist kaljuseina alla-

Et ta ei unustab hüпноotilise une selgeid tunnuseid. Suur lõtvus on alati ta põskede ja suu. Erikule on alati tundunud, et patsientide muutuvad hüпноosi kaigus justnagu laiemaks, lamedamaks. Vähem-eks kindlaks, ilma igasuguse ebaloomuliku maneerita.

ik paljab Josefi nägu, olles teadlik, et seesugune äraarvamine võib
kõrva probleeme, tekitada hupnoosis lõhe, kui ilmneb, et tal pole
kuid ta on sunnitud tegema järsu lõike, sest aeg saab varsti otsa, ta

peab hüpnosi usna varsti katkestama, patsiendi seisukord muutub juba kriitiliseks.

"Mis juhtus, kui sa Evelyni kohtasid?" küsib ta.

"Ma ei oleks pidanud tema juurde sõitma."

"Kas see oli eile?"

"Ta oli ennast suvilasse peitnud," sosistab poiss naeratades.

"Kuhu suvilasse?"

"Tädi Sonja omasse," vastab poiss väsinult.

"Kirjelda, mis suvilas juhtub?"

"Ma lihtsalt seisan seal, Evelyn ei ole rõõmus, ma tean, mida ta mõtleb," pomiseb poiss. "Ma olen tema jaoks nagu peni, ma ei ole midagi väärt..."

Mööda Josefi põski jooksevad pisarad, huuled värisevad.

"Kas Evelyn ütleb sulle seda?"

"Ma ei taha, mul pole vaja, ma ei taha," haliseb Josef.

"Mida sa ei taha, Josef?"

Poisi silmalaud hakkavad spastiliselt tõmblema.

"Mis nüüd toimub, Josef?"

"Ta ütleb, et ma pean hammustama ja hammustama, et preemia saada."

"Keda sa pead hammustama?"

"Seal suvilas on üks pilt... raami sees, mis näeb välja nagu kärbes seen... seal on isa, ema ja Tripsu, aga..."

Korraga tõmbub poisi keha pingule, jalad teevad kiireid kohmakaid liigutusi, ta hakkab sügavast hüpnosisest välja libisema. Erik juhib teda hiljakesi õigemal rada, rahustab ja tõstab patsiendi teadvust mõne taseme võrra. Hoolikalt suleb ta kõigi selle päeva mälestuste juurde ja hüpnosisi viivad varavad. Miski ei tohi lahti jaada, kui ta ettevaatlikult arutab misprotsessi alustab.

Kui Erik temast lahkub, lamab Josef haigeraamil naeratades. Kriitilise naalkomissar tõuseb nurgast oma toolilt ja lahkub Eriku kannul palatist ning kõnnib siis kohviautomaadi juurde.

"Ma olen imponeeritud," sõnab Joona vaikselt ja võtab välja tasku telefoni.

Erikut haarab sünge eelaimdus, nagu oleks sündinud mingi pöördumatu viga.

"Enne kui sa mingeid kõnesid võtad, tahan ma ainult ühte asja teada ütelda," lausub Erik. "Patsient räägib hüpnosisis alati tõtt, aga mõisid"

tegemist ainult tema enda tõega, ta kõneleb üksnes sellest, mida ta oma tunnetab. Ta kirjeldab seega omaenda subjektiivseid mälestusi, tundeid."

"Ma saan aru sellest," katkestab teda Joona.

"Ma olen hüpnotiseerinud näiteks skisofreenikuid," jätkab Erik.

"Kuhu sa välja tahad jõuda?"

"Jest taakis oma õest..."

"Jah, et õde nõudis, et ta koera kombel hammustaks ja nõnda edasi," ütleb Joona.

"Ei vabandusi numbrit ja tõstab telefoni kõrva juurde.

"Pole kindel, kas õde ikka käskis tal sedasi teha," selgitab Erik.

"Aga miks ta võis seda teha," ütleb Joona ja tõstab käe, et Eriku vastu. "Aga, mu kullatükike..."

"Et telefoni on aimata kellegi pehmet hääletämbrit."

"Kas sa mulle ühe asja järele vaadata? Jah, täpselt. Josef Ekil on tädi, et Sonja, kel on suvemaja kusagil ja... Jah, seesama... väga armas..."

"Kas sa vaatad küsivalt Eriku poole."

"Vabandust, sa hakkasid midagi ütlema."

"Ainult seda, et pole ka täiesti kindel, et just Josef oma perekonna"

"... ja kas on võimalik, et ta ise endale need haavad tekitas? Kas ta võis talle kombel lõikuda? Sinu hinnangul?"

"Võimalikult mitte, aga jah, teoreetiliselt küll," vastab Erik.

"Kas ma arvan, et meie kurjategija lamab seal palatis," ütleb Joona.

"Ma arvan sama."

"Kas ta võimevõimeline haiglast põgenema?"

"Kas ta naeratab Erik üllatunult."

"Kas ta hakkab koridori suunas astuma."

"Kas sa sõnudad tolle tädi maja juurde?" pärib Erik.

"Kas ta võim kaasa tulla," lausub Erik samuti minekule astudes. "Õde oli vigastatud või viibida akuutse šoki seisundis."

Teisipäeva lõuna, kaheksas detsember

Simone istub metroovagunis ja vaatab aknast välja. Pärast tühjast korrast lahkumist ja metroojaama jooksmist on ta veel higist läbinud. Nüüd on rong Huvudstas toppama jäänud.

Simone mõtleb, et oleks pidanud hoopis takso võtma, kuid paus enesele sisendada, et midagi pole juhtunud, et ta teab isegi, et muretseda alati ilmaasjata.

Ta vaatab uuesti oma telefoni ja nuputab, kas see kummaline naine kellega ta hetk tagasi rääkis, oli Aida ema, ja kas tal võis õigus olla, väita, et Aida viibib Tensta keskuse tätoveerimissalongis.

Uksed sulguvad, kuid avanevad kohe jälle, eestpoolt kostab hõik, uksed sulguvad taas ja rong läheb viimaks liikvele.

Otse tema vastas krabistab mees ajalehtedega. Ta kogub need kokku ja laotab kõrvalistmele, tundub midagi võrdlevat, voldib uuesti kokku. Aknapeegeldusel näeb Simone, et mees teda aeg-ajalt piidleb. Ta kuulub, kas vahetada istet, kuid läheb endast välja, kui pinin telefonist annab märku sellest, et ta on saanud sõnumi. See on Ylvalt galeriist. Simone pole jõudu seda avada. Ta lootis, et sõnum on Erikult. Ta ei tea, kui mitu korda ta juba proovinud on, ent ometi teeb ta veel kord katset ja helistab Erikule. Kuulab tumma kutsuvat signaali ja äkilist ümberlühtumist kõneposti.

"Kuule," ütleb tema vastas istuv mees tõgavalt pealetükkival häälel.

Simone püüab teha, nagu ei kuulekski teda, vaatab aknast välja ja teeskleb, et kuulab oma telefoni.

"Halloo-oo?" ütleb mees

Simone taipab, et too ei jäta enne, kui on saanud tema tahelepäringi. Nagu paljud mehed, ei paista temagi mõistvat, et naistel on oma elu oma mõtted, et naised ei ela alalises valmisolekus mehi kuulata.

"Kuule, kas sa ei saa aru, et ma räägin sinuga," kordab mees.

Simone pöörab end tema poole.

"Ma kuulen väga hästi," lausub ta rahulikult.

"Miks sa ei vasta siis," küsib mees.

"Ma just vastasin."

Mees pilgutab paar korda silmi, ja siis see tuleb:

"Kui oled naine? Või kuidas?"

Simone neelatab ja mõtleb, et tegemist on sedasorti mehega, kes tahab kuulda teda oma nime ütlema, perekonnaseisu letti paiskama peovotseerib lõpuks teda üpris ebameeldivalt käituma ka.

"Kui oled naine?"

"Annult seda tahtsidki teada?" küsib Simone lühidalt ja pöördub tagasi oma asja vaatama.

Mees vahetab kohta ja istub tema kõrvale:

"Kuule nüüd... Mul oli naine, ja minu naine, minu naine..."

Simone tunneb, kuidas paar süljepiiska tema põsel maandub.

"Ta oli nagu Elizabeth Taylor," jätkab mees. "Tead, kes see on?"

Mees raputab tema käsivart.

"Kas sa tead, kes Elizabeth Taylor on?"

"Jah," kostab Simone kannatamatult. "Selge see, et tean."

Mees naaldub rahulolevalt seljatoele.

"Ama need mehed olid tal," kurdab ta. "Ikka parem ja parem pidi, teemantsõrmused ja kingitused ja kaelakeed."

Rong aeglustab käiku ja Simone taipab, et peab maha minema, peatus

peasta. Ta tõuseb, kuid mees seab ennast teele ette.

"See mulle väike kalli, ma tahan ainult kalli."

Simone vahandab läbi hammaste, tõukab eemale mehe käsivarre ja tõukab tema pihku oma tagumikul. Samal silmapilgul jääb rong seisma, mees tõotab tasakaalu ja räntsatab raskelt taas istuma.

"Lüps," hüüab mees talle täiesti rahulikult järele.

Simone lahikub rongist, jookseb metroojaamast välja, üle pleksiklaaditud silla ja trepist alla. Kaubanduskeskuse ees istub pingil kolm meest ja vestleb käredal häälel. Simone kiirustab peasissekäigust ja püüab taas mobiiltelefonilt Erikut kätte saada. Alkoholi poest vinab hõlmutud pudelist hapukslänud punaveini lehka. Häälekalt hingeldades moodub ta restoraniaknast, kus silmab purgimaisist, kurgilõikudest ja muud salatilehtedest koosnevat Rootsi lauda. Siseruumides aset-

sevad vildiku keskel on suur tahvel, kus kirjas kõik ostukeskuse poed. Ta

loeb seni, kuni leiab otsitu: Tensta Tattoo. Majaplaani järgi peaks salong asuma ülemise korruse kõige kaugemas sopis. Simone jookseb lapsepõlvkusel emade, käe alt kinni hoidvate pensionäride ja koolist poppi teguvate teismeliste vahelt läbi eskalaatori suunas.

Vaimusilmas näeb ta, kuidas noored kogunevad ümber lamava poisikesse, kuidas ta ise ettepoole trügib ja saab aru, et see on Benjamin, et see ei lakka tema varskeltalustatud tätoveeringu kohal voolamast.

Simone läheb hoogsal sammul eskalaatorist üles. Ülemisele korrusele jõudmise hetkel silmab ta korruse kaugemas servas imelikku liikumist. Paistab, nagu ripuks keegi üle kaitsepiirde. Ta läheb selles suunas ning näeb lähenedes selgemini, mis seal toimub: kaks last hoiavad kolmandat üle piirde. Keegi suurt kasvu isik kõnnib kätega veheldes nende taga ringi, nagu soojendaks end lõkketule paistel.

Hirmunud tüdrukut üle ääre hoides näivad laste näod ometi täiesti rahulikud.

"Mis te teete?" hõikab Simone nende poole lukudes.

Ta ei julge joosta, sest kardab, et nad ehmuvad ja lasevad tüdrukul alla kukkuda. See oleks vähemalt kümme meetrit õhulendu otsejoones alammisel korrusel asuvale katusealusele väljakule.

Poisid märkavad teda ja teesklevad, et lasevad tüdrukust lahti. Simone karjatab, aga lapsed hoiavad tüdrukust kinni ja tõmbavad siis aeglaselt üles. Üks neist saadab Simone suunas kummalise naeratuse, enne kui mõlemad minema jooksevad. Ainult suurt kasvu poiss jääb paigale. Tüdruk kükitab kõssivajunud purdevõre aares. Simone seisatab, süda kloppimas, ja kummardub tüdruku juurde.

"Kuidas sul on?"

Tüdruk raputab ainult vaikides pead.

"Me peame turvamehe juurde minema," selgitab Simone.

Tüdruk raputab taas pead. Ta väriseb üle kogu keha ja tõmbub piirda ääres kerrasse nagu pall. Simone vaatab seda suurt kasvu lihavat poissi, kes nüüd lihtsalt paigal seisab ja neid silmas peab. Tal on seljas tume jope ja peas mustad päikesepillid.

"Kes sina oled?" küsib temalt Simone.

Vastuse asemel võtab poiss jopetaskust kaardipaki ja asub seda laputama, tõstma ja segama.

"Kes sa oled?" kordab Simone valjemal häälel. "Kas sa oled nende poiste sõber?"

Ta ei tee kuulmagi.

"Miks sa midagi ei teinud? Nad oleksid võinud ta ära tappa!"

Simone tunneb adrenaliini kehasse tulvavat, kiiret pulssi meelekohtade pekslemas.

"Ma küsisin sinult midagi. Miks sa midagi ei teinud?"

Ta vaatab poisile teravalt otsa. Too ei vasta endiselt.

"Idioot!" karjub Simone.

Poiss hakkab aeglaselt eemalduma. Kui Simone talle järele läheb, et mitte lasta poisil minema lipsata, komistab too ja pillab oma kaardipaki toolile, ühmab midagi omaette ja purjetab eskalaatoriga alla.

Simone keerab ümber, et väikese tüdruku eest hoolt kanda, kuid too ei leidunud. Simone jookseb tagasi mööda rõdukoridori, mida palisad kaupluseboksid on tühjad ja tuledeta, kuid ta ei näe ei tüdruku ega ühtki poistest. Ta läheb veel veidi edasi ja saab korraga aru, et ta on juba tätoveerimissalongi ees. Vaateaken on musta mullitava kattega nüüd kaetud ja seda ehib suur Fenrisulveni pilt. Simone avab ukse ja kuulab. Salong paistab tühi. Seintel ripuvad kõikjal fotod tätoveeringut. Simone vaatab ringi ja hakkab just tagasi välja minema, kui kuuleb lohist varisevat häält:

"Nikke? Kus sa oled? Ütle midagi."

Musta värvi eesriie läheb kaheks ja esile astub tüdruk, mobiiltelefon muu kõrva surutud. Tema ülakeha ei kata ükski riideese. Mõned peetähted jooksevad mööda ta kaela. Tema nägu on keskendunud ja tõsine.

"Nikke," ütleb tüdruk tasakaalukalt oma telefoni. "Mis on juhtunud?"

Simone on kühmuhised, kuid ta ei paista ise oma poolalastusele kuuluvat.

"Kas ma tohin ühte asja küsida?" ütleb Simone.

Tüdruk hüppab salongist välja ja pistab jooksu. Simone järgneb talle juurde, kui kuuleb ühtäkki oma selja tagant mingit heli.

"Aida?" hõikab ängistatud poisahaal.

Simone pöörab ringi ja näeb, et see on Benjamin.

"Kus Nikke on?" küsib poiss.

"Kus?"

"Aida väikevend, tal on arengupeatatus. Kas sa nägid teda seal valjas?"

"Tema?"

"Ta on suurt kasvu, mustade päikesepillidega."

Simone läheb aeglaselt tagasi salongi ja istub toolile.

Aida tuleb koos vennaga tagasi. Too seisatab ukse taga, noogutab hirmunud pilgul kõige peale, mida tüdruk ütleb, ja pühib seejärel ninaalust. Tüdruk tuleb sisse, varjates ühe käega rindu, möödub Simonest ja Benjaminist nende poole vaatamata ning kaob eesriide taha. Simone jõuab märgata, et tema kael punetab, kuna ta on lasknud tätoveerida väikesel Taaveti tähe kõrvale tumepunase roosi.

"Mis toimub?" küsib Benjamin.

"Ma nägin paari poissi, nad olid segi, hoidsid ühte tüdrukut üle piiridevõre. Aida väikevend lihtsalt seisis seal ja..."

"Ütlesid neile miskit?"

"Nad jätsid järele, kui ma lähedale jõudsin, aga paistis, et see tegi neile ainult nalja."

Benjamin paistab väga segaduses, ta põsed värvuvad roosaks, pilk eksleb ringi, nagu tahaks ta putku pista.

"Mulle ei meeldi, et sa siin jõlgud," ütleb Simone.

"Ma võin teha, mis tahan," vastab Benjamin.

"Sa oled liiga väike, et..."

"Lõpeta," katkestab poiss summutatud häälel.

"Mis...ja? Kas sa mõtlesid endale ka tätoveeringu teha?"

"Ei, seda ma ei mõelnud."

"Minu meelest on näole ja kaelale tehtud tätoveeringud kohutavad..."

"Ema," katkestab Benjamin.

"See on inetu."

"Aida kuuleb su juttu."

"Kuigi minu meelest..."

"Kas sa võiksid ära minna?" katkestab Benjamin teda teravalt.

Simone vaatab poega, mõeldes, et ei tunne tema hääletooni aragi, kuid teab sisimas, et tema enda vestlused Erikuga kõlavad üha sagedamini samamoodi.

"Sa pead koos minuga koju tulema," lausub ta rahulikult.

"Ma tulen, kui sina kõigepealt välja lähed," vastab poiss.

Simone lahkub salongist ja näeb Nicket seisvat pimendatud akna ees käed risti rinnal. Ta läheb poisi juurde, katsub lahket nägu teha ja osutab tolle Pokémoni kaardipaki poole.

"Kõigile meeldib kõige rohkem Pikachu," ütleb ta.

Nicke noogutab omaette.

"Aga minule meeldib rohkem Mew," jätkab Simone.

"Mew õpib igast asju," lausub Nicke ettevaatlikult.

"Vibandust, et ma sinu peale karjusin."

"Wulordi vastu ei saa keegi midagi teha, tema on kõige suurem," jätkab Nicke.

"Kas tema on kõigist kõige suurem?"

"Jah," kostab poiss tõsiselt.

Simone võtab üles kaardi, mille poiss on maha pillanud.

"Kes see on?"

Benjamin tuleb salongist, silmad läikvel.

"Arcus," vastab Nicke ja paneb kaardi pakis kõige peale.

"Ta tundub hea," ütleb Simone.

Nicke naeratab laialt.

"Lahne minema," lausub Benjamin summutatud häälel.

"Head aega," naeratab Simone.

"Head-aega-kõike-head," vastab Nicke mehaaniliselt.

Benjamin kõnnib vaikides Nicke kõrval.

"Võtame hoopis takso," otsustab Simone, kui nad hakkavad metroo kaiguni jõudma. "Ma olen metroorongidest nii tüdinud."

"Okei," vastab Benjamin ja keerab ümber.

"Oota natuke," ütleb Simone.

Siin silmanud üht poistest, kes ennist tüdrukut piinasid. Nüüd seisab metroo sissepääsutõkete juures ja paistab midagi varitsevat. Simone näeb, kuidas Benjamin püüab teda eemale tirida.

"Mis viga on?" küsib ta pojalt.

"Lahne juba, me pidime ju takso võtma."

"Ma pean korra selle poisiga rääkima," ütleb Simone.

"Lahne, sitta-neist," anub Benjamin.

Tema nägu on kaame ja murelik, ta lihtsalt seisab ühe koha peal, sellal

Simone otsustavalt poisile läheneb.

Simone asetab käe poisi õlale ja pöörab ta näoga enda poole. Poiss hõlpsalt ehk kõigest kolmeteistaastane, aga kartmise või üllatamise asemel üritab ta Simonele näkku, justnagu oleks seadnud Simonele mingi

ku

"Sa pead tulema koos minuga turvamehe juurde," lausub Simone

ku

"Mis sa, vanamutt, kobised?"

"Ma nägin sind, kui sa..."

"Mokk mättasse!" katkestab poiss. "Hoia lõuad koomal, või peab sulle karistuseks taha keerama!"

Simone on nii jahmunud, et ei tea, mida vastata. Poiss sülgab tema ette maha, hüppab üle tõkke ja loivab siis metroo sügavusse.

Simone on rabatud, ta väljub ja läheb Benjamini juurde.

"Mis ta ütles?" küsib poeg.

"Ei midagi," vastab Simone väsinult.

Nad lähevad taksopeatusesse ja istuvad esimese auto tagaistmel. Tensta keskusest eemale veeredes mainib Simone, et täna helistati kooli.

"Aida tahtis, et ma oleksin kaasas, kui ta oma tätoveeringut muutma läheb," ütleb Benjamin vaikelt.

"See oli sinust kena."

Nad sõidavad vaikides mööda Hjulstavägenit, piki pruunist kruusikivipavallil jooksvaid konarlikke roopaid.

"Kas sa ütlesid Nickele, et ta on idioot?" küsib Benjamin.

"Ma ütlesin valesti... ma ise olen idioot."

"Aga kuidas sa võisid?"

"Ma teen mõnikord vigu, Benjamin," kostab Simone summutatud häälel.

Tranebergi sillalt heidab ta pilgu Stora Essingeni saare poole. Veel ei näe ta karta merd ja kirme, kuid vest lügab kahvatult ja tüünil.

"Paistab sedamoodi, et meie isaga läheme lahku," sõnab Simone.

"Ah nii... Ja miks siis?"

"Sinuga ei ole sel absoluutselt mingit pistmist."

"Ma küsisin miks."

"Mingit head vastust polegi," alustab Simone. "Sinu isa... Kuidas ma seda seletan? Ta on minu eluarmastus, aga see on... see võib ikkagi otsustada – kui kohtutakse ja sünnib laps, siis ei oska seda arvatagi... Vabandust, ma ei peaks sellest rääkima. Ma lihtsalt tahtsin, et sa mõistaksid miks ma täiesti tasakaalust väljas olen. Tähendab, pole ka üldse kindel, kas me läheme lahku."

"Ma ei taha sellesse segatud olla."

"Vabandust, ma..."

"Aga lõpeta siis ära," kähvab Benjamin.

Teisipäeva pärastlõuna, kaheksas, detsember

Benjamin ei suuda magama jääda, kuid teeb ometi katset. Ta on olnud terve tee ärkvel, vaatamata sellele, et kriminaalkomissar Joona on võtnud Evelyn Eki oletatava asukoha suunas üle Värmdö saare jooksupäeva number 274 väga ettevaatlikult.

Vinist saekaatrist mööda sõites hakkab lahtine kruus auto all krabima. Kodeiinikapslite järelmõju muudab Eriku silmad kuivaks ja kipi-ks. Ta vaatleb kissitades ümbruskonda, mis on täis lükitud muruplat-tele paigutatuid puidust aiamajakesi. Puud seisavad steriilsel detsemb-rikuu kätel raagus. Valgus ja värvid meenutavad Erikule lapsepõlve-ajast kooliekskursioone. Kõdunenud puidu lehk, mullast tõusev see-oluhõng. Tema ema töötas siis poole kohaga Sollentuna gümnaasiumis õpetajana ja oli veendunud värske õhu kasulikkuses. Eriku ema sai tema nimeks Erik Maria. See ebatavaline nimi tuli sellest, et tema ema oli viibinud Viinis keelereisil, käinud Burgtheateris ja näinud trückeri "Isa" Klaus Maria Brandaueriga peaosas. Ema sai niusuguse mõtte, et kandis selle näitleja nime mitu aastat mõtteis. Lapsena püüdis ta oma keskmist nime alati varjata, ja teismeeas tundis ta end ära laulus "Boy Named Sue" Johnny Cashi plaadilt, mis oli sisse mängitud San Francisco vanglas. "Some gal would giggle and I'd get red, and some guy'd laugh and I'd bust his head, I tell ya, life ain't easy for a boy named Sue." Eriku isa, kes töötas kindlustuskassas, oli olnud terve elu jooksupäeva võitjate tõeline huvi. Ta oli harrastusmustkunstnik ja tavatses riietuda mustvalge riietuses, kasutatud frakki ja panna pahe teatud kokku-panemiseks. Tema ema oli olnud terve elu jooksupäeva võitjate tõeline huvi. Ta oli harrastusmustkunstnik ja tavatses riietuda mustvalge riietuses, kasutatud frakki ja panna pahe teatud kokku-panemiseks. Tema ema oli olnud terve elu jooksupäeva võitjate tõeline huvi. Ta oli harrastusmustkunstnik ja tavatses riietuda mustvalge riietuses, kasutatud frakki ja panna pahe teatud kokku-panemiseks.

lahitõmmatavad võlukepikesed, üksteise sisse käivad piljardipallid, sõda taskutega sametist kahv. Praegu mõtleb Erik isale lõbustatult ja õrnusega - kuidas ta pani jalaga käima lintmaki, millel mängis Jean Michel Jarre tehes samal ajal õhus õõtsuva pealuu kohal völlumisliigutusi. Erik loodis kogu südamest, et isa kunagi ei märganud, kuidas ta vanemaks saades teda häbenes ja tema selja taga sõpradele silmi pööritas.

Sel, et Erikust arst sai, ei olnudki ehk sügavamat põhjust. Ta ei olnud kunagi soovinud teistsugust tööd, kujutanud ette teistsugust elu. Ta mäletab kõiki neid vihmase ilmaga viimaseid koolipäevi, heisatud lippu ja suvelaule aktusel. Ta sai kõigis ainetes alati kõrgeimaid hindeid, vanemad võtsid seda kui enesestmõistetavat asja. Tema ema rääkis tihti, et rootslased on ära hellitatud, pidades heaoluühiskonda ainumõeldavaks, sama kui see oli suure tõenäosusega vaid väike ajalooline episood. Ta rõhutas, et riigikord tasuta arstiabi ja hambaraviga, tasuta lastehoiu ja põhikooli hariduse, tasuta gümnaasiumi ja tasuta ülikooliga võib iga hetk kaduda. Kuid et just praegu oli täieliselt tavalisel poisil või tüdrukul võimalik õppida arstiks, arhitektiks või finantsökonoomika doktoriks riigi kõigis ülikoolides, omamata mingit varandust, saamata kusagilt stipendiumi või kellelki almust.

Nendest võimalustest arusaamine oli eelis, mis ümbris teda kuldsäraga. See andis talle noorena edumaa ja sihikindluse, aga võib-olla ka teatud kõrkuse.

Talle meenub, kuidas ta kaheksateistaastasena istus Sollentunas diivanil ja pööras oma suurepäraseid hindeid, lastes seejärel pilgul üle lihtsa toa libiseda. Raamaturiiulid meenete ja nipsasjakestega, uushõbedaste raamidest fotod, vanemate leeripildid, pulma- ja viiekümnenenda juubelpildid, nende järel kümme ülesvõtet nende pojast alates pitskleidest pronnakast beebist kuni libuvas ülikonnas naeratava noorukini.

Ena tuli tuppa ja ulatas talle arstiteaduskonna sisseastumisblanketi. Emal oli õigus, täpselt nagu alati. Niipea kui Erik jala üle Karolinska instituudi arstiteaduskonna läve tõstis, tundis ta end nagu kodus. Psühhiaatriks spetsialiseerudes mõistis ta, et arstikutse sobib talle paremini kui ta tegelikult tunnustada tihkas. Pärast internatuuri, neid kaheksateist kuud üldist teenistust, mida sotsiaalamet enne arsti kutsetunnistuse andmist nõuab, oli ta läinud tööle ühinguusse Piirideta Arstid. Ta sattis tööle Somaaliasse, Muqdishost lõunas asuvasse Kismaayosse. Järgnes väga intensiivne aeg valilaatsaretis, mille vartistus koosnes Rootsimaal maha kantud põetusvahenditest, kuuekümnendatest pärit röntgeniaparaadist

poolt enne" ületanud arstiniitest, roostes ja pleklistest haigeraamiidest, mis pannesid suletud või ümberehitatud haiglaosakondadest. Somaalias oli ta esmakordselt sügava traumaga inimesi. Lapsi, kes olid kaotanud ühe vanemast, kes olid apaatsed, noori, kes ilma igasuguse tunderõhuta ei rääkinud, kes olid tunnistusi andes, kuidas neid oli sunnitud korda saatma haiglavahetavate roumi, naisi, kellele oli tehtud nii palju haiget, et nad ei suutnud enam rääkida, vaid naeratasid vabandavalt ega tõstnud kunagi pilku. Tundis, et tahab aidata oma tööga inimesi, kes on selle ahistuse vangis, ja neile on põhjustatud, kes tundsid jätkuvat piina vaatamata sellele, et nende ründajad juba ammu kadunud olid.

Erik pöördus koju tagasi ja õppis Stockholmis psühhoterapeudiks. Talle psühhotraumatoloogia ja katastroofipsühhiaatria erialale spetsialiseerudes puutus ta kokku erinevate hüпноositeooriatega. Hüпноosi mõistis teda kiirus ja efektiivsus – see võimaldas psühholoogilisel trauma päritolu juurde jõuda. Erik mõistis, et see kirus on eranditult talts sõja- ja loodusõnnetuste ohvritega töötamisel.

Ta sai hüпноosialase baashariduse Euroopa kliinilise hüпноosi ühingu kaudu, astus varsti kliinilise ja eksperimentaalse hüпноosi ühingu, noorpa meditsiinilise hüпноosi nõukogu ja Rootsi kliinilise hüпноosi ühingu liikmeks ning oli mitu aastat kirjavahetuses Ameerika lastearstide ühingu ühingu, kelle teedrajav krooniliselt haigete ja raskeid valusid taltsutavate laste hüпноotiseerimise meetod talle senimaani kõige sügavam muljet avaldab.

Viis aastat töötas Erik Punase Ristiga Ugandas trauma all kannatavate laste ühingu ühingu. Tol perioodil ei olnud tal ülepea aega hüпноosi katsetamiseks, kuna olukorrad olid liiga akuutsed ja pakilised ning nõudsid peaaegu alati inimese esmaseid vajadusi. Erik kasutas tollal hüпноosi kokku vaid kümnel korral ja sedagi vaid lihtsamates olukorrad valuvaigistite asemel ülitundlikkuse korral ning foobiliste kaitsete ühingu puhul. Ent kord Uganda viimasel aastal juhtus ta kohtuma ühe naise, kes oli lukustatud tuppa, kuna ta ei lakanud karjumast. Meditsiini töötavad katoliku õed selgitasid, et tüdruk oli tulnud rooma-katoliku luterlikulinnale Mbalesse viivat teed. Nad arvasid, et ta kuulub rahva hulka, kuna rääkis lugisu keelt. Tüdruk ei maganud ühtegi ööd, vaid hüüdis lakkamatult, et on kohutav deemon, kel lööb ta tuld. Erik palus nunnadel üks lahti teha. Niipea kui ta tüdrukut nägi, tekkis talle aru, et laps kannatab akuutse vedelikupuuduse all. Kui Erik hüпноotiseeris teda, karjus tüdruk nii, nagu kõrvetaks vee nägemine teda

tulena. Erik otsustas tema maharahustamiseks hüпноosi proovida. Õal Marioniks kutsutud nunn tõlkis tema sõnad buksu keelde, millest tüdruk aru pidi saama, ja kui viimane lõpuks kuulama hakkas, oli teda keegi hüпноosi viia. Kõigest tunni ajaga tegi tüdruk kogu oma psüühilise traumale tiru peale. Jinjast tulnud tsisternauto oli hurtsikulinnast põlvpool Mbale-Soroti teel juhitavuse kaotanud. Raske veok oli ümber parkunud ja tõmmanud tee kõrvale sügava kraavi. Suure tsisterni seinad olid kinud augu kaudu voolas maha puhast bensiini. Tüdruk oli tormannikoju ja leidnud eest oma onu, kellele rääkinud bensiinist, mis õnnetu paigal lihtsalt maasse imbus. Onu oli kahe tühja plastkanistriga kohatormanud. Kümme-kond inimest oli juba seal, kui tüdruk onule tsisternauto juures järele jõudis. Inimesed täitsid ämbreid kraavi valgunud bensiiniga. Levis hirmus lehk, päike paistis ja õhk oli kuum. Tüdruku onu lehvitas tema poole. Tüdruk võttis vastu esimese kanistri ja hakkas see kodu poole tirima. See oli kohutavalt raske. Tüdruk peatus, et kanistrit pea peale tõsta, ja silmas sinises pearätis naist tsisternauto juures seisnud põlvist saadik bensiinis, ning pisikesi klaaspudeleid täitmas. Kaugemal teel, rohkem linna pool, nägi tüdruk kollases maskeerimissärgis meest, kes tuli jalgsi, sigaret suus, ja kui ta suitsu sisse tõmbas, lõi hõõguv ots särada.

Erik mäletab selgesti, kuidas tüdruk rääkides välja nägi. Tema hääled kõlas paksult ja tuhmilt, pisarad voolasid mööda põski, kui ta jutustas, kuidas ta oli silmadega võtnud hõõguva sigaretiotsa ja selle siis oma põlviga sinise pearätiga naise juurde tõstnud. Tema pilgus oli olnud tuld, ütles ta. Sest kui ta naise poole tagasi vaatas, võttis naine tuld. Kõigepealt süttis sinine pearätt, seejärel mattus naine üleni leekidesse. Kõigepealt märatses tsisternauto ümber tuletorm. Tüdruk pistis jooksu ja kuulis sel tagant ainult karjeid.

Pärast hüпноosiseanssi kõnelesid Erik ja õde Marion tüdrukuga tihti aega hüпноosi ajal räägitust. Nad selgitasid talle üha uuesti, et needsamad bensiiniaurud, mis nii tugevasti lõhnasid, võtsidki tuld. Mehe sigaretiots süütas läbi õhu terve tsisternauto, ja sel polnud tüdrukuga vähimatki pistmist.

Kõigest mõni kuu pärast vahejuhtumit tütarlapsel pöördus Erik Stockholm tagasi, kus taotles meditsiini teadusnõukogust toetust, et ennast Karolinska instituudis traumade ravi ja hüпноosi alal süvitsi täiendada. Kohe pärast seda kohtas ta Simonet. Ta mäletab, kuidas ta nägi teda ülikooli suurel aktusel – tütarlaps oli särav, pulbitsev ja punapõskne. Ismalt jäid Erikule silma tema punakasblondid lokkis juuksed, seejä-

le tema nägu. Tütarlapsel oli hästivõlvitud kahvatu laup ja tema kaunis valge nahk oli kaetud helepruunide tedretäppidega. Ta nägi välja nagu hõlme lüsteramatu järgehoidjalt, õbluke ja haprake. Erik mäletab ikka veel, kuidas neil tol õhtul seljas oli: ta kandis rohelist taljese õmmeldud mudpluusi, musti pikki pükse ja tumedaid kõrgeid kinniseid kingi. Nendel lümel olid värvitud kahvatu-roosaks ja silmad helkisid heleroheliselt.

Juba aasta hiljem nad abiellusid ning püüdsid üsna varsti ka last saada. See osutus raskeks, neil oli üksteise järel neli iseeneslikku katkemist. Eriku meenub iseäranis üks. Simone oli 16. nädalat käima peal, kui sündis Joonas. Täpselt kaks aastat pärast seda katkemist sündis Benjamin.

Erik kiikab silmi kissitades läbi tuuleklaasi ja kuuleb teel Värmdöle oma vaikset raadioside kaudu peetavat vestlust kolleegidega.

Ma mõtlesin üht asja," ütleb Erik.

"Nü?"

"Ma ütlesin, et Josef Ek ei suuda haiglast põgeneda, aga ma tahan öelda, et kui ta võis endale ise kõik need noahaavad põhjustada, siis ei saa ta olla mulleski väga kindel olla."

"Ma mõtlesin sama asja," vastab Joonas.

"Miks?"

"Pann juba ühe oma kuti tema ukse taha valvesse."

"See on ilmselt täiesti ülearune," kostab Erik.

"Nõnda küll."

Kolm autot järjest seisatab teeveeres elektriliini posti all. Neli politseikoju tulevad heleda valguse käes, panevad kuulivestid selga ja uurivad autot. Pärast helkleb vana kasvuhoone klaasidel.

Joonas istub taas juhiistmele, tõmmates endaga kabiini külma õhu. Ta ootab ühe käega mõtlikult roolile trummeldades, kuni teine käsi on oma autodes istet võtnud.

Kõigepealt kostab politseiraadiost kiire signaal ja seejärel kõva ragin, mis viitab vahatule. Joonas vahetab kanalit, kontrollib, et rühma kõik liikmed kuuldel, ning vahetab igahetaga mõne sõna, enne kui keerab võtit.

Autod mööduvad pruunist põllumaast, kasesalust ja suurest roostes raudest.

"Kui kohale jõuame, ootad sina autos," lausub Joonas vaikselt.

"Jah," nõustub Erik lühidalt.

Autod tõuseb paar varest ja lendab tiivaplaginal eemale.

"Mis hüпноosi negatiivsed küljed on?" kümb Joona.

"Mis sa selle all mõtled?"

"Sa olid maailma parimate hulgas, aga lõpetasid praksise."

"Inimesel võib olla pädevaid põhjusi, et asju enda teada hoida," kostab Erik.

"Selge see, aga..."

"Ja neid põhjusi on hüпноosi puhul väga raske hinnata."

Joona heidab talle skeptilise pilgu.

"Miks ma ei usu, et see oli sinu loobumise põhjus?"

"Ma ei taha sellest rääkida," ütleb Erik.

Tee kõrval vilksab puutüvesid. Mida edasi, seda tihedamaks ja pimedamaks muutub mets. Rataste all krigiseb kruus. Nad keeravad kitsa metsateele, mööduvad mõnest suvemajakesest ja peatuvad. Taamal kuulke kede vahel tumedal lagendikul silmab Joona pruuni puithoonet.

"Ma eeldan, et sa istud siinsamas," ütleb ta Erikule autost väljudes.

Sammudes sissesõidutee poole, kus teised politseinikud juba ees ootavad, mõtleb Joona taas hüпноotiseeritud poisist Josefist. Kuidas sõnad libisalt voolasid tema lõtvunud huulte vahelt. Poisist, kes kirjeldas oma elu jalikku roima kõrvaltvaataja üksikasjalikkuse ja kiretusega. Mälestus pololema täiesti selge: väikese õe palavikukrambid, esile tulvav raev, nuga valimine, piiride ületamisest tekkiv eufooria. Hüпноosi lõpufaasis muutusid Josefi kirjeldused segaseks, raskem oli mõista, kui palju poiss tegelikult aru sai – kas vanem õde Evelyn oli ka tegelikult teda mõrvadehündinud.

Joona kogub ülejäänud neli politseinikku enese ümber. Operatsiooni ohtlikkust liigselt üle tähtsustamata kirjeldab ta olukorra tõsidust ning annab juhiseid tulirelvade kasutamiseks, toonitades, et kõik ettetulevad lasud tuleb tingimusteta sihtida jalgade suunas. Ta väldib politseitaktikalisi erialatermineid, selgitades hoopis, et suurima tõenäosusega satutakse majas täiesti ohutule inimesele.

"Tahan kõiki üles kutsuda ettevaatlikule käitumisele, et mitte tüdrukut hirmutada," ütleb Joona. "Võib-olla ta on vigastatud, võib-olla kardab, kuid samas ei tohi te hetkekski unustada, et tegemist võib olla ohuliku isikuga."

Ta saadab kolmest politseinikust koosneva patrulli ümber maja, paludes neil mitte trampida köögiviljaaias, püsida majast väljaspool, et nad saaksid õues ohutus kauguses laheneda.

Mehed hakkavad mööda metsateed astuma; üks neist seisatab ja paneb istutavaka huule alla. Maja šokolaadipruun fassaad koosneb vahelituhtunud lapikutest paneelidest. Raamid on valged, välisuks musta värvi. Kõrval katavad roosad kardinad. Korstnast ei paista suitsu tõusvat. Eeskojatrepil seisab luud ja kollane plastämber kuivade kuusekäbidega.

Joona näeb, kuidas politseipatrull harveneb parajate vahedega ümber maja, relvad laskevalmis. Kusagil praksatab oks. Kaugelt eemalt kaigub tuul kõlavat kopsimist. Joona saadab pilguga politseinike liikumist, läheduses viimasel ajal aeglaselt majale ning püüdes läbi roosa kardinakanga dipt naha. Ta annab märku politseiassistent Kristina Anderssonile, kes on tema naajoontega naisele, et too rajal seisma jääks. Tolle põsed punetavad, kui ta vastuseks noogutab, pilku majalt tõstmata. Rahuliku häälega vinnastab ta teenistusrelva ja astub mõne sammu külje suunas. Maja on tühi, mõtleb Joona eeskoja trepile lähenedes. Astmelauad kinnuvad tema astumise all nõrgalt. Ta heidab pilgu kardinale, et näha, kas olulikumisi, kui uksele koputab. Midagi ei juhtu. Ta ootab hetke, kuni tundub sus paigale, arvates midagi kuulvat, silmitsedes maja kõrval asuva metsa, püüdes tungida pilguga padriku ja tüvede taha. Ta vinnastab toli, raske Smith & Wessoni, mida ta eelistab standardvarustusse kuulvate Sig Sauerile, võtab kaitseriivi eest ja kontrollib padruneid padrunilves. Äkitselt kostab metsatukast sahinat ja puude vahel vilksatab oks, kes jookseb kiirete nurgeliste liigutustega salusse. Kristina Andersson näitab rusutult Joonale tagasi, kui too tema suunas vaatab. Mees tõstab aknale, läheneb ettevaatlikult ja piilub kardina kõrvalt majja.

Hinnaruses näeb ta krobeline klaasplaadiga rotanglauda ja helepruuni ümmetist kattega diivanit. Punase korvtooli seljatoel ripub kuivatatud kaks paari puuvillaseid aluspükse. Kööginurgas on nähtaval mitu kotti kumakarone, purgipesto, konservid ja kott õuntega. Kraanikausi koogilaua all põrandal helgib mahakukkunud nuge-kahvleid. Joona tõstab eeskoja trepile, annab Kristina Anderssonile märku sisenemiseks, tõstab ukse ja astub tulejoonelt kõrvale, saab Kristina Anderssonilt teatavale külmärguande, heidab pilgu siseruumidesse ja astub siis üle läve. Ta istub autos ja võib toimuvat eemalt vaid aimata. Ta näeb Joona nat pruuni majja kaduvat, teine politseinik tema kannul. Viivu pärast Joona tagasi eeskoja trepil. Kolm politseinikku tulevad ümber maja, vaatavad tema juures. Nad seisavad ja raagivad, vaatavad kaarti, et leida tee ja teiste savilate suunas. Joona paistab tahtvat neile näidata

midagi maja sisemuses. Kõik järgnevad talle ja viimane suleb enda järel ukse, et mitte soojust välja lasta.

Korraga silmab Erik kedagi puude vahel seismas, seal kus maapinnal alla soo poole kalduma hakkab. See on õbluke naine, käes püss – haavli püss. Lääklev kaheraudne toru kraabib maad, kui naine maja suunas lihkuma hakkab. Erik näeb, kuidas see mustikamätastel ja samblal pehmel põrub.

Politseinikud pole naist märganud, ja viimasel pole mingit võimalust omakorda neid näha. Erik valib Joona mobiilnumbri. Telefon hakkab helisema autos, see lebab Eriku kõrval juhiistmel.

Kiirustamata kõnnib naine puude vahel, püss käes rippumas. Erik taipab, et olukord võib ohtlikuks muutuda, kui politseinikud ja naine üksteist vastastikku üllatama juhtuvad. Ta väljub autost, jookseb sissepääsu teeni ja aeglustab seejärel sammu.

“Tere,” hõikab ta.

Naine seisatab ja pöörab pilgu tema poole.

“Täitsa külm ilm täna,” lausub Erik tasa.

“Mis?”

“Varjus on jahe,” ütleb Erik kõvemini.

“Jaa,” vastab naine.

“Oled sa siinkandis uus?” pärib Erik naise poole liikudes.

“Ei, olen oma tädi suvilas.”

“Kas Sonja on sinu tädi?”

“Jaa,” naeratab naine.

Erik jõuab tema juurde.

“Kellele sa jahti pead?”

“Jänestele,” vastab naine.

“Kas ma tohin püssi vaadata?”

Naine laeb püssi tühjaks ja annab Erikule. Tema ninaots on punane. Juustes ripub kuivanud kuuseokkaid.

“Evelyn,” lausub Erik rahulikult, “siin on mõned politseinikud, kes soovivad sinuga rääkida.”

Tütarlaps paistab murelik, ta astub sammukese tagasi.

“Kui sul aega on,” lisab Erik naeratades.

Neiu noogutab vaevumärgatavalt ning Erik hõikab maja suunas. Joona tuleb ärritunud ilmel õue, valmis teda autosse tagasi kamandama. Naist nähes kangestub ta sekundi mürdõsaks paigale.

“See siin on Evelyn,” lausub Erik Joonale püssi ulatades.

“Tere,” ütleb Joona.

Tüdruku nägu kahvatub, paistab, nagu hakkaks ta minestama.

“Mul on tarvis sinuga rääkida,” selgitab Joona tõsisel ilmel.

“Ei,” sosistab tüdruk.

“Tule majja.”

“Ma ei taha.”

Evelyn pöördub Eriku poole:

“Kas ma pean?” küsib ta värisevi huuli.

“Ei,” vastab mees. “Otsusta ise.”

“Tule kaasa, ole hea,” ütleb Joona.

Tüdruk raputab pead, kuid järgneb siiski Joonale.

“Ma ootan väljas,” sõnab Erik.

Ta sammub natuke mööda sissekäiguteed edasi. Kruus on kaetud roheliste ja pruunide käbidega. Läbi majaseinte kuuleb ta Evelyni karjatusi. Üksainus karjatus, mis kõlab meeleheitlikult ja üksildaselt, arutab kaotuse väljendusena. Erik tunneb seda karjatust juba Uganda

...tub pesusametkattega diivanil, mõlemad käed reite vahele surudes, tuhkvalge. Ta on oma perega juhtunust teada saanud. Kärbselenniga foto lebab põrandal: ema ja isa istumas milleski võrkkiigehaiglas, väike õde nende vahel. Vanemad kissitavad tugevas päikesevalguses, väikeõde prillid helklevad heledalt.

“Tunnen leinas kaasa,” lausub Joona summutatud häälel.

Tüdruku lõug väriseb.

“Kas sa arvad, et suudaksid meil aidata toimunust aru saada?” küsib

Erik.

Joona nägiseb tema raskuse all. Ta ootab hetke ja jätkab siis:

“Kas sa viibisid esmaspäeval, seitsmendal detsembril?”

Tüdruk raputab pead.

“Ei,” täpsustab Joona.

“Ma olin siin,” kostab tüdruk nõrgal häälel.

“Kui kaua?”

Tüdruk kohtab Joona pilku:

“Juh.”

“Päeva jooksul väljas ei käinud?”

Erik.

"Lahtsalt istusid siin?"

Tüdruk viipab voodi ja riigiteaduse-õpikute poole.

"Sa õpid?"

"Jah."

"Nii et sa ei lahkunud eile majast?"

"Ei."

"Kas keegi võib seda kinnitada?"

"Misasja?"

"Kas sinuga koos oli veel keegi?" küsib Joona.

"Ei."

"On sul aimu, kes võis seda sinu perekonnas teha?"

Tüdruk raputab pead.

"Kas keegi on teid ähvardanud?"

Tüdruk paistab teda mitte kuulvat.

"Evelyn?"

"Mis? Mis sa ütlesid?"

Tema sõrmed on kõvasti põlvede vahele pigistatud.

"Kas keegi on su perekonda ähvardanud, on teil vaenlasi, kiusajaid?"

"Ei."

"Kas sa tead, et su isal oli suuri võlgasid?"

Tüdruk raputab pead.

"Nii see oli," ütleb Joona. "Su isa laenas raha kuritegelikelt isikutelt."

"Või nii."

"Kas see võis olla üks nendest, kes..."

"Ei," katkestab tüdruk.

"Miks mitte?"

"Te ei saa millestki aru!" ütleb tüdruk kõrgendatud häälel.

"Millest me aru ei saa?"

"Te ei saa millestki aru!"

"Räägi siis meile, mis..."

"Ma ei saa!" karjub tüdruk.

Ta on nii endast väljas, et puhkeb poolelt sõnalt nutma, katmata see juures nägugi. Kristina Andersson läheb tema juurde ja kallistab teda ning viivu parast tüdruk rahuneb. Ta istub politseiniku embuses täiesti tasa, vaid üksikud nutukrambid läbistavad tema keha.

"Kullakene," sosistab Kristina Andersson lohutavalt.

Ta hoiab tüdrukul pead silitades teda enda vastas. Järsku Kristina kallistab ja lükkab Evelyni eemale, otse põrandale.

"Põrgut, ta hammustas mind... hammustas nagu vana raisk!"

Tüdruk häärmeldunult oma veriseid sõrmi. Kaelal asuvast haavast voolab verd.

Evelyn istub põrandal, peites käe taha segast naeratust. Tema silmad on valged pahempidi ja ta langeb teadvusetult kokku.

Teisipäeva õhtu, kaheksas detsember

Benjamin on end oma tuppa lukustanud. Simone istub raadiot kuulates köögilaua taga, silmad kinni. Toimub otseülekanne Berwalb kontserdisaalist. Ta püüab ette kujutada elu üksikemana. See ei erine kuigi palju tema praegusest elust, mõtleb ta irooniliselt. Ma käiksin vii kontsertidel, teatris ja näitustel, nagu üksikud naised ikka.

Ta leiab kapist pudeli linnaseviskit ning kallab endale pisikese napsi tilgakese veega: nõrgalt kollane vedelik raskes klaasis. Välisuks avaneb, kööki täidavad Bachi tšellosoüidi soojad tämbrid. Kõlab pehme ja kuulalik meloodia. Erik seisab ukseävel ja vaatab Simone poole, ise väsimuse pärast tujukjaskaame.

"Paistab hea," ütleb ta.

"Seda kutsutakse viskiks," vastab Simone talle klaasi ulatades.

Naine kallab endale uue napsi, seejärel seisavad nad teineteise vastas ja löövad tõsisel ilmel klaase kokku.

"Sul on olnud raske päev?" küsib Simone vaikselt.

"Kaunikesti," vastab Erik kahkja naeratusega.

Ta näeb korraga nii kurnatud välja. Tema näol lasub mingi seletamatu ilme, nagu kataks seda õhuke tolmukord.

"Mida sa kuulad?" küsib ta.

"Kas panen kinni?"

"Minu poolest mitte – ilus on."

Erik tühjendab klaasi ning ulatab naisele, kes täidab selle uuesti viiskiga.

"Nii et Benjamin ei lasknudki tätoveeringut teha," nendib ta.

"Sa oled jälginud kogu draamat telefonivastuvõtjast?"

"Alles nüüd, koduteel, ma varem ei jõudnud..."

"Mundugi mitte," katkestab Simone, mõeldes naisele, kes tema helistele telefonile vastu võtnud oli.

"Vaga hea, et sa kohale sõitsid ja poisit ära tõid," ütleb Erik.

Simone noogutab ja mõtleb, kuidas kõik tunded on peidus üksteise ja kuidas ükski suhe ei ole piiritletud ja eraldiseisev, kuidas kõik on üksteisega läbi põimunud.

Kui juovad taas ja korraga märkab Simone, et Erik naeratab talle. Tema viltune naeratus on teda alati põlvist nõrgaks võtnud. Ta mõtleb, et meeleldi ta magaks mehega kohe praegu, ilma mingi jututa, ilma asja

ilma ajamata

Kui juovad jaame me kõik niikuinii uksi, ütleb ta endale.

"Kas tead midagi," lausub ta lühidalt. "Või pigem... Ma tean, et ma ei taha." "Miks sa ütled..."

"Mul on tunne, nagu me oleksime kõik kaotanud," katkestab Simone. "Ma olen magad, või oled tööl või kus iganes. Ma oleksin tahtnud teha midagi teha, reisida, koos olla."

Erik paneb klaasi käest ja astub sammu tema poole:

"Kas me ei võiks seda teha?" ütleb ta kiiruga.

"Aga ütle nii," sosistab Simone.

"Miks mitte?"

Erik naeratab, silitab naise põske ja tõsineb siis. Korraga nad suudlevad. Simone tunneb, kuidas kogu tema keha on selle järel janune-

... ja näljane.

"Kas sa tead, kus..."

Benjamin vakatab, kui kööki sisenedes neid silmab.

"Pept olete peast," ohkab ta lahkudes.

"Benjamin!" hõikab Simone talle järele.

"Ma tuleb tagasi."

"Sa lubasid toidu ära tuua," ütleb Simone.

"Sa helistasid või?"

"Vne minuti pärast saab valmis," ütleb Simone pojale rahakotti ulata-

"Sa tead ju, kus Tai söögikoht asub?"

"Jah," ohkab Benjamin.

"Mine otse sinna ja tule kohe tagasi," õpetab Simone.

"Kas sa..."

"Tule ema sõna," käsib Erik.

"Ma lähen toidu järele kõigest nurga peale, midagi ei juhtu," ütleb poiss ja läheb esikusse.

Simone ja Erik naeratavad vastamisi, kuulevad välisukse sulgemise mürtsu ja trepist alla tõttavaid kiireid samme.

Erik võtab kapist kolm joogiklaasi, seisatab, võtab Simone käe hoiab seda oma põse vastas.

"Kas lähme magamistuppa?" küsib ta.

Erik paistab häbelikult rõõmus, ja just siis heliseb telefon.

"Ära võta vastu," ütleb ta.

"See võib olla Benjamin," vastab naine ja surub toru vastu kora. "Jah, Simone kuuleb."

Teiselt poolt ei kostu muud kui tasast tiksumist, mis meenutab üht tõmbluku avamist.

"Halloo?"

Ta paneb telefoni tagasi hoidikusse.

"Polnudki kedagi?" küsib Erik.

Simone meelest näeb ta murelik välja. Mees läheb akna juurde ja vaatama alla tänavale. Taas meenub Simonele naishääl, kes kõne vastu võttis kui ta hommikul Erikule helistas. Erik, jäta järele, oli ta naernud. Jäta järele mis? Tema riidevoltide vahel kobamine, rindade imemine, seelika üleskiskumine?

"Helista Benjaminile," ütleb Erik pingutatud haalega.

"Miks ma peaksin..."

Ta võtab telefoni samal hetkel, kui see uuesti heliseb.

"Halloo?" ütleb ta torusse.

Kui keegi ei vasta, katkestab ta kõne ja valib Benjaminini numbrit.

"Kinni on."

"Ma ei näe Benjaminini," ütleb Erik.

"Kas lähen talle järele?"

"Võib-olla tõesti."

"Ta saab mu peale tigidaks," naerab Simone.

"Ma lähen ise," ütleb Erik esikusse minnes.

Ta võtab riidepuult jaki parajasti hetkel, kui uks avaneb ja Benjamin sisse tuleb. Erik riputab jaki tagasi ja võtab vastu plastkoti auravat toidukarpidega.

Nad istuvad teleka ette, vaatavad filmi ja soövad otse karpidest. Benjamin naerab mingi sõnavahetuse peale. Nad vaatavad rahulolevalt teineteise otsa, täpselt nagu siis, kui laps väike oli ja lastesaate peale ennet

toidukarpi naeris. Erik asetab käe Simone põlvele, naine paneb oma käe tema omale ning pigistab tema sõrmi.

Heliseva Bruce Willis lamab selili maas, kuivatades suunurgast verd. Eten hakkab taas helisema; Erik paneb toidu käest ja tõuseb diivanilt. Läheb esikusse ja vastab nii rahulikult kui suudab:

"Erik Maria Bark."

Midagi pole kuulda, üksnes nörk klõpsatus.

"Nad küll aitab!" lausub ta vihaselt.

"Erik..."

"See on Daniella hääl."

"Ütleb see sina, Erik?" küsib see.

"Me parasjagu sööme."

Erik kuuleb, kuidas naine liini teises otsas hingeldab.

"Mida ta tahtis?" küsib Daniella.

"Kestis..."

"Joo!" kostab naine.

"Joo Erik?"

"Kas ta ei öelnud midagi?" kordab Daniella.

"Müllal?"

"Pragu... telefonitsi."

Erik pulub läbi ukse elutuppa ja näeb Simonet ja Benjaminini filmi valet. Ta mõtleb perekonnale Tumbas. Väikesele tüdrukule, emale ja talle kohutavale raevule, mis neid mõrvu saatnud oli.

"Kas ta ütles, et ta mulle helistas?" küsib Erik.

Daniella kõhatab.

"Ta ei ühendasid medõde veenma, et see talle telefoni annaks, ma rääkisin kooskõllamaga – nad ühendasid ta sinu numbriga."

"Ütleb sa selles kindel?" küsib Erik.

"Joo!" kargas, kui ma palatisse astusin, ta oli kateetri lahti kiskunud. Ta ütles mulle alprasolaami, aga ta rääkis sinu kohta igasugu asju, enne kui ma jui."

"Mida siis? Mis ta ütles?"

Erik kuuleb, kuidas Daniella valjult neelatab, ja naise hääl kõlab vaimu vaimult:

"Et sa olid tema ajusid keppinud, et sa raisk pead tema õe rahule. Ta ütles, et sa olid tema ajusid keppinud, et sa raisk pead tema õe rahule. Ta ütles, et sa olid tema ajusid keppinud, et sa raisk pead tema õe rahule."

Teisipäeva õhtu, kaheksas detsember

Kolm tundi tagasi saatis Joona Evelyni Kronobergi eeluurimisvannilasse. Tütarlaps paigutati pisikesse lagedate seintega kongi, mille ülduse akna ees olid horisontaalsed trellid. Nurgas paiknevast roostevaherest valamust tõusis okselõhna. Evelyn lihtsalt seisis seinale kinnitatud rohelise madratsiga nari kõrval ja vaatas küsival pilgul Joona poole, kuni mees ta sinna maha jättis.

Pärast arreteerimist on prokuröri kõige enam kaksteist tundi, et võtta vastu otsus, kas jätta kinnipeetu vahi alla või lasta vabaks. Vahi alla jätmine puhul kukub järgmine tähtaeg kolmandal päeval kell kaksteist, kui sotsiaalsed distajal tuleb esitada kohtule vahistamisesildis, kus nõutakse kinnipeetavangistuses hoidmist. Vastasel korral tuleb kinnipeetav vabadusse lasta. Vahistamiskäsk antakse välja kuriteos kahtlustatava või tõenäolise toimepanija suhtes, mis on kahtluse kõrgem aste.

Joona on tagasi kohtu valge läikiva plastpõrandaga koridoris. Ta kõnnib mööda kongide herneroheliste uste ridadest, märgates linkide lukkudega metallplaatidel iseenda peegeldust. Iga ukse taga seisab valge termos. Punased sildid märgistavad kappe tulekustutitega. Koristuskorras valge kotiga voodipesu ja rohelisega prügi jaoks on jäetud vastuvõtutuba ette.

Joona seisatab ja vahetab mõne sõna nõuandetöötajaga, ning kõnnib siis edasi naisteosakonna poole.

Neljast kohtumajas leiduvast ülekuulamistoast ühe ees seisab Stockholmipiirkonna uus peaprokurör Jens Svanehjälms. Ta näeb välja vana kahekümneaastane, ehkki on tegelikult neikümmend. Pilgus on midagi poisilikku ja põsed on lapselikud, jättes mulje, et ta pole elus ainult vapustust läbi elanud.

Evelyn Eki," lausub Jens aeglaselt. "Kas tema on see, kes sündis oma lemmiklooma terve pere ära tapma?"

"Aga Josef ütles, kui..."

Kuipt mitte midagi sellest, mida Josef Ek hüpnootiliselt tunnistas, ei tohiks kasutada," katkestab Jens. "See läheb vastuollu nii õigusega kui ka õigusega mitte süü endale peale võtta."

"Kui ma ei ole, ehkki see polenud ülekuulamine, poiss ei olnud kahtlustatav," kostab Joona.

"Kui sa ei ole, siis heidab pilgu oma mobiiltelefonile ja lausub:

"Pisut sellest, kui vestlus puudutab asja, mida eeluurimine saab võrd-
... ülekuulamisega."

"Ma olen sellest teadlik, aga ma hindasin teisi aspekte tähtsamateks,"
Joona.

"Kui sa ei ole kahtlustasid, aga..."

"Kui sa ei ole, siis võib-olla, kõõritades Joona poole justnagu midagi oodates.

"Ma saan üsna varsti teada, mis tegelikult juhtus," ütleb Joona.

"Kui sa ei ole, siis nendib Jens rahuloleval ilmel. "Sest ainsam nõuanne, mille pärast Anita Niedelilt töö ülevõtmist anti, oli see, et kui Joona ei ole, siis ta saab tõe teada, siis nii ka läheb."

"Kui sa ei ole, siis teatud vastuolusid."

"Kui sa ei ole, siis andis jah," naerab Jens.

"Kui sa ei ole, siis küsib Joona.

"Kui sa ei ole, siis ütleb, aga..."

"Kui sa ei ole, siis ütleb, aga..."

"Kui sa ei ole, siis ütleb, aga..."

"Kui sa ei ole, siis ütleb, aga..."

"Kui sa ei ole, siis ütleb, aga..."

"Kui sa ei ole, siis ütleb, aga..."

"Kui sa ei ole, siis ütleb, aga..."

"Kui sa ei ole, siis ütleb, aga..."

"Kui sa ei ole, siis ütleb, aga..."

"Kui sa ei ole, siis ütleb, aga..."

"Kui sa ei ole, siis ütleb, aga..."

"Kui sa ei ole, siis ütleb, aga..."

"Kui sa ei ole, siis ütleb, aga..."

toolil, õlavööde pinges, näol kinnine ilme, lõuad kokku pigistatud, pill ekslemas lauaplaadil, käed risti rinnal.

"Tere, Evelyn."

Neiu tõstab kiirelt heitunud pilgu. Joona võtab istet toolil tema vastas. Tüdruk on ilus nagu tema vendki, tema näojooned pole sugugi samatorkavad, kuid on sümmeetrilised. Tal on helepruunid juuksed ja mis intelligentne pilk. Joona mõistab, et neiu nägu ei pruugi esmalt vaatlusel kuigi erakordne paista, kuid see muutub pikemal silmitsenemisel aina kaunimaks ja kaunimaks.

"Ma mõtlesin, et me võiksime natuke juttu rääkida," ütleb Joona. "Mis sa arvad?"

Tüdruk kehitab õlgu.

"Millal sa viimati Josefit nägid?"

"Ei mäleta."

"Kas eile?"

"Ei," ütleb tüdruk üllatunult.

"Kui mitu päeva tagasi see oli?"

"Mis asi?"

"Ma tahan teada, millal sa viimati Josefit nägid," lausub Joona.

"Tähendab, see oli jube ammu."

"On ta sul suvilas külas käinud?"

"Jah."

"Mitte kunagi? Ta pole kunagi sul suvilas külas käinud?"

Tüdruk kehitab õlgu:

"Ei."

"Aga ta teab seda suvilat – või kuidas?"

Neiu noogutab.

"Ta käis seal lapsena," kostab ta, kinkides Joonale sametpruunidest madest pika pilgu.

"Millal see oli?"

"Ma ei tea... ma olin kümnene, olime tädi Sonja suvilas ühel suvel, kui ta Kreekas oli."

"Ja Josef pole seal seitsaadik käinud?"

Evelyni pilk lendab järsku seinale Joona selja taga.

"Ma ei usu."

"Kui kaua sa oled oma tädi suvilas elanud?"

"Ma kolisin sinna kohe semestri alguses."

"Augustis?"

"Jah."

"Sa oled seal elanud alates augustist, see tähendab neli kuud. Väikeses majas Varndöl. Miks?"

"Minu pilk hälbib taas kuhugi Joona kukla taha.

"Tädi, kus õppida," vastab ta.

"Neli kuud järjest?"

Evelyn vahetab toolil asendit, ristab jalad ja sügab otsaesist.

"Ma vajan rahu," ohkab ta.

"Kas sind segab?"

"Mulle keegi."

"Miks sa siis rahu vajad?"

"Minu häirib nõrgalt ja rõõmutult:

"Mulle meeldib mets."

"Mida sa õpid?"

"Ei õppinud."

"Kas elad ennast õppetoetusest ja õppelaenust?"

"Jah."

"Kust sa toitu ostad?"

"Minu tataga Saltaröl."

"Kas kangevõitu ei ole?"

"Minu kehitab õlgu:

"Miks?"

"Kas seal kedagi tuttavat kohanud?"

"Ei ole."

"Kas sa silmitseb Evelyni siledat noort laupa."

"Kas seal Josefit ei ole kohanud?"

"Ei ole."

Evelyn kuula mind," ütleb Joona uuel, tõsisemal toonil. "Sinu väike-

Josef ütles, et tema ise mõrvas sinu isa, ema ja väikese õe."

Evelyn põrmitseb lauaplaati, tema ripsmed värisevad. Nõrk puna valleb tema kahvatu näo.

"Minu ammu viieteistkümnendaastane," jätkab Joona.

Evelyn vastab tüdruku peenikesi käsi ja harjatud, läikivaid juukseid, mis hõljuvad õlgu.

"Kas sa arvad, miks ta ütleb, et ta oma perekonna mõrvanud on?"

"Mida?" küsib Evelyn pilku tõstes.

"Ta ütleb, nagu sa usuksid, et ta räägib tõtt," sõnab Joona.

"Kas ta võib?"

"Sa ei paistnud üllatuvat, kui ma ütlesin, et ta on mõrva üks tunnu-
tanud," ütleb Joona. "Olid sa üllatunud?"

"Olin."

Tüdruk istub toolil täiesti liikumatult, sisemiselt hangunud ja omade läbi. Peenike murekorts on tekkinud siledale laubale kulmide vahele. Ta näeb väga väsinud välja. Tema huuled liiguvad justnagu palve või enda ette sosistades.

"Kas ta on kinni võetud?" küsib tüdruk korraga.

"Kes?"

Tüdruk ei tõsta vastates pilku Joona poole, vaid räägib kõlatult laua poole:

"Josef. Kas te panite Josefi vangi?"

"Kas sa kardad teda?"

"Ei."

"Ma mõtlesin, et sul oli äkki sellepärast püss, et sa kardad teda."

"Ma käin jahil," vastab neiu tema pilku kohates.

Josef mõtleb, et tüdrukus on midagi kummalist, millest ta veel aru ei saa. Tema reaktsiooniks ei ole tavapärane süütunne, raev või viha. Pigem miski, mis meenutab üüratut vastupanu. Joonas ei mõika – see on mingi kaitsemehhanism või turvabarjäär, mis ei sarnane millegi varem nähtuga.

"Jänesejahil?" pärib ta.

"Jah."

"Kas jänes maitseb hästi?"

"Mitte eriti."

"Mis mekk tal on?"

"Magus."

Joona meenutab, kuidas tüdruk seisis suvemaja ees külma õhu käes ja püüab sündmuste kaiku ette kujutada.

Erik Maria Bark oli võtnud tema püssi. Ta hoidis seda üle õla, ja see oli juba kahes osas. Evelyn kissitas päikesesäras tema poole, sale ja silmavakas, liivakarva juuksed pikas tihedas hobusesabas. Hõbedane sulle ja madala lõikega teksapuksid, nusked tennised, taustal kuused, jalge all sammal, pohlavarred ja katkitrambitud kärbseseened.

Korraga avastab Joona Evelyni jutus vasturääkivuse. Ta tuli selle mõtte peale juba kord varemgi, ent siis lipsas see tal peast. Nüüd on mõra jälle nähtaval. Kui ta Evelyniga tõi suvemajas rääkis, istus tüdruk täiesti liikumatult pesusametkattega diivanil, kaed reite vahele pigistatud. Põlvedal tema jalge juures lebas kärbseseeneraamiga foto. Pildil istus Evelyn

te ootades oma vanemate vahel, päike peegeldumas tema suurtelt prillide silmetel.

Uurke õde pidi pildil olema nelja- või viieaastane, mõtleb Joona. Teisiti mõeldes foto olla vanem kui aasta.

Evelyni vastel ei olnud Josef juba aastaid suvilas käinud, kuid Josef ise ei ole hipnoosi ajal sedasama fotot.

Loomulikult võib leiduda sellest pildist teisigi koopiaid samasugus-
moodis, mõtleb Joona. Võimalik ka, et seda pilti on tassitud ühest

teise. Ka võib Josef olla Evelyni teadmata suvilas käinud.

See, kinnitab Joona endale, tegemist võib olla ka mõraga Evelyni
suhtes pole sugugi võimatu.

Evelyn," ütleb Joona, "ma mõtlen siin ühe asja üle, mida sa natuke
täpsemalt ütlesid."

Elektrilist uksele koputatakse. Evelyn hakkab kartma ja tõm-
kost. Joona tõuseb ning läheb avama. Ukse taga seisab peaprokurör
Wendelheim, kes palub Joonal endaga kaasa tulla.

"Ma olen tüdruku vabaks," ütleb Jens. "See on puhas lollus, meil ei
ole absoluutselt mitte midagi, viieteistaastase väikevenna kehtetu üle-
mõtte, kus vihjatakse, et tüdruk..."

See väikatab, kohates Joona pilku.

"Kas sul tuli mingi mõte?" küsib ta. "Või kuidas?"

"Ma tahtis," kostab Joona.

"Kas tüdruk valetab?"

"Ma ei tea, võimalik..."

"Kas sulub lõuga, mõtleb."

"Kui talle võileiba ja tass teed," lausub ta lõpuks. "Siis saad veel tun-
nuse, kui ma otsustan, kas pidada teda veel kinni või mitte."

"Kas sa oled kindel, kas see niit kuhugi viib?"

"Kas sa teed proovi?"

Josef istub Evelyni ette plasttopsi inglise teega ja pabertaldrikul või-
masti istub ise toolile.

"Ma mõtlesin, et sul on võib-olla kõht natuke tühi," ütleb ta.

"Ei," vastab neiu ja paistab mõne sekundi vältel pisut rõõmsam.

Josef hakkab käsi väriseb võileiba süües ja raasukest laual kokku pühki-

Evelyn, siin tõi suvilas on üks kärbseseent meenutava raamiga foto."

Evelyn noogutab:

"Tädi ostis selle Morast, ta arvas, et see sobib suvilasse ja."

Tüdruk jaab vaik ja puhub teele peale.

"On teil veel selliseid raame?"

"Ei ole," naeratab neiu.

"Kas see foto on alati seal suvemajas seisnud?"

"Mis toimub?" küsib tüdruk vaikselt.

"Ei midagi, lihtsalt Josef rääkis sellest pildist, ta pidi seda nägema, ja ma mõtlesin, et sa oled äkki midagi rääkida unustanud."

"Ei ole."

"Muud ei midagi," ütleb Joona tõustes.

"Kas te lähete ära?"

"Evelyn, ma usaldan sind," ütleb Joona tõsiselt.

"Kõik paistavad arvavat, et mina olen asjasse segatud."

"Aga sa ju ei ole – või kuidas?"

Tüdruk raputab pead.

"Mitte sedamoodi," ütleb Joona.

Tüdruk kuivatab kiiruga pisarad põskedelt.

"Josef käis küll korra suvilas, võttis takso ja tõi tordi," lausub ta muutunud häälel.

"Sinu sünnipäeval?"

"Tal... temal endal oli sünnipäev."

"Millal see oli?" küsib Joona.

"Esimesel novembril."

"Umbkaudu kuu aega tagasi," nendib Joona. "Mis juhtus?"

"Ei midagi," vastab tüdruk. "Ma olin üllatunud."

"Kas ta siis ei teatanud, et tuleb?"

"Meil ei olnud mingit kontakti."

"Miks mitte?"

"Mul oli tarvis omaette olla."

"Kes teadsid, et sa seal suvilas elasid?"

"Mitte keegi, peale Sorabi, kes on mu poiss... või õigemini, ta jäi mu maha, me oleme lihtsalt sõbrad, aga ta aitab mind, räägib kõigile, ma elan tema juures, võtab vastu ema kõned ja..."

"Miks?"

"Mul on rahu vaja."

"Kas Josef käis mitu korda?"

"Ei."

Evelyn, see on tähtis."

"Ei ole rohkem tulnud," vastab tüdruk.

"Miks sa enne selle kohta valetasid?"

"Mulle tead," sosistab tüdruk.

"Mille kohta sa veel valetasid?"

Kolmapäeva pärastlõuna, üheksas detsember

Erik kõnnib Nordiska Kompani kaubamaja juveeliosakonna vahetatud vitriinide vahel. Musta riietatud müüjatar räägib tasasel hääle kliendiga. Ta avab sahtli ja asetab mõned ehted sametkattega kandikol. Erik seisatab vitriini juures ja silmitseb üht Georg Jenseni kaelakee. Raske, peenelt lihvitud kolmnurgad, mis on kroonlehtedena püüdnud kokku põimitud. Raske läige just nagu plaatinal tuleb poleeritud hõbedast. Erik mõtleb, kui kaunilt see kee Simone peene kaela ümber sobib ja otsustab osta selle naisele jõulukingiks.

Kui müüjatar ehet tumepunasesse läikepaberisse pakib, hakkab Erik taskus telefon helisema, pannes vibreerima aborigeeni ja papagoiga kaunistatud puidust karbikese. Ta kougib telefoni välja ja vastab numbril kontrollimata:

"Erik Maria Bark."

Torus pragiseb imelikult ja kostab kaugeid jõululaule.

"Halloo?" ütleb ta.

Sus kuuldub nõrk hääl:

"Kas Erik?"

"Jah, mina," ütleb ta vastuseks.

"Ma tahaks teada..."

Eriku meelest tundub keegi taustal itsitavat.

"Kellega ma räägin?" küsib ta teravalt.

"Oota natuke, doktor. Ma tahan küsida ainult ühte asja," ütleb hääl, mis on nüüd täiesti ilmselt pilkav.

Erik hakkab just head aega ütlema, kui hääl telefonis korraga muretses:

"Hupnotiseeri mind! Ma tahan, et..."

Erik tõmbab telefoni kõrva äärest. Ta katkestab kõne ja püüab vaadata tühikut, kuid kõne võeti varjatud numbrilt. Kõll annab märku, et talle tulnud sõnum – seegi peidetud numbrilt. Ta avab sõnumi ja loeb: "Kas sa lapa oskad hüpnotiseerida?"

Hüütnult võtab Erik pisikesse punase ja kullakarva kotikesse pakitud dukupri ja lahkub osakonnast. Fuajees vastu Hamngatanit kohtab ta rikkaliku kulevasse mantlisse riietunud naise pilku. Too seisab rippuva läbi õue korruse ulatuva jõulukuuse all ja vaatab tema poole. Erik pole kunagi varem näinud, kuid naise pilk on täiesti tuntavalt vaenulik. Olee kaega kougib ta lahti mantli taskus puidust laeka kaane, õngitseb kondemnikapsli, pistab suhu ja neelab alla.

Tuleb välja külma õhu kätte. Inimesed tunglevad vaateakna ees, kus pakuvad maiustustest maastikul tantsisklevad. Suure suuga karamellid ja laulab jõululaulu. Lasteaialapsed, kollased vestid paksudel džemp- ja viitavad vaikides pealt.

Erik heliseb taas, kuid seekord kontrollib ta enne vastu võtmist, kas see on, nagu arvab, et kõne tuleb Stockholmist, ja vastab äraootavalt:

Erik Maria Bark."

"Aga tere, minu nimi on Britt Sundström. Ma töotan Amnesty Internationalis."

Erik vastab Erik mestunult.

"Ma sooviksin teada, kas teie patsiendil oli mingit võimalust hüpnotiseerida?"

"Kui te ei ole, palun?" küsib Erik ja näeb vaateaknal suurt tigu jõulukinkimist saani vedamas.

"Ma tahan teada, kas teie patsiendil oli mingit võimalust hüpnotiseerida?" küsib Erik ja näeb vaateaknal suurt tigu jõulukinkimist saani vedamas.

"Ma tahan teada, kas teie patsiendil oli mingit võimalust hüpnotiseerida?" küsib Erik ja näeb vaateaknal suurt tigu jõulukinkimist saani vedamas.

"Ma tahan teada, kas teie patsiendil oli mingit võimalust hüpnotiseerida?" küsib Erik ja näeb vaateaknal suurt tigu jõulukinkimist saani vedamas.

"Ma tahan teada, kas teie patsiendil oli mingit võimalust hüpnotiseerida?" küsib Erik ja näeb vaateaknal suurt tigu jõulukinkimist saani vedamas.

"Ma tahan teada, kas teie patsiendil oli mingit võimalust hüpnotiseerida?" küsib Erik ja näeb vaateaknal suurt tigu jõulukinkimist saani vedamas.

"Ma tahan teada, kas teie patsiendil oli mingit võimalust hüpnotiseerida?" küsib Erik ja näeb vaateaknal suurt tigu jõulukinkimist saani vedamas.

"Ma tahan teada, kas teie patsiendil oli mingit võimalust hüpnotiseerida?" küsib Erik ja näeb vaateaknal suurt tigu jõulukinkimist saani vedamas.

"Ma tahan teada, kas teie patsiendil oli mingit võimalust hüpnotiseerida?" küsib Erik ja näeb vaateaknal suurt tigu jõulukinkimist saani vedamas.

"Ma tahan teada, kas teie patsiendil oli mingit võimalust hüpnotiseerida?" küsib Erik ja näeb vaateaknal suurt tigu jõulukinkimist saani vedamas.

Nurgapealse Seven-Eleveni poekese ees ta seisatab ja loeb õhtuleht esikaanepealkirju:

LAST LAVASTATI HÜPNOOSI ABIL SÜÜDI TERVE OMA PERE MÕRVAS

SKANDAALNE HÜPNOOS.

ERIK MARIA BARK KIRJUTAB

Erik tunneb, kuidas pulss meelekohtadel tuksleb, ta kiirustab eel vältides ümberkaudsete pilke. Ta läheb üle väljaku, kus Olof Palme lasti. Räpasel mälestusplaadil lebab kolm punast roosi. Erik kuuleb, kuidas keegi teda hõikab, ja ta lipsab eksklusiivsesse hi-fi-poodi. Väsimus tundus äsja nagu purjusolek, on asendunud palavikulise olekus, mis on segu ahastusest ja närvilisusest. Tema käed värisevad, kui ta võtab veel ühe tugevalt valuvaigistava kodeiinitableti. Kõhus hakkab pistma, kui kapsel lahustub ja pulber limanahkadesse imendub.

Raadios käib debatt, kas hüпноос tuleks ravimeetmena keelata. Kõrvalt mees seletab, kuidas teda hüпноосeeriti kord uskuma, et on Bob Dylan.

"Ma teadsin ju, et see pole tõsi," ütleb ta venitades. "Aga ikkagi tundsin ma nagu sunnitud ütlema seda, mis ma ütlesin, ma teadsin, et ma olen hüпноосi all, nägin, et mu sõber seal istub ja ootab, ja ikkagi ma uskusin, et olen Bob Dylan, rääkisin inglise keeles, lihtsalt ei saanud teisiti, ma oleksin võinud tunnistada ükskõik mida."

Justiitsminister lisab Smålandi murrakus:

"Kasutada hüпноосi ülekuulamise meetodina on kahtlemata õigustatud rikkumine."

"Nii et Erik Maria Bark on seega rikkunud seadust?" küsib ajakirjanik teravalt.

"Seda peab otsustama prokuratuur..."

Erik lahkub kauplusest, pöörab põiktänavasse ja sealt edasi mööda Luntmakargatanit.

Higi mööda selga voolamas, seisatab ta Luntmakargatan 73 ukse ees, klõbistab lukukoodi ja avab ukse. Kohmakate kätega otustab ülespoole sahisavas liftis võtnud välja. Korterrisse jõudes keerab ta ukse lukku, läheb vaaruval sammul elutuppa, püüab ülerõivaid seljast võtta, kuid kaldub kogu aeg paremale ja käib äärepealt pikali.

Et paneb teleka käima ja satub Rootsi kliinilise hüпноосi ühingu esitule telestuudios. Erik tunneb teda väga hästi, ta on näinud paljusid hüpnoosi tema kõrkuse ja karjäärirahu pärast kannatamas.

Me arvasime Barki enda hulgast välja kümme aastat tagasi, ja ta ei meele ühingu teretulnud," ütleb esimees naeratades.

Kõrge vahejuhtum määrab hüпноосi kui tõsise ravimeetodi headust.

Kõik meie liikmed peavad kinni rangetest eetikareeglitest," vastab esimees üleoleva hääletooniga. "Ja muide, Rootsimaal kehtivad samad reeglid soolapuhumise vastu."

Erik võtab kohmakate liigutustega riided seljast, istub diivanile ja lükkab taas silmad, kuuldes telekast vilet ja lastehääli. Koolihoovis seistes näeb ta Benjamini. Tema kulm on kortsus, ninaots ja kõrvad on punased, olad üles tõstetud ja paistab, et tal on külm.

"Kas sa isa on sind kunagi hüпноосiseerinud?" küsib reporter.

Mutt ei, ei, muidugi ei ole..."

Kas sa seda tead?" katkestab reporter. "Kui ta on sind hüпноосiseerinud, siis pole ju kindel, et sa seda ise tead?"

Et, seda muidugi," irvitab Benjamin, üllatunud reporteri pealetükkamisega.

Ma tunne sul oleks, kui tuleks välja, et ta on seda teinud?"

Ma ei tea."

Benjamini põsed punetavad nüüd päris korralikult.

Erik lükkab teleka välja ja läheb magamistuppa, tõmbab püksid jalast ja heitub papagoiga karbikese öökapi sahtlisse.

Et, tühja mõelda sellest igatsusest, mis ärkas temas Josef Eki hüпноосi, talle sinise mere sügavusse järgnedes.

Erik heidab voodi, sirutab käe öökapi seisva veeklaasi poole, kuid ei tunne kui jõuab juua võtta.

Erik mõtleb uneseguses seisundis omaenda isale, kui see lastepiisest, isemõeldud keep seljas, higi nrisemas mööda põski. Ta ohupallikujusid ja tõmbas seest õõnsast jalutuskepi välja sulgedest, tõstis peast, olles Sollentuna majast juba vanadekodusse kolinud, sai talle Eriku tööst hüпноосiteraapia alal ja tahtis temaga koos tuua perekusenumbri. Tema ise meistertaskuvarga ja Erik estradihüпноосi, kes paneks rahva laulma Elvise ja Zarah Leanderina

Korraga loob ta selgeks ja virgeks, kujutledes Benjamini kooliõpetajate, klassikaaslaste ja õpetajate, telekaamerate ja naerusuise reporteri ees kohtumist.

Erik tõuseb istuli, tunneb, kuidas valu kõhtu kõrvetab, võtab öökapi telefoni ja helistab Simonele.

"Simone Barki galerii," vastab naine.

"Tere, mina olen," ütleb Erik.

"Oota üks sekund."

Ta kuuleb, kuidas Simone kõnnib mööda puidust põrandat ja süüa oma selja taga kontoriukse.

"Mis toimub?" küsib naine. "Benjamin helistas ja..."

"Meedias läks nõiajaht lahti ja..."

"Ma mõtlen," katkestab naine, "et mida sa teinud oled?"

"Arst, kes patsiendi eest vastutab, palus mind teda hüпноosi viia."

"Aga end hüпноosi all mõrvas süüdi tunnistada on..."

"Kuula mind," katkestab nüüd Erik omakorda. "Suudad sa?"

"Jah."

"See ei olnud mingi ülekuulamine," alustab Erik.

"Pole ju mingit tähtsust, kuidas nimetada..."

Ta jääb vaikseks. Erik kuuleb tema hingamist.

"Vabandust," ütleb naine vaikselt.

"See ei olnud ülekuulamine, politseil oli vaja mõrvari tundemaad. Ükskõik mida, sest nad arvasid, et ühe tüdruku elu sõltub sellest informatsioonist, ja arst, kes tol hetkel patsiendi eest vastutav oli, otsustas, et risk poisi tervisele on piisavalt väike."

"Aga..."

"Meie arvasime, et poiss on ise ohver, ja püüdsime üksnes tema elu päästa."

Ta vaikatab ja kuuleb Simone hingamist.

"Mida sa teinud oled?" ütleb naine seejärel õrnusega hääles.

"Kõik saab korda."

"Saab või?"

Erik läheb kööki, lahustab vees kihiseva peavalutableti ja lõpetab maohaavade-vastase rohu selle magusa vedelikuga alla.

Neljapäeva õhtu, kümnes detsember

Tema vaatab välja tühja pimedasse koridori. On õhtu, kell on kohe kolm, tervest osakonnast on majja jäänud ainult tema. Kõigil aken- ja peegeldused ning elektriküünlajalad tekitavad mustadel seintel peegeldudes enda ümber pehme ümara topeltsära. Anja on asunud tema kirjutuslauale kausi jõulumaiustega, ja ta sööb neid kaugelt palju, kirjutades Evelyni ülekuulamisprotokollile oma kommentaare.

Enne Evelyni esimeste valede ilmsikstulekut oli prokurör üllitanud uurimisotsuse. Ta oli informeerinud tüdrukut mõrvakahtlusest ja ta oli andnud advokaadi abile. Seoses kinnipidamisega kohustus eeluurimine tema kolme päeva jooksul oma otsusest asi kohtusse anda. Neil pidi ta tema vastu kas piisavalt kaalukaid asitõendeid, et kohus peaks otsustama vähemalt tõenäoliseks, või tuli ta vabaks lasta.

Tema teab väga hästi, et Evelyni vale ei tõesta sugugi tingimata tema süü, kuid annab neile kolm lisapäeva, et uurida, mida tüdruk varjab ja kas ta on süüdi.

Ta püüab protokollile välja, paneb väljuva posti prokuratuuri ministeeriumi sekretäri hulka, vaatab, et püstol oleks korralikult relvakapi lukustatud, ja tõuseb sin liftiga alla, lahkub politseimajast ja istub autosse.

Õhukondade juures hakkab Joona telefon helisema, kuid minutiliseks ei saa ta seda mahitaskust välja. See on taskus oleva augu kaudu voodri vahele libisenud. Valgusfoor läheb roheliseks ja tema taga sõidavad autod hakkavad tuututama. Ta sõidab krišnaitide restorani ees ja peatub bussipeatusesse, raputab telefoni välja ja helistab tagasi.

"Joona Linna – sa helistasid mulle äsja."

"Ole, väga hea," ütleb politseiassistent Ronny Alfredson. "Me ei tea, mida peale hakata."

"I CN?"

"Ei, mitte mikrotilgakestki, mitte midagi."

"Kuule... meil ei saa nii kuradi kehvasti vedada."

"Saab küll."

"Ei."

"Sa pead selles punktis ikka järele andma," ütleb Erixon.

"Heakene küll."

Nad lõpetavad kõne ja Joona mõtleb, et see, mis võib sarnaneda mõnede tatusedega, oleneb mõnikord lihtsalt juhusest. Mõrtsuka toimimisviis tõi nad mõlema paiga puhul kattuvat: hullunud noahoobid ja agressiivsed katsed surnukehasid tükeldada. Seepärast on väga veider, et Josef on leidnud isa verd, kui poiss tõesti mõrtsukaks osutub. Sel juhul oleks pidanud olema verrega nii koos, et äratamiseks tähelepanu, mõtleb Joona ja helistab taas Erixonile.

"Jah."

"Mul tuli üks mõte."

"Kakskümmend sekundit hiljem?"

"Kas te naiste riietusruumi otsisite läbi?"

"Seal pole keegi käinud – uks oli lukus."

"Ohvril olid ilmselt võtmed."

"Aga..."

"Vaata naiste duširuumi äravooluavasse," ütleb Joona.

Tantolundenist mööda sõitnud, keerab Joona jalgteele ja peatub pigipoolsete kõrgmajade ees. Ta juurdleb, kus teda ootav politseiauto seiskub, võiks, kontrollib aadressi ja kaalub võimalust, et Ronny on koos kolle. Kõik giga hoopis valele uksele koputanud. Ta nägu läheb naerule – see seletab Sorabi tahtmatust neid sisse lasta, kuna sel juhul ta nimi polegi Sorabi.

Õhtune õhk on jahe. Joona kõnnib kiirel sammul maja välisulm poole ja käib mõttes läbi sündmuste kulgu ridamajas, nagu Josef sel hüпноosis all kirjeldas. Kui see kirjeldus tõele vastab, ei tee Josef sel midagi, et oma kuritegu varjata, ta ei kaitse ennast. Ei mõtle tagajärjeks, vaid laseb endal üleni verrega määrduda.

Joona mõtleb, et Josef Ek kirjeldas hüпноosis olles üksnes teda valitsenud tunnet, segast ja raevukat märatsemist, sellal kui ta puhtfüüsiliselt väljastpoolt vaadates, kohapeal, oli tegelikult väga kontrollitud, tegutses metoodiliselt, kandis kogu keha katvat kummiülikonda ja käis enne rünnaku maja juurde sõitmist naiste riietusruumis duši all.

Et peab rääkima Daniella Richardsiga, saama teada, millal Josef Eki rünnak arsti arvates piisavalt paraneb, et teda oleks võimalik üle kuu-

Joona läheb välisuksest sisse, võtab telefoni ja näeb maleruudustikuks üht kahhelseina mustadel ruutudel iseenda nägu. Heledat, külmavõetud, tõsist pilku ja blonde turris juukseid. Lifti eest helistab ta uuesti muile, kuid ei saa mingit vastust. Võib-olla tegid nad viimase katse ja ta laskis nad sisse. Joona sõidab seitsmendale korrusele, ootab, kuni viimase ema liftiga alla sõidab, ja annab seejärel Sorabi ukse taga

Ja ootab hetke, koputab, ootab mõned sekundid, avab seejärel käega lukustatud ukse ja ütleb:

"Kui? Minu nimi on Joona Linna. Ma olen politseist, kriminaalko-

Ukse tagant kostab mingi heli, nagu oleks keegi end enne raskelt sellele löönud, kuid tõmbuks nüüd kiiresti eemale.

"Te olete ainus, kes teadis, kus Evelyn ennast peidab," jätkab Joona.

"Ma pole midagi teinud," ütleb keegi jämhäälnel mees korteri sise-

"Aga te rääkisite, et..."

"Ma ei tea midagi!" karjub hää.

"Kõik on korras," ütleb Joona. "Aga ma tahan, et te ukse lahti teek- mulle otsa vaataksite ja kordaksite, et te midagi ei tea."

"Ma ei tea." "Muide, ma ei taha, et te midagi teek-"

"Kui te ei taha, et te midagi teek-"

"Kui te ei taha, et te midagi teek-"

"Kui te ei taha, et te midagi teek-"

"Kui te ei taha, et te midagi teek-"

"Kui te ei taha, et te midagi teek-"

"Kui te ei taha, et te midagi teek-"

"Kui te ei taha, et te midagi teek-"

"Kui te ei taha, et te midagi teek-"

"Kui te ei taha, et te midagi teek-"

"Kui te ei taha, et te midagi teek-"

"Kui te ei taha, et te midagi teek-"

"Kui te ei taha, et te midagi teek-"

"Kui te ei taha, et te midagi teek-"

"On ta siin mitu korda käinud?" küsib Joona korraga.

"Kes?"

"Josef."

"Kes see on?"

"Evelyni vend."

"Ta ei ole siin käinud," vastab Sorab.

"Kes siin käis siis?"

"Kas te pole veel aru saanud, et ma ei kavatse teiega rääkida?"

"Kes see käis siin?"

"Ma pole öelnud, et keegi siin käis, või mis, te püüate mind ainult lollitada."

"Ei, seda ma ei tee."

Taas ollakse vaik. Seejärel kuulduv teiselt poolt ust läbilõikav nööp satus.

"On ta surnud?" küsib Sorab. "Kas Evelyn on surnud?"

"Miks te seda küsite?"

"Ma ei taha teiega rääkida."

Sammud kaovad korteri sisemusse ja seejärel kuulduv suletava ukse mürts. Sees hakkab lõugama vali muusika. Trepist alla minnes mõeldab Joona, et keegi on ähvardustega sundinud Sorabi Evelyni peidukoti välja rääkima.

Joona jõuab tagasi külma õhu kätte ja näeb, et kaks Pro Gymi jopeades meest ootavad teda auto juures. Kuuldes teda tulemas, pööravad nad ringi. Üks neist istub kapotile, telefon vastu kõrva surutud. Joona hirmustab neid kiirelt. Mõlemad on kolmekümnendates eluaastates. Kapotil istuv on raseerinud ära kõik juuksed, teine seevastu kannab koolipoisisoengut. Joona hinnangul kaalub poisisoenguga mees vähemalt sada kilo. Ta võiks käia aikido, karate või kikkpoksi trennis. Ilmselt sööb ta kasvuhormooni mõtleb Joona. Teisel võib olla nuga, kuid eeldatavasti mitte käsitulekuks.

Muruvaipa katab õhuke lumekiht.

Joona pöörab kõrvale, nagu poleks ta mehi märganudki, ning hakkab astuma valgustatud kõnnitee poole.

"Vanamees!" hõikab üks meestest.

Joona ei tee neist vahagi, vaid laheb edasi rohelise prügikastiga lammutusposti juures oleva trepi poole.

"Sa oma autot ei tahagi?"

Joona seisatab ja heidab kiire pilgu üles maja fassaadi poole. Ta tajub, et kapotil istuv mees räägib telefonitsi Sorabiga ning et viimane jälgib neid aknalt.

Meestest suurem läheneb ettevaatlikult ja Joona pöördub ümber, et vaadata minna.

"Ma olen politseist," ütleb ta.

"Minna olen ahv loomaaiaist," ütleb mees.

Joona võtab kiire liigutusega oma telefoni ja helistab veel kord Ron-

"Sweet Home Alabama" hakkab mängima seisva mehe jopetaskus,

hoiatab laialt, võtab välja Ronny telefoni ja vastab:

"Hullo, ment kuuleb."

"Milles asi on?" lausub Joona.

"Raisk jäta Sorab rahule – ta ei taha rääkida!"

"Te ütlete, et aitate teda sellega, et..."

"See on hoiatus," katkestab teine. "Sitta mul sellest, kes sa oled, sa hoiata Sorabist kaugemale!"

Joona tajub, et olukord võib ohtlikuks minna, nendib, et lukustas politsei politseimaja relvakappi, ning vaatab ringi, et leida mingit

abi.

"Kus mu kolleegid on?" küsib ta rahulikul häälel.

"Kuulsid vä? Sa raisk jäta Sorabi rahule."

Joona vastas seisev mees silub kiirelt üle poisisoengu, hakkab üha kiiret hingama, seejärel pöörab külje ette, läheneb pisut ja tõstab tagurpidi kanna mõne sentimeetri võrra maast lahti.

"Ma käisin trennis, kui noorem olin," sõnab Joona. "Ja kui sa kallale lööd, ma kaitsen ennast ja võtan teid kinni."

"Sa variseme nüüd," ütleb kapotil istuja.

"Ma ei lase poisisoenguga meest silmist."

"Kavatsete mulle jalgadesse lüüa," ütleb Joona. "Sest sa tead, et sa löökmete löökide jaoks liiga kohmakas."

"Tõut," pobiseb mees.

"Ma looob paremale, et liini avada."

"Kui sa otsustad lüüa," jätkab Joona, "siis ma ei tagane, nagu sa harjused, vaid liigun sissepoole, sinu teise põlveõndla poole, ja kui sa lööd kukud, saad minult küünarnukiga vastu kaela."

"Kui sa ei ajab möga," ütleb mees auto juurest.

"H," üritab teine.

"Kui sul on keel väljas, siis hammustad selle otsast," ütleb Joona.

"Poisisoenguga mees kõigutab natuke keha, ja kui löök viimaks tuleb,

siis plasem, kui oodatud. Joona on juba teinud esimese sammu, kui ta pöördub tagasi ja enne kui jalg välja sirutub ja sihtmärki tabab, lööb

Joona kõigest jõust selle jala põlveõndlasse, millele poisisoengus on kogu keharaskusega toetub. Tal on niigi halb tasakaal ja ta paiskub tal poole, samal ajal kui Joona pöördub ja tabab teda küünarnukiga va kaela.

Reede hommik, üheteistkümmnes detsember

Il on kõigest pool kuus hommikul, kui kusagilt korteri sisemusest hakkab kostma naginat. Simone kuuleb seda heli oma museramisa jätkuna, kus ta peab tõstma erinevaid teokarpe ja kergitama lunkaasi. Ta saab reeglitest aru, kuid teeb ikka vigu. Keegi poiss läheb lauale ja näitab, kui valesti ta on valinud. Simone pöörab unes peal haiseb, teeb silmad lahti ja virgub ühtäkki.

Erik koputab korteris sees. Ta püüab heli asukohta pimeduses kindlustada, kuulatab hiirvaikselt lamades, kuid koputused on lakanud. Kuuleb enda kõrvalt Eriku summutatud norskamist. Soojaveetoru vabab. Tuul puhub vastu aknaruutu.

Simone jõuab mõelda, et on heli ilmselt unes suureks paisutanud, kui hakkab kopsimine uuesti. Keegi viibib korteris. Erik on tablette võtnud ja magab raskelt. Aknast kostab tänaval seisva auto põrinat. Eriku hingamine vaibub, kui Simone käe mehe käsivarrele asetab. Too keerab pead ümber. Nii vaikselt kui suudab, huihib Simone voodist üles ja läheb poikvel magamistoaukse vahelt välja.

Simone köögis tule põlema pannud. Läbi halli hiilides näeb Simone akna sinaka gaasipilvena õhus rippumas. See on külmkapilamp. Külm- ja sügavkülma ukseid seisavad mõlemad pärani. Sügavkülma uksest, põrandal on veeloik. Tilgad kukuvad sulavatest toiduainetest voolavad väikeste kopsatustega plastist põrandaliistule.

Simone tunneb, kui külm köögis on. Haiseb sigaretsuitsu järele.

Simone avab esikuse ja leiab välisukse pärani avatuna.

Simone tõttab Benjamini tuppa, kuid poiss lamab voodis ja magab. Kuulab Vuvukese ta lihtsalt seisab sealsamas ja kuulab poja korrapäraseid

Kui ta välisust kinni panema läheb, lakkab ta suda äärepealt lõõm. Keegi seisab ukseavas. Tundmatu noogutab talle ja ulatab mingi esem. Läheb mõned sekundid, enne kui Simone aru saab, et see on lehekand kes tahab talle hommikust ajalehte anda. Simone tänab, võtab lehe vastu ja märkab ust lõpuks sulgedes ja lukustades, et väriseb üle kogu keha.

Ta paneb kõik lambid põlema ja otsib korteri läbi. Midagi ei puuduvat.

Simone põlvitab köögi põrandal ja kuivatab veeloiku, kui Erik astub. Mees toob käteräti, viskab maha ja hakkab jalaga kuivatama.

"Raudselt mina käisin unes ringi," ütleb ta.

"Ei käinud," kostab Simone väsinult.

"Külmkapp on ju klassika – küllap ma olin näljane."

"See pole enam näljakas, ma olen nii kerge unega, ma... ma ärkan ühes kord, kui sa ennast voodis keerad või norskamise lõpetad, ma ärkan. Benjamin kempsus käib, ma kuulen, kui..."

"Siis sa kõndisid ilmselt ise unes ringi."

"Selgita mulle, miks välisuks lahti oli, seleta ära, miks..."

Ta vakatab, teadmata, kas peaks rääkima või mitte.

"Ma tundsin siin köögis selget sigaretisuitsu lõhna," lausub ta lõpuks. Erik puhkeb naerma ja Simone põsed löövad vihast lõkendama.

"Miks sa ei usu, et keegi siin käis?" küsib ta ärritunult. "Pärast seda seda paska, mis sinu kohta ajalehes seisab? Pole kuigi kuramuse imelik, kui keegi hull murrab sisse ja..."

"No lõpeta ära," katkestab teda mees. "Sixa, see pole loogiline. Peaks, kes see ometi peaks tahtma meie korterisse sisse murda, teha külmkapp ja sügavkülm, suitsetada üks sigaret ja siis ära minna?"

Simone viskab käterätiku põrandale maha:

"Ma ei tea, Erik! Ma ei tea, aga keegi seda praegu igatahes tegi!"

"Rahune maha," nähvab Erik piredalt.

"Arvad sa, jah?"

"Kas ma tohin öelda, mida mina arvan? Ma tahan öelda, et naine sigaretisuitsu ei ole midagi eriti imelikku. Küllap on keegi naabrite köögis ventilatsioonilõõri juures suitsu teinud. Ventilatsioonitruumid terve maja peale ühised. Või siis on keegi kuri inimene võtnud sigareti trepikotta kaasa, mõtlemata sellele, et..."

"Sa ei pea üleolevat tooni kasutama," märgib Simone napilt.

"Aga jumala parast, Sixa, ära võta seda isiklikult, minu meelest on kogu asi täiesti ohutu ja iga hetk võib saabuda täiesti loomulik seletus."

"Ma tundsin, et keegi on korteris, kui ma üles ärkasin," ütleb Simone muutunud häälel.

Erik libkub ohates köögist. Simone silmitseb märdunudhalli käte ja nägu millega ta külmkapi esist põrandat kuivatas.

Benjamin tuleb kööki ja istub oma tavalisele kohale.

"See hommikust," ütleb Simone.

Poisikuhkab ja toetab pea kätele.

"Miks sina ja isa kõigi asjade kohta valetate?"

"Seda me küll ei tee," vastab Simone.

"Jätkate te jee."

"Sina meelest valetame?"

Poisik vastab.

"Jah, sa mõtled seda, mida ma taksos ütlesin, kui me..."

"Ma mõtlen igasugu asju," katkestab poisik valjult.

"Siis ei pea minu peale karjuma."

"Unusta ära, et ma midagi ütlesin," ohkab poisik.

"Ma ei tea, kuidas minu ja isaga olema saab. Asi pole nii lihtne. Sul on õigus, et me ainult petame ennast, aga see ei ole sama asi kui mine."

"Mõeld sa ütlesid ise välja."

"Mõtlesid sa veel midagi?"

"Minust pole väiksena tehtud ühtki pilti."

"Miks mitte," vastab Simone naeratades.

"Kas sa unustasid peast?" täpsustab poeg.

"Ma tean, et mul oli enne sind nurisünnitus... tähendab, me olime nii väikesed, kui sa süündisid, et me unustasime pilti teha. Ma tean täpselt, et sa vastasündinuna välja nägid, ma mäletan su kurrulisi kõrvu ja..."

"Lõpeta ära," karjub Benjamin ja läheb oma tuppa.

Erik tuleb kööki ja libistab veeklaasi lahustuva valuvaigisti.

"Kas Benjaminiga lahti on?" küsib ta.

"Ei tea," sosistab Simone.

Erik poob kraanikausi kohal kihisevat vedelikku.

"Ma arvan, et me valetame kõige kohta," ütleb Simone.

"Ja tunnevad kõik teismelised."

Erik rõhatab vaikelt.

"Ma pühtusin talle ütlema, et me läheme lahku," räägib Simone.

"Kuidas sa võid midagi nii kuradi lolli teha?" küsib mees karnilt.

"Ma lihtsalt ütlesin, nagu tol hetkel tundsin."

"Aga kurat küll, sa ei tohi ainult enda peale mõelda!"

"Mina ei tee nii, mina ei maga praktikantidega, mina ei..."

"Sa hoia lõuad koomal," kisendab mees.

"Mina ei söö peotäite kaupa tablette, et..."

"Sa ei tea mitte kui midagi!"

"Ma tean, et sa võtad tugevaid valuvaigisteid."

"Mis sinul sellega asja on?"

"Kas sul valutab kuskil, Erik? Räägi, kas sul..."

"Ma olen arst ja ma arvan, et ma suudan ise seda paremini hõõrda kui..."

"Mind sa juba ei peta," katkestab Simone.

"Mis mõttes?" naerab mees.

"Sul on sõltuvus, Erik, me ei maga enam teineteisega, sest sa neid peotäite viisi kangeid tablette, mis..."

"Ma võib-olla ei taha sinuga magada," katkestab Erik. "Miks peaksin tahtma, kui sa minu kallal kogu aeg nii kuradimoodi irised?"

"Siis lähme lahku," lausub Simone.

"Hästi," kostab mees.

Simone ei suuda mehe poole vaadata, vaid läheb aeglaselt kooki välja, tundes kurgus pitsitust ja kipitust ning pisarate silmi tõusmist.

Benjamin on oma toa ukse kinni pannud ja kuulab nii kõvasti muusikat, et seinad ja uksevad vappuvad. Simone lukustab end vannituppa, kust tuleb nutab.

"Kusi, raisk!" kuuleb ta Erikut esikus karjuvat, enne kui välisukse avatakse ja tagasi kinni põmatab.

Reede hommik, üheteistkümmnes detsember

Kõik polnud isegi veel seitse hommikul, kui Joona Linna võttis vastu telefonikõne doktor Daniella Richardsilt. Ta selgitas, et Josef suunatud tema hinnangul lühema ülekuulamisega toime tulla, ehkki hõõrda veel operatsioonisaali kõrval intensiivpalatis.

Joona autosse istub, et haigla juurde sõita, tunneb ta küünarnukis valu. Ta mõtleb eelsele õhtule, kuidas raadiosaatjatega varustatud eritode sinine vilkurituli plinkis Tantolundeni kõrgmaja fassaadil, ehkki Sorab Ramadani. Poisiliku soenguga suurt kasvu mees sülitas ja polises segaselt midagi oma keele kohta, kui ta patrullauto taga-vahtis. Ronny Alfredsson ja tema kolleeg Peter Jysk leiti kõrgmaja keldrivarjendist. Neid oli noaga ähvardatud ja luku taha pandud, kui nad olid sõitnud järgmise kõrgmaja juurde, jättes auto küla-äärsele tänavale.

Joona poordus tagasi maja juurde, andis Sorabi ukse taga kella, ütles, et ihukaitsjad on kinni võetud ja et korteri uks murtakse maha, kui ihukaitsjad ei ava.

Joona laskis ta sisse, palus sinisel nahksohval istet võtta, pakkus kuni-istet ja palus oma sõprade pärast vabandust.

Joona oli kahvatu mees, juuksed hobusesabas. Rahutult vaatas ta kogu aeg, vabandas taas toimunu pärast, kuid selgitas, et tal on viimasel ajal probleeme olnud.

"Järgmisest ma endale ihukaitsjad hankisingi," lausus ta vaikselt.

"Kas probleeme teil olnud on?" küsis Joona kuuma teed limpsides.

"Ei, ei jätta mind."

Joona tõusis ja piilus aknast välja.

"Kas sa?" küsis Joona.

Sorab kostis seljaga tema poole seistes monotoonselt, et ei soovi lesta kõnelda.

"Kas ma pean rääkima?" kuis ta. "Kas mul pole õigust vaikida?"

"Teil on õigus vaikida," nõustus Joona.

Sorab kehtas õlgu.

"Jääb siis nii."

"Aga ma tahaksin väga, et minuga räägiksite," tegi Joona siiski katse.

"Ma saan teid võib-olla aidata, sellele olete mõelnud?"

"Täna väga," pillas Sorab akna poole.

"Kas Evelyni vend on ..."

"Ei," katkestas mees järsult.

"Nii et Josef Ek siin ei käinud?"

"Ta pole Evelyni vend."

"Kes ta siis on?"

"Kust mina tean, aga tema vend ta ei ole, ta on miskit muud."

Olles lausunud, et Josef ei ole Evelyni vend, muutus Sorab taas muliseks, rääkis jalgpallist, Saksa liigast, ega vastanud järgnevatele küsimustele enam korrektselt. Joona mõtles, mida Josef oli Sorabile öelnud, mida ta oli teinud, mil moel ta oli suutnud meest niivõrd hirmutada, et too Evelyni asukoha reetnud.

Joona pöörab kaarega neuroloogiakliiniku ette, pargib auto, siseneb pooleks minutiks liftiga kuuendale korrusele, kõnnib piki koridori, tekitab valvet, valvemas olevat politseinikku ja astub siis Josefi palatisse. Keegi naine tõusis voodi kõrvalt toolilt ja esitleb ennast:

"Lisbet Carlén," lausub ta. "Ma olen sotsiaalosakonna sekretär, olen ülekuulamise ajal Josefi tugiisik."

"Kui meeldib," ütleb Joona tema kätt surudes.

Naine vaatab tema poole pilguga, mis talle mingil põhjusel süütu paatne tundub.

"Kas teie teostate ülekuulamist?" pärib ta huvitatult.

"Jah. Vabandust, minu nimi on Joona Linna ja ma olen riiklikust kriminaalametist, me rääkisime ennist telefonis."

Korrapärase vaheaegade järel lööb palatis mulisema Bulowid naise pump, mis on vooliku abil ühendatud Josefi augustatud kopsu. Kunstlik äravool asendab seda alarõhku, mida loomulikult kopsudel enam ei eksisteeri, nii et tema kops saaks paranemisprotsessi vältel töötada.

Lisbet Carlén ütleb tasa, et doktor käskis Josefil lamada täiesti vaikselt, et ta ei tekiks uusi verejookse.

"Märge hakka tema tervisega riskima," selgitab Joona, asetades diktofonid Josefi näo juures asetsevale lauale.

Lisbet Carlén suunas küsiva liigutuse, mispeale too talle noogutab. Ta paneb diktofoni käima, kirjeldab ülekuulamissituatsiooni, lausub selgitavalt, et kuulatakse üle Josef Eki, et on reede, üheteistkümmes detsember ja kell on 8.15 hommikul. Seejärel mainib ta ära ruumis viibivad isikud.

"Nii," ütleb Joona.

Joona heidab talle raskete laugude alt pilgu.

"Minu nimi on Joona... ma olen kriminaalkomissar."

Joona paneb silmad kinni.

"Kuidas sa ennast tunnend?"

"Sotsiaalosakonna sekretär vaatab aknast välja."

"Kas sa saad magada selle muliseva aparaadiga?" küsib Joona.

Joona noogutab tasakesi.

"Kas sa tead, miks ma siin olen?"

Joona avab silmad ja raputab aeglaselt pead. Joona ootab, jälgides tema hääle.

"On juhtunud õnnetus," ütleb Josef. "Kogu minu perekonnaga on olnud õnnetus."

"Kas keegi pole sulle rääkinud, mis juhtus?" küsib Joona.

"Võib-olla natuke," kostab poiss nõrgal häälel.

"Kas keeldub kohtumast psühholoogi ja nõustajaga," lausub sotsiaalosakonna sekretär.

Joona mõtleb, kui teistmoodi Josefi hääle hüpnootiliselt kõlanud oli.

"Kas sa sead korraga habras, peaaegu olematu ja kogu aeg küsiv."

"Ma usun, et sa tead, mis juhtunud on."

"Kas sa pead vastama," lausub Lisbet Carlén kiiruga.

"Kas sa oled sa viieteistkümnepäevane," jätkab Joona.

"Jah."

"Kas sa oma sünnipäeval tegid?"

"Ma ei mäleta," ütleb Josef.

"Kas sa kingitusi said?"

"Ma ei mäleta," vastab Josef.

"Kas sa otsustad Evelyni juurde?" küsib Joona neutraalselt.

"Jah."

"Kas sa lähed korterisse?"

"Jah."

"Kas ta oli seal?"

"Jah."

Vaikus.

"Ei, teda polnud seal," parandab Josef ebakindlalt.

"Kus ta siis oli?"

"Suvilas," vastab poiss.

"Kas see on kena suvila?"

"Mitte kena... aga selline hubane."

"Kas tal oli hea meel?"

"Kellel?"

"Evelynil."

Vaikus.

"Kas sul oli midagi kaasas?"

"Tort oli."

"Tort? Kas oli hea tort?"

Josef noogutab.

"Kas Evelyni meelest oli ka hea?" jätkab Joona.

"Tema peab ainult kõige paremat saama," lausub Josef.

"Kas sa temalt mõne kingituse ka said?"

"Ei saanud."

"Aga võib-olla ta laulis..."

"Ta ei tahtnud mulle kinki anda," ütleb Josef solvunult.

"Kas ta ütles nii?"

"Jah, ütles küll," vastab Josef kiiresti.

"Miks siis?"

Vaikus.

"Kas ta oli sinu peale vihane?" küsib Joona.

Poiss noogutab.

"Kas ta tahtis, et sa teeksid midagi, mida sa ei tohtinud teha?" jätkab Joona rahulikult toonil.

"Ei, ta..."

Josef jätkab sosinal.

"Ma ei kuule, Josef."

Poiss sosistab edasi. Joona läheneb, püüdes tabada sõnu, ja naabub Josefi kohale.

"See kuradi vördjas!" karjub Josef talle kõrva.

Joona tõmbub tagasi, läheb ümber voodi, hõõrub kõrva ja püüab naabuda. Josefi nägu on tuhkhall, kui ta sisistab:

"Küll ma selle kuradi hüpnootisööri ules otsin, närin tal kõri läbi, saan teada tema ja ta..."

Osakaalosakonna sekretär tõttab voodi juurde ja püüab diktofoni kuulda patina.

Josef: "Sul on õigus vaikida..."

Aga see vahele," katkestab Joona.

Josef vaatab ärritunud pilgul tema poole ja ütleb väriseva häälega:

"Tõne ülekuulamise algust oleksid sa pidanud teavitama..."

"Ei, te eksite, selle kohta pole mingeid seadusi," ütleb Joona kõrgendatud häälel. "Tal on õigus vaikida, see on tõsi, aga pole olemas mingeid reegleid, et ma peaksin teda sellest õigusest teavitama."

Võib-olla on see..."

"Pole viga," pomiseb Joona ja pöördub seejärel Josefi poole. "Miks sa ei teavita teda sellest õigusest?"

"Ma ei pea te küsimustele vastama," ütleb Josef, püüdes osutada osakonna sekretäri poole.

Reede hommik, üheteistkümnnes detsember

Erik jookseb trepist alla ja välisuksest välja. Ta seisatab Sveavägeni tundes, kuidas higine selg maha jahtub. Tal on ängistusest süda ja ta ei mõista, kuidas ta võib nii rumal olla, et solvumise pärast Simone endast eemale tõugata. Ta kõnnib aeglaselt edasi Odenplan poole, et raamatukogu ette pingile. Õhk on külm, üks mees magab veidi eemal paksu tekikuhila all.

Erik tõuseb ja hakkab kodu poole astuma, ostab kiviahjupagarilt leiva ja Simonele ühe *latte macchiato*. Ta kiirustab tagasi ja läheb pikkade hüpoteega treppidest üles. Uks on lukus, ta võtab välja võtmekimbu, keerab lukud lahti ja mõistab kohe, et korter on tühi. Erik mõtleb, et peab Simonele tõestama, et too võib tema peale loota. Ta seisab köögi laua ääres ja joob kohvi, tunneb iiveldust ja otsib välja kapsli Losecit.

Kell on kõigest kümme hommikul, tema valvekord haiglas algab juba mõne tunni pärast. Ta võtab raamatu ja heidab voodile pikali. Luges asemel aga mõtleb ta Josef Ekile. Huvitav, kas kriminaalkomissar Joona Linna suudab ta rääkima panna.

Korter on vaikne, nagu mahajäetud.

Arstimist põhjustatud pehme rahu levib aegapidi üle kõhu.

Hüpnootsi käigus öeldust ei saa mitte midagi tõendina kasutada, kuid Erik teab, et Josef kõneles tõtt, et just tema tappis perekonna, ehkki tema matusel on veel motiiv ja viis, millega poisi meelest öde teda juhib.

Erik suleb silmad ja püüab ette kujutada perekonda ridamajas lubas. Evelyn pidi juba varem tundma, et vend on ohtlik, mõtleb ta. Kolme aastate oli tüdruk õppinud venna puuduliku enesekontrolliga leppima. Alati asetanud oma tahte vastukaaluks teise vihapursetele. Josef on olnud kakleja, selle eest pahandada saanud, kuid kakelnud edasi. Vanema olemine ei ole Evelynil olnud mingit kaitset. Perekond on püüdnud Josefi vastu

elust päevast päeva ohjeldada, sellega elada, kuid mitte mõistnud selle elust Või-olla mõtlesid vanemad, et agressiivne käitumine tulenes tavalisest sellest, et Josef on poiss. Võimalik, et nad tundsid süüd, et olid loonud tal julmi arvutimänge mängida ja koledaid filme vaadata.

Evelyn lahkus esimesel võimalusel kodunt, hankis töö ja omaette elu. Ent miski sundis teda aimama asjade kasvavat tõsidust – korraga tundis ta tühjuse sellist hirmu, et peitis end tädi suvilasse ja kandis kaitseks tüki püssi kaasas.

Kas Josef oli teda ähvardanud?

Erik püüab ette kujutada Evelyni hirmu öösi suvilas, pimedas, lae- ja voodi kõrval.

Erik mõtleb Joona Linna telefonikõnele pärast Evelyni ülekuulamist. Mida ta ütles, kui Josef tordiga kohale tuli? Mida ta öele ütles? Mida Evelyn ütles? Kas tüdruk hakkas alles siis kartma ja hankis endale püssi? Kas ta ei vends ta ära tapab, tuli pärast tolle külaskäiku?

Erik mõtleb Evelynile. Ta näeb tüdrukut sellisena, nagu ta suvemaja olnud – noor naine hõbedakarva sulevestis, hallis kootud kampsunis, mänginud teksades ja tennistes, kõndimas aeglaselt puude vahel, juuksed hõlmas hooglemas. Näol kaitsetu lapselik ilme, hoiab ta haavlipüssi käes. See lohiseb mööda maad, hüpleb pehmelt samblastel mätas- ja mustikavartel. Päike kallab männiokste vahelt oma kiiri.

Erik mõistab Erik midagi olulist: kui Evelyn kardaks, kui tal oleks vaja ennast Josefi vastu kaitsta, siis kannaks ta seda teistmoodi, mitte üheks majale lähenedes mööda maad.

Erik mäletab, et tüdruku püksipõlved olid märjad, teksadel tumedad ja plekid.

Evelyn oli läinud metsa, püss käes, et endalt elu võtta, mõtleb ta.

Erik põlvitas samblal, püssi ots suus, kuid siis kahetses, ei julgenud.

Erik teda metsaserval silmas, püssi ots mustikavartel hüplemas, tüdruk tagasiteel suvilasse, tagasi selle variandi juurde, mille juurest ta oli kavatsenud.

Erik võtab telefoni ja valib Joona mobiilinumbriga.

Evelyn Joona Linna kuuleb.

Erik ütleb Erik Maria Bark.

Erik ütleb Erik, "aga mi neetult palju asju..."

Erik ütleb Erik, "ma olen..."

Erik ütleb Erik, "et mul on kuradimoodi sulle nõuajahi pärast meedias, ma luban, et uurin järele, kes lekitas, ja asi maha rahuneb."

"Pole üldse tähtis."

"Ma tunnen ennast süüdi, sest mina veensin sind..."

"Ma tegin ise otsuse, ma ei süüdistata kedagi teist."

"Isiklikult, mida küll ei tohi praegu ütelda, arvan ma endiselt, et Joona hüpnootiseerimine oli õige tegu, me ei tea veel midagi, aga see võib hästi Evelyni elu päästa."

"Selle pärast ma helistangi," ütleb Erik.

"Mille pärast?"

"Mulle turgatas üks asi pähe. On sul aega?"

Erik kuuleb, kuidas Joona ruumis midagi nihutab, kõlab, nagu ta baks ta tooli endale istumise alla.

"Jah," kostab ta. "Mul on aega küll."

"Kui me seal Värmdöl olime, tädi suvila juures," alustab Erik. "Istusin ju autos ja nägin puude vahel üht naist, kel oli haavlipüss. Mingil viisil sain ma aru, et see oli Evelyn ja mõtlesin, et olukord võiks ohutuks muutuda, kui politsei teda ehmatab."

"Jah, ta oleks võinud näiteks aknast sisse tulistada," lausub Joona. "Ta oleks arvanud, et majas on Josef."

"Nüüd ma istusin siin kodus ja mõtlesin jälle Evelyni peale," jätkab Erik. "Ma nägin teda puude vahelt, ta läks aeglaselt suvila poole ja hüüas ühe käega püssi, lasi püssitorul mööda maad lohiseda."

"Soo-soh?"

"Kas püssi kantakse sedasi, kui kardetakse, et keegi sind mõrva tuleb?"

"Ei," vastab Joona.

"Ma arvan, et ta oli läinud metsa, et ennast ära tappa," ütleb Erik.

"Teksad olid põlve kohalt märjad. Ta oli ilmselt põlvitanud niiskel sammalal, püss suunatud laubale või rindu, kuid seejärel kahetses, ei julgenud – nii ma arvan."

Erik jääb vaik. Ta kuuleb Joona rasket hingamist telefonitorus. Tänaaval hakkab tuututama auto valvesignaali.

"Aitäh," ütleb Joona. "Ma lähen räägin temaga."

Reede pärastlõuna, üheteistkümmes detsember

Ike kuulamine Evelyniga leiab aset kriminaalhooldusosakonna konn-
toomis. Et troostitud ruumi kodusemaks muuta, on keegi asetanud
istumale metallist piparkoogipurgi ja akendele Ikeast pärit elektri-
lül Evelyn ja tema kaitsja istuvad juba oma toolidel, kui Joona dik-
tasse lulitab.

Evelyn, ma tean, et minu küsimused tunduvad ebamugavad," ütleb

ta ja heidab tüdrukule kiirpilgu. "Aga ma oleksin tänulik, kui sa
susk vastaksid, nii hästi kui suudad."

Evelyn ei vasta, vaid silmitseb oma põlvi.

"Ma ei usu, et vaikimine sulle mingeid eeliseid annaks," jätkab
Joona.

Evelyn ei reageeri, vaid pöörnitseb jätkuvalt oma põlvi. Kaitsja, kesk-
mees, habemetüüka varjud näos, vaatab ilmetul näol Joona poole.
Evelyn, kas alustan?"

Tüdruk raputab pead. Joona ootab. Hetke pärast tõstab neiu lõua rin-
nende pilgud kohtuvad.

"Läksid püssiga metsa, et endalt elu võtta – kas pole?"

"Ei," sosistab neiu.

"Tul on hea meel, et sa seda ei teinud."

"Tul ei ole."

"Kas sa püüdnud seda varemgi teha?"

"Ei."

"Kas sa seda korda?"

"Ei, ma loodan, et ei."

"Kas sa tead, kui Josef tordiga tuli?"

"Ei."

"Tuli ta üles?"

"Ma ei taha sellest mõelda."

"Millest siis ometi? Sellest, mis ta ütles?"

Evelyn ajab selja sirgu ja tema huuled tõmbuvad kriipsuks.

"Ma ei mäleta," ütleb ta peaaegu hääletult. "Kindlasti ei midagi list."

"Sa kavatsesid ennast maha lasta, Evelyn," meenutab Joona.

Tüdruk tõuseb, läheb akna juurde, kustutab elektriküünlad ja poe taas põlema, läheb tagasi tooli juurde ja istub, käed risti rinnal.

"Kas mind ei võiks lihtsalt rahule jätta?"

"Kas sa soovid seda? Kas seda sa päriselt soovidki?"

Neiu noogutab tema poole vaatamata.

"Vajad sa vaheaega?" küsib kaitsja.

"Ma ei tea, mis Josefiga on," lausub Evelyn vaikselt. "Tema peab midagi korrast ära. Alati on olnud... kui ta väike oli, siis ta kakles kogu liiga ohtlikult. Ta lõhkus kõik mu asjad ära, mul ei tohtinud üldse midagi olla."

Tüdruku huuled värisevad.

"Kaheksa-aastasena tahtis ta minuga abielluda. See võib-olla ei ole kuigi tõsiselt, aga mina ei tahtnud, ja tema nõudis, et me suudleksime. Ma kartsin teda, ta tegi imelikke asju, ta võis öösiti minu juurde hingata ja mind hammustada, nii et verd tuli. Ma hakkasin vastu lööma, siis olin temast veel tugevam."

Tüdruk kuivatab põsilt pisaraid.

"Siis ta valas ennast Busteri peale välja, kui ma ei teinud tema eest midagi. Siis läks üha hullemaks, ta tahtis mu rindu vaadata, ta tahtis koos minuga vannis käia... ta tappis mu koera ära ja viskas teesillalt akna alla."

Neiu tõuseb ja läheb rahutult akna juurde.

"Josef võis olla kaheteistaastane, kui ta..."

Tüdruku hääl murdub ja ta nuuksub vaikselt omaette, enne kui hakkab.

"Ta küsis, kas ma tahan tema nokut endale suhu. Mina vastasin, et jah, on vastik. Siis ta läks Tripsu juurde ja peksis teda, Trips oli ainult kolme aastane..."

Evelyn nutab ja rahuneb.

"Ma pidin pealt vaatama, kuidas ta pihku taob, iga päev mitu korda. Ta peksis Tripsut, kui ma keeldusin, ütles, et tapab ta ära. Üsna varsti võis olla mõne kuu pärast, hakkas ta nõudma, et saaks minuga nädalaks. Ta ütles seda iga päev, ahvardas mind... aga mina leidsin, mida talle

teha. Ma ütlesin, et ta on alaealine, et see on keelatud, et ma ei saa teda peksa, mis on keelatud."

Ta kuivatab põskedelt pisaraid.

Ma mõtlesin, et see läheb lihtsalt üle, kolisin kodunt minema, aasta ei olnud, aga siis hakkas ta mulle helistama, ütles, et on varsti viisteist. Ma peitsingi ennast ära, ma... ma ei taipa, kuidas ta selle peale tuli, et ma ei olnud olen, ma..."

Ta nutab varjamatult, lahtise suuga.

"Oli jumal..."

"Jut et ta ähvardas," ütleb Joona, "ta ähvardas terve perekonna tappa."

"Ta..."

"Ta ei olnud seda!" karjub tüdruk. "Ta ütles, et alustab isast. See on süü, kõik on... ma tahan lihtsalt surra..."

Joona vastab vastu seina põrandale kokku ja tõmbub kõssi.

Reede pärastlõuna, üheteistkümmes detsember

Joona istub oma toas ja puurib uhe tühjusehetke vältel pilgu otse ukedesse. Üks käsi hoiab endiselt telefoni. Kui ta Jens Svanehjälmi Evelyni äkilisest meelemuutusest teavitab, kuulas too vaikides ja oli raskelt, kui Joona talle mõrvade erakordselt julmast motiivist ette kaardid. "Ausalt öeldes, Joona," oli ta seejärel öelnud, "on see asi kahjuks nii õhuke, pidades silmas, et Josef Ek näitab süüdlasena omakorda õde. Ma tahan öelda, et me vajame ülestunnistust või tehnilist tõestusmaterjali." Joona laseb pilgul üle toa käia, hõõrub käega nägu, helistab sealt Josefi arstile Daniella Richardsile ja arutab, milline võiks olla viis aeg ülekuulamise jätkamiseks, kui kahtlustatav ei ole valuvaigistite mõju all.

"Ta peab olema selge peaga," ütleb Joona.

"Sa võiksid tulla kella viie ajal," vastab Daniella.

"Täna pärastlõunal?"

"Ta saab uue morfiinidoosi alles kuue ajal. See on plaanitud mulle õhtusöögi paiku."

Joona vaatab kella. On pool kolm pärastlõunal.

"Mulle sobib hästi," ütleb ta.

Pärast kõnet Daniella Richardsiga helistab ta Lisbet Carlénile, kaitsejõu tugisõjaväelasele, et tedagi järgmisest ajast informeerida.

Ta läheb personalituppa, võtab puuviljakorvist õuna ning tagasi minna istub tema kohal Erixon, Tumba kuriteopaiga ülevaatuse vastutav teadur, maalduks kogu hiiglasliku kerega kirjutuslaua kohale. Ta punetab, kui lehvitab käega jõuetult Joona poole ja toob kuuldavale ohke.

"Topi mulle õun lõugade vahele, siis on sul jõulisusiga valmis," ütleb ta.

"Lõpeta ära," vastab Joona ja võtab ampsi.

"Ma olen selle ära teeninud," tunnistab Erixon. "Sestsaadik kui see Taimi on nurga peal lahti tehti, olen ma üksteist kilo juurde võtnud."

"Kui on head toidud?"

"Ei rask, ma ütlen."

"Kuidas naiste riietusruumiga laheb?" küsib Joona.

Erixon tõstab tõrjuvalt ümmarguse käe:

"Ei tohi öelda, et mäletad, mis ma ütlesin, aga..."

Joona naeratab laialt.

"Võime," lausub ta diplomaatiliselt.

"Ei," ohkab Erixon, kuivatades põskedelt higi. "Põranda äravoolu- ja Josefi Eki karvu ja vuukide vahel isa Anders Eki verd."

"Kui ma ütlesin!" särab Joona võidukalt.

Erixon naerab, hoides samal ajal kurku kinni, nagu arvaks, et seal on lõpp katki.

Ühikliku politseiameti fuajeesse viivas liftis helistab Joona taas Jens Svanehjälmi.

"Nad, et sa helistasid," ütleb Jens. "Nad on mul selle hüpnootilise kella, arvavad, et me peaksime eeluurimise Josefi vastu lõpetama, lihtsalt ainult palju raha maksma ja..."

"Ma mulle sekund aega," katkestab Joona.

"Kui mina olen otsustanud..."

"Ei."

"Kui vastab too."

"Mul on tehniline tõestusmaterjal olemas," lausub Joona tõsiselt. "Ei on seotud esimese mõrvapaiga ja isa verrega."

Tokutor Jens Svanehjälmi hingab raskelt telefonitorusse, siis kogub end.

"Kui helistasid viimsel sekundil."

"Kui misab," kostab too.

"Kui kull."

"Kui hakkavad kõnet lõpetama, kui Joona lausub:

"Kui ei öelnud, et mul on õigus?"

"Kui."

"Kui mul pole mitte õigus?"

"Kui saab vaikseks. Seejärel lausub Jens pikaldaselt ja pedagoogiliselt:

"Kui kull, Joona, sul oligi õigus."

"Kui lõpetavad kõne, naeratus kaob kriminaalkomissari näolt; ta kõnetab pool jooksvat klaaskoridori ja vaatab uuesti kella. Poole tunni pealt ta Djurgårdenil asuvas Põhjamaade muuseumis olema.

Joona läheb muuseumi treppidest üles ja kõnnib mööda pikki m-
tühje koridore edasi. Ta möödub sadadest valgustatud näitusevitriini-
nende poole pilku pooramata. Ta ei näe tarbeesemeid, aardeid ega kuu-
käsitööd, ei tee märkamagi näitusi, rahvariideid ega suuri fotosid.

Valvur on juba nõrgalt valgustatud vitriini juurde tooli toonud. See
kestki lausumata võtab Joona tavalisel kombel istet ja silmitseb s-
pruudikrooni. Peene ja haprana väändub see täiuslikuks ringiks. A-
meenutavad lilleriulit või väljasirutatud sõrmedega kokkupandud
Tasakesi liigutab Joona oma pead, nii et valgus aegapidi edasi liig-
Pruudipärg on põimitud juurest, käsitsi palmitsetud. Materjal on o-
seest kaevatud ja särab nagu ihu, nagu kuld.

Seekord istub Joona vitriini ees ainult tunnikese, siis tõuseb, noor
valvuri poole ja kõnnib Põhjamaade muuseumist aeglaselt välja. M-
kattev lumelõrts on mustaviiruline ja laevalt Djurgårdeni silla juu-
kandub ninna diislihaisu. Tasakesi jalutab Joona Strandvägeni poole
telefon heliseb. Räägib kohtuarst Nöel.

"Tore, et ma su kätte sain," nendib ta lühidalt, kui Joona kõne-
võtab.

"Kas lahkamine on tehtud?"

"Sama hästi kui, sama hästi kui."

Joona silmitseb, kuidas üks noor isa kõnniteel lapsevankrit üha
poole kallutab, et last naerma ajada. Keegi naine seisab liikumatult
ja vaatab ainiti tänavale. Tema pilku kohates tõmbub naine otses-
sammukese võrra tagasi.

"Kas leidsid midagi ootamatut?" küsib Joona.

"Noh, ma ei tea..."

"Aga?"

"Aga see asi selle lõikega kõhul, muidugi mõista."

"Nii?"

Ta kuuleb, kuidas Nöel hinge tõmbab ja miski taustal klõpsatab

"Pillasin pliatsi maha," sosistab Nöel, ja torust kuuldub krõbinu

"Nende kehade vastu on suunatud väga palju vägivalda," lausub ta
tõsiselt, kui ta tagasi on. "Eelkõige väikese tüdruku vastu."

"Seda ma mõistsin," ütleb Joona.

"Ja paljud haavadest on põhjendamatud, need on otse valjende-
lõbu pärast tekitatud. Asi on kuratlik, kui sa minu kaest küsid"

Ida," ütleb Joona, mõeldes, milline kuriteopaik tema tulles välja oli

lekkis politseinikud, kaosetunne õhus. Surnukehad maja sees. Ta mäle-
lillemor Bloni paberkahvatuid palgeid, kui naine seal seisis ja väri-
t kätt vastu tegi. Talle meenub, kuidas veri oli pritsinud aknaklaasi-
t kleepunud õuepoolsele rõduuksele.

"Kas sa selgust naise kõhul oleva lõikehaava küsimuses?"

"Och ehk."

Ida, ast on nii, nagu me arvasimegi. Teda lõiguti umbkaudu kaks
t pärast surma saabumist. Surnukeha pöörati ümber ja seejärel vaju-
toiv nuga vanasse keisrilõikehaava."

"Lõigatakse pabereid."

Ida ei ole meie mõrtsukal suuremat aimu *sectio caesarea*'st. Katja
dud oli tegemist akuutse lõikega, mis jooksis vertikaalselt nabast

Ida hakkab sügavalt.

Ida on aga sedaviisi, et emakat lõigatakse alati ristipidi, isegi kui
kolul on vertikaalne."

"Kas seda Josef ei teadnud?" küsib Joona.

"Teadnud," kostab Nöel. "Ta avas üksnes kõhuõõne, mõistmata, et
te koosneb alati kahest operatsioonist – ühest, mis avab kõhu-
õõnest, mis avab emaka."

"Kas sa veel midagi, mida ma peaksin kohe teada saama?"

Ida olla seda, et ta tegeles surnukehadega ebatavaliselt kaua, et ta
mid kuidagi lõpetada, kuigi ta üha enam väsis, ei saanud talle ikka
üha ei lahtunud."

Ida vaikub. Joonas kõnnib piki Strandvägenit. Ta hakkab taas
võima viimasest Evelyniga peetud ülekuulamisest.

"Ma ei tuisin ainult kinnitada seda keisrilõike asja," ütleb Nöel hetke

"Et lõikehaav tehti umbkaudu kaks tundi pärast surma saabu-

Ida, Nöel," ütleb Joona.

"Kas saad kogu lahkamisprotokolli."

Ida kõne kinnivajutamist mõtleb Joona, kui kohutav võis olla koos
Ida üles kasvada. Kui kaitsetult Evelyn end tunda võis, tema

Ida lausuda

Joona püüab meenutada, mida Evelyn ema keisrilõike kohta kutsunud oli.

Ta mõtleb, kuidas Evelyn istus seinale toetudes kokkuvajunud kuulamistoa põrandal, raakides Josefi peaaegu patoloogilisest armukadedusest väikese õe suhtes.

"Josefi peas on midagi korrast ära," oli tüdruk sosistanud. "Alati olnud. Ma mäletan, et tema sündides jäi ema kohutavalt haigeks, mis tead, mis oli, aga nad pidid tegema akuutse keisrilõike."

Evelyn oli raputanud pead ja närinud huuli, enne kui juttu jätkas.

"Kas teate, mis asi akuutne keisrilõige on?"

"Jah, umbes tean," oli Joona vastanud.

"Mõnikord... mõnikord tekivad komplikatsioonid, kui laps sel viisil ilma tuleb."

Evelyn heitis talle hirmunud pilgu.

"Sa mõtled hapnikupuudust ja muud taolist?" küsis Joona.

Evelyn raputas pead ja puhkis põskedelt pisaraid.

"Ma mõtlen psüühilisi probleeme emal. Naisel, kes teeb läbi sünnituse ja uinutatakse korraga operatsiooni jaoks narkoosiga maha, võib tulla raskusi lapsega lähedaseks saamisel."

"Kas su emal oli sünnitusjärgne depressioon?"

"Mitte päriselt," oli Evelyn raskel rusutud häälel vastanud. "Mu ema tekkis Josefit sünnitades psühhoos. Sünnitusmajas nad sellest aru ei saanud, vaid lasksid beebiga koju sõita. Mina märkasin seda kohe. Kõnitsin ema väärtusest. Mina pidin Josefi eest hoolitsema. Ma olin ainult kaheksa aastane, aga ema temast ei hoolinud, ei puudutanud teda, vaid lamis voodis ja aina nuttis, nuttis ja nuttis."

Evelyn vaatas Joona poole ja sosistas:

"Ema ütles, et laps ei ole tema oma, et tema tita on surnud, ja lootsin, et ta vaimuhaiglasse viia."

Evelyni näole ilmus viiltune muie:

"Ema tuli umbes aasta pärast meie juurde tagasi. Ta teeskles, et ta on jälle normaalne, aga tegelikult jätkas ta Josefi tõrjumist."

"Nii et sinu meelest ema terveks ei saanudki?" küsis Joona ettevaatlikult.

"Ta paranes küll, sest kui ta Lisa sai, oli kõik teisiti. Ema oli jälle õnnelik, tegi tema heaks kõik."

"Ja sina pidid Josefi eest hoolitsema."

Lisa hakkas ütlema, et ema oleks pidanud ta päriselt sünnitama. Evelyn tundus ebaõiglane, et Lisa on "vitust sündinud", aga tema mitte. Ta ei mõelnud seda kogu aeg. Et ema oleks pidanud ta vitust sünnitama, mitte tavaliselt.

Evelyni haal vaibus. Tüdruk pööras näo kõrvale ja Joona nägi tema näo kaudu, pingul õlgu, ilma et oleks tihanud teda puudutada.

Reede õhtu, üheteistkümmnes detsember

Karolinska haigla intensiivraviosakonnas polegi vahelduse mõttäiesti vaikne, kui Joona jalgsi sinna jõuab. Üle terve osakonna levib toidulõhn ja saali ukse taga seisab käru roostevabast terasest kastid, taldrikute, klaaside ja söögiriistadega. Keegi on sees teleka käima pannud ja Joona kuuleb portselani kolinat.

Ta mõtleb, kuidas Josef lõikas lahti vana keisrilõikearmi ema kavas omaenda ilmaletuleku tee, selle tee, mis ühtlasi määras ta tulevate emata, mis põhjustas selle, et emal temaga kunagi sidet ei tekkinud.

Josef tundis varakult, et pole nagu teised lapsed, ta oli üksik. Ainult tema vastu armastust ja hoolitsust üles näitas, oli Evelyn. Poiss ei alustanud teerinud, et Evelyn teda ära tõukas. Vähimgi märk kaugenemisest ei olnud teda raevu ja meeleheitele, ja viha pöördus üha enam peres nii armastatud väikese õe peale.

Joona noogutab Sunessonile, kes seisab Josef Eki ukse taga, ning läheb siis pilgu palatisse. Kateetri uriinikott on pooleldi täis ja voodi kõrval seisev raske tilgutiagregaat varustab teda niihästi vedeliku kui kahe plasmaga. Poisi jalad ulatuvad helesinise teki alt välja, jalatallad on punetunud, üle haavaõmbluste teibitud kirurgilise sideme külge on juba kogunenud mustust ja juuksekarvu. Telekas käib, kuid poiss ei paista seda nägema.

Sotsiaalosakonna sekretär Lisbet Carlén viibib juba palatis. Ta ei ole veel Joonat märganud, vaid seisab aknal ja sätib juuksepannalt juukseid.

Josefil on tekkinud haavast uus verejooks, mööda käsivart voolab vere ja tilgub põrandale. Vanem medõde on tema kohale kummardunud, võtab kompressi lahti ja teibib haava ääred uuesti kinni, puhastab punetunud kohad verest ja lahkub seejärel palatist.

"Vabandust," ütleb Joona mööda koridori õele järgnedes.

"Jaa?"

"Ondu tal tervis on, kuidas Josef Eki tegehkult läheb?"

"Häid küll vastutava arstiga," vastab naine ja tõttab edasi.

"Kas ma teen," naeratab Joona naisele järele kiirustades. "Aga... ma ei taha sulle midagi näidata... kas ma võin teda kohale sõidutada, ratas või auto?"

"Kui sa tahad, siis saad," vastab naine.

"Patsienti ei tohi absoluutselt liigutada," sõnab ta rangelt. "Milline oht, tal on suured valud, ei saa ennast liigutadaagi, võivad tulla uued komplikatsioonid, kui ta istuvasse asendisse tõuseks."

Joona poordub tagasi Josefi palatisse. Koputamata astub ta sisse, läheb poole, võtab telekapuldi, lülitab pildikasti välja, käivitab diktofoni, hääletab kellaaja, kuupäeva ja ruumis viibivad isikud ning istub seejärel telekajatoolele. Josef avab oma rasked laud ja vaatab kerget huvi ilmutades tema poole. Bülowi drenaaž, mis on ühendatud poisi rindkerega, et taastada rõhku tema augustatud kopsus, toob kuuldavale meeldivat tasast mulisevat häält.

"Kui sa tahad, siis saad," ütleb Joona.

"Kas ma olen küll vahva," vastab Josef nõrgal häälel.

"Kui sa tahad, siis saad," ütleb Joona.

"Kas sa tahad, et prokurör ei ole valmis midagi tegema," ütleb Josef, silmitsedes sekretäri.

"Kas sa tahad, et me tunnistaja leidsime?"

"Kas sa tahad, et me tunnistaja leidsime?"

"Kas sa tahad?"

"Kas sa tahad, et me tunnistaja leidsime?" lausub Joona. "Aga kas sa tahad muuta midagi sellest, mida sa öelnud oled, või lisada midagi, mida sa öelnud ei ole?"

"Kas sa tahad, et me tunnistaja leidsime?"

"Kas sa tahad, et me tunnistaja leidsime?"

"Kas sa tahad?"

"Kas sa tahad, et me tunnistaja leidsime?" ütleb Joona. "Usu mind. Sind antakse kohtu alla ja sul on õigus kaitselisele esindajale."

"Kas sa tahad, et me tunnistaja leidsime?"

"Kas sa tahad, et me tunnistaja leidsime?" ütleb ta naeratades.

"Kas sa tahad?"

"Kas sa tahad, et me tunnistaja leidsime?" ütleb poiss.

"Kas sa tahad, et me tunnistaja leidsime?" kostab Joona, silmitsedes poisi puhast kahvatut nägu. "Kas sa tahad, et me tunnistaja leidsime?"

Josef vajutab lõuad kõvasti kokku.

"Muu et ole aega sinu istuda, aga kui sa tahad mulle midagi rääkida, ma võin hetkeks veel jääda," lausub Joona sõbralikult.

Ta laseb pool minutit mooda minna, trummeldab sõrmedega laua toele, tõuseb, võtab diktofoni kaasa ja lahkub ruumist lühida peanõu tuse saatel sotsiaalosakonna sekretäri suunas.

Haigla ees autos mõtleb Joona, et oleks pidanud Josefi vastand Evelyni jutustusega, oleks pidanud seda tegema, et poisi reaktsioon näha. Josef Ekis peitub mingi pulbitsev ülbis, mis ehk meelitaks üles tunnistama, kui teda pisavalt provotseerida.

Joona kaalub silmapilgu, kas mitte tagasi pöörduda, kuid loobub et mitte hilineda lõunasöögile Disa pool.

On pime ja udune, kui ta kohale jõuab ja auto Lützensgatanile kõrva maja ette pargib. Välisukse juurde kõndides tunneb ta üle hulga et tal on külm. Ta heidab pilgu Karlaplani härmatanud muru ja putumedate võrade poole, püüdes silme ette manada voodis lamavat lifti, kuid ainus, mida ta näeb, on drenaaziaparaat, mis muliseb ja kõnnib. Ometi on tal tunne, et on näinud midagi olulist, sellest ise aru saamata.

Aimudus sellest, et miski ei klapi, hõõgub tema sees endiselt ka sinu ta liftiga Disa korteri juurde sõidab ja ukse taga kella annab. Keegi ei avane. Joona kuuleb, et tema kohal trepikojas viibib keegi, kes aeg-ajalt ohkab või vaikselt nutab.

Disa avab stressis ilmel ukse, üll ainult rinnahoidja ja sukkpüksid.

"Ma arvestasin, et sa jääd hiljaks," selgitab ta.

"Nii et ma tulen hoopis natuke liiga vara," ütleb Joona naist poosundeldes.

"Kas sa tuleksid sisse ja paneksid ukse kinni, enne kui kõik nad mu peput näevad."

Koduses esikus lõhnab toidu järele. Roosa lamp silitab Joonal näost mastega üle kukla.

"Ma valmistasin merikeelt mandelkartulitega," ütleb Disa.

"Pruuni võiga?"

"Ja seente, peterselli ja vasikapuljongiga."

"Mõnna."

Korteri on kaunis väike, aga iseenesest kena. Ainult kaks tuba ja kaks aga kõrged laed, suured aknad, mis avanevad Karlaplani, tiigipoolse aknalaudadega, lakitud puitpaneelilise lae ja kauni õlitatud põrandaga.

Joona jargneb Disale naise magamistuppa. Ta seisatab, püüdes muuta muuta oli Josefi juures näinud. Ulestegemata voodis lebab töötav Disa on endal ümber kulvanud raamatuid ja lahtisi paberilehti. Ta tõstab tugitooli ja ootab, kuni naine rüetub. Sõnatult seisab naine ees, seljaga tema poole, lastes tal kitsa, lihtsa lõikega kleidi tõmbluku kinni tõmmata.

Disa heidab pilgu uhte avatud raamatusse ja näeb suurt mustvalget elumaplastist. Neljakümnendate aastate rõivastuses arheoloogid kõnnivad ja kissitavad fotograafi poole silmi. Paistab, et nad on just elumaplasti lahti kaevama, olles märgistanud selle umbes viie meetri väikese lipukesega.

"Lood on hauad," ütleb Disa vaikselt. "Lipud näitavad haudade asukohta. Selle platsi uurija nimi oli Hannes Müller. Ta suri juba jupp aega tagasi, kuid ta jõudis saada saja-aastaseks. Töötas kogu elu selles institutsioonis, nagu heasüdamlik vana kilpkonn..."

Disa seisab kõrge peegli ees, palmitseb oma sirged juuksed kahte õhupuhukusse ja keerab seejärel ümber, vaadates tema poole.

"Kuidas ma välja näen?"

"Väga kena," ütleb Joona sõbralikult.

"Kui," kostab Disa kurvalt. "Kuidas sinu emaga lood on?"

"Ma haarab naisel käest.

"Kui on," sosistab ta. "Ta tervitab sind."

"Kui on, mis ta ütles?"

"Ma ei peaks minu pärast muretsema."

"Kui," vastab Disa süngelt. "Tal on muidugi õigus."

Disa tõmbab ta sõrmedega läbi Joona paksude turris juuste. Ta naerab äkilise naeratusena, läheb seejärel arvuti juurde, lülitab selle sisse ja asetab kirjutuslauale.

Disa tead, et eelkristliku seaduse kohaselt ei peetud imikuid enne kaheksa kuuse vanuseks inimesteks, kui nad olid rinnale asetatud. Sünnitamise ja imetamise vahelisel ajavahemikul oli lubatud imikuid metsa viia, et nad ei saaks elada.

"Imikuteks saadi teiste inimeste valiku läbi," sõnab Joona aeglaselt.

"Kui mitte alati ei ole nõnda?"

Disa avab rüdekapi, tõstab välja kingakarbi ja võtab sealt paari tumepruunide rihmadega sandalette, mille peened kontsad on vahelise puidukihistidest tributusega.

"Kui mitte," pärib Joona.

"Sergio Rossi. Ma sain need endalt kingituseks, kuna mul on väheglamuurne too. Päevad läbi rooman mudastel väljadel ringi."

"Olete veel Sigtunas omadega?"

"Jah."

"Mida te juba leidnud olete?"

"Söögi ajal räägin."

Joona osutab naise rihmikutele.

"Väga ilusad," ütleb ta ja tõuseb tugitoolist.

Disa pöörab sapise naeratuse saatel ringi.

"Kahju küll, Joona," pillab ta üle õla, "aga ma ei usu, et neid teie sinu suurusele."

Joona tardub korraga paigale.

"Oota," ütleb ta seinalt tuge otsides.

Disa vaatab küsivalt tema poole.

"See oli nali," selgitab naine.

"Ei, tema jalad..."

Joona läheb Disast mööda esikusse, võtab jakitaskust telefoni, helistab keskjaama ja teatab kindlal häälel, et Sunesson vajab silmapilk haiglas lisajõude.

"Mis juhtus?" küsib Disa.

"Ta jalad – tema tallad olid taesti määrdunud!" ütleb Joona. "Ta räägivad, et ta ei saa lugutadaagi, aga ta on üleval kaimud. Ta on üleval kaimud ja ringi liikunud!"

Joona valib Sunessoni numbri, ja kuna keegi ei vasta, sosistab viitussõnad, lahkub korterist ja jookseb trepist alla.

Umbes samal ajal kui Joona Disa ukse taga kella annab, tõuseb Josef oma palativoodis istuli.

Eelmisel ööl proovis ta, kas suudab ringi käia: libistas end alla põrandale ja oli sunnitud seisma pika viivu kätega voodipeatsist kinni hoides. Kõigist haavadest tulvav valu uhkas keeva õlina üle ta keha ja piste vatitud maksas lõi silme eest mustaks, aga ta suutis käia. Tõmmates puit-tilguti- ja Bülowi drenaaži vooliku, uuris ta, mida sisaldab põetuskute kapp, ning heitis seejärel taas pikali.

Praegu on möödas kolmkümmend minutit hetkest, kui öine valu ukse vahelt sisse vaatas. Koridoris on peaaegu vaikne. Josef tõmbab

end meekateetri välja, tunneb voolikus vaakumit, kui ta selle kehast tõmbib, ja väike veremire nõrgub ta põlvele.

Voolist lahkudes pole kehas erilist valu märgata. Ta hiiwab ennast kapi alla, kus hoiatakse põetustarvikuid, leiab vatitupse, skalpelle, ühekordseid kindaid ja marlisideme rulle. Ta topib hommikumantli laia lohva-tekuse mõned ühekordsed süstlad. Värisevate kätega avab ta skalp-õpikendi ja lõikab katki drenaaži vooliku. Sellest voolab välja limast tera tema vasak kops vajub aeglaselt kokku. Ühe abaluu alt hakkab voolama, ta kõhib nõrgalt, kuid õigupoolest ei tunnegi erinevust – ootatud kopsu mahtu.

Ettekuulduv koridorist samme, kummitaldade klõpsumist plastimulakattel. Skalpelli käes, astub Josef ukse juurde, piilub läbi klaas-akna ja ootab.

Seisatab ja räägib postil seisva politseinikuga juttu. Josef kuuleb tallept üle naervat.

"Ma jätin suitsetamise maha," ütleb öde.

"Kui teil mingit nikotiiniplaastrit on pakkuda, siis ma ei ei ütle," vastab polit-
seinik.

"Ma jätsin ka maha," kostab öde. "Aga minge teie õue, mina olen kinni nüüd veidi aega siin."

"Kui sa ei taha," kinnitab politseinik innukalt.

Politseinik läheb, võtmed kõlisevad, öde lehitseb mingeid pabereid ja vaatab nel palatisse. Tegelikult näeb ta lihtsalt üllatunud välja. Naerutema silmanurkades tulevad esile just siis, kui skalpelli tera tema kopsu tungib. Josef on nõrgem, kui ise arvas, ta peab naist korduvalt. Akilistest liigutustest tõmbub keha pingule ja seda tabab valu. Öde ei kuku kohe, vaid püüab temast kinni hoida. Nad langevad põrandale. Naise keha on üleni higine ja auravkuum. Josef püüab kinni, kuid komistab naise juustele, mis on heleda vihuna laiali paiskunud. Josef skalpelli tema kõrist lahti tõmbab, teeb naine piiksuvat heli. Tema jalad hakkavad tõmbuma ja Josef seisab hetke teda silmitsedes, kui koridori läheb. Naise kleit on mööda jalgu üles libisenud ja läbi õhkküükste paistavad selgesti tema roosad aluspüksid.

Öde läheb piki koridori. Nüüd hakkab maks kõvasti valutama. Ta jookseb suuremale, leiab pesukärust puhtad rõivad ja ruetub ümber. Pont-
naine nuhib mopiga edasi-tagasi mooda läikivat plastvarpa, kuuleb
raadiolavaklappidest muusikat. Josef läheneb, seisatab naise selja taga ja
võtab ühekordse süstla. Ta lööb mitu korda naise selja taga süst-
laga.

laga õhku, kuid peatub iga kord, enne kui nõel nahka puudutab. Naine ei märka midagi. Josef pistab süstla taskusse, tõukab naise käega teest eest ja läheb mööda. Naine komistab ja vannub hispaania keeles ja seisatab järsult ja pöördub tema poole.

"Mis sa ütlesid?" küsib ta.

Naine võtab kõrvaklapid peast ja vaatab küsivalt Josefi poole.

"Kas sa ütlesid midagi?" küsib poiss.

Naine raputab kiiresti pead ja jätkab koristamist. Josef jälgib hetke ja läheb seejärel edasi lifti poole, vajutab nuppu ning asub

Reede õhtu, üheteistkümmes detsember

me kiirusega sõidab Joona Linna piki Valhallavägenit, mööda staadionit, kus 1912. aastal peeti suveolümpiamänge. Ta vahetab rada, sõitab paremalt poolt suurest Mercedesest ja näeb puude vahel vilkuvat rohelisemat punast tellisfassaadi. Rehvid mürisevad üle suure pihlaku. Ta vajutab gaasi põhja, et jõuda enne peatusest välja sõitma linnabussi. Too tuututab kaua ja ärritunult, kui Joona selle ees sõitma hakkab. Hallist porilombist pritsib vett pargitud autodele ja tehnikakooli esisele kõnniteele.

Joona sõidab Norrtulli juures punase tule alt läbi, möödub Stallmäslanist ning jõuab kasvatada kiiruse peaaegu saja kaheksakümne tunni tunnis tol lühikesel Uppsalavägeni kiirtee jupil, enne kui sõit järsult kiirtee alt läbi ja sealt üles Karolinska poole keerab. Kaheksakümne juurde parkides märkab ta selle ees mitut veel töötavate politseiautot seismas, tuledevihud pühkimas tontlike tiivadele üle haigla pruuni tellisfassaadi. Rühm ajakirjanikke on sisse astunud mõned meditsiiniõed, kes kügelevad hirmunud nägudega pead väljast juures, ning mõned neist nutavad nagu varjamata otse kaamera

poole ja püüavad majja siseneda, kuid teda takistab silmapilk noor politseiauto adrenaliinišokist või erutusest jalgu trambib.

"Mida üteti," ütleb politseinik teda müksates.

Joona vaatab helesinistesse tumma vaatega silmadesse. Ta võtab politseiauto oma rinnalt ja lausub rahulikult:

"Täna on linnaalpolitsei."

Politseiauto pilk puurib umbusklikult.

"Täna on dokument, palun."

"Mida, tee kõhku, see on siin!"

Riikliku kriminaalpolitsei ülem Carlos Eliasson viipab maja sisse, ses kuldkahtlust valgusest vastuvõtulaua juures. Läbi aknaruudu näeb Sunessoni pingil istumas ja kipras näoga nutmas. Keegi noorem kolle istub tema kõrvale ja paneb oma käe tema õlgade ümber.

Joona näitab isikutunnistust ja politseinik tõmbub vastumeelselt tagasi pealt eest. Suurem osa sissekäigu ümbrusest on ümbritsetud plastiliste väljaspool klaasseinu sähvivad ajakirjanike kaameravälgud, haigla koridors mures pildistavad uurijad kuriteoplatsi.

Carlos on operatsiooni ülem, vastutades nii üldise strateegilise juhtimise kui ka operatiivse taktikalise külje eest. Ta annab kuriteooperatsiooni koordinaatorile kiired juhised ja pöördub siis Joona poole.

"Kas saite ta kätte?" küsib Joona.

"Tunnistajad ütlevad, et ta läks fuajee kaudu välja, toetudes toetumiskolmle," kostab Carlos rusutult. "See riistapuu seisab all bussipeatuses."

Ta heidab pilgu märkmikusse.

"Piirkonnast on välja sõitnud kaks bussi, seitse taksoautot ja kolm invatranspordit... ja hinnanguliselt kümme eraautot ja ainult üks kaitseabi."

"Kas panite kiirtee mahasõidud kinni?"

"Selleks on juba liiga hilja."

Viipega kutsutakse kohale mündris politseinik.

"Bussid on leitud – need ei andnud midagi," ütleb too.

"Aga taksod?" küsib Carlos.

"Me saime ühele poole Taxi Stockholmi ja Taxi Kuririga, aga..."

Politseinik teeb käega õhus ebamäärase liigutuse, just nagu ei teata midagi edasi rääkida.

"On sul kontakti Erik Maria Barkiga?" küsib Joona.

"Me helistasime talle kohe. Ta ei võtnud vastu, aga me püüame tema kätte saada."

"Teda peab turvama!"

"Rolle!" hõikab Carlsson. "Kas said Barki kätte?"

"Just helistasin," vastab Roland Svensson.

"Proovi uuesti," ütleb Joona.

"Ma pean rääkima Omariga kommunikatsiooniosakonnast," ütleb Carlsson ringi vahtides. "Anname üleriigilise häire."

"Mida sa tahad, et mina teeksin?"

"Püsi siin, vaata järele, kas meil jäi mõni asi kahe silma vahele," ütleb Carlos ja hüüab enda juurde Mikael Vernerit, kes on mõrvarühma juht ja tehnik.

hävita konussar Linnat teie senistest leidudest," küsib Carlos. Verner vaatab ilmetul näol Joona poole ning lausub nasaalsel häälel: "Mõrvatud medõde... mitu tunnistajat nägid kahtlustatavat tugi-ot nupud haiglast väljumas."

"Mida mulle," ütleb Joona.

Need lihevad koos tuletõrjetrepist üles, kuna liftid ja liftišahtid on veel toimimata.

Joona silmitseb vereplekilisi jalajälgi, mille on jätnud Josef Ek teel treppide poole. Õhus on elektri ja surma hõngu. Verine käejalg seinal näitab seal, kus varem seisis söögikäru, viitab sellele, et poiss on kaotatud. Võib-olla on olnud sunnitud tuge otsima. Liftiukse metallkattelgi näeb Joona verd ja midagi, mis meenutavad nina ja otsmiku jäetud jälki.

Need lihevad läbi koridori ja seisatavad sellesama palati ukseavas, kus varem mõni tund varem Josefiga kokku sai. Mustjas vereloik laiutab ümber elava elutu keha ümber.

"Mida sa ütlesid," ütleb Verner läbi hammaste. "Ann-Katrin Eriksson." Joona näeb surnu nisublonde juukseid ja elutuid silmi. Naise valge keha on mööda puusi üles libisenud. Paistab, nagu oleks mõrvar ümber tema kleiti üles tõmmata, mõtleb ta. "Mõrvarelvaks on tõenäoliselt skalpell," lausub Verner kuivalt.

Joona pomiseb midagi, võtab välja telefoni ja helistab Kronobergi politseile.

"Kas on heli vastab midagi Joonale kuuldamatut."

"Ma liin siinpool," ütleb ta kiiresti. "Ma sooviksin teada, kas teie on veel teie juures."

"Kas?"

"Kas kordab järsult:"

"Kas Evelyn Ek on endiselt kinni peetav?"

"Kas peate vahisoliitalt küsima," vastab hääl tigidalt.

"Kas palun kutsuksite ta telefonile?"

"Kas silmapilk," kostab mees toru lauale pannes.

Joona kuuleb teda eemale kõndivat ja ust kaaksuvat, seejärel sõnast ja mürtsu. Ta vaatab kella. Haiglas on ta viibinud juba kümme tundi.

Joona liigub treppide poole ja siis alla peasissekäigu poole, ikka telefonit kõrvast surudes.

"Kas Eriksson kuuldel," lausub reibas hääl.

"Joona Linna riigikrimist. Ma soovin kuulda, kuidas Evelyn lii-
läheb," lausub ta lihidalt.

"Evelyn Ek," sõnab Jan Persson küsivalt. "Ahjaa, tema. Lasime
Kerge see polnud, ta keeldus ära minemast, tahtiski vanglasse jääda."

"Te lasksite ta välja?"

"Ei, ei, prokurör käis siin, tüdruk istub..."

Joona kuuleb, kuidas Jan Persson kataloogi lehitseb.

"Ta on ühes meie turvakorteris."

"Hästi," ütleb Joona. "Pane mõned politseinikud tema ukse taha
vesse. Kuuled?"

"Ega me mingid idioodid pole," kostab Jan Persson haavunult.

Joona lõpetab kõne ja läheb Carlose juurde, kes istub toolil, süles
põlvedel. Tema kõrval seisab keegi naine ja osutab ekraanile.

Omar kommunikatsiooniosakonnast kordab raadiosaatjasse sõna
"Echo". Seda koondnime kasutatakse koertega jälitusrühmade kaudu.
Joona arvab, et praeguseks hetkeks on kätte saadud enamik haigla
tooriumilt välja sõitnud autodest, kuid tulemusteta.

Joona viipab Carlosele, ent ei suuda tema tähelepanu köita, loob
sellest ja läheb hoopis väiksemate klaasuste kaudu õue. Õhk on soe
ja külm. Joona vaatab ringi. Ta vaatab mööda inimestest, kes teisel
piirdeid ja tõkkeid politsei tööd jälgivad, ta vaatab mööda sähvivatest
kuritest ja politseinike pingelisest askeldamisest, vaatab mööda foto-
fide kaameravälkudest ning laseb pilgul käia üle parkimisplatsi, tumedate
fassaadide ning alade haigla erinevate hoonete vahel.

Joona hakkab astuma, kiirendab sammu, ronib üle plagisevate pla-
lindide, mis piirkonnas läbipääsu tõkestavad, trügib uudishimulike
mest läbi ja vaatab taamal laiuva Norra kalmistu poole. Ta läheb
mööda Solna Kyrkovägi, piki planguäärt, ja püüab puude ja haua-
vide tumedate siluettide vahel midagi eristada. Kuuekümmel haigla
laiuv mälestussaludest, istandikest ja krematooriumist koosnev piirkond
30 000 hauaga, mille vahel jookseb rohkem või vähem valgustatud
teede võrk.

Joona möödub väravavahimajakesest, kiirustab treppidest üles, heit-
pilgu Albert Nobeli heleda obeliski suunas ja möödub suurest marmori-
kabelist.

Korraga on haudvaikne. Haiglaesine sagimine siia ei kosta. Püü-
raagus oksad sahisevad tasa ja tema enda sammud kajavad nõrgalt

hauakivide vahel. Mingi suurem sõiduk müriseb eemal kiirteel.
Linnal lehed krabisevad põõsa all. Siin-seal põleb udustes klaastopsides
mõni

Joona hakkab astuma mööda kalmistu idaserva, mis avaneb kiirtee
suunas, ja näeb järsku kedagi kõrgete hauakivide vahel lii-
kuvat. Kõrgete küljes, umbes nelisada meetrit eemal. Ta seisab
otse pilku teritada. Kummitus liigub kangelt, keha ettepoole kookus.
Joona hakkab hauasammaste ja istandike, võbelevate küünlaleekide ja
tõrgete vahel jooksuma. Ta näeb kõhetut kogu üle härmatanud rohu
vahel kaduvat, valged rõivad tema ümber heljumas.

"Jää," hõikab Joona. "Jää seisma!"

Joona tõmbub suure rehitsetud kruusaga perekonnahauaplatsi taha,
selle ümbruseb sepistatud raudaed. Joona haarab vutlarist relva, tõm-
b selle kaitseriivi eest, jookseb külgsuunas, silmab poissi, hüüab talle,
et seisma jääks, ning sihub tema paremat reit. Korraga seisab nende
vahel keegi vana naine. Too oli haua kohale kummardunud ja nüüd
tõusnud. Nägu on täpselt keset laskeliini. Joona kõhtu lööb ärevus-
joost kaob küpressiheki taha. Joona langetab relva ja asub teda jälit-
ma. Ta kuuleb naist hädaldavat, et tahtis ainult Ingrid Bergmani haua-
le viia. Naise poole vaatamata hõikab Joona midagi politsei-
stooni kohta, ise pilguga pimeduses ringi kobades. Josef on kadu-
nud ja hauakivide vahele. Harvad laternad valgustavad vaid pisi-
püksi, rohelist pargipinki või paarimeetrist kruusatee lõiku. Joona
telefon, valib sideosakonna numbri ja palub viivitamatult lisa-
tunda – tegemist on ohtliku olukorraga ja ta vajab tervet üksust,
mitte vnt rühma ja helikopterit. Ta kiirustab lähedalseisvast kallakust
alla, hüppab üle madala tara ja jääb seisma. Kaugelt kostab koera
müra. Pisut eemal kriuksub tee kruusakate ja Joona pistab selles
jooksu. Ta näeb kedagi hauakivide vahele peitu roomavat, jälgib
pilguga, püüab lähemale liikuda, leida tulejoont, kui peaks õnnes-
likult ära tunda. Musti linde tõuseb plaginal lendu, prügitünn pais-
ub. Korraga näeb ta, kuidas Josef jookseb kumaras pruuni här-
ma heki taha. Joona libastub ja paiskub nõlvast alla, otse kastekan-
ni torbikukujuliste vaaside juurde. Kui ta püsti saab, on Josef silmist
kadunud. Sooned tukslevad meelekohtades. Ta tunneb seljal marrastust.
Kõnnakud ja tuimid. Ta läheb üle kruusatee ja vaatab ringi. Kau-
galt auto tagant ilmub auto Stockholmi embleemiga uksele. See
hõlpsalt ümber nurga, punased tagatuled kaovad vaateväljast ja

esitulede valgusvihud võbelevad puude kohal, valgustades korraga t-
rit, kes seisab vaarudes kitsal teerajal. Pea raskelt rippumas, teeb ta
liipavat sammu. Joona jookseb nii kiiresti, kui suudab. Auto on a-
jäänud, esiuks avaneb ja välja ronib keegi taishabemega mees.

"Politsei!" kargub Joona.

Ent nad ei kuule teda.

Ta teeb hoiatuslasu, mispeale habemega mees tema poole vaatab ja
läheneb mehele, skalpell käes. Kõik toimub mõne sekundi jooksul. Ta
mingit võimalust kohale jõuda. Joona toetub hauakivile – vahem-
üle kolmesaja meetri, kuus korda pikem kui rajad lasketiirus. Püstolil
kõigub Joona silme ees. Raske on midagi näha, ta pilgutab ja pingutab
silmi. Hallikasvalge kogu õheneb ja tumeneb. Õõtsuv puuks liigub ta
duvalt läbi tulejoone. Habemik on näoga tagasi Josefi poole pööranud
astub sammukese tagasi. Joona püüab relva sihikul hoida ja vajutab pu-
stikule. Kõlab lask ning tagasilöök levib käsivarde ja õlga. Püssirohu
põletab ta külmavõetud kätt, kuul kaob jäljetult puude vahele. Pea-
järelkaja vaibub. Joona sihib uuesti ja näeb, kuidas Josef habemega
noaga kõhtu lööb. Veri purskab. Joona tulistab, kuul laperdab läbi ja-
riiete, poiss lööb kõikuma ja laseb noa lahti, kõõritab üle õla tagasi, lä-
auto juurde ja istub sisse. Joona hakkab jooksmas, et tee peale jõuda. Ta
Josef on juba auto käima saanud, ta sõidab otse üle habemiku jalga ja
vajutab siis gaasi põhja. Mõistes, et ta ei jõua alla teele, jääb Joona se-
ning sihib pistoliga esirehvi, tulistab ja saab pihta. Auto loob viir-
kuud jätkab süski hukumist, kiirendab ja kaob kiirtee mahasõidu suu-
Joona pistab pistoli vutlarisse, võtab telefoni ja raporteerib olukor-
sideosakonnale, palub raakida Omariga ja kordab, et vajab helikopteri.

Habemega mees on veel elus, tume vereoja voolab tema soom-
vahelt kõhuhaavast, mõlemad jalad paistavad olevat murtud.

"See oli ju ainult poisike," kordab ta šokis. "See oli ju ainult poisike."

"Kiirabi on teel," ütleb Joona ja kuuleb surnuata kohal lõpuks kopt-
mürinat, rootorilabade iseloomulikku podisevat häält.

Kell on palju, kui Joona politseimajas oma kabinetis telefoni tõstaks ja
numbri valib ja ootab, et signaalid päralt jõuaksid.

"Jäta rahule," vastab naine loiuult

"Kas sa magasid või?" pärib Joona.

"Muidugi magasin."

Hakk vukust

"See tõtt oli hea?"

"Jah, oli küll."

"Tead aru, et ma lihtsalt pidin..."

"Ei vukatab, kuuldes naist haigutavat ja voodis istukile tõusvat."

"Oot sul kõik korras?" küsib Disa.

Joona heidab pilgu kätele. Kuigi ta end hoolega pesi, arvab ta tundvat
aastal mõnka verelõhna. Ta oli põlvitanud maas, hoides kinni mehe,
kui Josef ikk auto varastanud oli, kõige suuremat kõhuhaava. Kan-
ni vubis kogu aja teadvusel, rääkides erutatult ja peaaegu joob-
Joona hiljuti keskkooli lõpetanud pojast, kes esmakordselt pidi päris
oli Pohja-Türgisse vanavanematele külla sõitma. Mees oli Joonat
astunud, näinud tema käsi oma kõhul ja hämmeldunult nentinud, et
hakk valus.

"See pole veider," oli ta küsinud, vaadates Joona poole särava, selge

"Jah, jah."

"Kõik on korras," vastab Disa, selgitada mehele, et endorfiinid toi-
valuvangistina. Tema keha oli sedavõrd šokis, et otsustas närvisüs-
sust taandavast koormusest säästa.

"Kas oli vait jäänud ja seejärel vaikselt küsinud:

"Kas minnoodi suuremine käibki?"

"Kõik on korras," vastab Disa, selgitada mehele, et endorfiinid toi-

"Kas pole veider?"

"Kas pole veider?" vastab Disa, selgitada mehele, et endorfiinid toi-
valuvangistina. Tema keha oli sedavõrd šokis, et otsustas närvisüs-
sust taandavast koormusest säästa.

"Kas pole veider?" küsib Disa uuesti. "Kuidas sul on?"

"Kas pole veider?" vastab Disa, selgitada mehele, et endorfiinid toi-

"Kas pole veider?" küsib Disa uuesti. "Kuidas sul on?"

"Kas pole veider?" küsib Disa uuesti. "Kuidas sul on?"

"Kas pole veider?" küsib Disa uuesti. "Kuidas sul on?"

"Kas pole veider?" küsib Disa uuesti. "Kuidas sul on?"

"Kas pole veider?" küsib Disa uuesti. "Kuidas sul on?"

"Kas pole veider?" küsib Disa uuesti. "Kuidas sul on?"

"Kas pole veider?" küsib Disa uuesti. "Kuidas sul on?"

Joona istub hetke vagusi, kuulates politseimaja suhisevat vaikusel järel tõuseb, võtab ukse siseküljel rippuvast vutlarist relva, teeb lahtisid, asub aeglaselt osade kaupa puhastama ja õlitama. Ta paneb püstoli kokku, läheb siis relvakapi juurde ja lukustab selle sinna. Vere hõõgu kadunud. Selle asemel lehkavad tema käed tugevasti määrdeõli ja võtab istet, et kirjutada oma otsesele ülemusele Petter Naslundile kiri selle kohta, miks ta pidas vajalikuks ja sobilikuks teenistusrelvastada.

Reede õhtu, üheteistkümnnes detsember

Joona vaatab pealt, kuidas kolm pitsat valmis küpsetatakse, ja palub Simone oma lemmiklisaalaamit. Telefon heliseb, ta heidab pilgu ekraanil nähtavat numbrit silmates pistab ta telefoni taskusse tagasi. See on vasti jalle keegi ajakirjanik. Ta ei jaksaks praegu rohkem küsimusi teha. Suurte soojade karpidega kodu poole kõndides mõtleb ta, kuidas Simonega rääkima, selgitama, et vihastas, kuna oli süüta, et pole midagi sellist, mida naine arvab, et pole teda veel kord petnud, ja et ta on naist. Lilleäri juures ta seisatab, kõhkleb, kuid astub siis sisse. See on küllastunud magusatest lõhnadest, tänavale avanev aken on tühjaks tõmbunud. Ta otsustab osta kimbu roose, kui telefon uuesti heliseb. See on Simone.

"Kas sa oled?" küsib naine.

"Jolen."

"Oleme siganäljased."

"Jolen."

Joona astub koju, läheb vahsuksest sisse ja jääb lifti ootama. Läbi korruse kollase lihvitud klaasruudu tundub väljaspool asuv maailm tühise, justkui nõiutuna. Kirelt asetab ta pitsakarbid põrandale, tõstab luugi ja viskab roosibuketi munema.

Joona kahetseb, mõeldes, et Simone oleks ehk siiski rõõmustanud, et ta võtnud seda katsena teda ära osta, kokkupõrget vältida.

Joona avab ukse taga kella. Benjamin teeb lahti ja võtab pitsakarbid lahtisid, riputab üleriided varna ja läheb vannituppa käsi pesema. Ta võtab lehekese väikeste sidrunkollaste tablettidega, vajutab neist kolm rikki välja, neelab ilma veeta alla ning läheb tagasi kööki.

"Kas sa sööme," ütleb Simone.

Erik silmab laual kaht veeklaasi, pomiseb midagi rahvusvahelise kusseltsi kohta ja võtab välja kaks veiniklaasi.

"Vahva," ütleb Simone, kui Erik pudeli lahti korgib.

"Simone," ütleb Erik. "Ma tean, et sa oled minus pettunud, aga Erik mobiiltelefon heliseb. Nad vaatavad teineteisele otsa.

"Kas keegi suvatseks vastu võtta?" küsib Simone.

"Ma ei räägi täna õhtul enam ühegi ajakirjanikuga," selgitab Erik. Simone lõikab pitsast tükikesi, võtab ampsu ja lausub.

"Las heliseb."

Erik kallab veini klaasidesse. Simone noogutab naeratades.

"Ahjaa," ütleb ta äkitselt. "Praegu on küll peaaegu kadunud, aga ma koju tulin, siis haises siin sigaretisuitsu järele."

"On sul mõni suitsetav sõber?" küsib Erik.

"Ei," vastab Benjamin.

"Kas Aida suitsetab?"

Benjamin ei vasta, sööb kiiruga, kuid korraga lõpetab, paneb söögiriistad lauale ja jääb enda ette pörnitsema.

"Aga kullapai, milles asi?" küsib Erik ettevaatlikult. "Mida sa teed?"

"Ei midagi."

"Tead ju, et sa saad meile kõigest rääkida?"

"Tean või?"

"Kas sa ei arva, et..."

"Sa ei saa aru," katkestab Benjamin.

"Räägi mulle ära," üritab Erik.

"Ei."

Nad söövad vaikides. Benjamin pörnitseb seina.

"Hea salaami," sõnab Simone vaikselt.

Ta pühib klaasiservalt huulepulgajälje.

"Kahju, et me enam koos süüa ei tee," ütleb ta Erikule.

"Millal me veel seda jõuaksime?" õigustab end mees.

"Lõpetage kaklemine," karjub Benjamin.

Ta lonksab vett ja vaatab aknast tumedale linnale. Erik ei söö peaaegu midagi, kuid täidab kaks korda oma klaasi.

"Kas sa teisipäeval süüti said?" küsib Simone.

"Kas isa on selle kunagi vahele jättnud?"

Benjamin tõuseb ja paneb taldriku nõudepesulauale.

"Aitäh söögi eest."

"Ma kaisin vaatasin seda nahkjakki, mille jaoks sa raha kogud," lausub Simone. "Mõtlesin, et ma võin puuduoleva osa ise maksta."

Benjamin loob üle näo särama, läheb ema juurde ja kallistab teda. Simone hoiab poissi kõvasti, kuid laseb lahti, kui arvab aimavat esimest tõdemuslikku liigutust. Benjamin läheb oma tuppa.

Erik muudab pitsast serva ja pistab suhu. Tal on tumedad sõõrid silmade all ja kurrud suu ümber on sügavamaks muutunud. Laual laotub pitsa- või pingejoon.

Telefon heliseb taas, laua peal vibratsiooni mõjul edasi liikudes.

Erik heidab pilgu ekraanile ja raputab pead.

"Pole minu sõber," lausub ta lihtsalt.

"Ütle juba tüdinud prominendiks olemisest?" pärib Simone malbelt.

"Ma olen täna ainult kahe ajakirjanikuga rääkinud," muigab Erik. "Aga mulle juba piisas."

"Kas nad tahtsid?"

"Ei, see ajakiri Café, või mis tolle nimi ongi."

"Kus on paljad tibid esikaanel?"

"Ei mingi beib, kes paistab üllatunud, et teda pildistatakse ainult veel, mille peal on Inglise lipp."

Simone naeratab talle.

"Kas nad tahtsid?"

Erik kohatab ja lausub kuival:

"Kas nad küsisid, kas naised saavad hüpnootiseerida, nii et nad tahaksid seksi teha?"

"Malbelt."

"Malbelt."

"Malbelt."

"Kas nad küsisid, kas naised saavad hüpnootiseerida, nii et nad tahaksid seksi teha?"

"Malbelt," kostab Erik. "Nad tahtsid teada, kuidas ma suhtun kahepoolse vahemehele."

"Malbelt."

"Malbelt."

Erik hoörub ohates silmi. Paistab, nagu oleks ta paari detsimeetri kokku kuivanud.

"Ma hupnoosita," lausub ta aeglaselt, "oleks Josef Ek võib-olla kohe huplast välja kirjutamist oma õe mõrvanud."

"Kas sa poleks pidanud seda tegema?"

"Ma tean küll," vastab Erik ja sõrmitseb klaasi. "Ma kahetsen, et"

Ta vakatab, ja Simone tunneb äkilist tungi teda puudutada, kalha. Kuid selle asemel istub ta oma kohal edasi, vaatab mehe poole ja ütleb:

"Kuidas me edasi talitame?"

"Talitame?"

"Meie endi osas. Me oleme igasugu asju rääkinud – et me lahku. Ma enam ei teagi, mis suhted mul sinuga on, Erik."

Erik tõmbab tugevasti üle silmade.

"Ma saan aru, et sa mind ei usalda," ütleb ta ja jääb vait.

Simone kohtab tema väsinud, laukivat pilku, vaatab kurnatud tema halle turris juukseid, ja mõtleb, et kunagi olid ajad, mil need olid aegu alati tore koos olla.

"Ma ei ple see, kes sa tahaksid," jätkab Erik.

"Lõpeta," lausub Simone.

"Misasja?"

"Sa ütled, et mina ei ole sinuga rahul, aga ise petad mind, sulle ei piisa."

"Simone, ma..."

Ta puudutab naise kätt, kuid too tõmbab selle ära. Eriku pilk tumenenud ja Simone saab aru, et mees on tablette võtnud.

"Ma pean magama minema," ütleb naine tõustes.

Tuhkhalli näo ja väsinud silmadega Erik läheb tema kannul. Teel nituppa katsub Simone hoolega välisust.

"Sina magad külalistetoas," ütleb ta.

Erik noogutab, paistes ükskõikne, peaaegu tuim, ning toob padja ja teki.

Keset ööd ärkab Simone äkilisest torkest käsivarde. Ta lamab kõhuli, rab külje peale ja kobab käsivart. Lihases pakitseb ja kipitab. Mõne sekundi jooksul on pime.

"Erik?" sosistab ta, kuid siis meenub talle, et mees magab külalistoas.

Ta keerab end ukseava poole ja näeb mingit varju välja lipsavat. Kettipõrand naksab inimese raskuse all. Simone mõtleb, et küllap on ta üles tõusnud ja midagi tooma läinud, kuid saab siis aru, et mees paigutab unerohtude mõjul raskelt magama. Ta süütab peatsis lambi, keerab käsivarre valguse poole ja näeb nahal verepärlikest immitsevat vaikesest naha sast täpist. Küllap on ta ennast millegi vastu torganud.

Tõukust kostab pehmeid mütsatusi. Simone kustutab lambi ja tõuseb tõndalt jalule. Kipitavat käsivart masseerides läheb ta suurde tuppa, mis on külm, jalad on tuimad ja tulitavad. Keegi sosistab esikus ja ta on summutatult, kurinal. See ei kõla üldse Eriku moodi. Simone tõuseb kananahk. Välisuks on pärani lahti. Trepikojas on pime. Ta õhku tulvab sisse. Benjamini toast kostub midagi, justkui nõrka hääle.

"Kui sa ei tule?"

Simone tundub hirmunud.

Simone ütleb Simonele teda kaeblevat. Poiss hakkab nutma, vaikselt ja tõsiselt.

Simone ripuvast peeglist näeb Simone, et keegi seisab Benjamini kohal kumaras, süstal käes. Mõtted sööstavad läbi ta pea, Simone ei saa aru saada, mis toimub, mida ta näeb.

"Benjamin?" hüüab ta ärevalt. "Mis te teete? Kas ma tohin sisse tulla?" Simone kohatab, astub sammukese lähemale, kuid korraga tema jalad väärivad, ta kobab käega üle serveerimislaua, kuid ei suuda end püsti pidada. Ta variseb põrandale, lööb pea vastu seina ja tunneb, kuidas valu osakestes kõrvetama hakkab.

Simone püüab üles tõusta, ent ei saa end liigutada, ei tunne enam oma keha. Ta pole alakehaga mingit kontakti. Rinnus suriseb imelikult ja tema meel muutub raskemaks. Nägemine kaob mõneks sekundiks ja ta tunneb end lahusena tagasi.

Simone lohistab Benjamini jalgupidi mööda põrandat, pidžaamajakk ülespoole, poisi käsivarred teevad aeglasi, korrapäratuid liigutusi. Ta ei taha uksepiidast kinni haarata, kuid on liiga nõrk. Pea kopsab vastu seinu. Simone vaatab Simonele silma, ise hirmust kange, ta suu liigub, kuid sõna ei tule üle ta huulte. Simone sirutab end tema käe poole, kuid ei saa seda. Ta püüab selle järele roomata, kuid ei jaksa, silmad pööravad ümber, Simone ei näe enam midagi. Ta pilgutab laugusid ja lühikesi lõike sellest, kuidas Benjamin läbi esiku koridori lohistatakse kutseliseks ettevaatlikult. Simone püüab appi hüüda, ent midagi ei tule. Silmad sulguvad, ta hingab aeglaselt, raskelt, ei saa piisavalt õhku. Tema keha varvub mustaks.

Laupäeva hommik, kaheteistkümmnes detsember

Simone tunneb, nagu oleks ta suu täis pisikesi klaasikilde. Hingamates on kohutavalt valus. Ta püüab igemeid keelega kombata, see on paistes ja liikumatu. Ta katsub vaadata, kuid silmalaud kumavad vähesel määral. Pole võimalik aru saada, mida ta näeb. Aga ilmuvad nähtavale virvendavad tuled, metallpinnad ja põlled.

Erik istub tema kõrval toolil ja hoiab ta kätt. Tema silmad on punased ja väsinud. Simone püüab naakida, aga tunneb, nagu oleks ta kõnninud haavades.

"Kus Benjamin on?"

Erik võpatab.

"Mis sa ütlesid?" sosistab ta.

"Benjamin," sosistab Simone. "Kus Benjamin on?"

Erik paneb silmad kinni ja näib pingule tõmbuvat, ta neelatab ja näitab Simone pilku.

"Mis sa teinud oled?" küsib ta vaikselt. "Ma leidsin su põrandalt teinud, Sixa. Sul ei olnud peaaegu mingit pulssi, ja kui ma poleks sind leidnud..."

Ta rehmas käega üle suu ja ütleb sõrmede vahelt:

"Mida sa tegid?"

Raske on hingata. Simone neelatab mitu korda. Ta mõistab, et tal on tehtud maoloputus, aga ei tea, mida ütelda. Tal pole aega selgitada, ta ei püüdnud endalt elu võtta. Pole tähtis, mida mees arvab. Mitte pead raputada. Püüdes pead raputada hakkab tal paha.

"Kus ta on?" sosistab ta. "On ta kadunud?"

"Mis sa sellega mõtled?"

Pisarad voolavad mööda Simone põski.

"On ta kadunud?" kordab ta.

"Benjamin on esikus, kallis. Benjamin oli juba välja läinud, kui mina üles tõusin. Kes te läksite tülli?"

Simone püüab pead raputada, kuid ei jaksa.

"Mina korteris oli keegi... kes ta kaasa viis," ütleb ta nõrgalt.

"Kes?"

Simone nutab oiates.

"Benjamin?" küsib Erik. "Mis Benjaminiga lahti on?"

"Ei tea," pomiseb Simone.

"Mis Benjaminiga on?" küsib Erik peaaegu karjades.

"Kõrvalt viis ta kaasa," vastab Simone.

Erik paistab hirmunud, ta vaatab ringi, hõõrub väriseva käega huuli ja ütleb Simone kõrvale.

"Kui, mis toimus," ütleb ta vaoshoitud häälel. "Simone, mis juhtus?"

"Ma nägin, kuidas keegi lohistas Benjaminini läbi esiku," kostab ta peaaegu hääletult.

"Kuidas lohistas, mis sa sellega mõtled?"

"Ma nägin keset ööd torke peale käsivarres, mulle oli midagi süstitud, mis süstis mulle..."

"Kust sa süstla said?"

"Ei osu mind?"

Simone püüab haiglakitli varrukast üles käärida, Erik aitab teda ja näeb punase jälje küünarvarrel. Kombates sõrmeotstega paistab koha ümber tõmbub ta nagu üleni kaameks.

"Kui viis Benjaminini ära," ütleb Simone. "Ma ei saanud takistada..."

"Kuidas tuleb teada saada, mida sulle süstiti," ütleb Erik häirenupule.

"Kuidas sellega, mind ei koti, sa pead Benjaminini leidma."

"Kuidas ta!" lausub Erik lühidalt.

"Kuidas, saad lühikesed instruktsioonid vereproovi kohta ja lähe koju. Erik pöördub uuesti Simone poole.

"Kas oled sa kindel, et nägid, kuidas keegi Benjaminini läbi lohistas?"

"Jah," vastab Simone ahastades.

"Kuidas ei näinud, kes see oli?"

"Ma nägin Benjaminini jalust hoides läbi esiku ja uksest välja. Ma ei saanud ennast liigutada..."

Pisarad hakkavad taas voolama, Erik võtab Simonel ümbert kinni, naine nutab tema rinna najal, väsinult ja ägades, üle keha vappudes pisut rahunenud, nügib ta mehe eemale.

"Erik," ütleb ta. "Sa pead Benjamini üles leidma."

"Jah," vastab mees ja lahkub palatist.

Medõde koputab uksele ja astub sisse. Simone paneb silmad kinni, mitte näha, kuidas õde täidab neli väikest katseklaasi verega.

Erik kõnnib haiglas oma kabineti poole, mõeldes sõidust kiirabi, kui oli leidnud Simone elutult põrandal lamamas peaaegu olematuks. Kiire kihutamine läbi päevavalguses linna, tipptunni liikluse nende ees kõrvale, kõnnitee äärde põikas. Maoloputus, naisarsti tegevus, tema rahulik kiirus. Hapnikumask ja tume ekraan, ebaühtlast rütmi joonistamas.

Erik lülitab koridoris telefoni sisse, seisatab ja loeb läbi uued sõnumid. Eile oli teda neljal korral püüdnud tabada politseinik nimega R. Svensson, et talle politsei kaitset pakkuda. Ei ühtki sõnumit Benjamin või kelleltki, kel võiks tema kadumisega mingit pistmist olla.

Ta helistab Aidale ja tunneb jäist paanikalainet, kui tüdruk hirmust halvatud häälega lausub, et tal pole aimugi, kus Benjamin võiks.

"Kas ta võib olla sinna Tensta-kohta sõitnud?"

"Ei," vastab tüdruk.

Erik helistab Davidile, Benjamini vanale lapsepõlvesõbrale, võtab Davidi ema. Kui ta lausub, et pole Benjamin mitu päeva nähtud, katkestab Erik keset naise murelikku sõnavoolu lihtsalt kõne.

Ta valib analüüsise labori numbri, et pärida Simone vereproovi kohta, kuid nood ei oska veel vastata, naise veri on alles äsja jõudnud.

"Ma ootan telefoni otsas," ütleb Erik.

Ta kuuleb neid töötavat, ja veidi aja pärast võtab toru doktor ning lausub karedalt:

"Nii, tere Erik. Paistab olevat Rapifen või mõni muu alfentanooli sarnane toimeaine."

"Alfentanool? Tuumestusvahend?"

"Ilmselt on keegi röövinud haiglat või loomaarstipunkti. Me ei kasuta seda, see on kuradi sõltuvusttekitav. Aga paistab, et sinu naine vedas sittakanti."

"Alfentanool?"

"Tuleb ju."

Erik läheb tagasi Simone palatisse, et küsida täpsemaid üksikasju poisist, kuidas kõik veel kord läbi arutada, kuid märkab siis, et naine on ootamata. Tema huuled on pärast maoloputust lõhenenud ja mar-

itud taskus heliseb telefon ja ta kiirustab vastamiseks koridori.

"Erik!"

"Linneta vastuvõtust, sulle on külaline."

Erik leiab mõni sekund aega, enne kui Erik aru saab, et naine teisel pool kuulab sellesama haigla neuroloogiaosakonna vastuvõtust, et rääkida Linnea Åkesson, kes on töötanud valvelauas neli aastat.

"Doktor Bark?" küsib naine ettevaatlikult.

"Sulle on külaline? Kes see on?"

"Linnea," kostab naine.

"Tule, paluge tal tulla üles päevatuppa. Ma ootan teda seal."

Erik vajutab kõne kinni ja jääb siis koridoris seisma, mõtted tohutu kiirusega läbi pea tormamas. Ta mõtleb sõnumitele kõnepostis, kuidas Linnea Svensson politseist talle üha uuesti ja uuesti oli helistanud, et kaitset pakkuda. Mis on juhtunud, kas keegi on mind ähvardanud Erik endalt ning tema keha haarab jääne külm, mõistes, kui tõeline on see, et riigi kriminaalkomissar nagu Joona Linna ta isiklikult otsib, selle asemel et talle helistada.

Erik läheb personalituppa, silmitseb plastkupleid erinevate võileivade, tunneb viilutatud saiapätsi magusat lõhna. Iiveldus keerab ta näo ümber ja kallab klaasi vett kallates värisevad käed.

Erik on teel siia, mõtleb ta, et raakida, et on leitud Benjamin surnu. Pärast ta isiklikult tulebki. Ta palub mul istuda, ja ütleb siis, et ta on surnud. Erik ei taha seda mõtet mõelda, aga seal see ometi on. Ta istub sellesse, ta keeldub uskumast, kuid see tuleb kogu aeg tagasi, ja kuremini viskavad mõtted tema ette hirmuäratavaid pilte: Erik lahast kiirtee kõrval kraavis, mustades prügikottides kusagil metsas, ohutuna mudasele rannaribale.

"Erik!"

"Linnea!"

Maalavalgete juustega noor naine seisab kohvimasina juures ja ulatab talle taldrikutud kannu. Selles aurab värskelt valminud masina-

kohvi. Naine vaatab küsivalt tema poole. Erikule meenub, et hoiab tühja kohvikruusi, ta raputab pead ja näeb samal ajal Joona Linnat sisenevat.

"Istume maha," lausub Joona.

Tema pilk on vaevatud ja põiklev.

"Hästi," vastab Erik hetke pärast hääletult.

Nad võtavad istet keskmise laua ääres, millel on paberkate ja tops. Joona kratsib kulmu ja sosistab midagi.

"Mis?" küsib Erik.

Joona köhatab vaikselt ja sõnab siis:

"Me oleme püüdnud sind kätte saada."

"Ma ei vastanud eile telefonile," lausub Erik poolihääli.

"Erik, mul on kahju, et pean sind informeerima..."

Joona peatub hetkeks, heites talle graniithalli pilgu, ja selgitab:

"Josef Ek on haiglast põgenenud."

"Mis?"

"Sul on õigus politsei kaitsele."

Eriku suu hakkab värisema ja silmad täituvad pisaratega.

"Kas sa tulid seda ütlema? Et Josef on põgenenud?"

"Jah."

Erik tunneb sellist kergendust, et tahaks põrandale heita ja li magama jääda. Ta kuivatab kiiruga pisarad silmist.

"Millal ta põgenes?"

"Eile õhtul... ta tappis ühe meditsiiniõe ja vigastas väga tõsiselt meest," lausub Joona rusutult.

Erik noogutab mitu korda ja tema mõtted loovad kiiruga uusi muutavaid seoseid.

"Ta käis keset ööd meie juures ja võttis Benjamini," ütleb ta.

"Mis sa räägid?"

"Ta röövis Benjamini ära."

"Kas sa nägid teda?"

"Mitte mina, aga Simone..."

"Mis juhtus?"

"Simonele süstiti tugevat tuimastit," lausub Erik aeglaselt. "Ma just analüüsivastuse, see on alfentaniili-nimeline preparaat, mida kasutatakse ulatuslike kirurgiliste operatsioonide puhul."

"Aga Simonega on kõik korras?"

"Ta saab hakkama."

Joona noogutab ja kirjutab üles ravimi nime.

"Aga Simone ütleb, et Josef võttis Benjamini?"

"Ta ei näinud."

"Miks?"

"Kui te leiaksite Josefi üles?" küsib Erik.

"Kui me leiame, selles võid kindel olla. Politsei on andnud üleriis-

le luba," vastab Joona. "Ta on raskelt vigastatud. Ta ei jõua kuhugi."

"Aga pilgi teil pole?"

"Ma hindab talle range pilgu.

"Ma usun, et me saame ta varsti kätte."

"Miks?"

"Ma usun, et me saame ta varsti kätte."

"Kui ta teie juurde tuli, kui ta teie juurde tuli?" küsib Erik. "Ma olin tableti võtnud magasin külalistetoas," selgitab Erik. "Ma olin tableti võtnud magasin külalistetoas."

"Kui ta teie juurde tuli, nägi ta magamistoas ainult Simonet?" küsib Erik. "Ma olin tableti võtnud magasin külalistetoas."

"Ma ei klapi mitte," lausub Joona.

"Kui ta teie juurde tuli, nägi ta magamistoas ainult Simonet?" küsib Erik. "Ma olin tableti võtnud magasin külalistetoas."

"Kui ta teie juurde tuli, nägi ta magamistoas ainult Simonet?" küsib Erik. "Ma olin tableti võtnud magasin külalistetoas."

"Kui ta teie juurde tuli, nägi ta magamistoas ainult Simonet?" küsib Erik. "Ma olin tableti võtnud magasin külalistetoas."

"Kui ta teie juurde tuli, nägi ta magamistoas ainult Simonet?" küsib Erik. "Ma olin tableti võtnud magasin külalistetoas."

"Kui ta teie juurde tuli, nägi ta magamistoas ainult Simonet?" küsib Erik. "Ma olin tableti võtnud magasin külalistetoas."

"Kui ta teie juurde tuli, nägi ta magamistoas ainult Simonet?" küsib Erik. "Ma olin tableti võtnud magasin külalistetoas."

"Kui ta teie juurde tuli, nägi ta magamistoas ainult Simonet?" küsib Erik. "Ma olin tableti võtnud magasin külalistetoas."

"Kui ta teie juurde tuli, nägi ta magamistoas ainult Simonet?" küsib Erik. "Ma olin tableti võtnud magasin külalistetoas."

"Kui ta teie juurde tuli, nägi ta magamistoas ainult Simonet?" küsib Erik. "Ma olin tableti võtnud magasin külalistetoas."

"Kui ta teie juurde tuli, nägi ta magamistoas ainult Simonet?" küsib Erik. "Ma olin tableti võtnud magasin külalistetoas."

"Kui ta teie juurde tuli, nägi ta magamistoas ainult Simonet?" küsib Erik. "Ma olin tableti võtnud magasin külalistetoas."

Pärast Joonast lahkamist kolviku ees läheb Erik oma kontorisse, mis haiglas ühtlasi ka tema ööbimispaigaks.

Ta ei suuda uskuda, et Benjamin on roõvitud. See on lihtsalt uskumatu, liiga absurdne, et keegi võõras oleks tunginud nende keldrisse ja lohistanud kaasa tema poja läbi esiku trepikotta, alla tänava ja sealt kuhugi edasi.

Mitte miski ei klapi.

See ei saa olla Josef Ek, kes ta poja kaasa viis. See pole õige. Ta hakkab niiviisi mõtlemast. See on võimatu.

Tundes, et kõik ümbritsev hakkab üle pea kasvama, istub ta päevinäinud kirjutuslaua taha ja helistab ja helistab ja helistab teinud inimestele ühe uuesti ja uuesti, nagu tahaks nende häälevarju oma kõrva välja lugeda, kas nad on mingi tähtsa üksikasja maha maganud, või võid hoiavad mingit informatsiooni enda teada. Ta tunneb end hirmu äärel, helistades Aidale kolmandat korda järjest. Esimesel korral küsib, kas Aidal on aimu Benjamini nädalavahetuse plaanide kohta. Teisel korral helistab ta selleks, et küsida, kas tüdrukul on veel mõne Benjamin sõbra telefoninumbrit, kuna ta ise enam ei teagi, kellega poiss suhtleb. Kolmandal korral pärib ta, kas Aida ja Benjamin on tülli läinud ning annab tüdrukule seejärel kõik telefoninumbrid, millelt teda võib kätte saada, kaasa arvatud haigla number ja Simone mobiilnumber.

Ta helistab veel kord Davidile ja saab kinnitust, et Benjaminini pole politseist tundidest saadik nähtud. Siis hakkab ta helistama politsei teinud del. Ta pärib, mis toimub ja kas on mingeid edusamme. Seejärel helistab Erik kõigisse haiglatesse Stockholmi ümbruses. Ta helistab kümne korda Benjaminini väljalülitatud mobiilile ja seejärel Joonale, nõudes gendatud häälel, et politsei tõhustaks otsinguid, et Joon peaks k rohkem ressursse, ja palub tal teha kõik, mis tema võimuses.

Erik kõnnib Simone palati juurde, kuid jääb koridori. Ta vaatab k das seinad keerlevad, kuidas miski tema ümber tiheneb. Tema aju ei et aru saada. Sisimas kuuleb ta katkematult raiuvat: "Ma leian Benjamin üles, ma leian Benjamin üles."

Läbi ukse klaasruudu näeb Erik oma abikaasat. Naine on k kuid ta nägu on väsinud ja ärev, huuled valged ja tumedad ringid all süvenenud. Tema punablondid juuksed on higist salkus, ta k omaette sõrmust, krutib seda ja surub vastu sõrmeliigest. Erik t käega läbi juuste ning tunneb üle lõua rehmates, kui teravaks h

... tead and on. Simone vaatab tema poole läbi ukse klaasruudu, tem meos ei liigu ükski lihas.

Erik istub palatisse ja räntsatab tema kõrvale istuma. Simone vaatab s poole ja lööb siis pilgu maha. Erik näeb, kuidas tema huuled tõm- t püüdnud grimassiks. Mõned suured pisarad punguvad ja purska- t oluust ning nina tõmbub nutust punaseks.

"Benjamin püüdis minust kinni haarata, sirutas minu poole kää," t olu "Aga mina lihtsalt lamasin, ei suutnud ennast liigutada."

"Ma ei saanud just teada, et Josef Ek on põgenenud, ta põgenes eile õhtul."

"Mida on kulmu," sosistab Simone.

Simone toukab Eriku kää eemale, kui too püüab talle helesinist haig- p ole tõmmata.

"Kas sinu süü! Sul oli selline kuradi isu teda hüpnootiseerida, et..."

"Mida, Simone, see ei ole minu süü, mina püüdsin päästa inimelu, t on on..."

"Kas sa poeg? Kas tema polegi siis inimene?" karjub Simone.

Erik püüab teda puudutada, müksab Simone ta eemale.

"Lohistan isale," ütleb naine väriseval häälel. "Tema aitab mul Ben- oha leida."

"Absoluutselt ei taha, et sa talle helistaksid," ütleb Erik.

"Ma tean, et sa seda ütled, aga mul on sügavalt savi sinu tunnetest, t Benjaminini tagasi saada."

"Ma leian ta üles!"

"Kas sa ei usu?"

"Ma tean, mis suudab, ja sinu isa on..."

"Mida? Politsei ju laskiski sel hullul minema joosta," ütleb Simone.

"Kas polenud nii? Nad ei liiguta lillegi, et Benjamin üles leida."

"Ma arvan, et sa oled õige, politsei tahab ta üles leida, ja seda nad ka tee- t onna pole loll, ma tean, et Benjamin pole nende jaoks tähtis, t oli temast, tegelikult mitte, mitte nii nagu meie, mitte nagu..."

"Ma ei räägingi," katkestab naine ägedalt.

"Ma tean, mis sa tead," ütleb Erik.

"Kas sa ei usu, tema sul hüpnootiseerida käskiski."

Erik raputab pead ja neelatab siis raskelt.

"Ma tean, mis sa tead."

"Kas kõik," sõnab naine vaikselt.

"Ma tean, et meie sinuga võtaksime koos läbi iga pisikese üksikaja, t on mõelda, meil on vaja rahu ja vaikust, et..."

"Mida kuradit me teha saame?" karjub Simone.

Saabub vaikus. Erik kuuleb, kuidas keegi kõrvalruumis teleka paneb.

Simone lamab voodis, nägu seina poole pööratud.

"Meil on tarvis mõelda," sõnab Erik ettevaatlikult. "Ma ei ole teadnud, et see just Josef Ek oli, kes..."

"Sa oled lihtsalt peast segi!" katkestab Simone.

Naine püüab end voodist välja hiivata, kuid ei jaks.

"Kas ma tohin ainult ühte asja öelda?"

"Ma kavatsen piistoli osta ja ta üles otsida," ütleb Simone.

"Välisuks oli kaks ööd järjest lahti, aga..."

"Ma ju ütlesin sulle," katkestab Simone. "Rääkisin, et keegi korteris sees, aga sa ei uskunud mind, kunagi sa ei usu. Kui sa vaid oleks mind uskunud, siis ei..."

"Kuula nüüd," katkestab teda Erik. "Josef Ek lamas tol esimesel haiglas, see ei saanud olla tema, kes korteris sees käis ja külmkappi avas." tegi."

Simone ei kuula teda, vaid püüab end püsti ajada. Tõenäoliselt õnnestub tal jõuda kitsa kapini, kus tema riided ripuvad. Erik kõrval ega aita teda, vaatab pealt, kuidas naine värisedes riidesse püüab. Erik kuuleb, kuidas ta vaikselt enda ette vannub.

Laupäeva õhtu, kaheteistkümmnes detsember

Laupäeva õhtu, kui Erik Simone lõpuks haiglast välja kirjutatud saab. Korteriis valitseb suur segadus, voodiriided on veetud koridori, riided polevad, vannitoa kraan jookseb, kingad vedelevad esikupõrandal. Müra, telefon on kukkunud parkettpõrandale, patareid kõrval

Simone vaatavad ringi, hinges pitsitamas ebameeldiv aimdus, et nende kodust on nende jaoks jäädavalt kadunud. Esemel on kadunud, tahtsusetuks.

Simone tõstab üles pikalikukkunud tooli, istub ja asub saapaid jalast. Erik keerab vannitoa kraani kinni ja läheb siis Benjamini. Erik vaatab kirjutuslaua punaseks värvitud plaati. Halli kattede pabed on kooliraamatud arvuti kõrval. Seinatahvliil Uganda-aegne näitus endast päevitunu ja naeratavana, käed arstikitli taskus. Erik näeb kergelt Benjamini teksasid, mis ripuvad toolikorjul koos musta

Simone elutuppa tagasi ja näeb, et Simone seisab, telefon käes. Naine läheb sisse tagasi ja asub numbrit valima.

"Kas helistad?"

"Helistan," kostab naine.

"Kas saaksid sellega natuke oodata?"

Simone lasseb tal telefoni käest võtta.

"Kas sa tahad öelda?" küsib ta väsinult.

"Ma ei jaks Kenneetiga kohtuda, mitte praegu, mitte..."

Simone vaikab, asetab telefoni lauale ja äigab käega üle näo, enne kui

Simone võiksid respektierida seda, et ma ei taha jätta kõike, mis mul on kättes?"

"Kas sina võiksid respektierida, et..."

"Lõpeta ära," katkestab Erik.

Simone vaatab haavunult tema poole.

"Sina, mul on praegu pisut raske mõtteid koondata. Ma ei tea, kas on selline tunne, et tahaksin lihtsalt karjuda või ükskõik mis teha, et jaksaks praegu sinu isaga tegemist teha."

"Kas sa lõpetasid?" küsib Simone kätt õieti hoides, et telefoniga rääkida.

"Tegemist on meie lapsega."

Naine noogutab.

"Kas võikski nii jääda? Kas võikski sellega piirduda?" jätkab Erik, tahades, et me otsiksimme Benjamini sinuga... koos politseiga, tapselt asjad kaivadki."

"Ma vajan oma isa," ütleb Simone.

"Mina vajan sind."

"Seda ma ei usu," kostab naine.

"Miks sa ei usu..."

"Sest et sa tahad lihtsalt võimu minu üle," katkestab naine.

Erik kõnnib toas tiiru ja jääb seisma.

"Sinu isa on pensionil, ta ei saa midagi teha."

"Tal on kontakte," ütleb naine.

"Ta arvab nii, ta arvab, et tal on kontakte, enda meelest on ta komisar, kuigi tegelikult on lihtsalt tavaline pensionär."

"Sa ei tea..."

"Benjamin ei ole mingi hobi," katkestab teda Erik.

"Mind ei huvita, mis sa räägid."

Simone silmitseb telefoni.

"Ma ei saa sinu jääd, kui ta tuleb."

"Ära tee niiviisi," ütleb Simone vaikselt.

"Sa lihtsalt tahad, et ta tuleks siia ja räägiks sulle, et ma olen elus, et kõik on minu viga, täpselt nagu siis, kui me Benjaminini haigusest saime – kõik on Eriku süü! Tähendab, ma saan aru küll, et niimoodi sulle mugav, aga minu jaoks on see..."

"Sa ajad päris soga," katkestab naine muiates.

"Kui ta sinu tuleb, siis mina lähen ära."

"Sitta sellest," lausub naine trotslikult.

Eriku õlad vajuvad kühmu. Tema suunas pooleldi selga pööratuna näeb naine numbri.

"Ära tee seda," palub Erik.

Simone ei vaata tema poole. Mees teab, et ei saa enam koju jääda, ta peab minema lahkuks, kui Kennet tuleb. Ta vaatab ringi. Sinu pole veel, ta ei tundu kaasa võtta. Ta kuuleb vaikuses telefoni kutsuvat heli. Simone ripsmete varju tema põsel võbelevat.

"Tule," ütleb ta ja läheb esikusse.

Siin pimeduses kuuleb ta Simonet Kennetiga kõnelevat. Nutuse tõttu ei tulla mupea kui võimalik. Erik võtab riidepuult jaki, sulgeb ukse, suleb ukse ja keerab enda järele lukku. Ta läheb trepist alla, mõeldes, et peaks tagasi pöörduma ja midagi ütlevat, naisele, et ta pole õiglane, et see on tema kodu, tema poeg, tema elu. Ta kuuleb ta endamisi ning kõnnib edasi välisukse juurde ja sealt edasi pimedale tänavale.

Erik seisab aknal ja tajub, et ta nägu mõjub õhtupimeduse taustal tume varjuna. Nähes isa vana Nissan Primerat välisukse juures teise autoga parkimas, peab ta nuttu alla suruma. Ta seisab juba esikus, kui koputatakse, ja paotab ketistatud ukse, suleb selle, haagib keti lahti ja läheb naeratada.

"Tule," ütleb ta samal ajal, kui pisarad voolama hakkavad.

Erik kaisutab teda, ja tundes nahkjakist tõusvat tuttavat naha ja lõhna, rändab ta mõneks sekundiks tagasi lapsepõlve.

"Olen müüdi siin, musirull," lausub Kennet.

Erik esikutoolile, Simone tema sülele.

"Erikut ei olegi kodus?" küsib ta.

"Täna läksime lahku," sosistab Simone.

"Tule," püüab Kennet lohutada.

Erik tõuseb välja taskuräti, Simone libistab end tema sülest maha ja läheb nutu korda nina. Seejärel riputab Kennet jaki varna, paneb et Benjaminini välisriided on puutumata, kingad kingariidil ja välisukse kõrval vastu seinale.

Erik istub tuttel õlgade ümber kinni, pühib tal ettevaatlikult põidlagi pisaraid ja juhü ta siis kööki. Seal paneb ta tütre toolile istuma, paneb talle tšai ja kohvipurgi ning lülitab kohvimasina tööle.

"Tule, saagi mulle kõik ära," ütleb ta rahulikult kruuse lauale asetades, lihtsalt algusest."

Simone taigib üksikasjalikult esimesest ööst, mil ta ärkas selle peale, et ta oli korteris sees. Kuidas ta tundis köögis sigaretisuitsu, kuidas

välisuks seisis ristselici lahti ja kuidas külmikust ja sügavkülmast
ilmast valgust.

"Ja Erik?" pärib Kennet nõudlikult. "Mida tema tegi?"

Simone kõhkleb, enne kui isa pilku kohates lausub:

"Ta ei uskunud mind... ütles, et emb-kumb meist on kuutõlm

"Põrgut," ütleb Kennet.

Simone tunneb, kuidas ta nägu jälle kipra tõmbub. Kennet
mõlemale kohvi, teeb paberile mingeid märkmeid ja palub tal joo

Simone jutustab, kuidas nõelapiste käsivarde teda järgmisel ööl
kuidas ta üles läks ja Benjamini toast imelikke hääli kuulis.

"Missuguseid hääli?" küsib Kennet.

"Kurinaid," lausub Simone kahtlevalt. "Või pobinaid. Ma ei tea

"Ja edasi?"

"Ma küsisin, kas ma tohin sisse tulla, ja siis ma nägin, et seal on
keegi, kes kummardub Benjamini kohale ja..."

"Nii?"

"Ja siis mu jalad ei kandnud mind enam, ma muutusin täiesti tumm
ja kukkusin maha, ma suutsin ainult põrandal lamada, lamasin koi
maas ja nägin, kuidas Benjamini välja lohistati... Jumal, tema n
kartis nii väga. Ta hüüdis mind ja püüdis kätega minuni ulatuda. Ma
suutnud end enam liigutada."

Simone istub vaikides ja pörnitseb enda ette.

"Mäletad sa veel midagi?"

"Mis?"

"Kuidas ta välja nägi? See sissetungija."

"Ma ei tea."

"Nägid sa midagi?"

"Ta liikus imelikult, küürus seljaga, nagu oleks tal valus."

Kennet teeb märkmeid.

"Mõtles järele," innustab Kennet.

"Isa, pime oli."

"Ja Erik?" pärib Kennet. "Mida Erik tegi?"

"Tema magas."

"Magas?"

Simone noogutab.

"Ta on viimastel aastatel hakanud päris palju unetablette võtma
magas külalistetoas ja ei kuulnud mitte midagi."

Simone pilk on täis põlgust ja Simone tunneb korraga pisukest aru-
et, miks Erik ära läks.

"Unetabletid need on?" küsib Kennet. "Sa nime tead?"

Simone võtab isa käed oma pihku:

"Erik ei ole praegu süüdistatav."

Simone tõmbab käed ära.

Lastevastased vägivallaaktid paneb peaaegu eranditult toime keegi

"...tead."

"Misteen küll, aga..."

"Võtme nüüd faktidele näkku," katkestab Kennet teda rahulikuks

"...kuritegjal on ilmselt meditsiinilisi oskusi ja juurdepääs arsti-
bile."

Simone noogutab.

"...nähud, et Erik lamab külalistetoas?"

"Kui künni."

"...sa ei näinud teda. Või kuidas? Samuti sa ei tea, kas ta just tol
...unetablette võttis."

"...peab Simone tunnistama.

"...võtan ainult seda, mis meil teada on, Sixa," ütleb Kennet. "Me

"...et sa ei näinud, et ta magab. Võib-olla ta magaski külalistetoas, aga
...sellest midagi."

Simone tõuseb püsti ja võtab sahvrikapist võid ning külmikust leiva-

...ta valmistab Simonele juustuvõileiva ning ulatab talle.

...te parast kõhatab ta hääle puhtaks ja küsib tütrelt:

"...Erik Josefile ukse lahti teeb?"

...palub talle otsa jõllitama.

"...tead?"

"...ta seda tegi – mis põhjused tal oleksid?"

"...tunnen, et see jutuajamine kisub nõmedaks."

"...muut."

"...karmastab Benjamini."

"...aga miski läks võib-olla nihu. Erik tahtis Josefiga ehk ainult rää-
...mida teda politseisse helistama või..."

"...lopeti," palub Simone.

"...peame neid küsimusi esitama, kui me tahame Benjamini üles

"...me noogutab tundega, et tema nägu on ribadeks kistud, ja lausub

...ukuuldavalt:

"Kes?"

“Ma arvan, et ta kohtub naisega, kelle nimi on Daniella,” ütleb Sa
isa pilgule vastamata.

Ühispäeva hommik, kolmeteistkümnes detsember,
luutsinapäev

mine araab kell viis hommikul. Kennet pidi ta ilmselt voodisse
 ostma ja teki peale panema. Ta läheb otseteed Benjamini tuppa,
 voodisev lootus, kuid tunne pühitakse minema, kui ta lävel seisatab.
 Ta on mahajäetud.

mine ei nuta, kuid mõtleb, et nutu ja ängistuse maiku on imbunud
 e, nagu tilgake piima selge vee klaasis häguseks muudab. Ta püüab
 d poltuda, ei tihka Benjaminile mõelda, mitte päriselt – ei julge
 ssee lasta.

new poleb lamp.

net on katnud laua pabersedelitega. Politsei raadiosaatja seimlepesulaua, aparaadist kostab suminat ja kahinat. Kennet seisab lukumatult, vaadates hetkeks enda ette õhku, ja libistab seejärel paar korda üle lõua.

“et sa natuke magada said,” ütleb ta.

one reputab pead.

"põmiseb tütar ja läheb köögikraani juurde, täidab pihud külma veega ja loputab nägu. End köögirätiga kuivatades näeb ta oma nägu vees peegelduses. Väljas on veel pime, kuid varsti tuleb koidik ja vöõgu, talvekülma ja detsembrihämärusega.

mit kirjutas midagi paberitükile, nihutab üht lipikut ja märgib kaustikusse. Simone istub isa vastu toolele, püüdes mõistatada, loet võib olla Benjamin viinud, kuidas ta nende korterisse sisse ja miks ta röövis just Benjamin, mitte kellegi teise.

ne poeg," sosistab ta.

"Nə üçün?" küsib Kennet.

...and biology."

Ja mõtles Benjamini heebreakeelse tähenduse peale. Raahel oli testamendis Jaakobi naine. Jaakob nägi neliteist aastat vaeva, et ta abielluda. Raahel sai kaks poega, Joosepi (Josefi), kes vaarao unenähtust seletas, ja Benjamini, õnne poja.

Simone nagu tõmbub tagasihoitud nutust kipra. Sõnatult kumardub Kennet ettepoole ja pigistab tütre õlga.

“Me leiame ta üles,” lubab ta.

Simone noogutab.

“Ma sain selle hunniku napilt enne, kui sa ärkasid,” ütleb Kennet koputades põrandal lebavale mapile.

“Mis paberid need on?”

“Tead küll, ridamaja boks Tumbas, kus Josef Ek... Kuriteopaigast vaatuselise vaatuselise raport.”

“Kas sa pole mitte pensionil?”

Kennet naeratab ja lükkab mapi tema poole, Simone avab selle ja näitab süstemaatilist kirjeldust sõrmejälgede, käejälgede, laipade lohistuste jälgede, juuksekarvade, küüne alla jäänud nahaosakeste kohta, kraanikausi kohtade kohta noateral, selgroo üdi kohta toatuhvlitel, vere kohta televõrgi riisipaberist lambil, kaltsuvaibal, kardinatel. Plasttaskust libiseb välja fotoalbumid. Simone püüab mitte vaadata, kuid aju jõuab siiski registreerida kohutav näeb välja tuba: igapäevased tarbeesemed, raamaturiiulid, mis sügavalt sügavalt sügavalt on kõik kaetud tumeda verrega.

Põrandal lebavad kõndistatud laibad ja äraraiutud kehaosad.

Simone tõuseb, läheb kraanikausi juurde ja püüab oksendada.

“Vabandust,” ütleb Kennet. “Ma ei mõelnud... Mõnikord ma ei mõelnud, et kõik ei ole pohtseinikud.”

Simone suleb silmad ja mõtleb Benjamini hirmunud näole ja poole toale, mille põrandat katavad külma vere loigud. Ta naaldub ja oksendab. Lima- ja sapiojad paiskuvad kohvitassidele ja laudadele. Suud loputades kuuleb ta pulssi kiirelt kloppivat ja teda hõõruvat. Ta mõtleb, et ta hakkab täiesti hüsteeriliseks muutuma.

Kätega nõudepesulauast kinni hoides hingab ta rahulikult, koputab ja vaatab Kenneti poole.

“Pole hullu,” lausub ta nõrgal häälel. “Ma lihtsalt ei suuda seda teha Benjaminiga seostada.”

Kennet toob magamistoast teki, mässib selle Simonele ümber ja püüab ta õrnalt uuesti toolile istuma.

“Kui Josef Ek on Benjamini röövitud, siis ta tahab midagi, või kui ta pole enne kunagi niiviisi talitanud...”

“Ma võib-olla ei jaksa,” sosistab Simone.

“Ma ma tohin lihtsalt öelda, et minu meelest otsis Josef Ek Erikut,” ütleb Kennet. “Aga teda mitte leides võttis ta kaasa hoopis Benjamini, ja see on vahetust teha.”

“Kas peab Benjamin elus olema – eks ole, peab ju?”

“Kas peab, et ta on elus,” sõnab Kennet. “Me peame lihtsalt aru saama, kus ta Benjamin viis, kus ta on.”

“Kas ta tahes, ta võib olla kus tahes.”

“Võib-olla,” vaidleb Kennet.

Simone vaatab tema poole.

“Kas sa ei ole eranditult on tegemist kodu või suvilaga?”

“Kas sa ei ole ju tema kodu,” lausub Simone kõrgendatud häälel, mis on täiesti sõrme ja fotodega plasttaskule.

“Kas sa ei ole lihtsalt laualt leivapurukesi.”

“Kas sa ei ole,” ütleb ta.

“Kas sa ei ole,” küsib Simone.

“Kas sa ei ole,” mäletab Dutroux'd?”

“Kas sa ei ole...”

“Kas sa ei ole,” ütleb oma asjalikul moel pedofiil Marc Dutroux' lugu, kes on püüanud kuut tüdrukut Belgias. Julie Lejeune ja Melissa Russo on nüüd vabaks, sel ajal kui Dutroux autovarguse eest lühiajalist vanglast vabandis. Eefje Lambrecks ja An Marchal maeti elusalt aeda.

“Kas sa ei ole,” jätkab Kennet. “Ta oli ehitanud keldri, mis oli kaetud kakssada kilo kaaluva vahtrapuust uksega. Seintele olid kinnitatud võimalik aru saada, kas seal taga on tühi ruum. Ainus viis, kuidas seda teha, oli minna välja ja seest erinevat mõõtu. Sabine ja Lactitia Delhez leiti veel elusana.”

“Kas sa ei ole,” ütleb Simone. “Kas sa ei ole,” ütleb ta, kuidas süda rinnus veidralt mõtleb, et on olemas mehi, keda kannustab vajadus inimesi elust eemal hoida, kes muutuvad rahulikuks nende hirmust seal pimedas, kus nad vaikivate seinte taga appi hüüavad.

“Kas sa ei ole,” ütleb Simone. “Kas sa ei ole,” ütleb ta.

“Kas sa ei ole,” ütleb Simone. “Kas sa ei ole,” ütleb ta, kuidas isa telefoni juurde läheb. Ta valib numbri, ootab ja lausub siis kiiresti:

“Kas sa ei ole?” Kuule, on üks asi, mida ma tahan Josef Eki kohta teada. Ei, ma tahan tema kodu, ridamaja boksi.”

kirik, pank ja alkoholikauplus. Selle tuuma ümber sirutuvad ridad ja laotuvad villade rajoonid. Külalt kohe põhja pool on mõned lüüklased põllud, mis asenduvad paarikümne kilomeetri pärast metsa järvedega.

Kennet uurib ridademajade piirkonna tänavanimed ja joonistab ümber uhe punkti peenikeste nelinurkade hulgas, mis on üksteisega paralleelsed nagu ribad rinnakorvis.

"Kuhu kurat see kuller jääb?" pobiseb Kennet.

Simone kallab kohvi kahte kruusi ja paneb isa jaoks lauale ka suhkru paki.

"Kuidas ta sisse pääses?" küsib Simone.

"Josef Ek? Noh, tal oli kas võti või siis tegi keegi talle ukse lahti."

"Kas muukida ei anna..."

"Mitte selle lukuga, läheb liiga keeruliseks. Palju kergem on uksest sisse murda."

"Kas vaatame Benjamini arvutit?"

"Me oleksime pidanud seda juba tegema. Ma mõtlesin selleks ka, aga siis unustasin ära, hakkab vist väheke väsima," ütleb Kennet.

Simone avastab, et isa näeb vana välja. Ta pole kunagi varem näinud seda nägu. Kennet vaatab tema poole, torutades kurvalt huult.

"Püüa magada, las ma vaatan vahepeal arvutit," ütleb Simone.

"Ei, kurask küll."

Kui Simone ja Kennet Benjamini tuppa lähevad, on tunne, et poleks seal keegi kunagi elanudki. Benjamin näib korraga nii kohal kui kaugel ära.

Simone tunneb hirmuiveldust, mis kasvab kõhus nagu laine. Ta hingab kiiresti ja neelatab; kõõgis sahisab, piiksub ja suriseb politseiraadio. Pimeduses ootab surm kui mustendav eemalolek, puudus, mille kunagi eemale ei pääse.

Simone paneb arvuti käima, ekraan lööb helendama ja lammutab süttivad ohates, ventilaatorid hakkavad suhisema ja kõvaketas hakkab edastama. Kui kõlab operatsioonisüsteemi tervitusmeloodia, tundub nagu oleks Benjamin tagasi tulnud.

Nad võtavad kumbki tooli ja istuvad maha. Simone klõpsab sisestamiseks Benjamini pispildil.

"Nüüd teeme tasa ja targu, tütu," ütleb Kennet. "Alustame mõelusega..."

Ta vakatab, kui arvuti edasipääsemiseks salasõna küsib.

"Tema nimi nimega," ütleb Kennet.

Simone kujutab "Benjamin", kuid ei pääse edasi. Ta kirjutab "Aida", edendab teisi, kirjutab kokku. Kirjutab "Bark", kirjutab "Benjamin", punastab, katsetades "Simonet" ja "Sixat", proovib "Erikut", ütleb nende artistide nimedega, keda Benjamin kuulab: Sexsmith, Bruce, Rory Gallagher, Lennon, Townes Van Zandt, Bob Dylan.

"Ei lahe mitte," lausub Kennet. "Me peame saama siia kellegi, kes teab, kuidas lihtsalt lahti teeb."

Simone proovib kirjutada filmide pealkirju ja režissööre, kellest Benjamin tundub kõneleb, aga annab mõne aja pärast alla – asi osutub võimatuks.

"Kui peaksid meil joonised käes olema," ütleb Kennet. "Ma helistaksin sulle ja kuulan järele, mis toimub."

Simone mõeldakse võpatavad, kui välisuksele koputatakse. Simone jääb korraks paigale, kui kuuleb puperdava südamega, kui Kennet esikusse läheb ja sneprit

Simone mõeldakse võpatavad, kui välisuksele koputatakse. Simone jääb korraks paigale, kui kuuleb puperdava südamega, kui Kennet esikusse läheb ja sneprit. Benjamin on liivana hele, õhus paar plusskraadi, kui Kennet ja Simone autoga sellesse Tumba kvartalisse jõuavad, kus Josef Ek sündis, kus ja kus ta viieteistkümne aasta vanuses peaaegu terve oma pere maha näeb välja nagu teised selle tänava majad, korralik ja silmanähtav ilma sinivalgete piirdelintideta ei oskaks keegi aimata, et see paar päeva tagasi tunnistajaks kahele kõige hullemale, vägivald- ja halastamatumale mõrvale maa ajaloos.

Simone seisab abiratastega jalgratas, külg vastu liivakasti. Piirdelintidest lahti tulnud, lendu läinud ja vastasmaja kirjakaasti külge kinnitud. Kennet ei jää seisma, vaid sõidab aeglaselt maja juurest mööda, küssitab akende suunas silmi. See paistab täiesti mahajäetud. Benjamin paistab pimedusse mattunud. Nad sõidavad ümberkeerale, pööravad ringi ja lähenevad taas kuriteopaigale, kui Simone hakkab helisema hakkab.

"Kas midagi on juhtunud?" vastab ta kuresti ning kuulatab viivu. "Kas midagi on juhtunud?" küsib ta.

Simone peab auto kinni, jättes mootori käima, kuid keerab siis siiski välja käsipiduri peale ja väljub autost. Mahukast pakiruumist võetakse välja taskulambi ja taskulambi. Enne pakiluugi sulgemist ütleb Simone, kuidas Simone ütleb, et peab kõne lõpetama.

"Mis sa ise arvad?" karjub Simone telefoni.

Kennet kuuleb tema haalt läbi autoakende ja näeb tütre äärmiselt väsinud nägu, kui too kõrvalistmelt tõuseb, joonised pihus. Sõnagi vahetult lähedast nad madalas aias oleva valge väravani. Kennet õngitseb tootlikkust võtme, läheb ukse juurde ja keerab selle lukust lahti. Enne kui ta uksmist pöördub ta Simone poole, noogutab lühidalt ja vaatab tütrele otseselt silma. Ilmekku näkku.

Halli jõudes tabab neid otsekohe lämmatav rääsunud veri. Simone tunneb silmapilguks paanikat rinnus tiibu laotavat: sisemine valitseb mädanenud, magus väljaheitelõhn. Ta kõõritab Kennet. Isa ei paista kartvat, ta on üksnes keskendunud, kaalutletud liigutustega. Nad mööduvad elutoast ning Simone jõuab silmanurgast märgata, kuidas ta seinale, toas valitsevat kaost, põrandast õhkuvat õudust ja verepõõsast kiltkivist kaminal.

Kusagilt maja sisemusest kostab imelikku naksuvat häält. Kennet pealt seisma, võtab asjalikult välja oma endise teenistusrelva, et kaitseriivi eest ja kontrollib, et padruneid on ikka salves.

Heli kostab taas, see kõlab õõtsuvalt ja raskelt, mitte nagu kella heli, vaid rohkem nagu inimene, kes liigub aeglaselt roomates.

Pühapäeva hommik, kolmeteistkümnes detsember, luutsinapäev

Erik avab oma haiglatoa kitsas voodis. On öö. Ta vaatab telefonist kella, see saab kohe kolm. Ta võtab uue tableti ja lamab seejärele voodi teki all, kuniks surin kehas levima hakkab ja pimedus võimust

ta tunni hiljem ärgates tunneb ta kohutavat peavalu. Ta võtab telefonist, seisab akna alla ja laseb pilgul käia üle süngete fassaadide, mis peiduvad sajad aknad. Taevas on valge, kuid kõik aknad endiselt tühjad. Erik naaldub ettepoole, tunneb leiget klaasruutu vastu ninaotsa ja mõtleb endanisi, et just praegu vaatab ta enda peale korraga kogu elu.

Erik võtab telefoni kirjutuslauale ja riietub siis lahti. Väikeses dušikambris lahustab ta plastist ja desinfitseerimisvahendi järele. Soe vesi voolab talle peale ning ladiseb vastu pleksiklaasi.

Erik vaatades nühib ta osa peeglit udust puhtaks, niisutab nägu ja laseb habemeajamisvahtu, ajab seda kogemata ninasõõrmetesse ja laseb välja. Sellal kui ta end raseerib, tõmbub peegli puhas pind üha enam üheks ovaaliks kokku.

Erik mõtleb Simone sõnadele, et uks oli lahti juba öhtul enne Josef Eki põgenemist. Simone ärkas ja käis ust kinni panemas. Aga tol korral ei teadnud see olla Josef Ek. Kuidas asi klappima panna? Erik püüab tol mõistust aru saada. Liiga palju on vastamata küsimusi. Kuidas Josef Eki õnnestus saada? Võib-olla ta koputas lihtsalt seni uksele, kuni ta avanes ja ta sisse laskis. Erik kujutab ette, kuidas kaks poissi treid tulevas nõiakas valguses vastamisi seisavad. Benjamin seisab paljudeks turratud turris, oma lapselikus pidžaamas, väsinud silmad suurema rõõmu tõttu. Võiks öelda, et nad on sarnased, aga Josef on mõr-

vanud oma vanemad ja väikese õe, ta on just äsja tapnud haiglas
siinõe ja vigastanud raskelt Norra kalmistul skalpelliga üht meest.

"Ei," ütleb Erik endamisi. "Ma ei usu seda, see ei klapi."

Kes võis korterisse sisse tungida, kellele Benjamin ukse lahti
kelle kätte Simone või Benjamin võtme usaldaksid? Võib-olla
Benjamin, et tulijaks on Aida. Ehk see oligi tema? Erik ütleb enda
tuleb arvestada kõiki võimalusi. Võib-olla tegi keegi Josefiga koostööd
aitas tal ukse lahti teha, võib-olla oli Josef kavatsenud tulla juba
öö, kuid tal ei läinud korda haiglast jalga lasta. Sellepärast oligi
siis lahti – kokkulepe nägi seda ette.

Erik ajab habeme ära, peseb hambaid ja võtab laualt telefoni
kella ja helistab siis Joonale.

"Tere hommikust, Erik," ütleb torust kare hääl soome aktsendiga.
Küllap tundis Joonal Eriku numbri ekraanil ära.

"Kas ma äratasin su üles?"

"Ei."

"Vabandust, et ma jälle helistan, aga..."

Erik kõhatab.

"Kas midagi on juhtunud?" küsib Joonal.

"Te pole Josefit üles leidnud?"

"Meil on tarvis Simonega rääkida, kõik toimunu üksipulgi lahendada."

"Aga sa ei arva, et see oli Josef, kes Benjamini röövib?"

"Ei, seda ma ei arva," vastab Joonal. "Aga ma pole kindel, mis
korteri näha ja naabritega vestelda, et pääda leida tunnistajaid."

"Kas palun Simonel sulle helistada?"

"Seda pole vaja."

Roostevaba segisti otsa tekib veetilk, et lühikese järsu lirtsu
kraatikaussi kukkuda.

"Ma mõtlen endiselt, et sa peaksid politsei kaitsega nõustuma,"
Joonal.

"Ma olen siin Karolinska haiglas ja ma ei usu, et Josef siia vahetatakse
kult tagasi tuleks."

"Aga Simone?"

"Küsi tema käest, võimalik, et ta on meelt muutnud," ütleb Joonal.
"Kuigi tal on turvaja juba olemas."

"Jah, täpselt, ma kuulsin ka," sõnab Joonal lõbustatult. "Ausalt
des on mul raske ette kujutada, mis tunne võiks olla, kui Konnet
oleks mu äi."

"Mulle ka," vastab Erik.

"Seda ma mõistan," naerab Joonal ja vakatab siis.

"Kas Josef püüdis põgeneda juba üleeile?" küsib Erik.

"Ei, seda ma ei usu, miski ei viita sellele," kostab Joonal. "Miks sa
ütad?"

"Ei, tegi ka tol ööl meie ukse lahti, täpselt nagu eilegi."

"Ma olen usna kindel, et Josefi põgenemine on reaktsioon sellele, et
ta teadis, et ta antakse kohtu alla, ja seda ta sai teada alles reede õhtul,"
Joonal aeglaselt.

"Erik raputab pead, tõmbab põidlagi üle suu ja märkab, et vannitoa-
nõu valja nagu hall saepuruplaat.

"Kas sa ei klapi," ohkab ta.

"Kas sa nägid, kui uks lahti oli?" küsib Joonal.

"Jah, aga Simone käis üleval."

"Kas tal võib olla mingit põhjust valetada?"

"Ma pole sellele mõelnud."

"Kas sa pead praegu vastama?"

Erik vaatab peeglis endale silma, proovides teistkordselt sama arut-
tada, kui Josefil oleks kaasosaline, kes tegi ööl enne Benjamini
õhtu mingeid ettevalmistusi, kes tuli võib-olla lihtsalt proovima, kas
koopia ikka keerab. Kaasosaline pidi ehk ainult kindlaks tegema,
mõelab, kuid ta ületas oma volitusi ja sisenes korterisse. Ta ei suut-
nud panna, vaid läks edasi ja vaatas magavat perekonda. See teki-
s tunda, et ta ei tahtnud, jättis tunde, et tema kontrollib olukorda, ja ta tahtis
võimust mängida, jättes külmiku ja sügavkülma ukse lahti.
Ta tahtis ta kõike Josefile, kirjeldas oma külaskäiku – missugused
olukorrad, kes kus kohas magas.

Erik mõelab, miks Josef mind ei leidnud, mõtleb Erik. Sest esimesel
õhtul oli ta oma kohal Simone kõrval abieluvoodis.

"Kas ta viibis kolmapäeval politseimaja kinnipidamiskohas?"

"Ei."

"Kas ta?"

"Ei."

"Kas ta?"

"Ei."

"Kas ta?"

"Ei."

"Kas ta?"

"Ei."

"Tead küll, et sa pead laskma politseil rahulikult oma tööd teha," ütleb Joona.

"Mina teen lihtsalt oma," vastab Erik vaikselt. "Ma tahan Pauli raäkida."

"Mis sa temalt küsid?"

"Kas Josefil on sõpru, kedagi, kes võiks teda aidata."

"Ma võin seda ise küsida."

"Võib-olla ta teab, kellega Josef koostööd teeks, võib-olla tunnetab ta tema sõpru, teab, kus need elavad."

Joona ohkab ja lausub siis:

"Sa tead väga hästi, et ma ei või lasta sul eraviisilist uurimist läbi viia. Isegi kui ma isiklikult arvaksin, et see on asjakohane, et..."

"Kas ma ei võiks juures viibida, kui sa temaga raägid?" küsib Erik. "Ma olen töötanud palju aastaid traumas inimestega ja..."

Nad jäävad mõneks sekundiks vaikselt.

"Saame kokku tunni aja pärast riikliku politseiameti sissekäigukoridori," lausub Joona seejärel.

"Olen kahekümne minuti pärast seal," ütleb Erik.

"Olgu, kahekümne minuti pärast siis," ütleb Joona ja lõpetab kõne.

Pea mõtetest tühi, läheb Erik kirjutuslaua juurde ja tõmbab laua all oleva ülemise sahtli. Pliiatsite, kustukummide ja kirjaklambrite vahel leiab ta mitu tabletilehte. Ta vajutab käele kolm erinevat tabletti ja neelab need alla.

Ta mõtleb, et peaks Daniellale ütlema, et tal pole aega hõlmata ühtegi koosolekul osaleda, kuid unustab selle sealsamas. Ta lahkub oma kabineti ja tõttab söögisaali. Istet võtmata joob ta akvaariumi juures tassid ja jälgib pilguga neonkalade parve, nende uurimisretke plastist liivakübarad ümber, mähib siis võileiva paari salvräti sisse ja pistab tasku.

Allasõitvas liftis näeb ta end peeglist, kohtab läikivat pilku. Nüüd on kurb, peaaegu eemalolev. Ta silmitseb iseennast ja mõtleb, kuidas tundele kõhus, mis tekib suurelt kõrguselt alla langedes, lõbule, mis on peaaegu seksuaalne ja samas seotud tugevasti abitustundega. Tal pole ühtegi jõudu, kuid tabletid tõstavad ta heledale ja kindlate kontuuridega lennukile. Ta funktsioneerib veel veidike, mõtleb ta. Suudab hoida püsi. Ainus, mida ta tegema peab, on püsida koos piisavalt kaua, et saaks poeg jalle üles leida. Edasi võib kas või terve maailm kokku langeda.

Sõites kohtumisele Joona ja Evelyniga, püüab ta läbi mõelda, mis viimast nädala jooksul teinud on ja kus viibinud. Ta mõistab kindlalt, et tema võtmetest oleks saanud mitmel korral koopiaid teha. Nelja

tema jakk, võtmekimp taskus, Södermalmi restoranis taaski ilma võtmata. See on lebanud ka haiglas toolileenil, rippunud näpist peritöökoormurgas ja veel terves reas muudes kohtades. Sama asi kehtis ka Benjamin ja Simone võtmete kohta.

Siis tundub, et ta on jõudnud keset teetööde kaost, kougib ta jakitaskust telefonivõti Simone numbri.

"Hiloo?" vastab naine narvilisel häälel.

"Tere olen."

"Kas midagi on juhtunud?" küsib Simone.

"Tõesti, mõniseb miski, justnagu mingi mootor, mis jääb järsku vaikselt."

"Võib-olla lihtsalt öelda, et te peaksite arvutit vaatama – mitte ainult üht ühte kogu tegevust, seda, mida ta on alla laadinud, kuhu logitud, mis kaarte, kas ta on kellegagi tsättinud ja..."

"Hiloo?" katkestab teda naine.

"Joona on Dumbledore."

"Tere!"

Siis läheb Polhemsgatanile ja sealt Kungsholmsgatanile, sõidab piki katu ja näeb, kuidas see kuju muudab: sile vasekarva fassaad, mis muutub puurdeehitus ja lõpuks algne kõrge, kollase krohvigaga kaetud

"pean lõpetama," ütleb Simone.

"Kas sa oled mulle tõtt raakinud?"

"Mõttes?"

"Tõesti, mis juhtus, et üks oli ka eelmisel ööl lahti, et sa nägid, kuidas Benjamin läbi esiku..."

"Kas sa arvad?" kriiskab Simone ja lõpetab kõne.

Siis mõtleb, et ei jaks otsida vaba parkimiskohta, ja ühel trahvikvii- pole mingit tähtsust – see jõuab kohale niikuinii juba mingis tein- pikemalt mõtlemata keerab ta otse politseimaja ette. Kummide peatub ta suure trepi juures, mis viib raekotta. Auto pooltuled valdavad kaunist vana puu-ust, mida juba tükk aega enam ei kasutata. Siis mõtleb, et mikerdatud tähtedega seisab seal kiri "Uurimisosakond".

Siis mõtleb, et ta peab auto sinna, kus see on, ja kiirustab ümber maja, Kungsholms- parki poolsest nõlvast üles pargi ja riikliku kriminaalpolitsei poole. Ta näeb, kuidas üks isa läheb koos kolme lapsega, kõi- riidud kostüümid talvekombekate peal. Valged maani rüüd on pak- ketid ümber pingul. Lastel on mütside peal küünaldega pärjad ja üks hõlmastatud käes luutsinaküünalt. Erikule meenub äkki, kuidas

Benjaminile meeldis väikseni lasta ennast süles tassida. Ta hoidis ta jalgaodega tema ümbert kinni ja ütles: "Kanna mind, issi, sa uled ja tugev."

Riikliku kriminaalpolitsei sissekäiguks on kõrge, helendav klõb. Terasest sepistatud pöörduste ees asub toosike läbipääsukaartide ja koodiga – koodi tarvis. Otse edasi valgusküllases fuajees paikneb kassas nas veel kaks pöördust uute koodlukkudega. Erik läheb üle valvurimorpõrandale ja jõuab vasakule vastuvõtulauda. Avatud puulett taga mees ja räägib telefoniga.

Erik teatab oma külastuse põhjuse, retseptsionist noogutab ja asub arvutil klõbistama ja tõstab siis toru hargilt.

"Valvelaud siinpool," ütleb ta summutatud hääletoonil. "Tõu külaline, Erik Maria Bark."

Mees kuulab vastust ja pöördub siis Eriku poole.

"Ta tuleb alla," selgitab ta sõbralikult.

"Täna."

Erik võtab istet pikal kriuksuva nahkistmega ilma seljatoetusega. Ta silmitseb rohelisest klaasist kunstiteost ning laseb seejärel pilgu liikumatute pöörduste. Suure klaasseina tagant paistab ligi kaheksa meetrine klaaskoridor, mis viib läbi avatud siseõue järgmisse korruse kompleksi. Korraga näeb Erik, kuidas Joona Linna möödub pöördusest pool asuvast diivaninurgast, vajutab seinal asetsevale nupule ja valib pöördukse kaudu. Ta viskab banaanikoore alumiiniumist paberi viipab mehele vastuvõtulaudas ja tuleb otsejoones Eriku poole.

Evelyn Eki Hantverkargatanil asuva turvatud elamise poole poole püüab Joona kokku võtta selle, mis on ilmsiks tulnud Evelyni elamise käigus: neiu kinnitas, et oli läinud püssiga metsa, tahtes end hoida. Josef oli mitu aastat sundinud teda endale seksuaalseid teenustsutama. Poiss väärkohtles väikest õde Lisat, kui Evelyn tema tahtes teinud. Kui Josef hakkas vahekorda nõudma, õnnestus Evelynil seda lükata, väites, et see on enne viieteistkümnendat eluaastat keelatud. Sünnipäeva lahenedes peitis Evelyn end tädi suvilasse Värmdöl. Josef teda, läks õe endise poisi Sorab Ramadani juurde ja tal läks mingil korda sundida Sorabi Evelyni peidukohta välja rääkima. Oma süüa val külastas Josef tädi suvilas õde, ja kui too vahekorra keeldus õele, et too teab, mis nüüd järgneb, ja et see on kõik õe oma süü.

"Nagu näib, planeeris Josef vähemalt oma isa mõrva ette," ütleb Joona. "Päeva valimise põhjusi me ei tea, kuid võib-olla oli see..."

ootud julmusega, et isa pidi viibima kodust eemal asuvas paigas üksi. Evelyn pakis Josef vahetusriideid, kaks paari kingakaitseid, kätetihedat, pudeli bensiiniga ja tikud spordikotti ja sõitis siis rattaga otse spordiplatsile. Olles tapnud ja tükeldanud isa, võttis ta tolle riidevõtmel, läks naiste riietusruumi, käis duši all ja vahetas riided, pani ukse enda järel lukku, pani veriste riidetega koti mänguväljakul ja sõitis seejärel rattaga tagasi ridamaja juurde."

Erik küsib, mis pärast ridamajas juhtus? Käis see umbkaudu samamoodi, et hupnoosi all kirjeldas?" küsib Erik.

"Ütleb, et mitte umbkaudu, vaid päris täpselt," lausub Joona ja köhastab, et mitte polhust, miks ta äkki oma väikese õe ja ema kallale läks, me ei

hoidub Eriku tuhmi pilgu:

"Ma ei taha olla haaras teda lõpetamatuse tunne, sest Evelyn polnud tema vastu veel piisavat karistust saanud."

Erik ütleb enne kirikut jääb Joona seisma, võtab telefoni, valib numbri ja laseb ukse avast. Ta klõbistab sissepääsukoodi, avab ukse ja laseb end ees lihtsasse täpiliste seintega trepikotta.

Joona ootab kaks politseinikku, kui nad kolmandale korrusele jõuavad. Joona surub neil kätt ja keerab seejärel lukust lahti turvaukse, laseb ukse avast. Enne ukse avanemist ta koputab.

"Kas me tohime sisse tulla?" küsib Joona prao vahelt.

"Tuleb ta üles – või kuidas?"

Joona nagu asub vastuvalguses ja tema näojooni on võimatu eristada. Joona näevad vaid tumedat ovaali, mida ümbritsevad tagant pukevalguses helendavad juuksed.

"Vastab Joona.

Erik tuleb ukse juurde, laseb nad sisse ja lukustab siis kiresti ukse, laseb ukse avast. Kui ta nende poole pöörab, märkab Erik, et tüdruk hingeldab.

"Kas te olete turvakorter, sind valvab politsei," ütleb Joona. "Keegi ei tohi teid andmeid anda või neid otsida, selle kohta on meil prokuröri korraldus. Sa oled nüüd kaitstud, Evelyn."

Erik ütleb, et ta on senikaua, kui ma siin istun," lausub tüdruk. "Aga mingi aeg ma pean minema, ja Josef on hea ootaja."

Erik laseb akna juurde, piilub välja ja istub siis diivanile.

"Kas Josef ennast peita võib?" küsib Joona.

Erik ütleb, et ma tean midagi."

"Kas sa tead?" küsib Erik.

"Kas hakkate mind hüpnoteerima?"

"Ei hakka," naeratab mees ullatunult.

Evelyn pole ennast meikinud ja tema silmad paistavad kaitsehaavatavad, kui ta mehe poole vaatab.

"Võite seda teha, kui soovite," ütleb ta pilku kiiresti maha hoides.

Korter koosneb laia voodi, kahe tugitooli ja televisoriga maitsetoast, dušikabiiniga vannitoast ja soõgilauaga köögist. Aknad on tumepruunikindlast klaasist ja korteri kõik seinad värvitud rahuvalge tooni.

Erik silmitseb ümbrust ja läheb Evelyni kannul kööki.

"Täitsa kena," nendib ta.

Evelyn kehitab õlgu. Tal on seljas punane kampsun ja jalas plekkteksad. Juuksed on kinnitatud hooletusse krunni.

"Mulle tuuakse täna mõned vajalikud asjad järele," lausub tüdruk.

"Tore," sõnab Erik. "Siis on ikka parem tunne, kui..."

"Parem? Mida teate teie sellest, mis paneks mind ennast paremini tundma?"

"Ma olen töötanud..."

"Vabandust, aga mul on sellest savi," katkestab neiu. "Ma olen teinud et ma ei taha rääkida ei psühholoogide ega nõustajatega."

"Ma ei ole sinu seda rolli taitmas."

"Vaid...?"

"Selleks, et leida Josefit."

Tüdruk pöörab end tema poole ja lausub lühidalt:

"Siin teda pole."

Teadmata, miks, otsustab Erik Benjaminist mitte rääkida.

"Kuula nüüd, Evelyn," ütleb ta vaikselt. "Ma vajan sinu abi, et leida teda Josefi tutvusringkonda."

Tüdruku pilk on laikiv, peaaegu palavikuline.

"Okei," vastab ta pisut huuli kõverdades.

"Kas tal tüdrukut on?"

Neiu silmad tumenevad ja huuled tõmbuvad pingule.

"Peale minu, tahate öelda?"

"Jah"

Neiu raputab hetke pärast pead.

"Kellega ta läbi käib?"

"Ta ei käigi kellegagi läbi," lausub neiu.

"...mised..."

...kellegagi läbi."

"...mised..."

"...mised..."

"...mised..."

"...mised..."

"...mised..."

"...mised..."

"...mised..."

"...mised..."

"...mised..."

"...mised..."

"...mised..."

"...mised..."

"...mised..."

"...mised..."

"...mised..."

"...mised..."

"...mised..."

"...mised..."

"...mised..."

"...mised..."

"...mised..."

"...mised..."

"...mised..."

"...mised..."

"...mised..."

"...mised..."

"...mised..."

"...mised..."

"...mised..."

"...mised..."

"...mised..."

"...mised..."

"...mised..."

"...mised..."

"...mised..."

"...mised..."

"...mised..."

Kostab uus koputus. Joona läheb ukse juurde, vaatab läbi ukse
välja ja teeb seejärel ukse lahti. Halli ilmub kaks politseinikku. Üks
kannab käes kolimiskasti.

"Ma usun, et saime kõik asjad, mis nimekirjas olid. Kuhu minna
panen?"

"Kuhu iganes," ütleb Evelyn nõrgal häälel ja tuleb köögist välja.

"Palun pookstavid ka."

Politseinik ulatab saatelehe ja Evelyn kirjutab alla. Nende lühike
keerab Joona ukse lukku. Evelyn kiirustab omakorda uksele, kinnitades
et see on korralikult lukus ja pöördub siis uuesti nende poole.

"Ma palusin endale kodunt natuke asju järele saata, mis..."

"Jah, nii sa ütlesid."

Evelyn kükitab maha, tirib kastilt pruuni teibi ja tõmbab kasti
led lahti. Ta võtab välja hõbedase jänese kujulise hoiupõrsa ja
pildi, mis kujutab kaitseinglit, kuid peatub äkki keset liigutust.

"Minu fotoalbum," ütleb ta, ja Erik märkab, et tema huuled hakkavad
väriseb.

"Evelyn?"

"Ma ei palunud seda, ma ei öelnud midagi..."

Ta teeb lahti esimese lehekülje, kus seisab suur portreepilt
naisest koolis. Ta paistab olevat neljateistaastane, kannab hambaklambrit
naeratab arglikult. Tema nahk läigib ja juuksed on lühikeseks puigeks.

Evelyn pöörab lehte ja albumist kukub välja kokkumurtud
leht, mis maandub põrandal. Tüdruk võtab selle maast üles, teeb
lagedes värvub ta nägu üleni punaseks.

"Ta on kodus," sosistab ta kirja neile ulatades.

Erik silub paberit ning nad loevad Joonaga koos:

*Ma oman sind, sa oled ainult minu oma, kõik teised tapavad sind
on sinu süü, ma tapan selle vitupea hüpnootisõõri, ja sina aitad mind
teha, seda sa teed, sa näitad mulle, kus ta elab, sa näitad, kust on
nikute ja pidutsete, ja siis ma tapan ta ära ja sina vaatad pealt, kui
ma seda teen, ja siis pesed sa oma vitu seebiga puhtaks ja ma naitan
sind sada korda, sest siis oleme tasa, ja siis alustame kahekesi uut*

Evelyn tõmbab ribakardinaid alla ja jaab seisma, hoides kätt
ümber kinni. Erik paneb kirja lauale ja tõuseb. Josef viibib riideid

hõlguvatest. Ta peab seal olema. Kui ta sai fotoalbumi koos kirjaga
võib ta paigutada, pidi ta ise kohal olema.

"Seal on tagasi ridamaja kolinud," ütleb Erik.

"Kas ta on tal muidu elada olekski?" vastab Evelyn vaikselt.

"Kui ta on juba koogis, telefon pihus, ja räägib sideosakonna valve

komandant.

Evelyn, kas sa oskäd öelda, kuidas Josef on suutnud ennast polit-
seerida?" küsib Erik. "Seal on käinud juba peaaegu terve nädala
võitlust ülevaatused."

"Kuidas," kostab Evelyn üles vaadates.

"Kuidas keldriga on?"

"Keldriks on üks imek tuba."

"Keldris!" hõikab Erik köögi suunas.

"Kuidas kuuleb Joona klaviatuuri aeglast klõbinat."

"Kuidas viibib arvatavasti keldriruumides," ütleb Joona.

"Kuidas viibid natukene," ütleb valvekomissar telefoni. "Ma pean

siin olema," katkestab Joona.

"Kuidas jätkab vahikomissar väga rahulikult:

"Kuidas tagasi tuli häire samalt aadressilt."

"Kuidas tagasi? Tumbas, Gärdesvägen 8?" küsib Joona.

"Kuidas ta vastuseks. "Naabrid helistasid, et keegi on vist majas

*Pühapäeva hommik, kolmeteistkümmnes detsember
luutsinapäev*

Kennet Strang seisatab ja kuulatab, enne kui aeglaselt trepi
läheb. Ta hoiab püstolit tihedalt keha vastas, toruots põrand
nas. Köögist tulvab koridori päevavalgust. Simone järgneb isale, ta
et mõrvatud perekonna ridamajaboks meenutab maja, kus nad
elasid, kui Benjamin alles väike oli.

Kusagil nagiseb – põrandas või seinte sügavuses.

“On see Josef?” sosistab Simone.

Taskulamp, joonised ja sõrgkang muudavad ta käed tuimaks
varga tööriista raskus tundub peaaegu talumatu.

Majas on täiesti vaikne. Varem kuuldud hääled, naksatused ja
tatud põntsatused on lakanud.

Kennet teeb tema suunas lühikese peanoogutuse. Ta tahab
läheksid alla keldrisse. Simone noogutab vastu, kuigi iga muskel
püüab teda ümber veenda.

Joonistest lähtuvalt on parim koht peidupaiga jaoks kahtlemata
der. Kennet on koha plaanil pliiatsiga ära märkinud – vana õlikatt
oli võimalik seina pikendada, luues sel viisil peaaegu märkamatu
ruumi. Teine paik, mille Kennet maja joonistel ära märkis, oli rööp
“kassipööning”.

Ülakorrusele viiva männipuust trepi kõrval on seinas kinni
ukseta ava. Seina peal on alles lapsetõkke kinnitushaagid. Kelderis
raudtrepp näeb peaaegu isetehtud välja, treimisjäljed on suured ja
makad ning astmed kaetud paksu halli viltmaterjaliga.

Kui Kennet lultit vajutab, ei juhtu midagi. Ta vajutab veel kord
lamp on ilmselt katki.

“Jää siia,” ütleb ta vaikselt

enne tunneli lühikest hirmusööstu. Üles tulvav raske, tolmune
eostub tema jaoks raskeveomasinatega.

“Simone taskulamp,” ütleb Kennet kätt sirutades.

Simone ulatab aeglaselt lambi. Kennet naeratab hetkeks, võtab lambi,
d ja läheb ettevaatlikult trepist alla.

Simone hoiab Kennet jarsult. “Josef? Mul on vaja sinuga rääkida!”

“Hust ei kosta midagi. Ei mingit sahinat, ühtki hingetõmmet.

Simone pigistab sõrgkangi ja ootab.

Simone kumma valgustab peaaegu ainult seinu ja lage trepi kohal.

Simone tihedus jääb sama tihedaks kui enne. Kennet läheb edasi alla-

valgusvilk peatumas üksikutel esemetel: valgel plastkotil, vana
õli helkurlindil, raamitud filmiplakati klaasil.

Simone, et saan sind aidata,” lausub Kennet vaikselt.

Simone all ja valgustab kõigepealt kiiresti taskulambiga kõigis suun-

oosidumaks, et keegi kusagilt peidupaigast esile ei torma. Kitsas

Simone libiseb üle põranda ja seinte, hüpleb üle lähedal asuvate ese-

luteer viltuseid, õõtsuvaid varje. Seejärel alustab Kennet uuesti ja

Simone, kammides ruumi rahulikult ja süstemaatiliselt läbi.

Simone hakkab trepist alla kõndima. Metallkonstruktsioon tema all

olulisele kõlinal.

Simone pole kedagi,” ütleb Kennet.

Simone, et me siis kuulsime? Miski pidi olema,” lausub Simone.

Simone all asuva määrdunud keldriakna kaudu immitseb sisse päeva-

tolmuad harjuvad nõrga valgusega. Kelder on täis erinevas suuru-

ttud, kelke, mäesuuski, seal on kelk ja küpsetusmasin, jõulueh-

edutulle ja valgete värviplekkidega treppredel. Ühele pappkar-

trepi kirjutanud paksu vildikaga “Josefi pildiseeriad”.

Simone hakkab naksuma ja Simone vaatab trepi ning seejärel isa poole.

Simone, et seda heli kuulvat, vaid liigub aeglaselt ruumi teises otsas

se suunas. Simone komistab kiikhobusele. Kennet avab ukse ja

Simone, et kesse pesukööki, kus seisab päevinäinud pesumasin, tsentri-

katagaegne pesurull. Maasoojuspumba kõrval ripub suure kapi

litud kangatükk.

Simone pole kedagi,” ütleb Kennet Simone poole pöörates.

Simone, et vaatab isa suunas ja silmab tema selja taga rippuvat määrdunud

Simone, et See püsib täiesti liikumatu, kuid ometi tajutavalt kohalolev.

Kangal on niiskuseplekk, väike ovaal, nagu oleks selle tekitanud legi suu.

"Laota joonis laiali," käsib Kennet.

Simone arvab nägevat, kuidas niiske ovaal korruga sissepoole to

"Isa," sosistab ta.

"Jah," vastab too uksepiidale naaldudes, pistab püstoli õlakale sügab kukalt.

Kostub kriuksatus, Simone pöörab ringi ja näeb, et kiikhobu selt õõtsub.

"Mis on, Sixa?"

Kennet tuleb tema juurde, võtab tema käest joonise, laotab seda kurullitud madratsile, valgustab seda taskulambiga ja keerab teise

Ta vaatab ules, pöörab pilgu taas joonisele ja läheb tellisemä mille ääres seisab vana lahtimonteeritud narivoodi, kõrval riidekap punaste päästevestidega. Tööriistanagis ripuvad peitlid, erinevad klambrid. Haamri kõrval on tühi koht, puudu on suur kirves.

Kennet mõõdab pilguga seina ja lage, nõjatub ettepoole ja k vooditagust seina.

"Mis on?" küsib Simone.

"See sein peab olema vähemalt kümme aastat vana," vastab is

"Kas seal taga on midagi?"

"Jah, on küll, üsnagi suur ruum," kostab isa.

"Kuidas sinna sisse pääseb?"

Kennet valgustab uuesti taskulambiga seina ja põrandat laht naride all. Varjud tantsisklevad mööda keldrit ringi.

"Valgusta sealt kohast uuesti," palub Simone.

Ta osutab põrandale riidekapi kõrval. Miski on betoonpoo arvukaid kriimustusi jätnud.

"Riidekapi taga," ütleb Simone.

"Hoi a taskulampi," ütleb Kennet taas püstolit välja tõmmat

Korruga kostub riidekapi tagant mingi heli. Tundub, nagu keegi end seespool tasakesi. Need on ilmsed liigutused, ehkki v lased.

Simone tunneb, kuidas pulss kõvasti vasardama hakkab. Keegi mõtleb ta. Armas jumal. Ta tahaks Benjamini hõigata, kuid ei jul

Kennet teeb tema suunas tõrjuva liigutuse, andes märku t seks; Simone tahab midagi öelda, kui pinev vaikus järsku plahv meeselt korruselt kostab kõva raksatus: puit praksatab puruks ja p

ne pillab taskulambi maha ja kõik muutub pimedaks. Kiired sam-
tavad põrandal, lae peal krabiseb, pimestavad valgussõõrid pulu
tõpete lametena mööda raudtreppi alla ja üle keldri.

"Maha maha!" karjub mehehäääl hüsteeriliselt. "Põrandale pikali!"

Simone seisab kui kivistunult, pimestatult nagu ööloom kirteel kih-
tunud valgusvihus

"Maha maha!" hüüab Kennet.

"Maha maha!" kriiskab keegi.

"Pikali, pikali!"

Simone ei saa aru, et meeste hüüded on mõeldud temale, enne kui
tõpva hoobi kõhtu ja ta surutakse vastu betoonpõrandat.

"Maha maha! – põrandale pikali!"

Simone ahmib õhku, kõhib ja püüab hingata. Tugev valgus täidab
kõhtu. Tugevad kogud rebivad neid, lohistavad mööda kitsast
nõppu ules. Simone käed on seljale seotud. Tal on raske kõndida, ta
b ja loob põse vastu teravat metallkäsipuud.

Simone pead pöörata, kuid keegi hoiab teda kinni, hingeldab eruta-
vult teda karmikäeliselt vastu seina keldri ukse kõrval.

Simone mõtleb, et mingid kummitused seisavad eemal ja mõõdavad teda pil-
meone pilgutab päevavalgel lauge, silmad ei seleta hästi. Eemalt
maani vestluskatkeid, Simone tunneb ära oma isa napolisõnalise ja
loogilise kõnemaneeeri. See on häääl, mis meenutab talle kohvi-
al koolipäeva varahommikuid, kui raadiost kostsid päevakaja-

Simone mõeldab, et ridamajja on tormanud politseiüksus. Võib-
kui keegi naabritest Kenneti taskulambivalgust ja helistas häire-

Simone kahekümne viie aastane politseinik, silme all kortsud ja sini-
ol, silmitseb teda rusutud pilgul. Tema pea on paljaks aetud, pal-
kolmaka, muhkliku kolbakuju. Mees silitab käega mitu korda

"Te nimi on?" küsib ta külmalt

Simone "Bark," kostab naine endiselt väriseval häälel. "Ma olen siin
otaga, kes on..."

Simone küsib, mis te nimi on," katkestab mees teda kõrgendatud too-

Simone, vota rahulikult," ütleb tema kolleeg.

"Te olete üks kuradi parasiit," jätkab politseinik Simone poole, kuides. "Aga see on kõigest minu arvamus inimeste kohta, kellel on põnev natuke verd vahtimas käia."

Ta turtsatab ja vaatab mujale. Simone kuuleb endiselt oma tules, kes ei tõsta tooni ja kõlab väga, väga väsinult.

Ta näeb, kuidas üks politseinikest läheb minema isa rahakoti

"Vabandust," ütleb Simone ühele naispolitseinikule. "Me kuulame, kuidas keegi all keldris..."

"Vait," katkestab naine.

"Mu poeg on..."

"Vait, ma ütlesin! Teipige tal suu kinni. Tal tuleb suu kinni tulla."

Simone näeb, kuidas politseinik, kes teda ennist parasiidiks mõtles, otsib välja teibirulli, kuid peatub, kui välisuks avaneb ja halli vabandusega pikk heledapäine mees sisse astub ning mööda koridori edasi

"Joonas Linna, riiklik kriminaalpolitsei," ütleb ta terava soonega, hääldusega. "Mis teil siin on?"

"Kaks kahtlusalust," vastab naispolitseinik.

Joona vaatab Kenneti ja Simone poole.

"Ma võtan üle," ütleb ta. "See on eksitus."

Joona põskedele ilmub korraga paar naerukurdu, kui ta näeb kahtlusalused lahti lasta. Naispolitseinik läheb Kenneti juurde ja käerauad lahti, palub vabandust ja seisab siis, kõrvad peas punaselt tades temaga mõne sõna.

Raseeritud peanupuga politseinik lihtsalt tammub Simone ja jõllitab teda.

"Lase ta lahti," ütleb Joona.

"Nad avaldasid vägivaldset vastupanu ja ma nikastasin põlvi, nad ei ole kaugel."

"Kas sa mõtled nad arreteerida?" pärib Joona.

"Jah."

"Kennet Strängi ja tema tütre?"

"Mul savi, kes nad on," kähvab agressiivne politseinik.

"Ragnar," lausub naispolitseinik rahustavalt. "Ta on kolleeg."

"Kuriteopaigal on keelatud viibida, ja ma luban..."

"Rahune maha nüüd," katkestab Joona otsustavalt.

"Kas ma siis eksin?" küsib politseinik.

Kennet on nende juurde tulnud, kuid ei ütle midagi.

"Kas ma eksisin või?" kordab Ragnar.

"Ma ei ole sellest huljem," kostab Joona.

"Aga mitte praegu?"

Joona vastab häält ja lausub lühidalt:

"Ma olen siin."

Politseinik läheb jälle Kenneti juurde, kõhatab ja ütleb:

"Tal on kahju, et niimoodi juhtus – homme saad tordi."

"Kokk on kombes," kostab Kennet ning aitab Simone põrandalt üles.

"Tänu," lausub viimane peaaegu hääletult.

"Ma lootsin selle eest," ütleb Kennet ja pöördub Joona poole.

Joona paistevestidega kapi taga on peidik, kus varjab end üks või mitu

"Ma olen siin," ütleb Joona teistele. "Meil on põhjust uskuda, et

alune vabub keldris. Ma olen kogu operatsiooni vältel selle juhiks.

olevate liikud. Asi võib pöörduda pantvangivõtmiseks ja sel juhul

lootsin, et mina. Kahtlusalune on eriti ohtlik isik, aga tegevus

ükski eelkõige jalgadesse."

Joona näeb kolleegidelt kaitsevesti, mille ta endale nobedasti selga

keppidel saadab ta kaks politseinikku maja taha ja kogub ope-

latsiooni enda ümber. Nood kuulavad kiireid juhiseid ja suunduvad

temaga keldriuksest alla. Metalltrepp koliseb nende raskuse all.

Joona näeb käsi ümber Simone, kes kardab nii väga, et vappub üle

hüüdes sosistab talle, et kõik läheb hästi. Ainus, mida Simone soo-

kuulda keldrist oma poja häält, ta palub, et nüüd kohe, selsamal

voiks ta tema häält kuulda.

Joona näeb, kuidas tema häält kuulda.

Joona näeb, kuidas tema häält kuulda.

Joona näeb, kuidas tema häält kuulda.

Joona näeb, kuidas tema häält kuulda.

Joona näeb, kuidas tema häält kuulda.

Joona näeb, kuidas tema häält kuulda.

Joona näeb, kuidas tema häält kuulda.

Joona näeb, kuidas tema häält kuulda.

Joona näeb, kuidas tema häält kuulda.

Joona näeb, kuidas tema häält kuulda.

Joona näeb, kuidas tema häält kuulda.

Joona näeb, kuidas tema häält kuulda.

Joona näeb, kuidas tema häält kuulda.

Joona näeb, kuidas tema häält kuulda.

Joona näeb, kuidas tema häält kuulda.

Joona näeb, kuidas tema häält kuulda.

Politsemik tõstab käe ja raputab pead.

"Kahjuks ma ei tohi teid sisse lasta," lausub ta.

"See on minu poeg."

Ta tunneb isa käsi enda ümber, ent proovib vabaks vingerdada

“Simone, teda pole siin.”

"Lase mind lahti!"

Ta läheb edasi ja piilub tuppa, mille põrandal on madrats, koomiksite hunnikud, tühjad kartulikrõpsupakid, helesinised konservipurgid ja hommikusöögihelveste pakid ning suur laikud

Puhupileva pärastlõuna, kolmeteistkümmnes detsember,
 luutsinapäev

u istub autos teel Tumbast tagasi koju ning kuuleb Kenneti politsei töö koordineerimastusest. Ta ei kosta midagi, laseb isal jätavata hoopis aknast välja. Näeb kõiki neid perekondi, kes puivad. Emasid, kes on kuhugi teel, käe otsas talvekombekates d, kes midagi vatravad, endal lutt suus. Mõned lapsed püüavad n ennast tõukeratastega edasi sudida. Kõigil on sarnased selja- up tütarlapsi, luutsinalitrid juustes, sööb midagi ühisest kotist, sult naerdes.

on kulunud rohkem kui ööpäev, seitsaadik kui Benjamin meilt
III, voodist välja tõmmati ja omaenda kodunt välja lohistati,
dumtsedes sules lebavaid kasi. Käeraudadest jäänud punased
ikka veel selgesti näha.

et viita sellele, et Josef Ek oleks tema kadumisega seotud. Ekus ei leidunud Benjaminist jälgegi, ainult Josefist. Suurimapaistus Josef peidikus, kui tema koos isaga all keldris käis.

et mõtleb sellele, kuidas Josef neid kuulates arvatavasti kägarasse
 ja et nad olid ta peidupaiga paljastanud ja nii vaikselt, kui
 me järele sirutas. Kui siis segadus tõusis, politsei keldrisse tor-
 mine ning Kenneti kaasa vedas, kasutas Josef juhust, et riide-
 nihutada, treppredel keldriakna alla tõsta ja välja ronida.

...nimenema, vedas politseid ninapidi ja viibib endiselt vabadu-
 tud küll üleriigiline häire, kuid Josef Ek ei saanud Benjaminini
 need olid lihtsalt kaks asja, mis toimusid umbkaudu samal ajal,
 pu Erik oli püüdnud talle öelda:

"...tuled?" küsib Kennet.

ta viatab üles ja mõtleb, et külmaks on läinud. Kennet peab talle tulema, et ta autost välja roniks ja kaasa tuleks, enne kui ta et ta on parkinud auto Luntmakargatanile.

La keerab korteri ukse lukust lahti ja näeb Benjamini riideid rippuvat. Süda teeb rõõmsa hüppe ja ta jõuab mõelda, et pois on enne kui talle meenub, kuidas Benjamin pidžaama väel minema to

Tema isa on näost hall, teatab, et kavatseb duši all käia ja kaob ruumi.

Simone naaldub esikus seinale, paneb silmad kinni ja mõtleb ainult Benjamini tagasi saan, siis unustan kõik juhtunu ja selle, mis päevil veel juhtub. Ma ei raagi sellest mitte kunagi, ma ei kannu peale viha, ma ei mõtle sellest kunagi, vaid olen üksnes tänulik.

Ta kuuleb, kuidas Kennet vannitoas vee lahti keerab.

Ohates võtab ta kingad jalast, laseb jakil põrandale kukkuda ja istub magamistoas voodile. Ühtäkki ei suuda ta meenutada, miks ta toas teha tahtis – kas midagi võtta või lihtsalt korraks pikali heita puhata. Ta tunneb linade jahedust peopesa vastas ja näeb Eriku pidžaamapükse padja alt paistmas.

Samal hetkel, kui dušš kinni keeratakse, tuleb talle meelde, et tegema pidi. Ta kavatses tuua isale käterätiku ja seejärel panna Benjamini arvuti, et piüda leida midagi, millel võiks olla seos tema vinnisega. Ta tõuseb, võtab riidekapist halli vannilina ja läheb tagasi dori. Vannitoa uks avaneb ja välja tuleb täies riides Kennet.

“Käterätt,” ütleb Simone.

“Ma võtsin selle väikese.”

Isa juuksed on märjad ja lõhnavad lavendli järele. Simone mõel

isa pidi kasutama odavat pumbaseepi kraanikausi kõrval.

“Kas sa pesid juukseid seebiga?” küsib Simone.

“Lõhnas hästi,” vastab isa.

“Šampooni on ka, isa.”

“Teeb sama välja.”

“Olgu nii,” ütleb Simone naeratades ja otsustab mitte isale midagi

milleks väikest käterätikut pruugitakse.

“Ma keedan kohvi,” ütleb Kennet ja läheb kööki.

Simone paneb halli vannilina serveerimislauale ja läheb Benjamini arvut

tuppa, paneb arvuti käima ja istub toolile. Toas on kõik muud voodiriided lebavad endiselt põrandal ja veeklaas on ümber läinud

Operatsioonisüsteemi tervitusmeloodia lõpeb, Simone asetab arvuti

rele, ootab mõne sekundi ja klõpsab Benjamini pisipildile, et sisse logida

Arvuti nõuab kasutajanime ja salasõna. Simone tipib kasutajanimet

Benjamin, tõmbab hinge ja kirjutab salasõnaks “Dumbledore”.

Benjamin loob virvendama nagu silm, mis sulgub, et siis avaneda.

Benjamin

Benjamin toolil on foto põdrast metsalagendikul. Nõiduslik tüüme

Benjamin lasub kogu roheluse kohal. Kartlik loom mõjub pildistamise

Benjamin rahulikuna.

Benjamin

Benjamin teab, et tungib Benjamini kõige privaatsemasse sfääri,

Benjamin, et mingi osa pojast on jälle tema lähedal.

Benjamin

Benjamin paneb käe tema õlale ja Simone avab e-kirjade lehitseja.

Benjamin

Benjamin paneb käe tema õlale ja Simone avab e-kirjade lehitseja.

Benjamin

Benjamin

Benjamin paneb käe tema õlale ja Simone avab e-kirjade lehitseja.

Benjamin

Benjamin paneb käe tema õlale ja Simone avab e-kirjade lehitseja.

Benjamin

Benjamin

Benjamin paneb käe tema õlale ja Simone avab e-kirjade lehitseja.

Benjamin

Benjamin paneb käe tema õlale ja Simone avab e-kirjade lehitseja.

Benjamin

Benjamin paneb käe tema õlale ja Simone avab e-kirjade lehitseja.

Benjamin

Benjamin

Benjamin paneb käe tema õlale ja Simone avab e-kirjade lehitseja.

Benjamin

Benjamin

Benjamin paneb käe tema õlale ja Simone avab e-kirjade lehitseja.

Benjamin

Benjamin paneb käe tema õlale ja Simone avab e-kirjade lehitseja.

Benjamin

Benjamin paneb käe tema õlale ja Simone avab e-kirjade lehitseja.

Benjamin

Benjamin

Üks link viib YouTube'i üles pandud filmile. Simone klõpsab näeb lühifilmi nimega "Asshole". Hehtaustaks kirjeldab keegi kuidas tõeline hüпноос töötab, video näitab aga Erikut trügima mõnest inimesest. Ta juhtub müksama üht tugiraamiga vana näitab talle selja tagant keskmist sõrme.

Simone läheb tagasi Benjamini sissetulnud kirjade kausta ja lühikese meili Aidalt, mis paneb ta kuklakarvad püsti tõusma. Nõu reas on midagi, mille mõjul hakkab kõhus kerkima mingi väng. Peopesad tõmbuvad korrapealt higiseks. Ta pöörab ringi ja Kenneti tähelepanu.

"Isa, loe seda!"

Ta keerab kuvari Kenneti poole, et isa võiks lugeda Aida kirja. Ütleb, et Wailord on tige, et ta on sinu vastu sõna võtnud. Ma arvan, et on tõeliselt ohtlik, Benjamin.

"Nicke on Aida väikevend," selgitab Simone.

"Ja Wailord?" küsib Kennet sügavalt hinge tõmmates. "Kas sa tead?"

Simone raputab pead. Äkiline ängistushoog on keerdunud tundeusega tumedaks kuuliks, mis nüüd tema sees ringi veereb. Mida ta poolest Benjamini elust teab?

"Ma arvan, et see on mingi Pokémoni tegelase nimi," vastab Simone. "Vend Nicke rääkis midagi Wailordist."

Simone siseneb saadetud e-kirjade kausta ja leiab Benjamini vastuse: "Nicke püsigu kodus. Ära lase tal avamere äärde minna. Wailord on päris tõesti vihane, siis kellelgi meist läheb halvasti. Ma peidanud kohe politseisse minema. Ma arvan, et praegu oleks liiga ohtlik."

"Assa kurat," ütleb Kennet.

"Ma ei tea, kas see on päriselt või kuulub mõnesse mängu,"

"Ei kõla nagu mängu moodi."

"Ega vist."

Kennet ohkab ja kratsib kõhtu.

"Aida ja Nicke," sõnab ta aeglaselt. "Mis inimesed need on?"

Simone silmitseb oma isa ja mõtleb, mida vastata. Kennet ei meenutagi sellist inimest nagu Aida – musta riietatud, needistatud, mõneti tätoveeritud tüdrukut veidrapoolsete koduste tingimustega.

Aida on Benjamini tüdruk," selgitab Simone. "Ja Nicke on tema kuuajal peaks olema pilt temast ja Benjaminist."

Simone leiab Benjamini rahakoti ja otsib välja Aida pildi. Benjamin hoiab Aida olgudel. Tüdruk näeb natuke kohmetu välja, aga Benjamin tõsiselt otse kaamerasse.

"Haha, mis inimene see küll on?" küsib Kennet põikpäiselt, vaadates Aida raskelt iningitud nägu.

"See inimene see on," kostab Simone tasa. "Ma ei tegelikult ei teagi, kas ta on, et Benjamin on temast väga sisse võetud. Ja ta paistab tõesti venna vennast, kes on vist miskitpidi alaarenenud."

"Mida?"

Simone raputab pead.

"Ma ei usu," ütleb ta.

Simone raputab pead ja seletab siis:

"Ma arvan, et ta paistab olevat haige. Mul on jäänud mulje, et tal on midagi, aga ma tegelikult ei tea."

Simone paneb käed rinnale risti. Ta naaldub seljatoele ja vaatab üles. "Kui ta paistab ajab ta end sirgu ja sõnab tõsiselt: 'Ma olen koomiksitegelane, eks ole?'"

"Mida?" vastab Simone.

"Seda peaks teadma või?"

"Kui ta on teatud eas lapsi, siis tead seda tahes-tahtmata," kostab Simone.

Simone vaatab tema poole täiesti tühja pilguga.

"Mida?" kordab Simone. "See on üks mäng."

"Mida?"

Simone ei mäleta, et Benjamin muudkui tegeles sellega, kui ta väikese kaarte ja seletas erinevatest võlujõududest, kuidas need olid ja nii edasi.

Simone raputab pead.

"Kui ta tegeles sellega vähemalt kaks aastat," ütleb Simone.

"Mida tead?"

"Kui ta tegeles juba natuke liiga suur," kostab Simone.

"Kui ta mängis sind nukkudega mängimas, kui sa ratsutamislaagrist tulid?"

"Kui ta teab, ta võib-olla mängib veel salaja," vastab Simone.

"Kas see Pokémon seisneb?"

"Kuidas ma seda seletan? Seal on igasugu loomad. Aga need ei ole päris loomad. Need on konstrueeritud, näevad välja nagu punn ja robotid, mina ei tea. Mõned on nunnud ja teised lihtsalt vistikud. Need pärineb Jaapanist, ilmus kusagil üheksakümnendatel, ja üheksakümnendate lõpus tehti sellest terve tööstus. Need tegelased on nii-öelda koletised, *pocketmonster*'id. Mängijad kannavad neid taskus, neid saadakse kehteks kuulideks kokku rullida. See kokku on kõik võrdlemisi lihtne. Võisteldakse nagu teiste mängijatega, lastes oma *pokémon*'idel võita. Väga vägivaldselt muidugi. Eesmärgiks on võita nii paljusid loomade omalooma, sest siis saab raha... mängija saab raha, Pokémoni-tegelaste punkte."

"Ja võidab see, kes kõige rohkem punkte saab," pakub Kennet.

"Ma tegelikult ei teagi. Tundub nii, et see ei lõpegi kunagi."

"See on siis arvutimäng?"

"See on kõik asjad, sellepärast see ongi nii suureks paisunud. Seal on olemas telesaade, kaardimängud, kaisuloomad, maiustused, arvutimängud, konsoolimängud, Nintendo ja nii ikka edasi."

"Ma ei tea, kas ma palju targemaks sain," nendib Kennet.

"Ega tea jah," möönab Simone kõhklevalt.

Kennet vaatab tütre poole.

"Millest sa mõtled?"

"Ma mõistsin just, et nii see ongi mõeldud, et täiskasvanud mängust välja," vastab Simone. "Lapsed jäetakse rahule, nad võivad mängida tegutseda, sest meie ei taipa Pokémoni maailmast tühjagi, see on hoomamatu, liiga suur."

"Arvad sa, et Benjamin on hakanud seda mängu uuesti mängima?" küsib Kennet.

"Ei, mitte niimoodi. See siin – see siin peab olema midagi, mis ei kosta Simone ekraanile osutades.

"Sa arvad, et Wailord on päris inimene," lausub Kennet mõtlikult.

"Jah."

"Kel pole Pokémoniga mingit pistmist?"

"Ma ei tea... Aida väikevend Nicke rääkis mulle küll Wailordi kohta, aga oleks tegemist ikkagi Pokémoniga. Aga võib-olla on see ainult tema kõnemaneeer. Aga selles mõttes, et kõik asetub ju teise valguse alla. Benjamin kirjutab, et ära lase Nickel avamere äärde minna."

"Millise avamere?"

"Täpselt, siin polegi avamerd, ookean on ainult mängus."

"Aga miks kõlab see nii, nagu võtaks Benjamin hoiatust tõsiselt," küsib Kennet. "Nagu oleks see päriselt, või mis?"

"Mõne noogutab.

"Ookean on mängult, aga hoiatus on päriselt."

"Ma peame selle Wailordi üles leidma."

"Kuidas võiks olla Lunar," ütleb Simone mõthikult.

"Kennet vaatab tema poole ja kõverdab huuli.

"Ma ei leia aru saama, miks mul oli aeg pensionile siirduda," ütleb

"Kennet on ühe jutuka nimi," selgitab Simone arvutile lähemale istu-

"Ma olen otsingu Wailordi nimega."

"Arvutiselt on 85 000 vastet. Kennet läheb kööki ja Simone kuuleb, kuidas radio politseisagedusel helitugevus põhja keeratakse. Krõbinad ja lõugad segunevad inimehääletega.

"Kennet kannib leht lehe järel läbi Jaapani päritolu Pokémoni-teen-
materjali. "Wailord is the largest of all identified Pokémon up to now.
It is found swimming in the open sea, eating massive amounts of food at
its enormous mouth."

"Kennet ongi meile avameri," ütleb Kennet, lugedes üle Simone öla.

"Kennet kuulnudki, kuidas isa tagasi tuli.

"Kennet kuulnudki, kuidas Wailord jahib oma saaki, tehes tohutuid hüpp-
mündudes keset kalaparve, ja ujub siis edasi, hulk kalu lõugade
all. See on kohutav, loeb Simone – näha, kuidas Wailord neelab oma
saaki ühe ampuga.

"Kennet otsustab otsingu, piiritledes kuvatavaid lehekülgi ainult rootsi-
keelse, ning jõuab foorumisse, kus leiab järgmise vestluse:

"Kust kohast saab Wailordi?"

"Kennet otsustab Wailordi, on kõige kergem püüda avamerelt mõni Wail-

"Kennet otsustab Wailordi, on kõige kergem püüda avamerelt mõni Wail-

"Kennet otsustab Wailordi, on kõige kergem püüda avamerelt mõni Wail-

"Kennet otsustab Wailordi, on kõige kergem püüda avamerelt mõni Wail-

"Kennet otsustab Wailordi, on kõige kergem püüda avamerelt mõni Wail-

"Kennet otsustab Wailordi, on kõige kergem püüda avamerelt mõni Wail-

"Kennet otsustab Wailordi, on kõige kergem püüda avamerelt mõni Wail-

"Kennet otsustab Wailordi, on kõige kergem püüda avamerelt mõni Wail-

"Kennet otsustab Wailordi, on kõige kergem püüda avamerelt mõni Wail-

"Kennet otsustab Wailordi, on kõige kergem püüda avamerelt mõni Wail-

vend. Ta seisab liikumatult ja vaatab Aidale järele, lehvitab natuke ümber seejärel ümber. Kennet näeb poisi pehmet ja avalat näoilmeid, silm vaatab tugevasti kõõrdi. Kennet jääb ühe laternaposti alla seisma. Poiss läheneb suurte raskete sammudega.

"Tere, Nicke," ütleb Kennet.

Poiss seisatab ja vaatab ehmunult tema poole. Tema kummast nurgast kerkib süljemull.

"Ei tohi," ütleb poiss aeglaselt ja viivitades.

"Minu nimi on Kennet, ma olen politseist. Või õigemini, ma olen nüüd natuke vana ja pensionil, aga see ei muuda midagi, ma olen politseinik."

Poiss naeratab küsivalt.

"On sul püstol ka?"

Kennet raputab pead.

"Ei ole," valetab ta. "Ja politseiautot mul ka ei ole."

Poiss muutub tõsiseks.

"Kas nad võtsid selle ära, kui sa vanaks jäid?"

Kennet noogutab.

"Japp."

"Kas sa tulid siia vargaid püüdma?" küsib Nicke.

"Milliseid vargaid?"

Nicke tirib oma tõmblukku.

"Mõnikord nad võtavad mult asju," ütleb ta jalaga vastu maad helesid.

"Kes seda teevad?"

Nicke vaatab talle kannatamatult otsa:

"Vargad."

"Noh, seda muidugi."

"Minu mütsi, mu kella, ühe ilusa kivi sädeleva triibuga."

"Kas sa kardad kedagi?"

Nicke raputab pead.

"Nii et kõik on siin kandis head?" küsib Kennet pikkamisi.

Poiss lõõtsutab omaette ja vaatab Aidale järele.

"Minu õde otsib kõige vingemat koletist."

Kennet noogutab peaga metroopeatuses oleva ajaleheputka poole.

"Kas sa limpsid tahad?"

Poiss tuleb temaga kaasa ja räägib:

"Ma tootan laupäeviti raamatukogus. Ma riputan inimeste riideid keroobi ja nad saavad numbrid vastu, tuhat erinevat numbrit."

"Kui sa oled tubli," ütleb Kennet ja tellib kaks kokakoolat.

Nicke vaatab rahulolevalt tema poole ja palub lisakõrt. Seejärel joob, tõstab poob ja rõhitseb veel.

"Miks sa mõtlesid sellega, mida sa õe kohta ütlesid?" küsib Kennet ker-

roksid kiirutab laupa.

"Kutt, Aida kutt. Benjamin. Nicke ei ole teda täna näinud. Aga

oli ta nii kuri, väga kuri. Aida nuttis."

"Kas Benjamin oli kuri?"

Nicke vaatab üllatunud Kenneti otsa.

Benjamin ei ole kuri, ta on hea. Aida läheb rõõmsaks ja naerab."

Nicke silmitseb suurt poissi.

"Kas see kuri oli, Nicke? Kes see kuri oli?"

Nicke paistab korraga murelik. Ta vaatab joogipudelit ja otsib midagi.

"Ei tohi asju vastu võtta..."

Nicke seekord, ma luban," ütleb Kennet. "Kes see kuri oli?"

Nicke sügab kurgualust ja pühib vahu suunurkadest.

"... see oli... tal on nii suur suu."

Nicke näitab kätega.

"Muidugi?"

"Ei, on paha."

"Kas Aida pidi tegema, Nicke?"

Nicke ütleb põskede värinal:

"Kui ei leia Benjamin, see pole hea."

"Kuhu ta praegu pidi minema?"

Nicke ütleb, nagu oleks Nicke peaaegu nutma puhkemas, kui ta pead

... ei tohi rääkida võõraste onudega, keda..."

"Nii, Nicke, mina pole mingi tavaline onu," ütleb Kennet, võtab

trikoti ja sellest foto endaga politseivormis.

Nicke silmitseb pilti väga hoolega. Siis ütleb ta tõsiselt:

"Aida läheb praegu Wailordi juurde. Ta kardab, et Wailord on Benja-

minustanud. Wailord teeb suu niimoodi lahti."

Nicke näitab jälle kätega, kui suurelt, ja Kennet püüab jätta täiesti

kuulajet, küsides:

"Kas sa tead, kus Wailord elab?"

"Ei tohi minna avamere juurde, lähedale ka mitte," kostab poiss.

"Kuidas jõuda avamere juurde?"

"Bussiga."

Nicke katsub taskus mingit eset ja sosistab enda ette

"Wailord mängis ükskord minuga, kui ma pidin maksma," ütleb ta naeratada. "Ta tegi ainult nalja. Nad sundisid mind sööma midagi, mida ei tohi süüa."

Kennet ootab. Nicke punastab ja näpib tõmblukku. Tema küüned on mustad.

"Mida sa söid?" küsib Kennet.

Poisi põsed värisevad jälle tugevasti:

"Ma ei tahtnud," vastab ta, ja mõned pisarad voolavad meelejõulist nägu.

Kennet patsutab teda õlale ja ütleb, püüdes hoida häält kindlalt vaiklikuna:

"Paistab, et Wailord on igavene rumal."

"Rumal."

Kennet paneb tähele, et Nickel on taskus mingi asi, mida ta kannab. Ta katsub.

"Tead, mina olen politseinik, ja mina ütlen, et keegi ei tohi rumalusi teha."

"Sa oled liiga vana."

"Aga ma olen tugev."

Nicke paistab rõõmsam.

"Kas ma saan ühe kokakoola veel?"

"Kui sa tahad."

"Jah, palun."

"Mis sul seal taskus on?" küsib Kennet, püüdes näida ükskõikset. Nicke naeratab.

"See on saladus," ütleb ta.

"Või nii," ütleb Kennet ega päri rohkem.

Nicke neelab sööda:

"Sa ei tahagi teada?"

"Sa ei pea mulle rääkima, kui sa ei viitsi, Nicke."

"O-i-o-i," ütleb poiss. "Sa ei oska aimatagi, mis see on."

"Ma ei usu, et see on midagi erilist."

Nicke võtab käe taskust välja.

"Ma ütlen sulle, mis see on."

Ta avab pihu.

"See on minu võlujõud."

Nicke pihus on natuke mulda. Kennet vaatab küsivalt poisi otsa, kes naeratab.

"Ma olen maa-pokémon," ütleb ta rahulolevalt.

"Maa-pokémon," kordab Kennet.

Nicke sulgeb pihu mullaga ja pistab kogu kupatuse jälle taskusse.

"Tead, mis mu võlujõud on?"

Kennet raputab pead ja märkab, et teispool tänavat kõnnib piki tume-õunaga majafassaadi keegi koonilise peaga mees. Paistab, nagu otsiks ta midagi, tal on kepp käes, millega ta maapinda uuristab. Kennetile tuleb meelde, et mees püüab võib-olla keldrikorruse akendest sisse piiluda.

Nicke peaks üle tee minema ja küsima, mis toimub. Kuid Nicke hoiab tema käsivarrel:

"Tead, mis võlujõud mul on?" kordab poiss.

Kennet tõstab vastumeelselt pilgu mehelt üle tänava. Nicke hakkab mehele loetlema:

"Ma võidan kõiki elektri-pokémon'e, tule-pokémon'e, mürgi-pokémon'e, kivi-pokémon'e ja teras-pokémon'e. Nemad minust jagu ei saa. Ma ei ole lihtsalt lihtne. Aga ma ei saa jagu lend-pokémon'idest, rohu-pokémon'idest ja vee-pokémon'idest."

"Kas sa võid?" küsib Kennet hajameelselt, arvates nägevat, kuidas mees akna juures seisatab. Too paistab midagi otsivat, kuid tegelikult kummutab aknale lähemale.

"Kas sa kuulad ka?" küsib Nicke murelikult.

Nicke püüab talle julgustavalt naeratada. Ent kui ta pilgu tagasi akna poole pöörab, on mees kadunud. Kennet kissitab keldrikorruse akna alla, kuid ei näe, kas see on lahti.

"Kas sa tahad vett," selgitab Nicke kurvalt. "Vesi on kõige hullem, ma ei taha juua vett."

Nicke vabastab end ettevaatlikult tema haardest.

"Tead natuke," ütleb ta ja kõnnib mõne sammu keldriakna poole.

"Kas sa kelli on?" küsib Nicke.

"Kelli? Kolmveerand kuus."

"Ma pean minema. Ta läheb vihaseks, kui ma hilinen."

"Läheb vihaseks? Kas su isa läheb vihaseks?"

Nicke naerab.

"Kas ta ei olegi ju isa!"

"Aga ma mõtlen."

"Aga ta läheb vihaseks, ta tuleb asjadele järele."

Nicke vaatab kahtlustavalt Kenneti otsa, langetab siis pilgu ja lausub: "Kas ma saan nüüd sinult raha? Sest kui mul on liiga vähe, siis võin mind karistama."

"Oota natukene," ütleb Kennet, kellele hakkab koitma, millest Nicke räägib. "Kas Wailord tahab sinu kaest raha?"

Nad lahkuvad lehekioskist koos ja Kennet kordab oma küsimust:

"Kas Wailord tahab sinult raha?"

"Sa oled päris segi või? Wailord? Ta neelaks mu alla... aga need need teised, nemad võivad temani ujuda."

Nicke vaatab üle õla. Kennet kordab:

"Kes see sinult raha tahab?"

"Ariadós, ma ütlesin ju," vastab poiss kannatamatult. "Kas sul ei ole Ma võin raha eest midagi teha. Ma võin anda sulle natuke võlujoot."

"Pole vaja," ütleb Kennet ja võtab rahakoti. "Kas kahekümne tükki piisab?"

Nicke naerab rõõmu pärast, paneb rahasedeli taskusse ja pistab aega ütlemata mööda tänavat jooksu.

Kennet seisab hetke paigal, püüdes mõista, mida poiss talle ütleb. Ta ei suuda Nicke räägitust tervikut kokku panna, kuid jargneb poisile. Ümber nurga jõudes näeb ta Nicket valgusfoori taga. Tuleb roheline tuli ja poiss kiirustab üle tee. Ta paistab olevat teinud matukokku neljakandilise väljaku ääres. Kennet läheb tema kaugemale tee, seisatab pangaautomaadi juures ja jääb ootele. Nicke seisatab teinetei tiirutab kannatamatult ümber raamatukogu ees oleva purskkaevu. See on halvasti valgustatud, kuid Kennet näeb siiski, kuidas Nicke kõhust püksitaskus mulda näpitseb.

Korraga tuleb keegi noorem poiss raginal läbi hambaraviliku kõrvale istutatud põõsastiku ja jõuab väljakule. Ta läheneb Nicket ja satab tema ees ja ütleb midagi. Nicke heidab silmapilk pikalt tagasi ja ütlatab raha poisile. Too loeb raha üle ja patsutab seejärel Nicket peale. Siis võtab ta äkitselt Nicke jakikraest kinni, lohistab purskkaevu juurde ja vajutab ta näoli vette. Kennet hakkab sinnapoole jooksmas, kuid peatub ennast paigale jääma. Ta on siin selleks, et leida Benjamini. Ta ei minema peletada poissi, kes on võib-olla Wailord või võib teda Wailordi juurde juhatada. Kennet seisab, hambad kokku pigistatud, lootes mõne sekundeid, enne kui ta peab sekkuma. Nicke jalad tõmblevad ja ta peab ning Kennet näeb teise poisi näol seletamatut rahu, kui ta lõpuks ta

toetub. Nicke istub purskkaevu kõrval maas, kõhib ja kõõksub. Poiss ütleb Nicket viimast korda õlale ja hakkab astuma.

Kennet kiirustab talle järele, läbi põõsaste ja porisest nõlvast alla kuni kuni. Ta jälitab poissi mööda kõrgmajade rajooni kuni ühe välisukse juurde, lootab sammude ja püüab ukse enne kinni, kui see sulgub. Kennet pöördub lüti ja näeb, et põleb seitsmenda korruse nupp. Temagi väljub korrusest, viivitaib, teeseldes, et kohmitseb taskutest midagi otsida, ning tõusab minemas ühe korteri ukse taha ja võtit välja võtmas.

"Küll, kutt," ütleb Kennet.

Tõusab et reageeri ja Kennet laheb tema juurde, asib tal jopest kinni ja tõmbab poisi ringi.

"Lõpetage lahti, vanamees," ütleb poiss talle silma vaadates.

"Kas sa ei tea, et on keelatud inimestelt raha välja pressida?"

Kennet vaatab otse läiklevasse, üllatavalt rahulikku silmapaari.

"Sinu perekonnanimi on Johansson," lausub Kennet, olles heitnud pilgu ühele uksele.

"Küll, kull," naeratab poiss. "Mis sinu nimi on?"

"Kennet Sträng, kriminaalkomissar."

Poiss lihtsalt seisab ja silmitseb teda, ilmutamata mingit hirmu.

"Kui palju raha sa Nicke käest võtsid?"

"Ma ei võta mingit raha. Mõnikord mulle antakse raha, aga ma ei võta, ja kõik on rõõmsad, keegi ei kurvasta."

"Kas sa ei taha raakida su vanematega?"

"Küll, kull."

"Kas sa teen seda?"

"Küll, kull, tee," ütleb poiss naljatledes.

Kennet annab kella ja hetke pärast tuleb paks päikesepruun naine ust

"Küll, kull," lausub Kennet. "Mina olen kriminaalkomissar ja ma kardan, et sa ei ole sattunud sekeldustesse."

"Küll, kull, poeg? Mul ei olegi lapsi," kostab naine.

Kennet näeb, et poiss naeratab endamisi langetatud pai.

"Kas sa tunne seda poissi siin?"

"Küll, kull, ma võiksin te politsei töötõendit näha," lausub paks naine.

"Küll, kull, poiss on..."

"Küll, kull, ole mingit töötõendit," katkestab poiss.

"Küll, kull," valetab Kennet.

"Ta ei ole mingi politseinik," naeratab poiss ja võtab välja oma koti. "Siin on mu kuukaart, ma olen ka rohkem politseinik kui Kennet haarab tal rahakoti käest.

"Anna tagasi!"

"Ma õige vaatan korra," vastab Kennet.

"See mees ütles, et ta tahab mu nokutillile musi teha," ütleb poiss.

"Ma helistan politseisse," sõnab naine hirmunud häälel.

Kennet vajutab liftinuppu. Naine vaatab ringi, sööstab ette ja hakkab trepikoja teiste uste peale prõmmima.

"Ta andis mulle raha," ütleb poiss naisele. "Aga ma ei tahtnud kaasa minna."

Lifti ukSED lähevad lahti. Keegi naabritest paotab ketistatud kassust.

"Katsu sa Nicket veel edaspidi puutuda," lausub Kennet vaikselt.

"Ta on minu oma!" vastab poiss.

Naine hüüab politseid. Kennet jõuab lifti minna, vajutab kolme nupule ja näeb, kuidas ukSED kinni lähevad. Higi nõrgub mööda treppi alla. Ta mõistab, et poiss pidi märkama jälitamist juba purskkaevu juures ning et ta oli teda vaid ninapidi vedanud, suvalisse trepikotta ja suvalise ukse taha. Lift liigub aeglaselt allapoole, tuli vilgub, allpool kõmisevad terastrossid. Kennet vaatab poisi rahakotti: peaaegu tühja krooni, videoteegi boonускаart, bussi kuukaart ja sinist värvi kooli visiidikaart tekstiga: Avameri, Louddsvägen 18.

Ühnapileva pärastlõuna, kolmeteistkümmes detsember, luutsinapäev

Ühnapileva katusele on monteeritud hiiglasuur rõõmsa suuga viimane kivi. Kes ühe käega kallab iseendale ketšupit peale ja teise käega näib pöialt. Erik tellib hamburgeritaldriku friikartulitega, istub tühja diivli kitsukese baarileti ääres ja vaatab labi uduse aknaruudu kaudu väljalt tänavat asub lukussepatöökoda. Nende aken on jõuluks kaunistatud põlvepikkuste päkapikkudega, kes seisavad erinevate kassade, kettide, lukusüdamike ja võtmete juures.

Erik kallab mineraalveepurgi, võtab lonksu ja helistab siis koju. Ta kuulab oma vastajas omaenda haält, mis soovitab jätta teade. Ta lõpetab kõne ja helistab selle asemel Simone mobilile. Naine ei vasta ja Erik helistab kõneposti piiksastust:

"Simone... Ma tahtsin ainult ütelda, et sa peaksid politsei kaitse alla, sest Josef Ek tundub minu peale väga vihane olevat... Seda ei ole lihtne taluda."

Erik annab ennast valusasti tunda, kui ta võtab ampsu hammasvõlvi. Vastmus laskub ta peale. Ta võtab tugevalt frititud kartuli plastpaketi ja mõtleb Joona näole, kui too oli lugenud Josefi kirja Evelynile, kes oleks temperatuur järsult langenud. Helehallid silmad muutuvad tumedaks, nende vaade vahedapilguliseks.

Erik helistab nelj tundi tagasi ja rääkis, et nad olid lasknud Josefil jälle tulla. Ta oli end keldris peitnud, kuid pääsenud. Miski ei viidanud, et Benjamin oleks seal viibinud. Vastupidi – esialgse DNA-testi tulemusel oli Josef viibinud ruumis kogu aeg üksi.

Erik püüab meenutada Evelyni nägu ja täpseid sõnu, mida ta lausus, kui ta ütles, et Josef oli läinud tagasi ridamajja. Erik ei usu, et üheksa kuud tagasi salajasest peidikust keldris oleks olnud tahtlik – küllap

oli ta selle lihtsalt unustanud. Alles taibates, et Josef oli tagasi pöördunud ja end ridamajja peitnud, meenus talle salajane tuba.

Josef Ek tahab mulle halba, mõtleb Erik. Ta on armukade ja ei taha mind, ta on endale pähe võtnud, et minul ja Evelynil on intimita. Ta on otsustanud mulle kätte maksta. Aga ta ei tea, kus ma elan. Ta nõuab ta, et Evelyn talle seda räägiks. Sa pead mulle näitama, kuidas kirjutab Josef.

"Ta ei tea, kus ma elan," sosistab Erik. "Kui Josef ei tea, kus ma elan, pole see tema, kes meie korterisse sisse tungis ja Benjaminini ära vedas."

Erik sööb veel hamburgerit, pühib käsi salvräti sisse ja teeb talle Simonet kätte saada. Naine peab teada saama, et Benjaminini on võtnud Josef Ek. Kergendus uhkab üle tema, ehkki ta peab nüüd jälle algama, kõik algusest peale läbi mõtlema. Erik võtab paberi, kirjutas lehe "Aida", kuid mõtleb ümber ja kägrutab paberilehe kokku, ta peab mäletama rohkem, ütleb ta endamisi – naine pidi nägema teemat.

Simonet kuulas üle Joona Linna, aga naisele rohkem üksik meenunud. Nad olid liiga keskendunud Josef Ekile, kokkusattumuse poiss vahetult enne Benjaminini röövimist haiglast põgenes. Hetkel tundub see peaaegu pentsikuna. Asi ei klapi mitte kuidagi, seda on ta aeg öelnud. Esimene sissetung nende korterisse leidis ju aset enne põgenemist. Poiss on sarimõrvar, talle on hakanud tapmine meeldima. Kedagi niisama minema lohistada ei klapi kokku Josefi käitumise riga. Ainus, keda ta elusast peast röövida tahaks, on Evelyn, teades tema kinnismõtteks, tema elu liikumapanevaks jõuks.

Telefon heliseb, Erik paneb hamburgeri käest, pühib käed uude taks ja võtab ekraanile vaatamata toru.

"Jah, Erik Maria Bark kuuldel."

Torust kostab raginat ja tuhmi kuminat.

"Halloo?" ütleb Erik kõrgendatud toonil.

Korraga kostub nõrk hääl:

"Isa?"

Kuuldub särinat, nagu siis, kui fritüürikorv puutub kokku taldrikuga.

"Benjamin?"

Praepannil pööratakse burgerit, telefonis kostab raginat.

"Oota, ma ei kuule."

Enk tügib müksates mööda äsja saabunud küllastajatest ja laheb parkimisele keerleb kollases tänavavalgusevihus.

"Muu!"

"Kas sa kuuled mind?" küsib Benjamin väga lähedalt.

"Kas sa oled? Utle, kus sa oled!"

"Ma ei tea, isa, ma ei saa millestki aru, ma lamen mingis autos, mis liikub sõidab ja sõidab..."

"Kas sa oled minema viis?"

"Ma arvan siin, ma ei näinud midagi, mul on janu..."

"Kas sa vigastatud?"

"Ei," nutab poiss.

"Ma olen siin, Benjamin."

"Kas sa kuuled?"

"Ma tundub väike ja hirmunud."

"Ma tahan su üles," lubab Erik. "Kas sa tead, kuhu te sõidate?"

"Ma kuulsin mingit häält, nagu läbi paksu riide, täpselt siis, kui ma..."

"Mis see oligi? Midagi mingist... majast, ma arvan..."

"Ma kuulsin rohkem! Mis mõttes maja?"

"Kas sa näha... tondiloss?"

"Kas sa kuuled?"

"Ma ei taha jääda seisma, isa, auto jäi seisma, ma kuulen samme," ütleb Erik hirmunud haalega "Ma ei saa rohkem raakida."

"Ma kuulen sonkivaid hääli, siis pröksatus ja Benjamin äkiline..."

"Ma kuulan on läbitungiv ja südantlõhestav, ta tundub kohutavalt..."

"Kas sa kuuled, ma ei taha, palun, ma luban, et..."

"Ma kuulen vaikus, kõne katkeb."

"Ma kuulan tiputka-esise parkimisplatsi kohal keerleb kuivi lumehelbeid."

"Ma kuulan telefoni, kuid ei tihka seda kasutada, ei taha riskida, et..."

"Ma kuulan Benjaminini uut võimalikku kõnet. Ta ootab auto juures, et..."

"Ma kuulan Benjamin helistab uuesti. Püüab kõne üksikasju meenutada, et..."

"Ma kuulan kogu aeg järje. Benjamin hirmu kajab kiirete sõostudena..."

"Ma kuulan, et peab äsjasest kõnest Simonele rääkima."

"Ma kuulan punastest tagatuledest moodustuv lint vingerdab põhja..."

"Ma kuulan jaguneb ussikeelena kaheks, paremale ülikooli ja kaheksa..."

"Ma kuulan euromaantee poole ja vasemale Karolinska haigla ja nel..."

"Ma kuulan maantee poole. Tuhanded autod aeglaselt voolavas tipptunni..."

lülkluses. Erik teab, et jättis oma kindad ja mütsi vorstiputkasse laageritaldriku kõrvale, kuid ei jaksa sellest mõelda.

Autosse istudes värisevad ta käed nõnda, et ta ei suuda võtta lukku pista. Ta peab kasutama selleks mõlemat kätt. Sõidurada on tema ees halli ja lõrtsilumest märjana, kui ta pärast pimedusse teemist vasakule Valhallavägenile pöörab.

Erik pargib Döblensgatanile, läheb pika sammuga Luntmakarile, tunneb välisuksest sisenedes ja trepist üles rühkides veidi hirmust. Ta helistab ukse taga, ootab, kuuleb samme ja siis väike hirmust, kui ukse silma metallkaas kõrvale lükatakse. Ta kuuleb ust seest lahti keeratavat. Hetke pärast avab Erik ukse ja läheb läbi hämaruse. Simone on tahapoole tõmbunud ja seisab eemal koridoris, käed rindel. Tal on teksad jalas, kootud kampsun seljas ja näeb väga otsustavat.

"Sa ei vasta telefonile," ütleb Erik.

"Ma nägin jah, et sa oled helistanud," kostab Simone hõltsendades. "Oli midagi tähtsat?"

"Jah."

Simone nägu lõhestab kogu see hirm ja äng, mida ta nii hoolikalt jata püüdis. Ta tõstab käe suu ette ja põrnitseb Erikule otsa.

"Benjamin helistas mulle pool tundi tagasi."

"Püha jumal..."

Simone astub lähemale.

"Kus ta on?" küsib ta kõrgendatud toonil.

"Ma ei tea, ta ei teadnud ise ka, ta ei teadnud midagi..."

"Mis ta siis ütles?"

"Et lamab mingis autos."

"Kas ta oli vigastatud?"

"Ma ei usu."

"Aga mida..."

"Oota," katkestab Erik. "Ma pean telefoni kasutama, võib-olla on tub jälile saada, kust kohast kõne võeti."

"Kellele sa helistad?"

"Politseile," vastab Erik. "Mul on üks kontakt, kes..."

"Ma räägin isaga – laheb kuremini," katkestab Simone.

Naine võtab telefoni ja Erik istub pimedas madalale esikupel tundes, kuidas nägu kuumab.

"Kas sa magasid?" küsib Simone. "Isa, ma pean... Erik on siin tead kis Benjaminiga, sa pead ühele kõnele jälile saama. Ma ei tea, ma mitte... Sa pead tema endaga rääkima."

Erik tõuseb ja vehib tõrjuvalt kätega, kui Simone talle läheneb, kuuld tantsu telefoni ja tõstab kõrva äärde.

"Kõnni, mis juhtus, Erik," ütleb Kennet.

"Ma ütlesin politseiga rääkida, aga Simone ütles, et sina saad kiiremini teada, kas see on tõsi."

"Tal võib õigus olla."

Benjamin helistas mulle pool tundi tagasi, ta ei teadnud mitte tki, et seda, kus ta asub, ega kes ta röövijad on, ta oskas tegelikult h mõelda, et lamab kusagil autos... ja sel ajal kui me rääkisime, jäi Simone, Benjamin ütles, et kuuleb samme ja siis ta hüüdis midagi ja t kõik vart."

Erik kuuleb Simone summutatud nuttu.

"Kui helistas oma telefonilt?" küsib Kennet.

"Jah."

"Ma ei ole näinud seda enne kogu aeg väljas... ma püüdsin seda positsioneerida otsele – tead küll, telefonid saadavad signaale lähimasse baasjaama, mis, kui neid parajasti ei kasutata."

Erik kuulab vaikides Kenneti kiiret selgitust, kuidas telekommunikatsiooniparagrahvide 17 kuni 25 kohaselt peavad mobiilioperaatorid aitama, kui minimaalne karistusaeg uuritava kuriteo eest on rohkemalt kaks aastat.

"Kas nad võivad teada saada?" küsib Erik.

"Jah, nad võivad sõltuvalt jaamadest ja mastidest kõikuda, aga kui natuke on, siis saame varsti positsioneeringu kuni sajameetrise täpsusega."

"Kas sa usud, asjaga on väga kure."

Erik lopetab kõne, jääb seisma, telefon käes, ja annab selle siis Simo

"Kas sa põsega teinud oled?" küsib ta.

"Jah? Ah see, ei midagi," vastab naine.

"Kas sa tead, kas nad teinud teineteisele otsa, mõlemad väsinud ja jõuetud."

"Kas nad sisse tulla, Erik?" küsib Simone.

Erik noogutab, seisab hetke, võtab siis kingad jalast ja astub sisse, et Benjamin toas arvuti käib, ja kõnnib sinnapoole.

"Kas sa tead midagi?"

Simone seisatab toa ukse.

"Moned meilid, mida Benjamin on Aidaga vahetanud," kostab Erik.
"Paistab, et neid on kindagi ähvardatud."

"Kes seda teinud on?"

"Me ei tea veel. Isa tegeleb sellega."

Erik istub arvuti taha.

"Benjamin on elus," ütleb ta vaikselt ja vaatab naisele pikalt.

"Jah."

"Paistab, et Josef Ek ei ole asjasse segatud."

"Sa ütlesid seda telefonivastajas, ja et ta ei tea, kus me elame. A
helistas siia, või kuidas, ja siis ta võib ka väga hästi..."

"See on teine asi," katkestab Erik.

"On või?"

"Haigla keskjaam ühendas ta kõne siia," selgitab mees. "Ma olen
nud neil seda teha, kui asi on tähtis. Tal ei ole ei meie telefoni
ega aadressi."

"Aga keegi ometi röövis Benjamini, toppis ta kuhugi autosse.
Simone jääb vait.

Erik loeb Aida saadetud meili, kus tüdruk kurdab, et Benjamin
valede majas, ning avab seejärel manusena lisatud pildi: see on ka
kameravälguga tehtud värvifoto kollakasrohelisest metsistunud
maast, mis paistab madala heki suunas pisut kaldu. Kuivanud heki
aimata pruuni puidust tara tagumist külge. Helendava valgussõnn
paistab roheline plastist lehekorv ja midagi kartulimaa taolist.

Erik silmitseb tähelepanelikult pilti, püüdes aru saada, mida sin
tatakse – kas kusagil on mõni siil või mutt, keda ta kohe ei mä
püüab näha pimedusse, väljapoole kaameravälgu raadiust – kas
olla mõni inimene, kellegi nägu, kuid ei leia midagi.

"Mis veider foto," sosistab Simone.

"Aida pani võib-olla kogemata vale foto manusesse," ütleb Erik.

"See seletaks, miks Benjamin kirja prügikasti saatis."

"Me peame Aidaga rääkima nii sellest..."

"Koagulant!" haliseb Simone äkitselt.

"Ma tean..."

"Kas sa sustisid talle teisipäeval koagulantpreparaati?"

Enne kui Erik vastata jõuab, lahkub Simone toast ja läheb
kaudu kööki, Erik tema kannul. Kui mees talle järele jõuab, serva
akna all ja nuuskab majapidamispaberisse nina. Erik sirutab käe, et
silitada, aga Simone tõmbub eemale. Erik teab täpselt, nullal

saad anti sa. Koagulantpreparaadiga, mis aitab tema verel h
e. Eesnõelike ajuveerjooksude vastu, takistab tal verest tuljaks
tõust – mis võiks juhtuda kas või ainult mõne kiire liigutuse taga-

Alustanud teisipäeva hommikul, kumme minutit üheksa läbi tegin
nati. Ta pidi siis uisutama minema, aga sõitis hoopis Aidaga Tens-

enne noogutab ja loeb päevi, nagu tõmblemas:

"Ma on pühapäev. Ta peaks homme või ülehomme uue süsti saama,"
bata

"Mõned päevad veel tõsist ohtu ei ole," lausub Erik rahustavalt.

vaatab naist, tema väsinud nägu, kauneid näojooni, tedretähti.
Erik teab teksaseid, kollaste aluspükste serva õmbluse kohal. Erik
soo pööda, lihtsalt jääda, ta tahaks, et nad magaksid koos. Tegelikult
on ta pa armatseda, aga teab, et selle jaoks on veel liiga vara, liig
et tütutada, liig vara, et juba igatseda.

"Saa lähem," pomiseb ta.

ne noogutab.

vaatavad teineteist.

elista, kui Kennet saab kõne positsioneeritud."

"Kui sa lähed?" küsib Simone.

"pean tööd tegema."

"sa magad kontoris?"

"on isna praktiline."

"võid siin magada," ütleb naine.

on üllatunud ega teagi enam, mida ütelda. Aga sellest põgusast
hetkest piisab, et Simone tema reaktsiooni ekslikult kõhkluseks

"et olnud mõeldud kutsena," ütleb naine kiiresti. "Ära saa valesti

"n soovitus sullegi," kostab Erik.

"sa kolisid vahepeal Daniella juurde?"

ta

"olen juba lahku läinud," lausub naine kõrgendatud häälel. "Nii
pea mulle valetama."

ta

"mõttes? Mis mõttes okei siis?"

"ma kolisin Daniella juurde," valetab mees.

"I lüva," sosistab naine.

"Just."

"Ma ei kavatse küsida, kas ta on noor ja ilus ja..."

"On küll," katkestab Erik.

Ta läheb esikusse, paneb kingad jalga, lahkub korterist ja paneb kinni. Ta ootab, kuni naine on ukse lukku keeranud ja turvakoodi tõmmanud ning läheb siis trepist alla.

Ühepäevane hommik, neljateistkümmnes detsember

Simone arkab telefonihelina peale. Kardinad on eest ära tõmmatud ja valgustustuba täidab talvine päikesevalgus. Ta jõuab mõelda, et võib-olla helistab Erik, ja talle tuleb nutt peale, kui ta taipab, et mees ei helista. Tuleb sel hommikul Daniella kõrval, ja et tema, Simone, on nüüd-est üksik.

Simone võtab voodikapilt telefoni ja vastab:

"Simone, Ylva siin. Ma olen püüdnud sind mitu päeva kätte saada."

"Kas sa tundub väga stressis. Kell on juba kümme."

"Ma ei ole olnud muud tegemist," lausub Simone jäigalt.

"Kas sa pole üles leitud?"

"Ma ei tea," kostab Simone.

"Kas sa ei kuule, kuidas nad räägivad? Akna taga libiseb mööda varje ja Simone märkab,

et nad räägivad katuselt kukub maha värvitükke – kärtskollastes töö-

riidest. Nad kraabivad puhtaks kooruva värviga metalltahvleid.

"Kas sa ei kuule," ütleb Ylva. "Ma ei sega sind rohkem."

"Kas sa ei kuule?"

"Kas sa ei kuule, kuidas tuleb homme tagasi, miski asi ei taha klappida ja ma ei

saan mõelda, kui Norén siin paugutama hakkab."

"Kas sa ei kuule?"

"Kas sa ei kuule, kuidas kuuldavale häämitsuse, mida on võimatu tõlgendada."

"Kas sa ei kuule, kuidas tuleb homme mingi kummihaamriga ja väitis, et teeb moodsat kunsti,"

Ylva väsinud häälel. "Ta ütleb, et ta tegi akvarellitehnikaga lõpu

le vanadele kunstis täitmata tühi-kuud."

"Kas sa ei kuule, et ta võib ta kusagil mujal teha."

"Kas sa ei kuule, kuidas Peter Dahli tehtud vaagna."

"Kas sa ei kuule, et ta poleks helistasid?"

"Jah, nad käisid siin, aga Norén patras ainult oma kunstnikuvõrgust. Nad kaskisid tal eemale hoida, nii et nüüd seisab ta õues ja mutab seal."

Simone tõuseb ja silmitseb end garderoobi suitsukarva peeglit, näeb kõhn ja väsinud välja. Tundub, nagu oleks tema nägu lööde ja kesteks kildudeks ja seejärel taas kokku pandud.

"Ja Shulman?" pärib Simone. "Kuidas tema saaliga läheb?"

Ylva hää kostub innukalt.

"Ta ütleb, et peab sinuga rääkima."

"Ma helistan talle."

"Mingi valguse asi, mida ta tahab sulle näidata."

Ta lisab summutatud häälel:

"Mul pole ju aimugi, kuidas sul praegu Erikuga on, aga..."

"Me läksime lahku," lausub Simone lühidalt.

"Sest ma arvan tõesti, et..."

Ylva jaab vakka.

"Mida sa arvad?" küsib Simone kannatlikult.

"Ma arvan, et Shulman on sinusse armunud."

Simone kohtab peeglis enese pilku ja tunneb, kuidas kõhtu lööb raga piste.

"Ma pean ikka sinna tulema," ütleb ta.

"Kas sa saad?"

"Võtan ainult enne ühe kõne."

Simone paneb toru hargile ja jääb siis viivuks voodiveerele. Benjamin on elus, see on kõige tähtsam. Ta on elus, ehkki tema elamisest on möödas mutu päeva. See on väga hea märk, see tähendab, et inimene, kes ta ära viis, ei ole esmajoones huvitatud tema tapmisest. On teised kavatsused ja nõuab varsti ehk lunaraha. Simone mõtleb läbi oma varandusliku seisukorra. Mis õigupoolest üldse temale? Kooperatiivkorter, auto, natuke kunsti. Muidugi ka galeri. Ta võib laenata. Kõik saab korda. Rikas ta pole, aga tema isa võib suvilas korteri maha müüa. Nad peavad kolima kokku kuhugi ümberkõrgele kuhu iganes, kõik läheb hästi, kui ta ainult saab Benjaminiga tagasi. ainult saab oma poisu tagasi.

Simone helistab isale, kuid ei saa mingit vastust. Ta jätab korteri lühikese teate, et läheb galeriisse, käib seejärel duši all, peseb hoolikalt vahetab riided ja lahkub korterist, jättes tuled põlema.

Õhk on külm ja tuuline, mõned minuskraadid. Detsembrikuine öö ja ulamatus on tulvil tummust, unisust, surnuaiameeleolu. Benmal on koer, kaelarihm mööda veeloike lohisemas.

Ylva galeriisse jõudes kohtab ta labi klaasukse Ylva pilku. Norén on seal, kuid seina kõrval põrandal lebab Napoleoni kübaraks kokku tõud apaleht. Shulmani maalitud piltide seeria poolt kumab roheline. Simone läheb sisse ja Ylva kiirustab teda kaisutama. Simone ütleb, et Ylva on unustanud juukseid tavapäraselt mustaks toonida – tal juuksvas seitis võib aimata väljakasvanud halli. Ent nägu on tal ikkoonalikult meigitud, suu turnepunane nagu alati. Seljas on tal halli kookostüüm, jalas mustavalgetriibulised sukkpüksid ja rohmakad mustad kingad.

"Kui kenaks sinu kõik on läinud," ütleb Simone ringi vaadates. "Sa oled huti töö ära teinud."

"Jah," sosistab Ylva.

Simone läheb maalide juurde.

"Ma pole neid niimoodi näinudki, nagu nad mõeldud on," ütleb ta. "olen neid ainult üksikshaaval näinud."

Simone ütleb veel sammukese lähemale:

"Näe, nagu voolaksid nad külje peale laiali."

Simone läheb järgmisse saali, kus puidust raamidil seisavad kiviplökid ja koopamaalingutega.

"Tahab siia õlilampe saada," poetas Ylva. "Ma ütlesin, et see pole kallis, nimesed tahavad ikka näha, mida ostavad." Simone ütleb, et seda nad küll ei taha."

Ylva naerab.

"Kas Shulman saab oma tahtmise?"

Simone ütleb Simone "Ta saab oma tahtmise."

"Kas ta saab talle ise öelda?"

"Jah," kostab Simone.

"Kas ta saab praegu kontoris?"

"Jah."

"Kas ta saab öelda, et tal on vaja mõned kõned võtta?"

Simone vaatab vilksamisi kontõri poole ja Ylva kõhatab tähendusrik-

"Kas ta saab öelda, et ta ostab ühe emevõileiva..."

"Jah."

"Kas ta saab öelda, et ta on langetatud pilgul."

"Lase käia," sõnab Simone.

Simone on nii kurb ja murelik, et peab veel paigale jääma, et tunda pisaraid, mis mööda palgeid voolama on hakanud, enne kui koputab ja uksest sisse läheb. Shulman istub kirjutuslaua taga toolil ja imeb hariliku pliatsi otsa.

"Kuidas sul on?" küsib ta.

"Pole kiita," kostab Simone.

"Ma saan aru."

Saabub vaikus. Simone laseb pea norgu. Teda taidab ohutunde oleks teda hõõveldatud kuni kõige haprama materjalini. Haudatavad, kui ta pahvatab:

"Benjamin on elus! Me ei tea, kus ta on või kes ta ära röövib," elab."

"See on hea uudis," lausub Shulman hillitsetult.

"Raisk," sosistab Simone ringi pöörates värisevi käsi näolt pühkides.

Shulman puudutab õrnalt ta juukseid. Simone tõmbub eemale, marta, miks. Tegelikult tahab ta, et mees jätkaks. Shulmani käsi vaagnad vaatavad teineteisele otsa. Mehel on seljas must pehmest riidest kond, üle pintsakukrae paistmas kapuuts.

"Sul on *ninja*-kostüüm seljas," ütleb Simone suud tahtmatult tõmmates.

"Sõnal 'shinobi', mida tegelikult *ninja* puhul tarvitatakse, on tähendust," ütleb mees. "See tähendab 'varjunu', kuid ka 'see, kelle vastu'."

"Peab vastu?"

"See on ehk kõige keerulisem kunst üldse."

"Üksinda pole see võimalik, igatahes mitte minul."

"Keegi pole üksi."

"Ma ei suuda," sosistab Simone. "Ma lähen katki, ma pean seltsilemise järele jätma, ma ei saa kuhugi põgeneda. Ma käin ja murdan, kui ainult midagi juhtuks, ma võiksin endale ise vastu pead virutada sinuga voodisse hüpata ainult selleks, et sellest paanikast lahti saada. Ta vakatab järsult.

"Seda et," püüab ta öelda. "See kõlas täiesti... Ma palun vahetada Sim."

"Mille sa siis valid? Hüppad minuga voodisse või virutad endale pead?" küsib mees naeratades.

"Mulle kumbagi," kiirustab Simone vastama.

"Tuleb ise, kuidas see kõlab, ja tõttab end parandama:

"Et ei mõelnud, ma tahaksin meeleldi..."

"Tuleb jalle vaat ja tunneb, kuidas süda rinnus taob.

"Tuleb aus?" küsib mees.

"Simone kohtab tema pilku.

"Ma pole praegu mina ise. Sellepärast ma käitungi nii," lausub ta liht-

"Ma tunnen ennast kohutavalt lollina, et sa teaksid."

"Tuleb pilgu, tundes, kuidas nägu hõõguma lööb, ja kõhatab siis pulstaks:

"Ma pean..."

"Tuleb," ütleb mees ja võtab kotist läbipaistva purgi.

"Tuleb" ronib ringi miski, mis sarnaneb paksude tumedate liblikatõltsena tunduva klaasi tagant kostub kliksatus.

"Tuleb näidata sulle midagi fantastilist."

"Tuleb" purki tema näo ees. Simone silmitseb pruune kehi, tiibade, mis on mööda klaasi laiali mäkerdatud, nukkude jäänuseid ja liblikad peksavad oma küünisetaoliste jalgadega vastu purki, kontidega palavikuliselt mööda kaaslaste tiibu ja tundlaid.

"Tuleb" alati, et nad on ilusad, kui ma väike olin," ütleb Simone. "Tuleb" oli enne, kui ma neid tegelikult nägin."

"Tuleb" pole ilusad, nad on jõhkrad," naerab Shulman ja muutub siis

"Ma usun, et see tuleb muundumisest."

"Tuleb" puudutab purki ja riivab mehe käsi, mis seda hoiavad.

"Tuleb" pöörus tuleb muundumisest?"

"Tuleb" vastab too.

"Tuleb" silmitsevad teineteist ega ole enam keskendunud jutuajamisele. "Tuleb" muudavad meid," ütleb Simone aeglaselt.

"Tuleb" siltab ta käsi.

"Tuleb" peabki olema."

"Tuleb" ei taha jõhkraks muutuda," sosistab Simone.

"Tuleb" vaatavad teineteisele väga lähedal. Shulman asetab purgi ettevaat-

"Tuleb"

"Tuleb" lausub ta ette kummardudes ja suudleb teda väga põgusalt

"Tuleb" tunneb, et läheb jalust nõrgaks, tema põlved värisevad. Mehe keha, tema keha soojus. Pehmest kuuest tõusev lõhn, une ja voodi-

note, peente tunde hõng. Tundub, nagu oleks Simone unustanud
tuse sulniduse, kui mehe käsi liigub üle ta palge kaela taha. Me
vaatab naist naeruste silmadega. Simone ei mõtle enam galeriis
pista. Ta teab, et see võib olla üksnes viis, kuidas pääseda lühike
mapilguks rinda pitsitavast ängistusest, kuid olgu pealegi, ütleb
Ta tahab ainult, et see kestaks natukene veel, ta tahab hetkeks
kõik kohutava. Mehe huuled lähenevad tema omadele ja seekord
ta suudlusele. Hingamine kiireneb, Simone hingab kiiresti läbi mehe
neb mehe käsi oma seljal, nimmel, puusadel. Tunded tulvavad
ta niuded põlevad äkilisest pimedast igatsusest meest vastu võtta
kohkub tõmbe jõulisusest ja taganeb, lootes, et mees ei märka, kuu
tud ta on. Simone tõmbab käega üle suu ja kõhatab, mispeale
sale pöördub, püüdes kiiruga oma riideid kohendada.

"Keegi võib tulla," üritab Simone öelda.

"Mis me teeme?" küsib Shulman, ja Simone kuuleb värinat

Simone jätab vastuse võlgu, astub sammukese mehe poole ja
teda taas. Tal pole enam ühtki mõtet, ta kompab riiete all mehe
tunneb tema käsi oma kehal. Mees silitab ta alaselga, tema kätt
vad Simone riiete alla, liiguvad alla püksikute juurde, ja tundes, k
ta on, mees oigab ja pressib oma jäiga peenise vastu tema hälbet
Simone mõtleb, et mees tahab, et nad oleksid teineteisega siinsam
tes vastu seina, kirjutuslaua najal, põrandal, nagu mullelgi muul
enam tähtsust, peaasi on paanikat mõni minut eemal hoida. Süda
kiiresti, jalad värisevad. Simone tõmbab mehe vastu seina, ja kui
jalgu laiali tõukab, et temasse tungida, sosistab Simone talle ann
teeks seda, et ta kiirustaks. Samal hetkel kõlab uksekella tirin. Kee
galernisse. Parkettpõrand nagiseb ja nad lasevad teineteisest lahti

"Sõidame minu juurde," sosistab mees.

Simone noogutab ja tunneb, et ta palged punetavad. Mees
käega üle huulte ja lahkub kontorist. Simone viivitab, ootab veel
toetub kirjutuslauale, ta väriseb kogu kehast. Ta silub riideid, j
galernisse astub, seisab Shulman juba välisuksel

"Toredat lõunapausi," ütleb Ylva.

Simone kahetseb oma sammu, istudes vaikides koos mehega M
grändi sõitvas taksos. Ma helistan ja räägin isaga, mõtleb ta, ja siis
et ma pean minema. Paljas mõte sellest, millega ta hetkel tegeleb
teda süütundest, paanikast ja erutusest iiveldama.

Uks kitsukesest trepist üles läinud, seisatavad nad kuuendal korru-
tal. Mees üst lukust lahti keerab, otsib Simone kottidest

"Ma pean ainult isale helistama," lausub ta põiklevalt.

See ei vasta, läheb vaid tema ees uksest sisse terrakotakarva esikusse
kõrge sügavhäämarusse.

Simone jääb seisma, mantel seljas, vaadates hämaras esikus ringi. Seinu
elutõu esilevõtted ja lae all niisid jookseb riitul linnutopistega. Shul-
man tapasi enne, kui ta jõuab Kenneti numbri valida.

Simone," sosistab mees. "Kas sa ei tahaks sisse tulla?"

Simone raputab pead.

"Ainult natukeseks?" palub mees.

"Jah."

Simone jatab mantli selga, järgnedes mehele elutuppa.

"Kas sa ei ole täiskasvanud, me teeme, mida tahame," ütleb mees ja kal-
mulegi klaasi konjakit.

Alkoholid kokku ja joovad.

"Kas sa ei ole hea," sõnab Simone tasa.

Simone võtab tervikuna enda alla aken. Simone läheb ja heidab
üle Södermalmi vasksete katuste ja hambapastatuubi-kujulise val-
guse tumeda tagaseina.

Simone tuleb tema juurde, astub tema selja taha ja paneb käed tema

"Kas saad aru, et ma olen sinu järelle hull?" sosistab mees. "Olnud
siin hetkest peale."

"Ma ei tea, ma lihtsalt ei tea... ma ei tea isegi, mis ma teen," ütleb Simone
lihtsalt.

"Kas sa peaksid seda teadma," küsib Shulman naeratades ja hakkab
simonist poole sikutama.

Simone järgneb talle, nagu oleks seda kogu aeg teadnud. Ta on olnud
siin, et läheb Shulmaniga koos magamistuppa. Ta on seda kogu aeg
teadnud ja teda on tagasi hoidnud ainult see, et ta ei taha olla nagu ema
kõrge vasktõbi, kes vassib telefonikõnede ja sõnumitega. Ta on alati
teadnud, et ei ole reetur, et tal on truudusetuse-vastane tõke, aga praegu
on ta endas reeturlikkuse kukekestki. Shulmani magamistuba on
alati olnud kaetud millegagi, mis näeb välja nagu sügavsinine siid-
sina materjal, mis pikkade drapeeringutena ka akende ees ripub.

Lühikesed viltused kesktalvised valguskiired tungivad kambalavahelt sisse justnagu nõrgemat sorti pimedus.

Värisevi käsi nõobib Simone mantli lahti ja viskab põrandale. Man võtab end alasti ja Simone näeb, kuidas musklid ta õlgu puuduvad, kuidas kogu mehe keha on kaetud tumedate karvadega. Paksenemine, mis algalt lokiis karvade riba läheb niuetest üles nabani.

Mees vaatab teda rahulikult oma tumedate, leebete silmadega. Ta hakkab riideid seljast võtma, kuid mehe tähelepanu keskpunkti haarab teda hoobilt kohutav, peadpööriv üksildustunne. Mees tõuseb seda ja langetab pilgu, tuleb lähemale, kummardub ja põlvitab. Simone näeb, kuidas mehe juuksed õlgadele langevad. Mees tõuseb näpuga Simone nabast kuni puusanukini. Simone püüab naerata, kuid see ei taha hästi õnnestuda.

Mees vajutab ta pehmelt voodiäärele ja hakkab tal puksikonnat tõmbama, Simone tõstab peput, hoiab jalgu koos ja tunneb, kuidas need alla libisevad ja korra ühe jala külge kinni jäävad. Ta naakidub poole, paneb silmad kinni, laseb mehel oma reied laiati tõugata. Ta soojade suudlusi kõhul, puusanukil ja niuetel. Ta hingeldab ja tõmbab mehega läbi mehe paksude pikkade juuste. Ta tahab, et Shulman sisene tuleks, igatseb nii väga, et tema sisemuses kohiseb. Keha peal duuse väli ujub läbi vere, hõõguvad vood tõmbavad imedes ja kogu läbi niute tema üla poole. Mees heidab tema peale, Simone hõõrub laiati ja kuuleb end meest vastu võttes ohkavat. Mees sosistab, kuid mida ta ei kuule. Simone tõmbab teda enda poole, ja kui ta tunneb mehe raskust enda peale vajuvat, tundub talle, nagu laskuks ta soojasse sevasse unustuse vette.

Ühe päeva pärastlõuna, neljateistkümmes detsember

- Õhtusõit on jäiselt külm ning taevas kõrge ja sinine. Inimesed liiguvad ringi enesesulgunud ilmel. Väsinud lapsed on teel koolist Kennet seisatab nurga peal Seven-Eleveni poekese ees. Nad reklaamivad safraniisaia ja kohvi eripakkumist. Ta läheb sisse ja asub sappa, kui kuulub. Kennet näeb ekraanilt, et see on Simone, vajutab rohelise nupule ja vastab:
- "Sa kaisid väljas, Sixa?"
- "Ma pidin korra galeriis käima. Pärast seda tuli asju ajada, mis..."
- "Sa ei ole joonelt vait."
- "Ma kuulsin just su sõnumit, isa."
- "Sa ei saanud magasid? Sa kõlad..."
- "H. Seda küll, ma magasin natuke."
- "Kui sa ei tule, ütleb Kennet."
- "Ma kohtab müüjanna väsinud pilku ja osutab eripakkumise sildile."
- "Kas Benjaminini kõne positsioneerimine õnnestus?" küsib Simone.
- "Ma pole näinud veel vastust saanud. Kõige varem täna õhtul, ütlesid teile siingi praegu neile helistada."
- "Müüjanna vaatab Kenneti poole, et too valiks endale safraniisaia, ja osutabki ühele, mis paistab tema arust kõige suurem. Müüjanna võtab paberkotti, võtab vastu tema kortsus kahekümpelise ja viipab kohvi automaadi ja topside suunas. Kennet noogutab, läheb mööda koridori, kus keerlevad vorstikesed, ja kisub endale topside tornist ühe, mis on samal ajal vestlust Simonega."
- "Kas sa kuulsid eile Nickega?" ütleb tütar.
- "Ma kuulsin hästi tore poiss."
- "Kas sa ei ole võtnud musta kohvi klahvile."
- "Kas sa ei saanud midagi Waulordi kohta teada?"

"Jättsa palju."

"Mida siis?"

"Oota üks sekund," ütleb Kennet.

Ta eemaldab aurava kohvitopsi automaadist, paneb kaane ja läheb siis kohvi ja saiakotiga ühe väikese ümmarguse plastiku juurde.

"Oled sa veel kuuldel?" küsib ta kipakale toolile istudes.

"Olen."

"Ma usun, et mingid kutid petavad Nickelt raha välja ja räägivad, et on Pokémoni-tegelased."

Kennet näeb üht pulstunud juustega meest kärutamas moodi vankrit. Selles lamab kaunis suur roosas kombinesoonis tüdruk, kes väsinud naeratuse saatel lutti.

"Kas sellel on midagi pistmist Benjaminiga?"

"Pokémoni-kuttidel? Ma ei tea. Võib-olla ta püüdis neid takistada," ütleb Kennet.

"Me peame Aidaga rääkima," lausub Simone otsustavalt.

"Pärast kooli, ma mõtlesin."

"Mida me praegu teeme?"

"Ma sain tegelikult ühe aadressi," ütleb Kennet.

"Kuhu?"

"Avamere aarde."

"Avamere äärde?" kordab Simone.

"See on ainus, mida ma tean."

Huuli torutades võtab Kennet lonksu kohvi. Ta murrab tüki ranisaiast ja pistab kiiruga suhu.

"Kus see avameri asub?"

"Vabasadama lähedal," kostab Kennet mäludes, "Louddeni kaudu."

"Kas ma võin kaasa tulla?"

"Oled sa valmis?"

"Kümne minuti pärast."

"Ma toon auto ära, jätsin selle haigla juurde."

"Helista, kui sa siin oled, siis ma tulen alla."

"Hüva, näeme siis."

Kennet võtab kohvitopsi ja ülejäänud saia kaasa ning lahkuvad pealsest poest. Õhk on kuiv ja väga jahe. Mõned koolilapsed käivad käest kinni. Üks jalgrattur sõidab autode vahelt poolviltu üle ja Kennet seisatab ülekaiguraja juures ja vajutab jalakäijate toonidele.

...nagu oleks ta unustanud midagi väga tähtsat, nagu oleks ta näinud midagi otsustavat, kuid mitte mõistnud seda tõlgendada. Liiklus on aeglasel ja kommal mööda. Kaugelt kuulduv eriteemistuse sõiduki müri-
Kennet joob topsi kaanes oleva avause kaudu natuke kohvi ja vaatab, kes ootab teisel pool tänavat, värisev koer rihma otsas. Veoauto sõidab Kenneti nina eest mööda ja maa rappub suure raskuse all. Kuulub kellegi kihistavat naeru ja jõuab mõelda, et see kõlab võltsilt.

Kui saab kõva obaduse selga. Ta teeb mitu sammu sõiduteele, et ei kaotaks kaotada, poörab ümber ja näeb umbes kümneaastast tüdrukule pärani silmi otsa vaatamas. Tema pidi see müksaja olema, kuid mõeldi – kedagi teist silmapiiril pole. Samal hetkel kuuleb ta auto kriiksuvat piduriheli ja tunneb seletamatut jõudu enda ees tormamas. Hiiglaslik haamer paiskab ta jalust maha. Kaelas krõk-
...kohemaid muutub keha pehmeks ja kaugeks, toimub vaba lan-
...ja jääb pimedus.

Esmaspäeva pärastlõuna, neljateistkümnnes detsember

Erik Maria Bark istub oma kabinetis kirjutuslaua taga. Hapniku siseõue poolsest aknast immitseb kahvatut valgust. Kaanepöial karbis vedelevad salatijäänused, roosa kattega laualambi kõrvad kaheliitrine kokakoolapudel.

Erik silmitseb välja prinditud fotot, mille Aida oli Benjaminile saanud: kaameravälk on tekitanud pimedas tugeva valgussööri, kuhaavad metsikult kasvav rohi, hekk ja plankaia tagakülg. Kuigi ta lähedalt, on võimatu aru saada, mida pilt tegelikult kujutab, mis on eesmärk või iva. Erik hoiab fotot näo ees ja püüab mõista, kas plastsist lehekorvis on midagi sees.

Ta mõtleb helistada Simonele ja paluda tal kiri sõna-sõnalt ette loetleda, et teada saada, mida täpselt Aida Benjaminile kirjutas ja mida Benjamin vastas, kuid lausub siis endale, et Simone ei pea tingimata temaga rääkima. Erik ei mõista isegi, miks ta nii õel oli ja Simonele ütles, et ta armulugu Daniellaga. Võib-olla lihtsalt sellepärast, et ta igatses Simone andeksandi, kuna naine teda nii kergesti umbusaldama kippus.

Korraga kuuleb ta mõtetes taas Benjaminini häält, kui ta autoga parkuruumist helistas – kuidas ta püüdis olla suur ja hirmu mitte tunddata. Erik võtab puitkarbikesest roosa Citodoni kapsli ja loputab seda kohviga alla. Käsi on hakanud sedavõrd värisema, et tal on raskelt alustassile asetada.

Benjamin peab tohutut hirmu tundma, mõtleb Erik – olla mingi auto pimedas pakiruumis! Ta tahtis kuulda minu häält, ei olnud midagi, ei seda, kes ta röövinud oli, ega seda, kuhu teda viiakse.

Kui kaua aega Kennetil kõne positsioneerimiseks läheb? Erik mõeldes ärritust, et ülesande äiale loovutas, kuid sisendab endale, et juhtub Kennet Benjaminini ules leiab, pole millelgi muul tähtsust.

Erik paneb käe telefonitorule. Ta peab helistama politseisse ja neid et kuulustama, mõtleb ta. Ta peab järele kuulama, kas nad on leidnud Benjaminini, kas nad on kõne asukohta kindlaks teinud, kas neil on mõni kahtlusalune. Ta helistab ja selgitab oma probleemi, kuid ta otsustab vale inimesega ja ta on sunnitud otsast alustama. Ta loodab, et ta juونا Linnaga, ent nüüd ühendatakse tema kõne politseiassistent Erik Stensundiga. Too kinnitab, et toimetab eeluurimist Benjaminini kadumise asjus. Politseiassistent on väga arusaaja ja räägib, et ta on endalgi teismeline laps:

"Tead, labi on mure, kui nad väljas on. Tead ju küll, et peaks lahti

Benjamin ei käi väljas pidutsemas," ütleb Erik erilise rõhuga.

"Kas sa olnud mõningaid andmeid, mis räägivad sellele vastu..."

"Ei, olen röövitud," katkestab Erik.

"Kas sa aru, mis tunne teil võib olla, aga..."

"Ma ei prioriteeri Benjaminini otsinguid," lõpetab Erik.

Benjamin vaikub, politseiassistent tõmbab paar korda sügavasti hinge, kuid uuesti kõnelema hakkab:

"Ma suhtun teie muresse täie tõsidusega ja ma võin lubada, et me teeme oma parima."

"Kõneldes selle eest, et see kõne asukoht saaks määratud," ütleb

Benjamin tegeleme sellega," vastab Stensund jäigemal toonil.

"Kas Benjamin ütles tõesti, et ta kuulis kellegi häält, summutatud

Benjamin istuma, telefon käes. Nad peavad Benjaminini kõne positsioneerima, mõtleb ta. Meil peab olema mingi lähtekoht, ristike kaardil,

Benjamin, see on ainus asi, millest me lähtuda saame. Ainus asi, mida me võis rääkida, oli, et ta kuulis mingit häält.

Benjamin teki seest, mõtleb Erik, kuid ta pole kindel, kas ta mäletab, kas Benjamin ütles tõesti, et ta kuulis kellegi häält, summutatud

Benjamin võis olla üksnes mingi ümin, mis meenutas häält – ei minime, mingeid tähendusi. Erik äigab käega üle selja, silmitseb fotot

Benjamin, kas kõrge rohu sees võib midagi varjul olla, kuid ei näe. Seejärel seljatoele naaldudes ja silmi sulgedes näeb ta pilti endi-

Benjamin ees: hekk ja pruun planktara plingivad roosakalt, rohekollane on nüüd tumesinine ja kõigub aeglaselt. Nagu kangas õise taeva

Benjamin mõtleb Erik, ja taipab samal hetkel, et Benjamin mainis mingit

Benjamin

Erik liigub edasi, läheb ümber kuuekandilise tornehitise ja seejärel söögisaali, kus tumedad mööblitükid seisavad kesk läikiva põrandat. Miski ütleb Erikule, et seda tuba kasutatakse väga harva. Vetkapi ees põrandal lebab mingi must ese. Kitarrikott, mõtleb Erik, kostab krabinat. Erik kummardub aknaklaasile lähemale, vaatab halli taeva peegelduse ja näeb suurt koera üle põrandal enda poole mas. Loom pörkab vastu akent, tõuseb klaasile toetudes tagakünni ja hakkab haukuma. Erik taganeb, selg ees, komistab lillepotile ja kärmesti teisele poole maja, kus jääb südame kloppides ootama.

Koer jääb veidi aja pärast vait, välisvalgustus pannakse põlema ja tutatakse taas.

Erik ei mõista päris täpselt, mida ta siin teeb, ta tunneb end kolme üksi, ei tea, mida ette võtta, ja mõistab, et samahästi võib ta sõita oma Karolinska haigla kabinetti, ning hakkab kõndima piki toot esikülge sissesõidutee poole.

Ümber maja jõudes näeb ta inimest sissekäigu valguses. Trepil toosama paks mees, sulejope seljas. Tema nägu muutub Erikul kohemaid murelikuks. Võib-olla lootis ta näha pullitavat last või metsloomat.

"Tere," ütleb Erik.

"See siin on eravaldus," hüüab mees kimeda häälega.

Koer hakkab suletud välisukse taga haukuma. Erik läheb lähemalt märkab, et sissesõiduteel seisab kollane sportauto. Sel on ainult kaks kohta ja pakiruum on ilmselgelt liiga väike, et sinna inimene mahtu võiks.

"Kas see on teie Porsche?" küsib Erik.

"Jah, on küll."

"On teil veel autosid?"

"Milleks te seda teada tahate?"

"Minu poeg on kadunud," vastab Erik tõsiselt.

"Mul ei ole rohkem autosid," ütleb mees, "okei?"

Erik kirjutab auto numbril üles.

"Kas võiksite nüüd ära minna?"

"Jah," kostab Erik, hakates väravate suunas astuma.

Ta seisab viivu pimedas tee peal tondilossi silmutsedes, enne kui auto juurde läheb. Siis võtab ta oma väikese puidust karbikese papri pärismaalasega, libistab mõned tabletid pihku, loeb need põkkla all kõik ümmargused ja libedad, ning kallab siis suhu.

Ta hetkelist kõhklust vahib ta Simone numbril ja kuuleb kutsuvat heli. Ta mõtleb, et naine on kindlasti Kenneti poole läinud ning sööb üksi. Ta läheb salaami ja hapukurgiga. Kutsuvad toonid löövad vaikusele. Erik kujutleb end Luntmakargatani korteri pimedusse, esikülge ripuvad välisruuded ja seal on lamp, pika tammelaat ja too. Koer Postihunnik lebab uksematil terve kuhi ajalehti, arveid, telefonivoldikuid. Pärast automaatvastaja piiksu ei jata ta kooni teadet, vaid katkestab lihtsalt kõne, keerab võtit suuteli kuis, ja hakkab Stockholmil suunas tagasi sõitma.

Erik mõtleb kedagi, kelle juurde ta võiks minna, mõtleb ta, ja taipab mõnda nooni. Tema, kes ta nii palju aastaid on pühendanud grupitöö uurimisele ja kollektiivsele psühhoteraapiale, on korraga isoleeritud ja üksi. Ei leidu ühtainukestki inimest, kelle poole ta pöörduda, kellega ta tahaks rääkida. Ometi oli just kollektiivis peitunud see, mis teda tema ametis edasi pürgima kannustas. Ta püüdis mõista, et sõja üle elanud inimestel oli palju kergem traumadega maastada kui neil, kes pidid taluma samalaadset vägivalda üksipäini. Ta teada põhjust, miks paranesid rühmana piinatud inimesed oma adest paremini kui üksikindiviidid. Ta püstitas küsimuse, mis on teadus, mis meie kannatusi leevendab. On see üksteise peegeldamine, tunde kanaliseerimine ja normaliseerimine, või tõeline solidaarsus.

Erik kollasesse valgusesse jõudnud, vahib ta Joona numbril. Pärast mõnda ta lõpetab ja proovib selle asemel mobiilinumbril.

"Joona kuuleb," kostab torust hajameelne hää.

"Jah, Erik siinpool. Ega te Josef Eki pole üles leidnud?"

"Jah," ütleb Joona.

"Kas te ei ole teinud mingit täiesti oma mallide järgi?"

"Ma olen öelnud seda enne ja kavatsen öelda ka edaspidi, Erik – sa ei tohustuma politsei kaitsega."

"Kas on teised prioriteedid?"

"Jah, on."

"Kas te ei saavad vait."

"Ma ei ole endast uuesti märku andnud?" küsib Joona oma tavalise kolava soome aktsendiga.

"Jah, jah."

"Kas te kuuleb taustal mingit häält, mis tuleb ilmselt telekast."

"Kas te ei pidanud tema kõne asukoha kindlaks tegema, aga ta..."

"Ma kuulsin jah, aga see võib aega võtta," lausub Joona. "Siin jaama, just sinna keskusesse tuleb saata mõni tehnik."

"Aga siis nad teavad ju vähemalt, millise vahejaamaga tegemist."

"Ma arvan, et selle asja saab operaator koheselt välja raahida," lausub Joona.

"Kas sina suudad selle välja peilida? Vahejaama?"

Viivuks saabub vaikus. Seejärel kuuleb ta Joona erapooletut hääle.

"Miks sa Kennetiga ei raagi?"

"Ma ei saa teda kätte."

Joona ohkab kergelt.

"Ma uurin järele, aga ära liiga palju looda."

"Mis mõttes?"

"Lihtsalt seda, et ilmselt on tegu Stockholmis asuva tugijaama. Sel juhul ei ütle see ju midagi, enne kui tehnik ei ole asukohta täpselt positsioneerinud."

Erik kuuleb mingit heli, mis meenutab klaaspurgi korgi lüütmist.

"Ma teen emale natuke rohelist teed," lausub Joona lühidalt.

Kostub veepahinat, siis keeratakse kraan kinni.

Erik hoiab viivuks hinge kinni. Ta teab, et Joona peab prioriteetseks Josef Eki põgenemisjuhtumit, ta teab, et Benjaminilugu ei kujuta endast midagi ainulaadset – teismeeas kutt, kes kodunt ära läinud ja hoomamatul kaugusel sellest tööst, millega riiklik kriminaalpolitsei tegeleb. Aga küsimus peab, ta lihtsalt ei saa teisiti.

"Joona," ütleb Erik, "ma tahan, et sa võtaksid Benjaminilugu asja enda uurida, ma tahan seda väga, siis oleks palju..."

Ta vakatab, lõualuud valutavad – ta on neid kogu aeg kokku surunud, seda ise märkamata.

"Me teame sinuga mõlemad," jätkab Erik, "et see pole mingi kadumine. Keegi süstis Simonele ja Benjaminile kirurgias kasutatav tuimestusvahendit. Ma tean, et sa prioriteerid Josef Eki otsingu üle mõistan, et Benjaminilugu ei kuulu enam sinu valdkonda, need seosed Josefiga ära langesid, aga võib-olla on juhtunud midagi hullemat..."

Ta jääb vaikseks, kuna on jätkamiseks liiga endast väljas.

"Ma olen maininud Benjaminilugu," sunnib ta end ütlema. Üheksa päeva pärast möödub tema verel hüübida aitava koagulatsiooni preparaadi mõju ja nädala pärast on tema veresooned nii kurnad

et võib-olla halvatuks või saab insuldi, või tuleb tal kõhinnuse peale tekkida teadvusekaotus."

"Ma tuleb mingi lahendus leida," ütleb Joona.

"Kas sa saad mind aidata?"

Erik istub, palve relvitult õhku visatud. Sel pole mingit tähtsust – ta lükkab lugeks ta põlvili ja paluks abi. Telefoni hoidev käsi on higinälgine.

"Ma ei saa Stockholmi politseilt eeluurimist lihtviisiliselt üle võtta,"

lausub Joona.

"Tema nimi on Fredrik Stensund, ta paistab heasüdamlik, aga keeldub osalema oma soojast kontorist."

"Kuid nad teavad, mis nad teevad."

"Ära valeta mulle," ütleb Erik vaikselt.

"Ma ei usu, et ma juhtumini niisama endale saaksin," lausub Joona kaalutult.

"Sina pole midagi parata. Aga ma tahan sind heameelega aidata. Oled ja mõtle järele, kes võis Benjaminilugu röövida. See võis olla keegi, kes sind näha ajalehtede esiküljel, aga sama hästi keegi, keda sa tunnetad. Sul pole kahtluselust kurjategijat, siis pole sul ka juhtumit ega mitte midagi. Sa pead järele mõtlema, järjest ja järjest ja järjest kogu elu läbi sõeluma, kõik oma tuttavad, kõik Simone tuttavad, kõik oma tuttavad. Käi üksipulgi läbi naabrid, sugulased, töökaaslased, kõik. Kas keegi on sind ähvardanud? Benjaminilugu ähvardanud? Proovi meenutada. See võib olla impulsiivne tegevus, aga võib ka olla planeeritud mitu aastat ette. Mõtle väga hoolega järele, Erik. Ja anna siis teada."

Erik teeb suu lahti, et veel kord paluda Joonat juhtum üle võtta, kuid sõnakestki lausuda, enne kui ta kõrvas klõksatab. Ta istub autos, ta silmaväljaval silmil kiirteel kihutavat liiklusvoolu.

Õo vastu viieteistkümnendat detsembrit

Tema öökorteris on kulm ja niiske. Erik viskab kingad jalast ja oma üleriideid nagisse riputades neil niiskete taimede lõlmet sedes ajab ta keeduplaadil vee keema, teeb tassi teed, võtab kaksmuimestavat tabletti ja istub siis kirjutuslaua taha. Põleb ainult tuled, kõik muu on pime. Ta vaatab otse tihedasse pimedusse aknalt väljale, aimab iseenda peegeldust valgussõõris. Kes mind vihkab, mõtleb ta, kes mind kadestab, kes tahab mind karistada, võtta minult kõik, mis on võtta elu, selle, mis minus elab, kes tahab mind lõmastada?

Erik tõuseb kirjutuslaua tagant, paneb laelambi põlema, kõnnib tagasi, seisatib, sirutab käe telefoni järele ja ajab lauale umbes viis plasttopsi. Veenire jõuab aeglaselt Arstide Leheni. Suutmata koondada, valib ta Simone mobiilinumbriga, räägib sisse lühikesel postisõnumi sellest, et tahaks uuesti Benjamini arvutit vaadata, ja loob, ait, suutmata midagi lisada.

"Vabandust," ütleb ta tasa ja viskab telefoni põrandale.

Lift müriseb koridoris, ta kuuleb signaalkella ja uste avanemise seejärel kellegi samme, kes veab kriiksuvat haiglavoodit tema ette mööda.

Tabletid hakkavad mõjuma, ta tunneb rahu sooja piimana ühes ühkavat, see on nagu mälestus, nagu sisim ligutus, kõhukoopas ülgatsus, mis läbistab ta keha. Nagu suurest kõrgusest kukkudes, ilu külma selge õhu, seejärel alla, sooja hapnikurikkasse vette.

"Võta ennast kokku nüüd," ütleb ta endamisi.

Keegi röövis Benjamini, võttis kätte ja tegi seda mulle – minna peab leiduma aken, mis seda kõike valgustaks, mõtleb ta.

"Ma leian su üles," sosistab ta.

Erik almutseb Arstide Lehe märgunud lehekülgi. Ühel fotol naadlud eluska instituudi uus direktor oma kirjutuslaua kohale. Naise nägu on tühine ja tumedaks tõmbunud. Kui Erik lehte tõsta püüab, näeb ta, et see on laua külge kleepunud, selle tagumise lehe reklaamid on lauaplaadile poolikud tähed pealkirjast ülemaailmse tervisekonferentsi kohta. Ta istub toolile ja asub paberit pöidlaküünega lahti krattima, kuid peatub keset tegevust, vaadates tekkinud tähekombinatsiooni.

Alusoppidest ujub aeglase lainena külluke si ja peegeldusi ja seejärel tühjalt taest selgesti eristatav pilt naisest, kes keeldub talle tagastamast toot, mille ta on varastanud. Erik teab, et naise nimi on Eva. Tema on kripuks tõmmatud ja kitsastel huultel paistab pisut süljevahut. Ta kaugub tema peale solvatud vihas: "Sina muudkui võtad! Sa võtad toot ja võtad! Mida kuradit sa ütleksid, kui mina hakkaksin sinult võtma? Mis sa arvad, mis tunne oleks?" Naine peidab näo kättesse ja ütleb, et vihkab teda, kordab seda uuesti ja uuesti, oma sada korda, kui viimaks maha rahuneb. Palged kaamed, silmade ääres punane võtab ta arusaamatult ja kurnatult Erikule otsa. Erik mäletab teda, et ta mäletab naist hästi.

Eva Blau, mõtleb ta. Erik teadis, et teeb vea, võttes naise oma patsiendi teadis juba algusest peale. Sellest saab juba palju aastaid. Siis kasutas hüpnootilist kui tugevat ja tõhusat osa teraapiast. Eva Blau. Nimi pärineb tavaliselt teispoolt aegu. Siis polnud ta veel hüpnootilise lõpparvet teinud. Ta teadis, kui ta lubas sellega enam mitte kunagi tegelda.

Ilal oli ta usk hüpnootilise suur. Ta oli ju näinud, et patsiente teiste ees nähes ei tundunud enne tabuna mõjunud vägivallaakt, kuri- ja alustustunne enam nii siduv. Seda oli edaspidi raskem maha salata ja peita välja ravid. Süü sai jagatud, roimari ja ohvri identiteedid eraldatud. Inimene ei pidanud enam toimunud iseennast süüdistama, võttis viibima ruumis, kus teisedki sama õudust olid kogenud.

Kas Eva Blaust tema patsient? Praegu ei meenu talle enam, milles ta näeb valupunkti. Erik kuulis nii paljudest kohutavatest elusaatus- ja juurde tulid inimesed, kelle minevikus valitses häving – tihti õnne, alati hirmul, sundmõtetega, paranoilised, sageli sandistatud ja etapumõtetega. Paljud ilmusid tema vastuvõtule, seljataga vaid mõni seim, mis neid psühhootilisest, skisofreenilisest seisundist eraldas. Oli süstemaatiliselt väärkoheldud, püüdnud, näitlikult hukatud, nad

olid kaotanud oma lapsed, langenud verepilastuse ja vägistamise oh-
närud pealt õudusi või olnud sunnitud neis osalema.

Mille see naine varastas, küsib endalt Erik. Ma süüdistasin teda
ses, aga mille ta siis varastas?

Ta ei saa mälestustel sabast kinni, tõuseb hoopis püsti, kõnnib
sammu, seisatab ja suleb silmad. Midagi juhtus, aga mis? Oli sel
Benjaminiga pistmist? Kord selgitas ta Eva Blaule, et võiks naisel
teise teraapiarühma. Miks talle meelde ei tule, mis juhtus? Kas
asunud teda ähvardama?

Ainus asi, mida ta meenutada suudab, on üks üsna varajane kolle
mine kontoris: Eva Blau oli raseerinud endalt kõik juuksed ja muut
vaid silmi. Nüüd istus ta diivanil, nõõpis pluusi lahti ja näitas lo
asjalikult oma valendavaid rindu.

"Sa käisid minu juures kodus," ütles Erik.

"Sa käisid minu juures kodus," vastas naine.

"Eva, sina oled mulle oma kodust rääkinud," jätkas Erik. "Te
teine asi on sinna sisse murda."

"Ma ei murdnud."

"Sa löid ühe aknaruudu katki."

"Kivi lõi akna katki," ütles naine.

Võti istub dokumendikapi lukuaugus ja puupulgad annavad
järel, kui Erik luugi alla surub ja otsima asub. Kusagil siin, meel
Ma tean, et kusagil siin on midagi Eva Blau kohta.

Kui tema patsiendid käituvad ühel või teisel põhjusel teistmoodi
oodatud, väljudes oma seisukorra raamudest, sailitab ta tavaliselt
seotud materjali selles kapis, kuni on mõistnud kõrvalekallete põh-
põhjust.

Tegemist võib olla mingi tähelepaneku, märkme või mõne
unustatud esemega. Ta mihutab paigast paberikuhilaid, kaustikaid
kuid sedeleid ja kassatšekke markmetega. Pleekinud fotoülesvõtte
mapi vahel, väline kõvaketas, mõned päevikud ajast, mil ta veel
taielikku avatusse arsti ja patsiendi suhetes, ja traumas lapse oot
tud joonistus. Mitu K-1 loengutes salvestatud makikasseti ja videole
Märkmeid täis kribatud Herman Brochi raamat. Eriku kaed p
sõrmeotstes hakkab surisema. Ühe VHS-kasseti ümber on pruuni
muga tõmmatud paber. Kasseti seljal on kirjas ainult "Erik M
11"

11" ja tõmbab paberi lahti, suub lambi õige nurga alla ja tunneb
enda käekirja: TONDILOSS.

Tokunud judinad jooksevad üle tema selja ja mööda käsivarsti.
Hüüvad tõusevad püsti ja korraga kuuleb ta oma käekella tiks-
mist. Tema kumiseb, süda klopib kiiresti. Ta istub toolile, silmitseb uuesti
kätt, võtab värisevi käsi laualt telefoni ning helistab kantseleisse, et
telli kabinetis VHS-mängija. Tinarasketel jalgadel läheb ta taas akna
etale, keerab ribakardinad nurga alla ja jääb siis silmitsema sisehoovi
ga. Tema lümevapa. Rasked raitsakad liuglevad aeglaselt ja poolvõl-
tult ning langevad tema aknaruudule, kaotades värvi ja sulades klaasi
õhuse mõjul. Ta kinnitab endale, et ilmselt on tegemist kõigest juhuse,
et kokkusattumusega, kuid mõistab sealsamas, et mõnedki pusletü-
bid sobituvad omavahel kokku.

Tondiloss, see ainumas sõna seal paberil, on piisavalt võimas, et teda
tunneviiku juurde juhatada – aega, mil ta veel hüpnootilisele oli pühen-
enud. Ta teab seda. Vastu tahtmist peab ta minema selle pimedale akna
le ja katsuma vaadata, mis peitub peegelduste ja helkide taga, mille
mõned kogu möödavoolanud aeg.

Õunees koputab vaikselt uksele. Erik läheb avama, kinnitab telli-
allkirjaga ja veeretab sisse lauakese televiisori ja veidralt vanamoe-
videomakiga.

Ühe kasseti mängijasse, kustutab laelambi ja istub maha.

"Ma olen ma peaaegu ära unustanud," lausub ta endamisi ja suunab
kasseti poole.

It vihjub ning heli sahiseb ja ragiseb mõnda aega, seejärel kuu-
rik teleka kõlaritest omaenda häält, mis kõlab külmetunult, kui ta
hüpnootilise vaimustusega vuristab ette koha, kuupäeva ja kellaaja ning
hüüvadega:

"Tegime pisikese pausi, aga viibime endiselt posthüpnootilises sei-
nuses."

Illest on möödas rohkem kui kümme aastat, mõtleb ta, jälgides, kui-
ga ta on stativil kõrgemale tõstetakse. Pilt kõigub ja jääb siis pu-
tlikult suunatakse toolidega poolringile, seejärel tabab kaamera
tada ennast toole ritta seadmäs. Tema kümme aastat nooremas kehas
tund kergust, sammudes teatud vetruvust, millest ta nüüdseks oma-
ilmsa on jäänud. Videopildis ei leidu tal ühtki halli juust, ka ei paista
tal kurde laubal ega põsil.

Patsiendid tulevad, lukudes loiult, ning istuvad toolidele. Al-
üksikud vestlevad omavahel poolihääli. Üks puhkeb naerma. Patsi-
nägusid on raske eristada, videolindi halva kvaliteedi tõttu näevad
välja hägused ja terahised.

Erik neelatab raskelt, kuuldes end plekisel häälel selgitama. Ta
aeg sessiooni jätkata. Mõned jätkavad lobisemist, teised istuvad va-
Kostab tooli naksatus. Ta näeb iseennast seinä ääres seisvas ja kiigut-
märkmeid tegemas. Korraga koputatakse uksele ja sisse tuleb Pierre.
Naine on stressis, Erik eristab tema kaelal ja põskedel punaseid
nähes samas, kuidas ta ise Eva palitu vastu võtab, varna riputab, naine
jäänud grupi juurde juhatab, teda lühidalt esitleb ja tervitussõnad
Teised noogutavad jahedalt, mõni sosistab "tere" ja üks naine
naisest valjagi, vaadates hoopis enda ette maha.

Erik mäletab ruumis valitsenud õhustakku: rühm oli veel
enne pausi toimunud hüpnosisessiooni mõju all ning need
gruppi ilmus uus luge. Ülejäanud olid juba teisi tundma õppinud
hakanud üksteist vastastikku räägitud lugudega samastama.

Grupp koosnes kõige rohkem kaheksast inimesest ja teraapia-
selles, et hüpnosis all uurida igatühe minevikku, lahenedes kind-
valupunktidele. Hüpnosis toimus alati kogu rühma ees ja koos nite.
Asja mõte oli, et kõik saaksid selle meetodi abil osa üksteise ük-
test, jagaksid hüpnosis tekkivat avatust, kasutades kogu oma
saaksid koos leinata nagu kogukond suurte katastroofide puhul.

Eva Blau istub tühjale toolile, pöörab lühikeseks viivuks pe-
kaamerasse ning tema näkku ilmub terav, vaenulik joon.

See on naine, kes murdis kümne aasta eest tema koju sisse, n-
Erik. Aga mille ta varastas ja mida ta veel tegi?

Erik näeb iseennast juhatamas sisse sessiooni järgmist osa, p-
des oma jutus põgusalt esimest sessiooni ja jätkates vabade, nait-
seostega.

See oli tema viis saavutada paremat meeleolu, tunda, et on v-
säilitada kergemat suhtumist, vaatamata tumedatele, adumatute su-
tega allhoovustele, mis kogu aeg nende sisimas liikusid, mida nad ei
öelnud või teinud. Erik astub grupi ette.

"Me alustame mõtete ja seostega esimese sessiooni ümber," lau-
"Kas keegi tahab seda kommenteerida?"

"Segadusseajav," ütleb keegi noor, turskevõitu paksu na-
naine.

te l, motleb Erik. Tema nimi oli Sibel.

Trusteeriv," jätkab Jussi Norrlandi murrakus. "Tähendab, ma jõud-
muult silmad lahti teha ja kukalt sügada, kui juba saigi läbi."

Mida sa tundsid?" küsib Erik temalt.

juuksed," kostab mees naeratades.

juuksed?" küsib Sibel ja itsitab.

juuksed, kui ma kukalt sügasin," selgitab Jussi.

teised naeravad nalja peale. Jussi sünges näos aimub kaamet rõõmu-
t.

Tundke mulle seoseid juustega," jätkab Erik. "Charlotte?"

Alati teagi," kohmab kõnetatu. "Juuksed? Võib-olla siis habe... ei."

Hipi, hipi motika seljas," võtab Pierre naeratades jutuotsa üle. "Istub
naine nätsu ja muudkui libistab..."

teise korraga tooli kolinal püsti ja protesteerib harjutuse vastu.

teed on ju puha lapsikused," ütleb ta.

Miks sa seda arvad?" küsib Erik.

ei vastata, vaid istub uuesti maha.

tere, kas sa jätkaksid," palub Erik.

riputab pead, ristab nimetissõrmed ja sirutab Eva poole, teeseldes,
b end tema vastu.

te sosistab midagi salatsevalt. Jussi tõstab Eva suunas käe ja ütleb
oma Norrlandi murrakus.

ik arvab kuulvat, mida ta ütleb, ja kobab telekapuldi järele, pillates
maha, nii et patareid välja paiskuvad.

te lõpetaja," pomiseb ta omaette, laskudes põlvili.

te ei kasi vajutab ta video tagasikerimise nuppu ja keerab siis heli-
ne väljemaks, kui video taas mängima hakkab.

teed on ju paljad lapsikused," ütleb Eva Blau.

üks sa seda arvad?" küsib Erik, ja kui naine ei vasta, pöördub

te poole ja küsib, kas ta tahaks oma seosega jätkata.

te riputab pead ja sirutab ristatud nimetissõrmed Eva suunas püsti.
ad lasksid Dennis Hopperi pihta, sest ta oli hipi," sosistab ta.

te itsitab ja kõõritab Eriku poole. Jussi kõhatab ja tõstab Eva poole

teidilossis pääsed meie lapsikustest," lausub ta oma Norrlandi mur-

Kõik jäävad vait. Eva pöördub mehe poole, paistab, et hakkab rünnama agressiivselt, ent miski sunnib teda meelt muutma – võib-olla dus mehe hääles ja rahu tema pilgus.

“Tondiloss,” vasardab Eriku peas. Samal ajal kuuleb ta iseennast tavalises hupnoosi käiku – et alati alustatakse ühistest lõdvestushüpnoosist enne kui ta neist uht või kaht inimest hupnotiseerima asub.

“Ja mõnikord,” jätkab Erik Eva poole pöördudes, “kui ma tunnen, et asi toimib, püüan ma terve rühma korraga sügavasse hüpnoosi viia.”

Erik mõtleb, kui tuttav ja ometi nii kohutavalt kauge situatsioon on, pärit hoopis teisest ajastust, enne kui ta hüpnoosiga tegelemas hakkab. Ta näeb ekraanil ennast tooli lähemale tõmbamas, patsientide ümber ringi ees istet võtmas, nendega rääkimas, palumas neil silmi sulgeda ja seljatoele naalduda. Mõne aja pärast laseb ta kõigil istuda sirgelt ja endiselt kinni. Ta tõuseb, räägib neile lõdvestumisest, kõnnib nende ümber, paneb tähele igatühe lõõgastumuse astet. Nende näod lõõgastuvad ja pehmenevad üha, muutuvad üha vähem teadlikuks ümbritseva maailma suhtes, esinemis- ja edevuskaugemaks.

Erik näeb, kuidas ta seisatab Eva Blau selja taga ja asetab kahe naise õlale. Kõhtu lööb piste, kui ta kuuleb end alustavat hüpnoosi. Ta ei taha, et naine pehmelt üle teravale induktatsioonile peidetud käskudega, tundub oma oskustes täiesti kindlalt, nautides teadlikult oma erilist andi.

“Eva, sa oled kümneaastane,” lausub ta. “Sa oled kümneaastane, olemes siin ainult kahekesi. Sa oled rõõmus. Miks sa rõõmus oled?”

“Sest et see mees tantsib ja pladistab poriloigus,” ütleb Eva, ja ta näos ei lugu peaaegu ükski lihas.

“Kes tantsib?”

“Kes?” kordab naine. “Gene Kelly, ütleb ema.”

“Ah nii, sa vaatad filmi ‘Singin’ in the rain’?”

“Ema vaatab.”

“Sina mitte?”

“Vaatan küll.”

“Ja sa oled rõõmus?”

Eva noogutab aeglaselt.

“Mis toimub?”

Eva paneb suu kinni ja langetab näo.

“Eva?”

“Mu kõht on suur,” vastab naine peaaegu hääletult.

“Su kõht?”

“Muidugi, et see on hiigelsuur,” ütleb Eva ja pisarad hakkavad voolama.

“Tondiloss,” sosistab Jussi. “Tondiloss.”

“Kuula mind nüüd,” jätkab Erik. “Sa võid kuulda kõiki teisi siin toas, ja sa pead kuulama amult minu häält. Ära lase ennast segada, sest kõik, mis tuleb, amult minu häälel on oluline.”

“Kui?”

“Kui sa tead, misparast su kõht suur on?” küsib Erik.

“Ma olen kinnine ilme, nagu tegeleks ta mingi mõtte või mälestusega.”

“Muidugi.”

“Kui sa tead, ma arvan, et sa tead,” lausub Erik tasa. “Aga võtame sinu sõna. Sa ei pea praegu sellest mõtlema. Tahad sa veel telekat vaadata?”

“Ma tulen sinuga kaasa, kõik tulevad sinuga kaasa, kogu tee, ükskõik, kas ei juhtuks, see on lubadus. Seda me töötasime ja sa võid sellele kindel olla.”

“Ma tahan tondilossi minna,” sosistab Eva.

“Kui sa tead, misparast su kõht suur on?” küsib Erik. “Ma olen kinnine ilme, nagu tegeleks ta mingi mõtte või mälestusega.”

“Kui sa tead, misparast su kõht suur on?” küsib Erik.

“Kui?”

“Kui sa tead, misparast su kõht suur on?” küsib Erik. “Ma olen kinnine ilme, nagu tegeleks ta mingi mõtte või mälestusega.”

“Kui sa tead, misparast su kõht suur on?” küsib Erik. “Ma olen kinnine ilme, nagu tegeleks ta mingi mõtte või mälestusega.”

“Kui sa tead, misparast su kõht suur on?” küsib Erik. “Ma olen kinnine ilme, nagu tegeleks ta mingi mõtte või mälestusega.”

“Kui sa tead, misparast su kõht suur on?” küsib Erik.

“Kui sa tead, misparast su kõht suur on?” küsib Erik.

“Kui sa tead, misparast su kõht suur on?” küsib Erik.

“Kui sa tead, misparast su kõht suur on?” küsib Erik.

“Kui sa tead, misparast su kõht suur on?” küsib Erik.

“Kui?”

Ta jääb pimedale teleekraanile istuma, nähes sügavimusi ja
dusel iseennast. Ta näeb enda ees ühtaegu oma kümme aastat
kehastust ja oma tookordset, noort nägu. Ta silmitseb videok
nr 14, ja kummipaela paberiga, kus seisab kirjas sõna "TONI

Reisipäeva hommik, viieteistkümnend. detsember

me liftuste sulgumist vajutab Erik vähemalt kümme korda nupule.
Ta teab, et lift ei hakka sellest kuremini liikuma, kuid ei suuda end
tada. Mõte Benjamini sõnadele auto pimedas pakiruumis segu-
vate hulga veidrate mälupiltidega, mille videolõik temas äratas. Taas
et Eva Blau nõrka häält rääkimas, et keegi hobusesabaga mees
te nimmese ära. Aga naise suu ümber mängis midagi valelikku, mis
hundi kihrutas.

meel lifti sahtis kostab kõminat ja kabiin sõidab vuhinal allapoole.
"möödus," sõnab ta omaette, soovides üha uuesti ja uuesti, et tege-
vaks palja kokkusattumusega, et Benjamini kadumisel ei oleks
minevikuga mingit pistmist.

taab seisma ja ukseid lähevad lahti. Erik kiirustab läbi parkimis-
siseneb kitsukesse trepikotta. Kaks korrust allpool keerab ta lukust
tulekuse ja sammub mööda valget maa-alust tunnelit valve all oleva
taab pikka aega uksetelefoni nuppu, saab tõrksa vastuse, kuni-
b allapoole ja selgitab oma tuleku põhjust. Keegi pole siia tere-
ta, mõtleb ta. Hoidlas seisavad vanad arhiveeritud haiguslood, kõik
sthood, eksperimendid, laboriproovide vastused, kahtlase võitu ter-
rumpud ja arutelu *neurosedyn*'i ümber. Riiulitel seisab tuhandeid
ta, kus säilitatakse kaheksakümnendatest pärit salajasi HIV-kahtlu-
tsientidelt võetud proove, andmeid sundsteriliseerimistest ja ala-
ta patsientidel sooritatud hambaravikatsetest Rootsi hambaravi-
tuseadustamise eel. Lastekodulapsi, vaimuhaigeid ja vanureid sun-
ta hoidma suhkrumassi, kuni nende hambad lagunesid.

taab surisema ja Erik siseneb ootamatult sooja valgusega ruumi.
taab on midagi, mis paneb arhuvis ennast õdusalt tundma, kaugel

sellest sügaval maa all asuvast akendeta keldriurkast, mida see te
endast kujutab.

Valvurikabiinist kostab ooperimüsimist - metsosopranid
trillereid. Erik kogub ennast, püüab manada näole rahuliku ilme, mis
mub endast naeratust otsides kabiini juurde.

Lühikest kasvu õlgkaabus mees seisab seljaga tema poole ma
lilli.

"Tervist, Kurt."

Mees pöördub ringi ja paistab rõõmsalt üllatunud:

"Erik Maria Bark, pole ammu näinud! Kuidas läheb ka?"

Erik ei teagi, mida kost.

"Ma ei tea," vastab ta ausalt. "Mu peres toimub praegu terve üld
rulist sündmusi."

"Ah nii, no see..."

"Kenad lilled," kiidab Erik, et edasistest küsimustest pääseda

"Meelespead, ma olen hull nende järele. Conny vingus, et sinu
miski asi õitsema. Mina küsisin, et ei lähe või? Vaata mind!"

"Täpselt," kostab Erik.

"Ma paigaldasin igale poole kvartslambid."

"Oh sa."

"Hullem solaariumi," naljatab mees, ulatades Erikule tuubi p
kaitsekreemiga.

"Ma kahjuks ei saa kuigi kauaks sinu jääda."

"Aga pane üks tort sinu peale," ütleb Kurt, vajutab valja p
kreemi ja sirutab Eriku ninaotsa poole.

"Aitäh, aga..."

Kurt madaldab häält ja sosistab silmade särades:

"Mõnikord ma käin sinu paljalt trussikute väel ringi. Aga seda ma
lelegi räägi."

Erik naeratab talle ja tunneb, kuidas tema enda nägu pingule t
Saabub vaikus ja Kurt vaatab tema poole.

"Palju aastaid tagasi," alustab Erik, "lindistasin ma oma hüpn
seansse."

"Kui ammu see oli?"

"Kümne aasta eest umbes, terve seeria VHS-videolinte, mis...

"VHS?"

"Jah, need olid juba tollal ajast ja arust," jätkab Erik.

"Kõik videolindid on digitaliseeritud."

"Need on saadaval arvutiarhiivis."

"Kuidas ma sinna sisse pääsen?"

Erik naeratab ja Erik mõistab, kui valged tema hambad peavad o
ma.

"Kas sa saad ma sind nagu aidata?"

Needvad koos nelja arvutiga niši juurde riulis.

Erik klõpsab kiiresti salasõna sisse ja lehitseb mappe, kuhu on paigutatud
komutatud videod.

"Kõik need peaksid sinu nimel olema?" küsib ta.

"Kõik peaksid küll," vastab Erik.

"Kõik ole," ütleb Kurt viivitamisi. "Ma proovin sõnaga "hüpnoos"..."

Erik klõpsab sõna otsingusse ja teeb uuesti katset.

"Kas juba midagi on, vaata ise."

Erik tulemus ei puuduta Eriku omaaegseid salvestusi teraapiases

Erik mõtleb, mis tolleaegsetest asjadest huvitav tundub, on doku

Erik klõpsab ühe mugute ja heakskiidetud materjalide kohta. Ta tipib sisse sõna

Erik klõpsab ja teeb uue otsingu, proovib Eva Blau nimega, ehkki tema

Erik klõpsab ja näeb patsientidena haiglasse sisse kirjutatud.

"Midagi ei ole," nendib ta väsinult.

Erik klõpsab arvutisse ülekandmisega oli päris palju jama," ütleb Kurt.

Erik klõpsab materjali havis, kõik Betamaxid ja..."

Erik klõpsab ülevõtmist teostas?"

Erik klõpsab end tema poole ja kehitab kahetsedes õlgu:

Erik klõpsab Conny tegime."

Erik klõpsab lindid on ju ka kuskil alles?" katsub Erik uuesti.

Erik klõpsab küll, aga tegelikult pole mul õrna aimugi."

Erik klõpsab et Conny võiks midagi teada?"

Erik klõpsab

Erik klõpsab talle ja küsi."

Erik klõpsab praegu Simrishamnis."

Erik klõpsab poortab pea ära ja katsub rahulikult mõelda.

Erik klõpsab, et päris palju visati kogemata minema," ütleb Kurt.

Erik klõpsab klõpsab talle otsa.

Erik klõpsab, et taestis unikaalne uurimistöö," ütleb ta kõlatult.

Erik klõpsab, et kahju küll."

Erik klõpsab, et ma ei mõelnud nii..."

Erik klõpsab klõpsab ühelt lillelt pruuniks läinud lehe.

"Sa tegid hüпноосига lõpu?" ütleb ta. "Tegid küll ju?"

"Jah, aga praegu on mul tarvis vaadata..."

Erik vakatab, jaksamata jätkata, ja tahab lihtsalt oma tuppa minna, tableti sisse võtta ja magama keerata.

"Meil on siin alatasa tehnikaga probleeme," jätkab Kurt. "A kord, kui me sellest juttu teeme, vastavad nad ainult, et tehke hästi, kui välja kukub. Võtke rahulikult, ütlesid nad, kui me terve aastakümne pikkuse lobotomia-uuringu ära kustutasime ülesvõtted 16-millimeetrisele lindile, mis kaheksakümnele lintidele üle võeti, aga arvutiajastusse ei jõudnudki."

Reisipäeva hommik, viieteistkümnes detsember

Hommikul langeb raekoja suur vari politseimaja fassaadile. Üks-üks kõrgem kõrgem keskmine torn supleb päikesevalguses. Esimestel tippudel tundidel pääseb terve politseimaja varju alt välja ja lööb liivaranna. Vaskkatus helkleb, kaunis sepis sisseehitatud räästarennukeste vasksete kindlustega, mille kaudu sadeveed alla vihma-veesse juhatakse, kattuvad helkivate kastetilkadega. Päeval valgus ja puude varjud keerlevad maja esiküljel kui kellaosutid. Alles tund enne hämardumist muutub fassaad uuesti halliks.

Lasse-Lasson seisab oma akvaariumi juures ja vaatab aknast välja, kui tema uksele koputab ja selle ühtlasi ka avab.

Lasse võpatab ja pöörab ringi. Joonat märgates peegelduvad ta näol valiselt vastakad tunded. Sellelt kumab segu häbelikkusest, rõõmsustumeelsusest, kui ta tere tulemast soovides külalistetooli poole vastades siis, et hoiab endiselt käes purki kalatoiduga.

"Vaatasin just, et lund on sadanud," lausub ta ebakindlalt ja asetab akvaariumi kõrvale.

Lasse võtab istet ja vaatab aknast välja. Õhuke kuiv lumekate katab lühikudena Kronobergi parki.

"Tuleb, äkki tulevad koguni valged jõulud," naeratab Carlos ettepoole ja asub platsi teisel pool kirjutuslauda. "Skånes, kus ma üles kasvasin, oli üldse mingit jõuluilma. Kogu aeg oli ühesugune. Mingi lund valja pääl..."

Lasse jääb järsult vaik.

"Kui sa tulnud siia mitte ilmast rääkima," ütleb ta kärealt. "Siis ei ole sulle mitte..."

Lasse heidab talle rahuliku pilgu ja naaldub seljatoele.

"Kui sa üles võtta Erik Maria Barki kadunud poisi juhtumit..."

"Ei saa," vastab Carlos järsult.

"Mina alustasin selle..."

"Ei, Joona, sul oli luba tegelda sellega senikaua, kuni see juhtus seotud Josef Ekiga."

"See on seda veel praegugi," vastab Joona kangekaelselt.

Carlos tõuseb, teeb paar kärsitut sammu ja pöördub Joona poole.

"Meie direktiivid on päevselged, ressursse ei kasutata..."

"Minu meelest on see inimmööv tihedasti seotud Josef Eki hõlmamisega."

"Mida sa nüüd sellega tahad öelda?" küsib Carlos ärritunult.

"Seda, et ei saa olla juhus, et Erik Maria Barki poeg kadis ühe nädal aega pärast hüpnootiliseanssi."

Carlos võtab uuesti istet ja tema hääle kõlab korrapealt vähemalt kui ta püüab oma joont ajada:

"Ärajooksnud poisiklutt ei ole riigikrimi rida, see lihtsalt ei ole."

"Poiss ei jooksnud ära," lausub Joona lühidalt.

Carlos viskab kaladele kiire pilgu, nõjatub ettepoole ja räägib semalt:

"Ainult sellepärast, et sul südametunnistus natuke must on, ei saa ma sul lubada..."

"Sel juhul ma palun üleviimist," ütleb Joona püsti tõustes.

"Kuhu kohta?"

"Osakonda, mis tegeleb selle juhtumiga."

"Nüüd sa ajad jälle oma jonni," ütleb Carlos ja sügab ärritunud pilgu.

"Aga õigus jääb mulle," naeratab Joona.

"Jumal küll," ohkab Carlos, silmitseb oma kalu ja raputab oma pead.

Joona asutab ukse poole kõndima.

"Oota," hõikab Carlos.

Joona seisatab ja pöörab ringi. Ta kergitab Carlose suuna silma kulmu.

"Ütleme nii – sa ei võta asja üle, see ei ole sinu juhtum, aga nädala, et poisi kadumist uurida."

"Tore."

"Nii et nüüd sul pole vaja öelda, et mis ma ütlesin."

"Olgu nii."

Joona sõidab liftiga oma korrusele, tervitab Anjat, kes sõidab ekraanilt tõstmata talle viipab, ning möödub Petter Näslundi

duo radio. Keegi spordajakirjanik kommenteerib naiste laskesuusatamisel reipusega hääles. Joona taganeb ja läheb tagasi Anja juurde.

"Tõsi aega," ütleb naine tema poole vaatamata.

"Tõsi kull aega," lausub Joona rahulikult.

"Ma teapelen millegi väga tähtsaga."

Joona püüab kiigata üle tema öla.

"Tõsi kallal sa pusid?" küsib ta.

"Tõsi millegi."

"Kas sa seal on?"

"Tõsi ohkab."

See on oksjon. Minul on hetkel kõige kõrgem pakkumine, aga üks ohkut kruvib kogu aeg hinda üles."

"Tõsi..."

"Kõik on Lisa Larsoni kujukesi," vastab Anja lühidalt.

"Tõsi pakse savist pupujukusid?"

"Tõsi kunst, aga sina sellistest asjadest niikuinii aru ei saa."

Joona vaatab ekraanile.

"Tõsi vaadati läbi. Kui ainult keegi teine üle ei paku, siis..."

"Tõsi sinu abi," jääb Joona enda juurde. "See on seotud sinu juhtumiga, see on tegelikult päris tähtis."

"Tõsi oot."

Joona teeb tema suunas tõrjuva lugutuse.

"Tõsi sa sain nad, sain kätte! Ma sain Amalia ja Emma!"

Joona klopsab kiirelt lehekülje kinni.

"Tõsi, Joona, sa soome taat. Mis abi sul vaja oli?"

Joona pead pitsitama teleoperaatoreid ja hoolitsema selle eest, et Ben-Burkilt pühapäeval tulnud kõne saaks positsioneeritud. Ma tahan teada andmeid, kust kohast ta helistas. Viie minuti pärast."

"Tõsi, kui halvas tujus sa oled," ohkab Anja.

"Tõsi minutit," muudab Joona meelt. "Sinu netisõppamine läks sulle minutit maksma."

"Tõsi ütle ja pane ennast põlema," lausub naine vaikselt, kui Joona mõistlikult lahkunud.

Joona läheb oma kontoris, suleb ukse ja lehitseb läbi saabunud postkasti. Naine on sõitnud Londonisse, et igatseb teda. Disa teab, et Joona vihkab pilte šimpansimängivad golfi või on ennast kempsupaberisse mähkinud, ning ta otsustab seetõttu alati selleteemalisi kaarte leida. Joona kõhkleb, kas

postkaart teisipidi keerata või üldse ära visata, kuid on mõistagi võimalik. Ta keerab kaardi teisipidi ja võpatab vastumeelsusest. See on vastu meremehehabemega bulldog, madrusemüts peas ja piibunud. Joona naeratab Disa pingutuse peale ja kinnitab kaardi kuulunud. Just siis heliseb telefon.

"Jah?" ütleb ta torusse.

"Ma sain vastuse," lausub Anja.

"See käis kähku," nendib Joona.

"Nad ütlesid, et neil oli olnud tehnilisi probleeme, aga et nad juba komissar Kennet Strängile tunni aja eest teada andnud, et nad paiknes Gävles."

"Gävles," kordab Joona.

"Nad ei ole veel päris valmis sellega, ütlesid nad. Ühe-kalme pärast, igal juhul sel nädalal oskavad nad täpselt ütelda, kus ta asus, kui ta selle kõne tegi."

"Sa oleksid võinud minu tuppa tulla ja seda öelda, siia on siin ainult neli meetrit..."

"Ma ei ole sinu majapidajanna, või kuidas?"

"Tõsi."

Joona kirjutab enda ees lebava märkmeploki tühjale lühend "Gävle" ja haarab seejärel uuesti telefoni.

"Erik Maria Bark," vastab Erik kohemaid.

"Joona siinpool."

"Kuidas läheb? Kas said midagi teada?"

"Ma sain just äsja kõne umbkaudse positsioneeringu."

"Kus ta on?"

"Me teame seni ainult seda, et tugijaam asub Gävles."

"Gävles?"

"Väheke maad Dala jõest põhja pool ja..."

"Ma tean küll, kus Gävle asub, ma lihtsalt ei saa aru, sellest et..."

Joona kuuleb, kuidas Erik mööda tuba ringi kõnnib.

"Sel nädalal saame täpsustuse," lausub Joona.

"Millal?"

"Homme, nad loodavad."

Ta kuuleb, kuidas Erik istet võtab.

"Nii et sina võtad uurimise üle, eks ole?" küsib ta pinevilt häälel.

"Ma võtan uurimise üle," kinnitab Joona napsõnaliselt. "Ma leiame." "Eks."

"Jah, ja kui ta häälel on kindluse tagasi saanud, selgitab kiiresti: "Ma olen üksjagu mõelnud, kes seda teha võis, ja ma tahan, et sa leiad lähemalt üht nime. Ta oli minu patsient, Eva Blau."

"Miks? Nagu saksa keeles "sinine"?"

"Jah."

"Kui sa sind ähvardanud?"

"Ma ei ole raske seletada."

"Ma loen kohe tema kohta järele vaadata."

"Ma jään vaikseks."

"Ma tahan sind ja Simonet näha niipea kui võimalik," lausub Joona.

"Jah."

"Nii."

"Kui rekonstruktsioon jäigi vist tegemata, või kuidas?"

"Rekonstruktsioon?"

"Ma peame uurima, kellel oli mingit võimalust Benjaminini röövijat"

"Kui te olete poole tunni pärast kodus?"

"Ma helistan Simonele," ütleb Erik. "Me ootame sind siin."

"Jah."

"Jah," ütleb Erik.

"Jah."

"Ma tean, et tuleb lugeda tunde, kuni mõrvar tabatakse. Et esimene"

"on kõige tähtsam," ütleb Erik tasa. "Ja nüüd on see möödas..."

"Sa ei usu, et me ta üles leiame?"

"Jah... Ma ei tea," sosistab Erik.

"Kõikvõimaliselt ei eksi," vastab Joona vaikselt, kuid tema hääles on tera-

"ma arvan, et me leiame su poja üles."

"Ma paneb toru hargile. Seejärel võtab ta sedeli Eva Blau nimega"

"taas Anja juurde. Naise toas on tugev apelsinilõhn. Erinevate"

"lühedega taldrik seisab roosa klaviatuuriga arvuti kõrval, ühel sei-

"di aga suur läikiv plakat, kus lihaseline Anja ujub olümpiamän-

"dina"

"ta naeratab."

"Esimene kroonus käies *safetyman*, pidin ujuma signaallipuga kümme"

"minutit. Aga liblikat pole ma kunagi osanud."

"Kui sa raiaskamine, vaat mis see on."

"Ma meelest on see ilus – sa nägid välja nagu ujuv merineitsi," lau-

"Jah."

Anja hülal reedab teatud ulkust, kui ta püüab selgitada:

"Koordinatsioonitehnika on päris nõudlik, sin on vasturütmis keda kotib?"

Anja sirutab ennast rahulolevalt, ja tema suur büst peaaegu puudub Joonat, kes seisab naise kirjutuslaua kõrval.

"Nõndaks," ütleb Joonas ja võtab välja sedeli. "Nüüd ma otsustaksid mulle välja ühe inimese."

Anja naeratus jaheneb.

"Jah, ma aimasin, et sa tahad minult midagi saada, Joonas. Oled tore, liiga kena. Ma aitan sind selle telemastiga ja siis tuleb sinu ilusa naeratus. Ma hakkasin peaaegu uskuma, et sa kutsud mind lõunale või midagi, nii..."

"Seda ma teengi, Anja. Aga omal ajal."

Naine vangutab pead ja võtab Joonas käest sedeli:

"Isikuotsing. On sellega kiire?"

"Anja, sellega on väga kiire."

"Aga miks sa siis seisad siin ja minuga mesijuttu ajad?"

"Ma arvasin, et sulle meeldib see..."

"Eva Blau," ütleb Anja mõtlikult.

"Pole üldse kindel, et see tema õige nimi on."

Anja hammustab murelikult huulde.

"Varjunimi," lausub ta. "Vähe küll siis. Kas sul muud ei ole aadressi või midagi taolist?"

"Ei mingit aadressi. Ma tean ainult seda, et kümme aastat tagasi Erik Maria Barki patsient Karolinska ülikoolihaiglas, eeldatavasti mõne kuu vältel. Aga vaata numeregistritest, mitte ainult tavade kõigist teistest ka. Kas näiteks mõni Eva Blau on kusagil ühkoostanud? Kui ta on ostnud auto, siis peab ta olema kantud sõidukirjendisse. Või kui ta on mingil ajal mõnda viisat taotlenud, omab lupade kusagil raamatukogus... ühingutes, Hea Templi Rüütlirüütlus, muidu et sa vaataksid ka salastatud identiteete, kuriteo ohvrite nimistut."

"Jaa, jaa, mine nüüd minema, et ma saaksin juba ükskord töö teha," ütleb Anja.

Joonas paneb kinni heliraamatu, kus Per Myrberg oma isemäelise rahust ja intensiivsusest loeb Fjodor Dostojevski "Kuritöö ja karistus". Ta pargib auto Lao Wai, Aasia taimetoidurestorani juurde, kuhu ta on teda alatasa meelitada püüdnud. Ta viskab pilgu aknast sisse ja näeb

puumööbli askeetlikust ilust, ebavajaliku tiluhilu ja nipsasjakeste puudusest ruumis.

Et Simone ukse taga kella annab, on Erik juba kohal. Nad tervitavad teist ja Joonas annab kiirelt teada, mida ta teha kavatseb.

"Ma rekonstrueerime Benjamini rõõvi nii palju kui võimalik. Ainult selle juures tegelikult viibis, oled sina, Simone."

Simone noogutab otsustavalt.

"Ma ei tenda iseenda osa. Mina olen kurjategija ja sina, Erik, pead olema Benjamin."

"Jah," ütleb Erik.

Simone vaatab kella.

"Simone, mis ajal sinu arvates sissemurdmine toimus?"

Simone kohatab hääle puhtaks:

"Kell kolm... aga ajaleht polnud veel tulnud... nii et see oli enne kui ma olin käinud enne üleval vett joomas, ja siis oli kell kaks... edasi kell kolm mõne hetke ärkvel... nii et mingil ajal poole kolme ja viie vahel."

Simone, mis ma panen kella poole neljale, nii et tuleb keskmine aeg," ütleb Joonas. "Ma keeran ukse lukust lahti ja hiilin Simone voodi juurde, et teen talle süsti ja lähen edasi Benjamini tuppa – see oled Benjamin – ja seal ma süstin sind ja tirin sind toast välja. Ma lohistan sind esikupõrandat ja välisuksest välja. Sa kaalud rohkem kui su poeg, ma tean seda ajalisel paari minuti võrra kompenseerima. Simone, ma ei hõigata täpselt samal viisil kui siis. Heida samal ajahetkel ümber. Ma tahan teada, mida sa nägid, täpselt mida sa näha võisid." Joonas noogutab, näost kahvatu.

Simone noogutab, näost kahvatu.

"Jah," vastab ta. "Aitäh, et sa seda teed."

Simone vaatab jäähallide silmadega tema poole:

"Kas sa nägid Benjamini üles?"

Simone silub käega kiirelt üle lauba:

"Lähen magamistuppa," ütleb ta kähedalt ja näeb, kuidas Joonas tõuseb, võtmekimp käes.

Joonas sisestab kätt, lamab Simone teki all. Mees lugub kiirelt tema mõttejoostes, kuid sihikindlalt. Teeb kõda, kui mees tema kätt üles tõmbab.

Simone varude mängult süsti teeb. Tema kohale kummardunud Joonas hõõrub meenub Simonele, kuidas ta ärkas selge piste peale käsivardega. Ta nägi mingit kaju kiiruga ukse vahelt välja esikusse lipsama.

"Keegi ei jäta kassi kuueks nädalaks üksi," lausub Joona aeglaselt.

Kass kuulatab, keha hüppevalmis.

"Sa ei näe just nälginud välja," ütleb Joona loomale.

Kass haigutab laialt, hüppab esikutoolile ja kerib ennast tolmust kerasse.

Esimesena tahab Joona rääkida Alice Franzéni abikaasaga, kuid eelmisel korral kortereid mööda käis, tuli avama ainult naine. Alice Franzén elab Simone ja Erikuga samal korrusel. Nende korter on vastas.

Joona helistab ja ootab. Ta mäletab põgusalt, kuidas ta oli lapsepõlves lilli müües ja ühe korra ka Luteriabi papist korjanduskarbiga töötanud. Võõristustunne kellegi teise koju piilumise eest, vastumeelne silmis, kes ukse lahti tegid.

Ta helistab uuesti uksekella. Avama tuleb kolmekümnendat aastat vaadates tema poole äraootaval ja reserveeritud ilmel, mis püüab mõtlema kassile tolles tühjas korteris.

"Jah?"

"Joona Linna on mu nimi," ütleb ta oma isikutunnistust nähes ja tahab rääkida teie mehega."

Naine heidab kiire pilgu üle õla ja küsib siis:

"Ma tahan kõigepealt teada, milles asi. Ta on üldiselt hõivatud."

"Asi puudutab ööd vastu kaheteistkümnendat detsembrit."

"Aga selle kohta te ju juba küsisite," ütleb naine ärritatult.

Joona vaatab kärmelt paberile, mida käes hoiab.

"Siin seisab, et politsei vestles teiega, aga mitte teie mehega."

Naine ohkab pahaselt.

"Ma ei tea, kas tal on aega," vastab ta.

Joona naeratab.

"See võtab ainult mõne minuti, ma luban."

Naine kehitab õlgu ja hõikab siis korteri sügavusse:

"Tobias! Politseist tuldi!"

Hetke pärast ilmub nähtavale mees, käterätt ümber puusade. Tema nahk paistab kuumavat, ta on väga tugevalt päevitunud.

"Tere," ütleb ta Joonale. "Ma võtsin päikest..."

"Vahva," lausub Joona.

"Ei ole," kostab Tobias Franzén. "Minu maksas puudub üldse ensüüm. Mulle määrati raviks iga päev kaks tundi päevitamist."

"Kas on teine asi," lausub Joona kuivalt.

"Tahaksin midagi küsida."

"Ma tahan teada, kas nägite või kuulsite midagi ebatavalist ööl vastu kaheteistkümnendat detsembrit?"

Joona sügab rinnakorvi. Tema päevitunud ihule jäävad sõrmedest lüüesid.

"Ma ma muud mõtlen, see oli süs, jah. Kurv küll, aga mulle ei tule midagi meelde. Tegelikult ma ei mäleta."

"Huvitav, suur tänu," ütleb Joona pead langetades.

Ta tõstab kätt kätt lingi järele, et ust kinni panna.

"Kas on veel?"

Joona noogutab tühja korteri poole.

"Kas perekond seal, Rosenlund," alustab ta.

"Nad on väga toredad," naeratab Tobias ja väristab end. "Ma pole neid aega näinud."

"Nad on ära sõitnud. Teate, kas neil käib keegi abiline koristamas elukorraldust?"

Joona raputab pead. Ta on oma päevituse all kahvatanud ja väriseb kogu keha.

"Kas pole mul aimugi?"

"Ei," ütleb Joona ja vaatab, kuidas Tobias Franzén ukse kinni

Joona lähleb nimekirjas järgmise nime, Jarl Hammari juurde, kes elab sama korrusel ja Simonest korrus allpool. Ta on pensionär ega viibinud eelmise aasta ajal kodus.

Hammar on kõhn mees, kes põeb ilmselt Parkinsoni tõbe. Ta kannab raudketi kardigani ja kaela ümber rätiti.

"Tere," kordab Hammar kähiseva, peaaegu kuuldamatu häälega. Ta tõstab kaest hägusel pilgul üle Joona libiseda. "Mida krimid minu kohta?"

"Ma tahan ainult ühe küsimuse esitada," kostab Joona. "Kas on võimalik nägite ööl vastu kaheteistkümnendat detsembrit siin majas või kuulsite midagi ebatavalist?"

Hammar paneb pea viltu ja silmad kinni. Veidi aja pärast avab ta uuesti ja raputab Joona suunas pead.

"Võtan rohtu," lausub ta. "See paneb mu väga sügavasti magama." Ta silmab Jarl Hammari selja taga naisekuju.

"Kas ma võin temaga rääkida?"

Jarl Hammar naeratab viltuselt.

"Minu naine Solveig oli suurepärase naine. Aga nüüd on ta mulla all, suri juba pea kolmeteistkümne aasta eest."

Kõhn mees pöörab ringi ja tõstab väriseva käe korteri seisva tumeda kogu poole:

"See siin on Anabella. Ta aitab mind kraamimisel ja teeb muud. Kahjuks ta ei raagi rootsi keelt, aga muus osas on ta laitmatu."

Varjutaoline ilmutis astub oma nime kuuldes valgusesse ja kümnnendates eluaastates, põsil suured rõugearmid, kannab lohakas krunnis ja on väga lühikest kasvu.

"Anabella," lausub Joonas väga leebelt. "*Soy comisario de policía en Linna.*"

"*Buenos días,*" vastab naine soseledes ning vaatab Joonale tumedate silmadega otsa.

"*Tu limpias más paramentos aquí? En este edificio?*"

Tüdruk noogutab selle märgiks, et Joonal on õigus – ta korrastab teisi kortereid selles majas.

"*Qué otros?*" küsib Joonas. "Milliseid teisi?"

"*Espera un momento,*" ütleb Anabella, mõeldes hetke, enne kui sõrmedel üles lugema: "*El piso de Lagerberg, Franzén, Gerdman, Rosenlund, el piso de Johansson también.*"

"Rosenlund," kordab Joonas. "*Rosenlund es la familia con un poco de verdad?*"

Anabella noogutab naeratades. Ta kraamib ka seda kassiga kaunist

"*Y muchas flores,*" lisab ta.

"Palju lilli," kiidab Joonas, ja näeb tüdrukut noogutavat.

Joonas küsib tõsiselt, kas tüdruk pani neli ööd tagasi, Benjamini sündimise ajal, midagi erilist tähele:

"*Notabas alguna cosa especial hace cuatro días? De noche...*"

Anabella nägu kivistub.

"No," ütleb ta kiiresti, püüdes tagasi Jarl Hammari korterisse tulla.

"*De verdad,*" lausub Joonas rutuga. "*Espero que digas la verdad.*" Ma ootan, et sa räägiksid tõtt."

Ta kordab, et asi on väga tähtis, et asi puudutab üht kadunud

Jarl Hammar, kes on kõrval seisnud ja kogu jutuajamust hooletult vaatanud, ütleb mõkitaval kahedal häälel, hoides üleval oma kõva nägu ja vaid käsi:

"Pea olema Anabella vastu kena, ta on väga tubli tüdruk."

"Pea mulle rääkima, mida ta nägi," selgitab Joonas otsusekindlalt ja pöördub jälle Anabella poole:

"*Perdón, por favor.*"

Jarl Hammar paistab abitu välja, kui Anabella tumedatest särasilmadest laskub mõned suured pisarad.

"*Perdón,*" sosistab tütarlaps. "*Perdón, señor.*"

"Tõusta, Anabella," ütleb Jarl Hammar ja vupab Joonale. "Tulge meiega alla lasta teda trepil seista ja nutta."

Tal lahevad sisse ja istuvad kolmekesi Jarl Hammari läikiva söögitoa-ruumi, kuhu peremees asetab purgikese piparkookidega, samal ajal Anabella vaikselt häälel jutustab, et tal pole kusagil elada, et on kolme kuud kodutu, kuid tal on õnnestunud end peita trepikodades ja keldris, kelle pool ta koristamas käib. Kui ta Rosenlundi korteri keldris, et lillede ja kassi eest hoolitseda, võis ta viimaks vannis käia ja peseda magada. Neiu kordab üha uuesti ja uuesti, et pole midagi kaotatud, et ta pole varas, pole isegi toitu võtnud ega midagi puudutanud, et maga mitte Rosenlundide voodis, vaid köögivaibal.

Joonas vaatab Anabella tõsiselt Joonale otsa ja ütleb, et on väga kerge, juba väikesest peale, kui pidi väiksemate õdede-vendade eest hoolitseda. Ööl vastu laupäeva kuulis ta trepikojast mingit häält ja hakkas, korjas oma asjad kokku, hiilis välisukse juurde ja piilus läbi ukse alla.

"Kas oli lahti, aga ma ei näinud midagi," ütleb ta. "Korraka kuul-
peid hääli, ohkeid ja aeglasi samme, nagu oleks seal liikunud vana naine."

"Kas kuulsid hääli?"

"Jah, kuulsin pead."

"Kas kuulsid?"

Anabella püüab kirjeldada, kuidas varjud üle põranda liikusid. Joonas küsib:

"Kas sa peegli kaudu nägid? *Qué viste en el espejo?*"

"Peegli kaudu?"

"Kas nägid lifti sisemusse, Anabella," ütleb Joonas.

Anabella mõtleb järele ja ütleb siis aeglaselt, et nägi kollast kätt.

"Kas nägid nägin selle naise nägu ka," lisab ta.

"Kas oli naine?"

"Jah, oli küll naine."

Anabella selgitab, et naine kandis kapuutsi, mis heitis tema nädal
kuid lühikese hetke vältel nägi neiu tema põske ja suud

"*Sin duda era una mujer,*" kordab Anabella. Kahtlemata oli naine

"Kui vana?"

Neiu raputab pead. Ta ei tea.

"Sama noor kui sina?"

"*Tal vez.* Võib-olla."

"Veidi vanem?" küsib Joona.

Neiu noogutab, kuid lisab siis, et ta ei tea, et ta nägi naist atoll
sekundi ja et nägu oli tegelikult peidus.

"*Y la boca de la señora?*" näitab Joona. Kuidas naise suu välja

"Rõõmus."

"Kas ta nägi rõõmus välja?"

"*Sí. Contenta.*"

Joonal ei õnnestu välja meelitada mingit isikukirjeldust, ta küsib
lõpetuse kohta, keerab küsimused teisipidi, toob ise näiteid, kuidas
et Anabella on kõik nähtu edasi andnud. Joona tänab teda ja joonab
marit abi eest.

Teel trepist üles kasutab Joona juhust, et Anjale helistada. Naine
kohe toru.

"Anja Larson, riigikrimi."

"Anja, kas sa oled Eva Blau kohta juba midagi leidnud?"

"Ma tegelen sellega, aga sa muudkui helistad ja segad mind teistega."

"Palun vabandust, aga kiire on."

"Ma tean, ma tean. Aga mul ei ole sulle praegu midagi anda."

"Okei, helista siis niipea, kui..."

"Ära kamanda," katkestab teda Anja ja viskab toru hargile.

Kolmapäeva ennelõuna, kuuteistkümmnes detsember

Joona istub kõrval autos ja puhub kohvile pabertopsis. Nad sõi-
vad mööda ülikoolist ja riiklikust ajaloomuuseumist. Teisel pool
Helsingi kesklinna kandis säravad kasvuhooned keset maadvõtvat pime-

teed. "Kas sa nimes kindel? Eva Blau?" küsib Joona.

"Ei ole kindel, üheski telefoniraamatus, üheski kuriteoregistris, üheski võlaregist-
rissaaduste registris või relvaregistris pole midagi, samuti mitte
ametis, rahvastikuregistris või autoregistris. Ma lasksin kontrol-
lida omavalitsuste registreid, maakohutuid, kirikuregistreid, kind-
lustat, migratsiooniametit. Rootsis ei ela ühtki Eva Blaud ega pole
tundagi."

"Kas oled minu patsient," ei jäta Erik jonni.

"Ma peab tal mingi muu nimi olema."

"Kui sa oled küll, ma ometi tean oma patsientide..."

"Ma peab-vait, sest miski nagu vilksataks mööda – kumendav aimdus
et naise võis olla ka teine nimi –, kuid siis laguneb see jälle ole-

ma. "Kas sa oled tahtsid?" küsib Joona.

"Ma vaatan oma paberid läbi, äkki teda lihtsalt kutsuti Eva Blauks."

"Ma peab talvetaevas lasub madalal ja on tihe, paistab, nagu võiks iga hetk
hunnik sadama."

"Ma peab natuke kohvi ja tunneb, kuidas magususele järgneb püsiv
melanchoolia. Auto keerab Täby villade rajooni poole. Nad veerevad
lihtsasti mööda majadest, piki raagus viljapuudega härmatanud aedu
ja kaetud veesilmadega, klaasitud verandadega, kust paistab puni-

tud mööbel, mööda lumega kaetud batuutidest, küpresside ümberrutatud ehistuledest, mööda sinistest keldudest ja pargitud autod.

"Kuhu me õigupoolest sõidame?" küsib Erik korraga.

Õhus hõljub väikesi ümaraid lumehelbeid, mis kuhjuvad kogu vastas kapotile.

"Me oleme peaaegu kohal."

"Kus kohas kohal?"

"Ma leidsin veel mõningaid inimesi, kelle perekonnanimi on Joona, kostab Joona naeratades.

Ta pöörab eraldiseisva garaaži ette ja peatab auto, jättes mootoritühikäigul käima. Keset muruplatsi seisab kahe meetri kõrgune Karupoeg Puhh, värv punaselt särgilt lahti koorumas. Muid muusikaid aias ei paista. Suure kollase puumaja juurde viib ebasümmeetriline kiviplaatidest teerada.

"Siin elab Liselott Blau," ütleb Joona.

"Kes see on?"

"Pole aimugi, aga ehk teab ta midagi Eva kohta."

Joona näeb Eriku kahtlevat näoilmet ja ütleb:

"See on ainus, millest me praegu lähtuda saame."

Erik raputab pead:

"Sellest on kaua aega möödas ja ma ei mõtle kunagi sellele, et ma veel hüpnosiga tegelesin."

Erik kohtab Joona jäähalle silmu.

"Sel võib-olla polegi Eva Blauga mingit pistmist," ütleb ta.

"Oled sa püüdnud meelde tuletada?"

"Ma arvan küll," vastab Erik viivitades ja silmitseb oma kohvi.

"Korralikult?"

"Võib-olla siis mitte."

"Tead sa, kas Eva Blau oli ohtlik?" küsib Joona.

Erik vaatab autoaknast välja ja näeb, et keegi on vildikaga loomade kihvad ja kurjad kulmud joonistanud. Ta rüütab pisut kohvi ja läheb meenub talle päev, mil ta esmakordselt Eva Blau nime kuulis.

Nüüd ta mäletab seda.

Kell oli pool üheksa hommikul. Päike paistis otse läbi tolmuste aknadesse. Ma olin olnud öövalves ja maganud kontoris, mõtleb ta.

Kümme aastat varem

Ma olin pool üheksa hommikul. Päike paistis otse läbi tolmuste aknadesse. Ma olin parast öövalvet maganud kontoris, tundsin väsimust, kuid pakkisin ikkagi spordikoti kokku. Lasse Ohlson oli sõitnud järjest meie sulgpallimatšid ära jätnud. Tal oli lüga palju tööd, ta sõitis Oslo ja Karolinska haiglate vahet, käis Londonis, et saada raha, ja pidi juhatuses tegev olema, kuid üle-eelmisel päeval ta ei saanud tulla, küsis, kas ma olen valmis.

"Jah, kuudadimoodi valmis," vastasin mina.

"Oled valmis kitli peale saama," ütles Lasse ilma oma tavalise reitsemisviisi kaotades.

Ma võtsin viimase kohvitilga valamusse, jätsin kruusi personali kööki ja jooksin treppidest alla ja sõitsin rattaga spordisaali juurde. Lars Ohlson oli juba külmas riietusruumis, kui ma sisse astusin. Ta vaatas mulle peaaegu hirmunud pilgu, pöördus kõrvale ja tõmbas end puksid jalga.

"Tead nii palju peksta, et sa ei suuda nädal aega istudagi," ütles ta otsa vaadates.

"Jah, küll, värises kappi lukustades."

"Mul on palju tööd olnud," ütlesin mina.

"Jah, täpselt, mul on olnud..."

"Jah, ja istus rantsatades toolile."

"Kas sa tunned ennast hästi?" küsisin mina.

"Jah, hästi," vastas tema. "Ja sa ise?"

"Jah, kolitun reedel juhatusega."

"Küll küll, sinu toetusraha on peaaegu labi, alati sama lugu."

"Jah, ma olen väga mures," ütlesin mina. "Selles mõttes, et mul on kõik läheb hästi, minu uurimistöös on ju edasiminekuid, see on mul on väga kenaid tulemusi."

Lasse põsed löid roosatama, ta pööras pea ära ja hakkas end joone taha asutama. Korraga voolas mööda tema reie sisekülge. Ta pühkis selle käega ära ja vaatas siis minu poole. Taibates, et ma ei ole verd näinud, pomises ta, et tal on probleeme kubeme piirkonnas ja lahkus longates väljakult.

Kaks päeva hiljem olin äsja oma vastuvõtutuppa naasnud, kui koputas uksele. Kui avama läksin, seisis koridoris Lasse. Ohlgas mõni meeter eemal aga valges vihmamantlis naine. Viimase silmad olid murelik pilk ja tema nina punetas, justnagu oleks ta külmetanud. Tema nägu oli kitsas ja teravajooneline ning sinise ja roose lauvärviga tumedalt meigitud.

"See siin on Erik Maria Bark," tutvustas Lasse. "Väga hea mees, kui mina kunagi suudaksin olla."

"Te olete varajased," laususin mina.

"Kas asi ikka toimib?" päris Lasse närviliselt.

Ma noogutasin ja palusin neil edasi astuda.

"Erik, mul ei ole aega," kostis Lasse tasasel häälel.

"Aga oleks ometi parem, kui sina ka juures viibaksid."

"Ma tean, aga ma pean lippama," vastas tema. "Helista mulle, tahad, ma võtan vastu, kas või keset ööd, ükskõik millal."

Ta kiirustas minema ja Eva Blau järgnes mulle kabinetti, sulges järel ukse ja vastas seejärel mu pilgule.

"Kas see on sinu oma?" küsis ta äkitselt, sirutades oma värisemas käes minu poole portselanist elevanti.

"Ei, see pole minu," vastasin mina.

"Aga ma nägin ju, kuidas sa seda vaatasid," ütles naine pahuralt.

"Sa tahad seda endale, kas pole?"

Ma tõmbasin sügavasti hinge ja küsisin:

"Miks sa arvad, et ma seda endale tahan?"

"Kas sa siis ei taha?"

"Ei."

"Aga kas sa seda tahad?" küsis naine oma kleiti üles tõmmata.

Tal ei olnud aluspükse jalas ja häbemekarvad olid ära raseeritud.

"Eva, ära tee niiviisi," ütlesin mina.

"Olgu," ütles tema, huuled närvitsemisest võbelemas.

Ta oli mulle liiga lähedale tulnud. Tema riietel oli tugev vaniljane lõhn.

"Kas me istet?" küsisin ma neutraalsel toonil.

"Istet, istet, istet?"

"Kui sa võid istuda diivanile," ütlesin ma.

"Diivanile?"

"Ei."

"Kui sa saaksid..." ütles tema vihmamantlit põrandale heites, läks kirjutuslaua taha ja istus minu toolile.

"Kas sa viibaksid mulle natuke iseendast?" küsisin mina.

"Kas sa oled huvitatud?"

"Kas sa oled huvitatud, kas ta võiks vaatamata oma tugevasti pingutatud olekule tõmmata, kes laseb end vaevata hüpnotiseerida, või punnib vastu, et jääda reserveeritud ja analüüsivaks jälgijaks."

"Kas sa oled su vaenlane," selgitasin ma rahulikult.

"Kas sa oled või?"

"Ma tõmbas lahti kirjutuslaualaeka."

"Kas sa oled rahule," ütlesin mina.

"Ma ignoreeris mu sõnu ja tuhnis hooletult paberites. Ma läksin tema juurde, tõstsin ta käe eest ära, lükkasin sahtli kinni ja laususin otsustavalt: 'Kas sa tahad nii teha. Ma palusin sul sahtel rahule jätta.'"

"Ma vaatas trotslikult minu poole ja tõmbas sahtli uuesti lahti. Pilku tõusmas laskmata võttis ta peotäie pabereid ja viskas põrandale. 'Kas sa tahad?' kaskisin ma karmilt."

"Hüüed hakkasid värisema. Ta silmad täitusid pisaratega."

"Vihkad mind," sosistas ta. "Ma teadsin seda, ma teadsin, et sa hakkasid vihkama, kõik vihkavad mind."

"Kas sa tahad?" küsisin ma rahulikult.

"Ei," ütlesin ma ettevaatlikult. "Mingit ohtu ei ole, võta lihtsalt istet, või võta minu tooli, kui tahad, või istuda diivanile."

"Ma noogutas, tõusis toolilt ja läks diivani poole. Siis pöördas ta tagasi ja küsis vaikselt:

"Kas sa võid su keelt puudutada?"

"Kas sa ei või. Istu nuud maha, ma ütlesin."

"Ma võttiski viimaks istet, kuid hakkas kohe rahutult nihelema."

"Kas sa tahad, et ta hoiab midagi käes."

"Kas sa tahad seal on?" küsisin ma.

"Ma peitis käe kiiresti selja taha."

"Kas sa tule ja vaata, kui julged," ütles ta oma kartlikul vaenulikul toonil.

Ma tundsin lühidaid kannatamatuse laineid hingest üle uhl
sundisin end täiesti rahulikuks, kui küsisin:

"Sooviksid sa rääkida, miks sa siin minu juures oled?"

Naine raputas pead.

"Mis sa arvad?" küsisin mina.

Tema nägu tuksatas.

"Sest et ma ütlesin, et mul on vähk," sosistas ta.

"Kas sa kartsid, et sul tuleb vähk?"

"Ma arvasin, et tema tahab, et mul tuleks vähk," kostis naine.

"Lars Ohlson?"

"Mulle tehti ajuoperatsioon, mind opereeriti paar korda. Mind
tati narkoosiga magama. Mind vägistati sel ajal, kui ma magasin.

Tema pilk kohtus minu omaga ja ta kõverdas kiiresti huult.

"Nii et nüüd olen ma nii rase kui ka lobotomeeritud."

"Mis sa sellega tahad öelda?"

"Et see on hea, sest ma igatsen last, poega, kes imeks mu riideid."

"Eva," ütlesin mina, "miks sa enda meelest siin oled?"

Ta võttis käe selja tagant välja ja avas kokkupigistatud rusika
tühi, ta pööras ja keeras seda mitu korda.

"Kas sa tahad mu vittu uurida?" sosistas ta.

Ma tundsin, et pean ruumist lahkuma või kedagi kutsuma. Ma
tõusis kähku püsti:

"Vabandust," ütles ta. "Vabandust, ma lihtsalt kardan, et sa
mind vihkama. Palun ära vihka mind. Ma tahan siia jääda, ma tahan."

"Eva, rahune maha. Ma püüan lihtsalt sinuga vestelda. Mõte on
et sa lülituksid minu hüpnosirühma, sa tead seda, Lars selgitas
ütles, et sa suhtud sellesse positiivselt, et sa soovid seda."

Naine noogutas, sirutas käe ja tõukas mu kohvitassi laualt pööre

"Vabandust," ütles ta taas.

Kui Eva Blau läinud oli, kogusin ma oma paberid põrandalt koo
istusin kirjutuslaua taha. Teispool aknaruutu sadas heledat vihma
meenuse, et Benjamin oli täna lasteaia väljasõidul ning et ei tund
Simone polnud meeles pakkida talle kaasa vihmakindlad pükid
olid pesus käinud.

Nuud voolas vihma selge valge vesi mööda tänavaid, teerada
mänguväljakuid.

Ma juurdlesin, kas peaksin helistama lasteaeda ja paluma neil B
min siseruumidesse jätta. Iga väljasõit tekitas minus ängi. Mulle et

il tegei tõsi, et ta pidi söögisaali jõudmiseks kõndima läbi mitme
torni ja kahest trepist alla. Ma nägin vaimusilmas, kuidas tormakad
d tulla müksivad, kuidas keegi raske ukse tema nina ees kinni lööb,
ta ei komistab kingadele, mis seisavad liivaste kuhjadena väljaspool
poolt. Ma teen talle süstid ära, otsustasin ma. Arstim mõjub nii, et ta
võib mingi väikese haava tõttu verest tühjaks, kuigi on endiselt kau
murem kui teised lapsed.

Maletan päikesevalgust järgmisel hommikul, kuidas see tumedate
mure vahelt sisse paistis. Simone lamas alasti mu kõrval ja magas.
Ta oli pooleldi avatud, juuksed sassis, õlad ja rinnad kaetud väi
leledate tedretähtedega. Korraga kattus ta nahk käsivarrel kanana
Ma tõmbasin talle teki peale. Benjamin kõhis nõrgalt. Ma polnud
miski, et ta meie juures oli. Ta hiilis mõnikord öösiti magamis
pe heitis madratsile põrandal, kui ta hirmuunenägusid näinud oli.
Lamasin siis tavaliselt ebamugavas asendis, et tal kätt hoida, kuni ta
magama jäi.

Ma nägin, et kell on kuus, keerasin külili, panin silmad kinni ja mõt
et oleks hea, kui saaksin välja magada.

"Ei," sosistas Benjamin äkki.

"Oled natuke veel," ütlesin ma tasakesi.

Ma tõusis madratsil istukile, vaatas minu poole ja ütles oma heleda

"Tere."

"Ma lamasid täna öösel emme peal."

"Hm," ütlesin mina ja tundsin, kuidas Simone minu kõrval ärkab.

"Ma lamasid teki all ja kiikusid tema peal," jätkas poeg.

"Ei kolab tobedalt," püüdsin ma kergel toonil öelda.

"Hm."

Simone ütsitas korra ja peitis pea padja alla.

"Ma nägin võib-olla mingit und," vastasin ma põiklevalt.

"Hm," rääpis Simone padja all naerust.

"Nägid unes, et kiikusid?"

"Võib-olla..."

Simone vaatas üles, lai naeratus näol:

"Ma vasta siis ometi," ütles ta vaoshoitud häälel. "Kas sa nägid unes,"

"Ei..."

"Ei..."

"Seda ma ilmselt nägingi."

"Aga," jätkas Simone naerdes, "miks sa seda tegid, miks sa meenutamasid, kui sa..."

"Nuud soome hommikust," katkestasin mina.

Ma nägin, kuidas Benjamin üles tõustes grimassi tegi. Tema olid alati kõige hullemad. Liigesed olid tundide kaupa liikumatu ja sellistel puhkudel esines tihti iseeneslikke verejookse.

"Kuidas tunne on?"

Benjamin toetus vastu seina, et püsti püsida.

"Oota, poisu, las ma masseerin sind," ütlesin mina.

Benjamin ohkas, heites voodisse pikali ja lastes mul ettevaatlikult liigeseid painutada ja sirutada.

"Ma ei taha süsti," lausus ta kaeblikul häälel.

"Mitte täna, Benjamin, alles ülehommel."

"Ma ei taha, issi."

"Mõtlen Lasse peale, kel on suhkruhaigus," ütlesin mina. "Tema ei saa ühtegi päev süste saama."

"David ei pea süste saama," kurtis Benjamin.

"Aga temal on võib-olla jälle midagi muud, mis on tema jaoks raske."

Saabus vaikus.

"Tema isa on surnud," sosistas Benjamin.

"Jah," vastasin mina, lõpetades lapse käte ja jalgade massaaži.

"Aitah, issi," ütles Benjamin ja tõusis ettevaatlikult püsti.

"Mu poisukene."

Ma kallistasin tema väikest peenikest keha, kuid hoidsin hoolikalt tagasi soovi teda kõvasti enda vastu suruda.

"Kas ma võin Pokémoni vaadata?" küsis ta.

"Kusi emme käest," kostsin mina ja kuulsin samas Simone ja Jennie "argpüks" hüüdvat.

Pärast hommikusööki istusin töötoas Simone kirjutuslaua taga, võttes telefoni ja valisin Lasse Ohlsoni numbrit. Vastu võttis tema sekretär Marie Lagercrantz. Ta oli töötanud Lasse alluvuses vähemalt kakskümmend aastat. Ajasin temaga natuke juttu, rääkisin, et mul on kolme nädalat vaba, et saan minna esimest laisklemishommik, ja palusin siis temalt luba Lasse sõna vahetada.

"Oota üks silmapilk," ütles Jennie.

Tut juba luga hulja ei olnud, mõtlesin ma paluda tal juhatuses Franki asemel minna kohta mitte sõnakestki lausuda.

Õnneks kostus kliksatus ja mõne sekundi pärast sekretäri haal.

"Lasse ei saa praegu ühtki kõnet vastu võtta."

"Ütle, et mina helistan."

"Juba tehtud," kostis Jessie jäigalt.

Ma asetasin sõnakestki lausumata toru hargile, sulgesin silmad ja mõtlesin, et miski on mäda, et olen võib-olla petta saanud, et Eva Blau ei ole vasti tülikam või ohtlikum, kui Lasse Ohlson rääkinud oli.

"Märtsin sellega hakkama," sosistasin endamisi.

Ma seepärel turgatas mulle pähe, et hüpnoosirühmast võib kaduda ka mina. Ma olin kokku kogunud küllaltki pisikese rühma inimesi, mis ei olnud ka mehi, kelle probleemid, haiguskulgid ja taustad olid täiesti erinevad. Ma ei võtnud arvesse, kas nad olid kergesti hüpnotiseeritavad inimesed. See, mida ma saavutada tahtsin, oli grupisisene suhtlus ja lähemine, nende areng suhetes iseenda ja teistega. Paljud kandsid suurt trauma, mis takistas neil kontakte loomast, ühiskonnas toimimast. Nad pidasid ennast vastutavaks selle eest, et neid oli vägistatud või et nad olid kaotanud kontrolli oma elu üle või minetanud kogu oma maailma vastu.

Minu sessioonil oli rühm teinud sammukese sügavamale. Olin meenutanud nagu tavaliselt, enne kui ma tegin katset viia Marek Semiovic hüpnoosi. Temaga oli seni nägurit nähtud, mees oli pidevalt hüpnoosis. Ma ei tundnud, et oleksin kätte saanud õiget inimest, kes ei võinud või et oleksime üldse mingi lähtekoha leidnud.

"Marek? Jalgpalliväljak? Metsatukk?" pakkusin valida.

"Ma ei tea," kostis Marek nagu tavaliselt.

"Ma ei taha peame siiski kusagilt pihta hakkama," laususin mina.

"Kust kohast?"

"Ma ei saa mõtled mingi paiga, kuhu sa peaksid tagasi poorduma, et sa saad teada inimest, kes sa praegu oled," ütlesin mina.

"Marek piirkond," vastas Marek tunderõhuga. "Zenica-Doboj kantsel."

"Jah, hästi," nõustusin mina ja märkisin üles. "Kas sa tead, mis seal on?"

"See on juhtus seal, suures puumajas, peaaegu nagu lossis, mõisamajas, ehitatud katused ja tornikeste ja verandadega..."

Nuud kuulas terve hupnoosigrupp keskendunult, kõik vaatasid Mareki sees oli korraga avanenud terve rida sisemisi uksi.

"Ma arvan, et ma istusin tugitoolis," ütles Marek aegamisi. "Võib-olla del, igal juhul ma suitsetasin Marlborot, samal ajal kui... neid muusikuid linna naisi ja tudrukuid pidi olema sadu, kes minust seal möödusid."

"Moöda käisid?"

"Mõne nädala jooksul... Nad tulid eesustest ja toodi suu mööda üles magamistubadesse."

"Oli see hooramaja või?" küsis Jussi oma puises Norrlandi toas.

"Ma ei tea, mis seal juhtus, ma ei tea peaaegu midagi," vastas ta vaikelt.

"Kas sa ülakeeruse ruume ei näinud?" küsisin mina.

Mees hõõrus kätega nägu ja tõmbas siis hinge.

"Üks mälestus on selline," alustas ta. "Ma sisenen ühte voodituppa ja näen ühte naisõpetajat, kes mul põhikoolis oli, ja ta istub voodi peal alasti, puusadel ja kintsudel sinised plekid."

"Mis seal toimub?"

"Ma seisan seespoole uste, käes mingi puust malakas, ja... Rõõmu tule midagi meelde."

"Proovi," ütlesin mina rahulikult.

"Ära kadus."

"Oled sa kindel?"

"Ma ei jaksa enam."

"Olgu, sa ei pea, sellest piisab," laususin mina.

"Oota väheke," ütles Marek ning istus siis jupi aega vaikides. Ta ohkas, hõõrus nägu ja tõusis püsti.

"Marek?"

"Ma ei mäleta midagi," ütles ta kinneda häälega.

Ma tegin mõned märkmed ja tundsin, kuidas Marek mind vaatas peab.

"Ma ei mäleta, aga kõik toimus selles kuradi majas," ütles ta. Ma vaatasin tema poole ja noogutasin.

"Kõik, mis minus oli – see jäi sirna puumajja maha."

"Tondilossi," ütles Lydia tema kõrvalt oma kohalt.

"Täpselt, see oligi tondiloss," ütles Marek ja naeris kurva naeriga.

Minu uuesti kella. Viivu pärast pidin kohtuma haigla juhtkonnaga, et arutada oma uurimistööd. Olin sunnitud kas leidma uusi finantseerimiskasutajaid või hakkama niuhasti uurimise kui ka teraapiagruppidega kokku tõmbama. Seni veel ei olnud jõudnud keegi närvi minna. Minu kraanikausi juurde ja loputasin nägu, seisin hetke ennast peegeldamises ja püüdsin enne vannitoast lahkumist naeratada. Kontori tühjastades märkasin noort naist, kes koridoris minust vaevalt paari meetri kaugusel seisma jäi.

"Jook Maria Bark?"

Minu tumedad paksud juuksed olid kuklasse sõlme seotud ja kui ta naeratas, ilmusid tema põskedesse sügavad naerulohud. Ta kandis valget riietust ja rinnal ordinatuuri üldarsti nimesilti.

"Mina Swartling," ütles naine ja ulatas tervituseks käe. "Ma olen üks teie kolmest imetlejaist."

"Mistahes ometi?" küsisin ma naeratusvirvendusega.

"Ma paistis rõõmus ja temast levis hüatsindilõhna."

"Ma tahan teie töös osaleda," lausus ta keerutamata.

"Kui sa soovid?"

"Ma noogutas ja punastas juuksejuurteni."

"Ma pean seda saama. See on erakordselt põnev."

"Lõundust, kui ma teie vaimustust nii jäägitult ei jaga, aga ma pole kindel, kas uurimistööd mingit jätku tuleb," selgitasin ma.

"Kui sa soovid?"

"Minu rahalistest vahenditest jätkub ainult aasta lõpuni."

"Ma mõtlesin eelseisvale kohtumisele ja püüdsin sõbralikult selgitada:

"Ma arvan, et teid mu töö huvitab, ma tahaksin seda heada võimalusega tutvuda. Aga just praegu on mul üks tähtis kohtumine, mis..."

"Ma mõtlesin eemale."

"Lõundust," lausus ta. "Jumal küll, vabandust."

"Ma võime lifti poole minnes veel rääkida," ütlesin ma talle naeratades.

"Ma arvan, et sa saad naist rusuvat. Ta punastas jälle ja hakkas mu kõrvalt mööduma."

"Ma arvan, et eraldistega saab probleeme olema?" küsis ta murelikult.

"Minu viimase pärast pidin kohtuma haigla juhtkonnaga."

"Ma arvan, et teie uurimistööd – tulemustest, eesmärkidest ja ajakavast, et saada uusi rahalisi vahendeid, oli tavaline asjade käik, mis mullis..."

tundus see alati punarikas, kuna teadsin, et põrkun hüпноosi sülvate eelarvamuste tõttu probleemidele.

"Ainus mure on see, et enamiku meelest on hüпноos ikkagi kahtlane, ja sellise märgiga otsaes on küllaltki raske mittetäielikustulemusi esitleda."

"Aga kõiki teie aruandeid lugedes võib näha ju erakordseid mustreid, isegi kui on veel liiga vara midagi publitseerida."

"Te olete lugenud kõiki mu aruandeid?" küsisin ma skeptiliselt.

"Seda oli päris palju," vastas ta kuivalt.

Jäime seisma lifti uste ees.

"Mis te arvate arutlustest engrammide ümber?" testisin teda.

"Te mõtlete seda peatraumaga patsientide osa?"

"Jah," kostsin mina, püüdes varjata oma üllatust.

"Huvitav," ütles naine. "Et te vaidlustate teooriaid mälu ja aju üle kogu aju."

"On teil selle kohta mingeid mõtteid?"

"Jah, et te peaksite süvendama sünapside uurimist ja kehtivuse mandeltuumale."

"Ma olen imponeeritud," laususin ma liftinuppu vajutades.

"Te peate grandi saama."

"Ma tean," vastasin ma.

"Mis saab, kui nad ei ütlevad?"

"Mulle antakse loodetavasti aega, et teraapiaga otsad kokku tuua ja aidata patsientidel teisi raviviise leida."

"Ja uurimistööst?"

Ma kehtasin õlgu.

"Ma üritan võib-olla mõne teise ülikooli tiiva alla minna, kuhu mind vastu võtab."

"On teil juhatuses vaenlasi?" küsis ta.

"Ei usu."

Naine tõstis käe ja asetask selle õrnalt minu käsivarrele, ise vahtides naeratades. Tema põsed löid veelgi enam punetama.

"Te saate raha, sest teie töö on teedrajav, nad ei saa selle ees silma peada," ütles ta mulle sügavalt silma vaadates. "Kui nad seda ei tunne, tulen ma teiega ükskõik millisesse ülikooli kaasa."

Korraga tekkis mul küsimus, kas ta mitte minuga ei flirti. Tema truualamlikkuses, pehmes, pisut kähedas hääletoonis. Lõpuks

oma nimesildile, et nimes kindel olla: Maja Swartling, ordinatuuri

"Et tohi mind tagasi tõrjuda," sosistas ta mänglevalt. "Erik Maria

Ma ütlesin sellest kindlasti veel," ütlesin ma, kui liftiuksed lahti läksid. Maja Swartling naeratas, nii et naerukurrud nähtavale tulid, pani käed kokku, kummardas sügavalt ja naljatlevalt ning lausus malbelt: "Vader."

Ma naerast omaette selle tai tervituse üle naermas, sõites liftis üles ja alla. Kostis kohalejõudmise plinksatus ja ma väljusin liftist. Ma seisis ristseliti, koputasin ma siiski enne sisenemist. Annika istus ja vaatas välja panoraamakendest, mis pakkusid unelmat vaadet kaugale üle Norra kalmistu ja Haga pargi. Tema näol ei olnud jälgegi neist kahest pudelist veinist, mida ta kuulu järgi igal hommikul jõi, et magama jääda. Ent tema silme all ja laubal jooksis peenike kortsuvõrgustik, ja vananenud oli ka tema kord nii kaua, kui ta lõuajoon, mis talle aastaid tagasi Miss Rootsi võistlustel teise koha tõi.

Ma ütlesin mulle selle eest peapesu teinud, mõtlesin ma. Ta oleks võinud öelnud, et on meesšovinistlik domineerimistehnika panna mehed poolde poolest kõrgemal asuvat naisterahvast, kritiseerides tema välimust. Mitte keegi ei räägi meesülemuse joomaharjust, keegi ei tuleks selle pealegi, et öelda, et meessoost ülemusel on oluline nägu.

Ma tervitasin direktorit ja istusin tema kõrvale maha.

"Hei vank," ütlesin ma.

Maja Lorentzon naeratas mulle malbelt. Ta oli päevitunud ja sale, nägu õhukesed ja blondeerimisest kahjustatud. Ta ei lõhnanud alkoholi, vaid pigem puhtuse järele; teda ümbritses eksklusiivse seebi lõhn.

"Kui sa küsisid ta, osutades kaelugutusega mineraalveepudelitele

Ma ütlesin pead ja hakkasin nuputama, kuhu teised jaavad. Juhikond oli juba kohal viibima, minu kella järgi oli algus juba viis minutit hiljem.

"Kui sa küsisid ja selgitas, nagu oleks minu mõtteid lugenud:

"Ilmal tulevad, Erik. Neil on täna saunapäev, saad aru."

Ja naeratas viltuselt:

"See on viis, kuidas pidada koosolekut ilma minuta. Kaval, ei? Samal silmapilgul avanes uks ja sisse astus viis punetavate nägu meest. Nende ühkonnakraed olid märgadest juustest ja kaeladest nad õhkasid soojust ja lõhnasid habemeajamisvee järele. Kõik lõpetasid nad omavahelised vestlused.

"Ehkki mu uuringud lähevad kalliks," kuulsin ma Ronny Johanssoni ütlevat.

"Selge see," kostis Svein Holstein kohmetult.

"Ainult Bjarne sonis midagi sellest, et hakatakse pistkeid tegema, et raamatupidamise omad tahtsid teaduskulutusi kogu kassast nas koomale tõmmata."

"Ma olen sama kuulnud, aga ei maksa muretseda," ütles Holstein sel häälel.

Kui kõik olid sisenenud, vaibusid jutud.

Svein Holstein kinkis mulle jõulise käepigistuse.

Juhtkonna ravimiesindaja Ronny Johansson üksnes viipas ja võttis istet, samal ajal kui *landsting*'i-tegelane Peder Mälarstedt kätles. Ta naeratas mulle hingeldades ja ma märkasin, et ta higinägu selt ohtrasti. Tema juuksepiir lausa tilkus.

"Kas sina oled higistaja?" küsis ta minult naeratades. "Minu vihkab seda, aga minu meelest on see kasulik. Selge see, et on hea."

Frank Paulsson kohtas vaevalt mu pilku, noogutas vaid lühidelt, kuidas seejärel ruumi teise serva. Pärast väikest lobisemist kõigiga ühles Annika pehmelt käsi ja palus juhatusel koosolekulaua taha istuda. Nad olid sauna järel janused ja korkisid kohe lahti mineraalveepudelid, mis olid asetatud keset suurt helekollast plastlauda.

Jäin silmapilguks täiesti liikumatult seisma ja neid silmitsesin, kelle kätes oli kogu mu teadustöö. See oli veider. Ma vaatasin ühest, mõeldes samal ajal oma patsiendigrupist. Nad olid sel hetkel ruumisse sulgunud: nende mälestused, elamused ja allasurutud tunded otsekui tardunud suitsusilmustena selles klaaskastis. Charlotte'i rõhust selt kaunis nägu, Jussi raske kurb keha, Mareki turris kukal ja tõrjunud pilk, Pierre'i kahvatu nõtkus, Lydia oma kõlisevate eluõhkuruki järele lõhnavate riietega, Sibel oma parukatega, ja siis veel ka rootiline Eva Blau. Minu patsiendid olid justkui siinsete ülikooli väärivate ja heal järjel inimeste salajased peegelpildid.

... hõlmed istusid kohtadele, sosistasid, mihesid. Keegi kolitas üht teisele, keegi peitis ennast märkmikusse saavumise taha ja vaatas üles, naeratas malbelt ja ütles siis: "Hea, Erik."

"Minu meetod," alustasin mina. "Minu meetod seisneb psüühiliste probleemide ravimises grupiviisilise hüpnoteraapia abil."

"Olen paljudest me oleme juba aru saanud jah," ohkas Ronny Johansson.

... ja ma saan sinu tehtust ülevaate anda. Mu auditoorium kuulab mind malbelt, mõned silmitsesid mind, teised jõllitasid raskel pilgul enda

... ja pean kahjuks minema," ütles Rainer Milch hetke pärast ja tõusis.

... paaril mehel kätt ja lahkus siis ruumist.

"... te materjali enne kätte," jätkasin mina. "See on üpris mahukas, aga vajalik, ma ei saanud seda lühendada."

"... mitte?" küsis Peder Mälarstedt.

"... praegu on veel vara mingeid lõppjäreldusi teha," selgitasin mina.

"... kui me hüppaksime kaks aastat edasi," ütles tema.

"... öelda, aga ma näen teatud mustreid," vastasin mina, kuigi ma ei peaks sellel peatuma.

"... muid? Missuguseid mustreid?"

"... ei tahaks rääkida, mis tulemusi sa saada loodad?" küsis Annika naeratades.

"... loodan kaardistada mentaalseid pidureid, mis ei lödvene ka hüpnotis. Kuidas aju sügavas lõõgastusseisundis leiab uusi meetodeid, mis viivad selle eest, mis teda hirmutab. Ma tahan öelda – ja see on hea, et lähenedes traumale, asja tuumale, sellele, mis kujutab endast ohtu... Kui allasurutud mälestus hakkab lõpuks hüpnoosi all pingeid koguma, hakkab inimene haarama kõige järele, et viimse võimalusega öelda seda saladust, ja siis – olen ma aimu saanud – võtab inimene sellest unenäomaterjali, lihtsalt selleks, et mitte seda tuuma näha." "Kas mitte näha situatsiooni ennast?" küsis Ronny Johansson äkilise

"... või tegelikult mitte... vaid õigupoolest toimepanija," vastasin. "Kui toimepanija asendatakse ükskõik mille või kellega, tihti loo-

... mber jäi vaikseks.

"Miks sa nii rõõmus olid, isa?"

"See oli ainult raha," vastasin ma kuivalt. "Ma sain raha oma töö jaoks."

"David ütleb, et sa nõiud."

"Ma ei nõiu, ma hüpnotiseerin, et püüda aidata inimest, kellel on kardavad ja kardavad."

"Kunstnikke või?" küsis Benjamin.

Ma naersin ja Simone tegi üllatunud nägu.

"Miks sa muviisi ütled?" küsis ta.

"Sellepärast, et sa ütlesid telefonis, et nad kardavad, enne"

"Kas ma tõesti ütlesin?"

"Jah, enne, ma kuulsin pealt."

"Täpselt, ma ütlesin seda täna, nii oligi, jutt käis sellest, et nad kardavad ja on närvis, kui nad oma pilte teistele näitavad Simone."

"Kuidas muide need ruumid seal Berzelii pargi kõrval on?" küsisin mina.

"Arsenalsgatanil."

"Kas sa vaatasid neid täna?"

Simone noogutas aeglaselt.

"Kenad olid," kostis ta. "Homme sõlmin lepingu."

"Jah, aga miks sa siis midagi ei öelnud? Palju õnne, Sixa!"

Naine naeris.

"Ma tean täpselt, mida ma esimeseks näituseks üles panen."

"Ühe tüdruku, kes on käinud Bergeni kunstikõrgkoolis, tema teos on fantastiline, teeb suuri..."

Simone peatus, kuna helises uksekell. Ta püüdis kõõgiakna tagant näha, kes see on, enne kui läks lahti tegema. Mina läksin tema kannul teda läbi pimedas esiku valgusest täitunud ukseavas. Kui ma tulin välja, jõudsin, seisis ta ja põrnitses uksest välja.

"Kes see oli?" küsisin ma.

"Mitte keegi, siin polnud kedagi," ütles Simone.

Ma vaatasin üle tänava põõsaste poole.

"Mis asi see on?" küsis Simone korraga.

Ukse ees trepi peal lebas pulk, ühes otsas käepide ja teises otsas puuplaat.

"Imelik," ütlesin mina vanaaegset riistapuud üles noppides.

"Aga mis asi see ikkagi on?"

"Ma arvan, et see on roosk, millega vanasti lapsi peksti."

Enne treppil oli kavas järjekordne seans. Patsiendid pidid kogunema trepi alla pärast kuus tavapäraselt ja siis see uus naine, Eva Blau, tuleb selga pannes tundsin alati pisukest peadpööravat joobumust, et lavalist kohalolekutunnet. Tundus, nagu oleksin ma teel püünele, hõlguv valgusvihku. Edevusega polnud sel midagi pistmist, pigem tunde kordsest meeldiv kogemus vahendada kontsentreeritud kujul mõtteid. Oli lihtne abi.

Ma võtsin oma kirjaploki ja lugesin läbi nädala eest eelmisel sessioonil kirjutatud märgkmed, kus Marek Semiovic rääkis maal asuvast suurest puu- ja tsemendikantoni Zentica-Dobojo kantonis.

Ma ei olnud mul korda läinud viia Marek Semiovic sügavamasse hüpnootilist varem, kus ta rahulikult ja asjalikult kirjeldas tsemendipõrandaga ruumi, kus teda sunniti oma sõpradele ja kaugematele sugulastele sõprade andma. Ent korraga pöördus ta lihtsalt kõrvale, vahetas stseeni, ignoreeris minu juhiseid ja leidis omal käel tee hüpnootisest ruumist. Ma teadsin, et edasi tuleb liikuda sammhaaval. Seepärast otsustasin talle rahule jätta. Charlotte'i kord oli alustada, ja seejärel ehk teha mõnelt katset uue naise, Eva Blauga.

Hüpnootikabineti oli mõeldud mõjuma neutraalselt ja rahustavalt. Seal olid ebamääraselt kollast tooni, põrand hall, mööbel lihtne, kuid toolid ja laud kasepuust – päikesepileegitatud puit pisikeste pruupisikestega. Ühe tooli all vedeles mahaunustatud sinine kilesuss. Seinal olid lagedad, mõned neutraalse värvigammaga litograafiad välja

paigutatud toolid poolringi ja asetasin videokaamera statiivi nii kõrvalt kui võimalik.

Hüpnootiline töö muutis mind innukaks, ma olid väga põnevil, mis see oleks kerkib, kuid samas olin üha enam veendunud, et see uus teraapia on parem kõigest muust, mida kunagi varem olin praktiseerinud. Hüpnootilise rolli roll oli traumadest tervendamisel tõhutu. Üksindus ja uue tunne pöörduti ühiseks paranemisprotsessiks.

Ma võtsin kaamera statiivi külgt, ühendasin juhtmed, panin uue lindi ja sügavalt hingasin valgust, suumis keskmaise tooli seljatoele, teravustasime uuesti järele välja. Uks mu patsientidest tuli samal ajal ruumi sisse. Ma ei olnud. Ma oletasin, et ta oli väljas haigla ees juba mitu tundi oodanud. Ma võtsin lukust lahti tehtaks ja sessioon viimaks algaks. Ta võttis ühel

toohl istet ja hakkas kurgust imelikke neelavaid ja klusivaid kuuldavale tooma. Rahulolematu naeratusega kohendas ta summutavalt lokilist parukat, mida ta meie kohtumistel tavaliselt kandis, ja ole järel pingutusest.

Sisse astus Charlotte Cederskiöld. Ta oli rietatud tumesinise kotmanthisse, lai vöö kõvasti peenikese piha ümber seotud. Kõrge peast võttis, langesid tihedad kastanpruunid juuksed ümber otsa. Nagu alati, mõjus ta erakordselt kurva ja kaunina.

Ma läksin akna juurde, tegin selle lahti ja tundsin värske, kevadtuult oma näole voogavat.

Kui ma tagasi tuppa tõmbusin, oli ka Jussi Persson vastuvõetult tulnud.

"Doktor," ütles ta oma tüünes Norrlandi murrakus.

Me surusime kätt, misjärel ta läks Sibeli juurde ja tervitas. Ta patsutas ennast õllekõhule ja lausus midagi, mis naise punasest meestama pani. Nad lobisesid tasakesi, sellal kui saabusid ülejäänud talupidajad: Lydia, Pierre ja Marek, kes nagu ikka pisut hilinesid.

Nüüd seisin ma vaikselt nende ees, oodates, et nad ennast välendaksid. Nad olid individid ühise numetajaga: traumad põhjustavad. Sellised ahustamised olid nende psüühikale nii laastavalt mõjutanud, et nad olid ülejäänuteks olid nad sündmuse iseendagi eest peitnud. Kõik, mis nad olid näinud, olid nad tõtt-õelda täit ettekujutust sellest, mis nendega juhtunud. Nad olid üksnes teadlikud, et mingi koletu minevikusündmus oli loonud nende elu.

Sest minevik ei ole surnud, minevik ei ole isegi mitte mööda läinud, oli mul tavaks tsiteerida kirjanik William Faulknerit, kes ütles silmas, et iga pisimgi asi, mis inimesega juhtunud on, järgneb tal elu. Iga kogemus mõjutab igat valikut – ja kui tegu on traumaatilise elamusega, võtab minevik olevikult peaaegu kogu olemisruumi.

Sagedamini hüpnootiseerisin ma samaaegselt kogu gruppi ja vaheldumisi kord nende hulgas ühe või kaks, kellega läksin kaugemale kui tavaliselt. Sel kombel oli meil kogu aeg juurdepääs kahele plaanile, kus me võisime ühele arutleda: hüpnootis antud sugestiooni plaan ja teadvuslik plaan.

Ma olin hüpnootis vallas üht-teist avastanud. Algul ainult nähtavate asjade järel kasvas see üha nähtavamateks mustriteks. See oli aeg, mil ma pidi mõistagi tõestama. Ma olin teadlik, et lootsin oma teesist veebruariga palju: süvahüpnootis ei ilmu otsustava trauma põhjustaja kummalisena. Saab küll taastada situatsiooni, jälgida asjade kohutavat mõju, kuid kuriteo toimepanja hoidub varju.

omad istused kõik oma kohtadel, ent minu uus patsient Eva Blau ei saanud kaasa. Gruppi läbis tuttav ärevus.

Charlotte Cederskiöld istus alati kõige kaugemal. Ta oli mantli seljast ja oli erakordselt elegantne oma ranges hallis džempriga kostüümiga, mis hõlmas pärlikee ümber kaunikujulise kaela. Ta kandis tumesinist vööd, millel seelikut ja tumedaid tiheda koega sukkpükse. Tema kingad olid lühikesed ja madala kontsaga. Meie pilkude kohtudes naeratas ta minu suhtes alati teadlikult. Selleks ajaks, kui ma Charlotte'i oma gruppi võtsin, oli ta olnud viieteistkümmel korral oma elu võtta. Viimati oli ta end Stockholmis paikneva villa salongi oma mehe haavlipüüdist pähe löönud. Relv oli paigalt libisenud ja naine jäi ilma ühest kõrvast ja ühest põsest. Praegu polnud juhtunud midagi paista: Charlotte oli olnud juba kolm korda plastilisel operatsioonil ja vahetanud soengu sileda pöördsoengu vastu, mis varjas niihästi kõrvaproteesi kui ka kuulda.

Tema nägin Charlotte'i pead viltu panevat ja viisakuse ning austust lugusid kuulavat, läksin ärevusest alati üle kere külmaks. Kaunimad naine. Ligitõmbav, kuigi temas oli midagi nii kohutavalt olnud teadlik, et ma ei suuda jääda neutraalseks selle sügavuse ees, mis ta sisaldas.

"Kas sa ei tundu mugav istuda, Charlotte?" küsisin ma temalt.

See naeratas ja vastas selgelt artikuleeritud maheda häälega: "Jah, mul on väga, väga hea."

"Kas sa hakkame uurima Charlotte'i sisemisi tube," selgitasin ma. "Kui sa soovid, siis tondilossi," naeris tema.

Ma ei saanud mitte midagi öelda. Charlotte'i silmad olid kinnised, kuid ta ei näinud midagi. See ei olnud minu poole rõõmutult ja kannatamatult, kui me pilgud olid kokku. Mees oli käinud jõusaalis ja terve hommikupooliku trenni teinud. Tema silmad olid verest täitunud. Ma vaatasin kella. Oli aeg alustada, me ei saanud kauem enam Eva Blau järel oodata.

"Kas sa soovid ettepaneku alustada," ütlesin ma.

Ma tõusis kiiruga ja mässis natsu pabersalvrätikusse, mille prügikasti ta heitis mulle häbeliku pilgu ja ütles: "Jah, ma olen valmis, doktor."

Ma tõusis kiiruga ja mässis natsu pabersalvrätikusse, mille prügikasti ta heitis mulle häbeliku pilgu ja ütles: "Jah, ma olen valmis, doktor."

Ma tõusis kiiruga ja mässis natsu pabersalvrätikusse, mille prügikasti ta heitis mulle häbeliku pilgu ja ütles: "Jah, ma olen valmis, doktor."

tuul, kuid aeglaselt allapoole laskuv. Jussi tundus murelik, ta krimpis aeg-ajalt sõjakalt huuli. Mu hää juhtis patsiente ja jälgisid, kuidas nende kehad sügavamalt toolidele vajusid, kuid lamenesid, omandades omapärase karmi ilme, mis hüpnootisest tekkis.

Ma liikusin nende selja taga, katsusin nende õlgu, juhtisin aeg individuaalselt, lugesin vastupidises järjekorras samad numbreid.

Jussi sisistas midagi omaette.

Marek Semiovici lahtisest suust voolas välja süljenire.

Pierre paistis kõhnem ja hapram kui kunagi varem. Lydia rippusid lõdvalt tooli käetugede kõrval.

"Astu edasi trepist alla," ütlesin ma vaikselt.

Ma ei rääkinud juhatusele, et ka hüpnootisöör teatud määral langes. Minu silmis oli see niihästi vältimatu kui ka vastuvõetav.

Ma ei olnud kunagi aru saanud, miks minu enda transs, see patsiente hüpnootiseerides alati valdas, leidis aset vee all. Ent muldis see veepilt, see oli selgekujuline ja mõnus, ning ma olin harras gendama selle kaudu asjade kulgu ja hüпноosi nüansse.

Sellal kui mina merre vajusin, nägid minu patsiendid mõisteteisi asju, vajusid oma mälestustesse, möödaničku, sattusid tüüpilise põlve tubadesse, nooruspaikadesse, vanemate suvilasse või möödunud garaaži. Nad ei teadnud, et minu jaoks viibivad nad samaaegselt vee all, vajudes aeglaselt piki hiiglaslikku koralliriffi, süvameerik tektoonilise mandrilava krobelist seina allapoole.

Minu mõtetes vajusime me nüüd koos läbi mullitava vee.

Sel korral tahtsin proovida kõiki endaga küllaltki sügavasse laskumist kaasa võtta. Minu hää luges numbreid, rääkis meeldivast lõltsu mu enda kõrvus aga kumises samal ajal vesi.

"Ma tahan, et te laskute nüüd veel sügavamale, veel natuke edasi," ütlesin ma. "Minge üha allapoole, aga aeglasemalt, veel aeglasemalt. Vahetage seisma, täiesti pehmelt ja tasakesi... natuke sügavamale, veel natuke edasi, nüüd jääme seisma."

Terve grupp seisis minu ees poolringis livasel merepõhjal, lauge ja ulatus kaugele nagu hiiglaslik põrand. Vesi oli hele ja roheline. Luv meie jalge all oli nõrgalt ja ebakorrapäraselt lümpikohal hõljusid helendades roosad millimallikad. Lestakalad lümpisid aeg-ajalt üles luvapilvi ja söötsid siis minema.

"Me oleme nüüd kõik sügaval all," ütlesin mina.

"Kõik silmad ja vaatasid otse minu poole."

"Lõpette, täna on sinu kord alustada," jätkasin ma. "Mida sa näed? Mida sa tunned?"

"Ma näen huuled liikuvat hääletult."

"Kõik ole midagi kardetavat," ütlesin ma. "Me oleme kogu aeg üksteise selja taga."

"Ma näen," lausus ta ühetooniliselt.

"Kõik silmad polnud lahti ega kinni, need küssitasid nagu uneskõndijate ja kaugetena."

"Kõik nägid ukse taga," ütlesin ma. "Kas sa tahad sisse astuda?"

"Ma noogutas ja veevood hõljutasid tema juukseid."

"Kõik seda nägid," ütlesin ma.

"Mida sa näed?"

"Ma näen."

"Kõik sisse astunud?" küsisin ma, tundes, et karustan liialt.

"Kõik ei näe midagi?"

"Ma näen kull."

"Kõik näeb midagi imelikku?"

"Kõik näeb, ma ei usu..."

"Kõik seda," ütlesin ma kiiresti.

"Kõik raputas pead ja tema juustest tõusid väikesed õhumullid, mis tõusid pinna poole tõusid. Ma taipasin õigupoolest, et teen vea, et ole tundlik, et ma ei juhi teda, vaid püüan teda edasi nügida, ja et suutnud ma jätta ütlemata:

"Kõik tagasi oma vanaisa majas."

"Kõik vastas naine summutatult."

"Kõik juba seespool ust ja astud edasi."

"Kõik ei taha."

"Kõik ainult üks sammuke."

"Kõik olla mitte praegu," sosistas ta.

"Kõik tõstad pilgu ja vaataid."

"Kõik ei taha."

"Kõik alahuul värises."

"Kõik ei märkad midagi imelikku?" küsisin ma. "Midagi, mida ei peaks"

Naise laubale ilmus sügav korts ja ma nägin korraka, et ta ei laseb lahti ja lihtsalt libiseb hüpnosist välja. See võis ohtlik olla, tahes üldse mitte hea. Kui see liiga kähku käib, võib ta nüütel depressiooni langeda.

Läikiva ketina voolasid tema suust suured õhumullid. Naine läbi vee ja üle tema lauba jooksid sinirohelistes jutid.

"Sa ei pea, Charlotte, sa ei pea vaatama," ütlesin ma rahul, võid avada klaasuksed ja minna aeda, kui tahad."

Naine vappus üle keha ja ma sain aru, et on liiga hilja.

"Ole nüüd täiesti rahulik," sosistasin ma ja sirutasin kae, et näha, mis juhtub.

Tema huuled olid valged ja silmad pärani lahti.

"Charlotte, me pöördume nüüd ettevaatlikult pinnale tagasi," ütlesin ma.

Tema jalad tõmbasid merepõhjast tiheda liivapilve, kui ta üritas hüpata, hakkas.

"Oota," ütlesin nõrgalt.

Marek vaatas minu poole ja püüdis midagi hõigata.

"Me oleme juba teel üles ja ma loen kümneni," jätkasin ma, kui me kiiresti ülespoole kerkisime. "Ja kui ma jõuan kümneni, siis ma lähen lahti ja tunnete ennast hästi ja..."

Charlotte ahmis õhku, tõusis kõikudes toolilt, silus rõivaid ja vaatas minu poole.

"Me teeme väikese pausi," ütlesin ma.

Sibel ajas end aeglaselt püsti ja läks välja suitsetama. Pierre istus talle. Jussi jäi raskelt ja lõdvalt toolile istuma. Keegi neist ei olnud varem ühelt kiirelt ärkvel. Ärkamine ja pinnale kerkimine oli olnud liiga järeleandmatu, kuna me pidime kohe varsti tagasi alla minema, arvasin ma, et see on rasket gruppi vahepeal häduses teadvusseisundis hoida. Ma jäin samuti hõõrusin nägu ja tegin mõned märkmed, kui Marek Semiovic juurde tuli.

"Hästi tehtud," ütles ta ja tõmbas kuivalt suunurgad üles.

"Asi ei läinud nii, nagu ma kavatsenud olin," vastasin ma.

"Minu meelest oli see lõbus," lausus tema.

Ehete kõlinal lähenes Lydia. Tema hennaga värvitud juuksed olid värvitud vasktraadina, kui ta otse läbi päikesekiire marssis.

"Kas asi?" küsisin ma. "Mis sinu meelest lõbus oli?"

"See, et sa sellele kõrgklassi litsile koha kätte näitasid."

"Aha, sa ütlesid?" küsis Lydia.

"See on minu sinust, ma raagin..."

"Sa ei tohi küll öelda, et Charlotte on lits, sest see ei ole tõsi," ütles Lydia pelmelt. "Või kuidas, Marek?"

"Või kuidas, Marek?"

"Või kuidas, Marek?"

"Või kuidas, Marek?"

"Või..."

"Või..." jätkas Lydia, "ei pruugi olla halb, see on valik, mida inimesed teevad, ja see puudutab *shakti*'t, naiselikku energiat, naiselikku väge." "Või kuidas, Marek?" ütles Marek innukalt. "Kahju neist, kes küll ei ole."

"Või..." jätkas Lydia, "ei pruugi olla halb, see on valik, mida inimesed teevad, ja see puudutab *shakti*'t, naiselikku energiat, naiselikku väge."

"Või..." jätkas Lydia, "ei pruugi olla halb, see on valik, mida inimesed teevad, ja see puudutab *shakti*'t, naiselikku energiat, naiselikku väge."

"Või..." jätkas Lydia, "ei pruugi olla halb, see on valik, mida inimesed teevad, ja see puudutab *shakti*'t, naiselikku energiat, naiselikku väge."

"Või..." jätkas Lydia, "ei pruugi olla halb, see on valik, mida inimesed teevad, ja see puudutab *shakti*'t, naiselikku energiat, naiselikku väge."

"Või..." jätkas Lydia, "ei pruugi olla halb, see on valik, mida inimesed teevad, ja see puudutab *shakti*'t, naiselikku energiat, naiselikku väge."

"Või..." jätkas Lydia, "ei pruugi olla halb, see on valik, mida inimesed teevad, ja see puudutab *shakti*'t, naiselikku energiat, naiselikku väge."

"Või..." jätkas Lydia, "ei pruugi olla halb, see on valik, mida inimesed teevad, ja see puudutab *shakti*'t, naiselikku energiat, naiselikku väge."

"Või..." jätkas Lydia, "ei pruugi olla halb, see on valik, mida inimesed teevad, ja see puudutab *shakti*'t, naiselikku energiat, naiselikku väge."

"Või..." jätkas Lydia, "ei pruugi olla halb, see on valik, mida inimesed teevad, ja see puudutab *shakti*'t, naiselikku energiat, naiselikku väge."

"Või..." jätkas Lydia, "ei pruugi olla halb, see on valik, mida inimesed teevad, ja see puudutab *shakti*'t, naiselikku energiat, naiselikku väge."

"Või..." jätkas Lydia, "ei pruugi olla halb, see on valik, mida inimesed teevad, ja see puudutab *shakti*'t, naiselikku energiat, naiselikku väge."

"Või..." jätkas Lydia, "ei pruugi olla halb, see on valik, mida inimesed teevad, ja see puudutab *shakti*'t, naiselikku energiat, naiselikku väge."

"Või..." jätkas Lydia, "ei pruugi olla halb, see on valik, mida inimesed teevad, ja see puudutab *shakti*'t, naiselikku energiat, naiselikku väge."

"Või..." jätkas Lydia, "ei pruugi olla halb, see on valik, mida inimesed teevad, ja see puudutab *shakti*'t, naiselikku energiat, naiselikku väge."

"Või..." jätkas Lydia, "ei pruugi olla halb, see on valik, mida inimesed teevad, ja see puudutab *shakti*'t, naiselikku energiat, naiselikku väge."

Nause kael ja põsed lõid punetama, kui ma tema mantli võl ma üles riputasin. Ma juhatasin ta grupi juurde ja tõmbasin poolrõõselt veel ühe tooli.

"Eva Blau oli varem doktor Ohlsoni patsient, aga edaspidi meie gruppi. Püüame kõik teha nii, et ta tunneks end teretulnud."

Sibel noogutas mõõdetult, Charlotte naeratas sõbralikult ja vitasid teda häbelikult. Marek ei teinud naisest üldse välja.

Eva Blau istus tühjale toolile ja pigistas käed reite vahele. Ma tagasi oma kohale ja juhatasin ettevaatlikult sisse seansi teise osa.

"Istuge mugavalt, jalad põrandale toetatud, käed süles. Esimene lüüdnud päris nii, nagu ma kavatsenud olin."

"Ma palun vabandust," lausus Charlotte.

"Pole millegi eest vabandust paluda, kõige vähem sinul, naine, et sa mõistad."

Eva Blau jälgis mind järelejätmatult.

"Alustame mõtete ja seostega esimese osa teemadel," ütlesin ja keegi tahab seda kommenteerida?"

"Segadusseajav," ütles Sibel.

"Frustreeriv," lausus Jussi. "Tähendab, ma jõudsin ainult sõnadesse teha ja kukalt sügada, kui juba saigi läbi."

"Mida sa tundsid?" küsisin ma temalt.

"Juukseid," vastas ta naeratades.

"Juukseid?" küsis Sibel itsitades.

"Siis, kui ma kukalt sügasin," selgitas Jussi.

Mõned patsientidest naersid nalja üle.

"Andke mulle seoseid juustega," ütlesin ma muiates. "Charlotte"

"Ma ei tea," naeratas ta. "Juuksed? Võib-olla siis habe... ei."

Pierre katkestas teda oma heledal häälel:

"Hipi, hipi motika seljas," ütles ta naerdes. "Istub niiviisi, naine ja muudkui libistab..."

Äkitselt tõusis Eva nii järsku püsti, et tool tema taga ümber lõi.

"Need on ju puha lapsikused," ütles ta ärritunult ja osutas minu poole.

Mehe naeratus kustus.

"Miks sa seda arvad?" küsisin mina.

Eva ei vastanud, kohtas vaid minu pilku, enne kui mornilt uuesti võttis.

"Pierre, kas sa jätkaksid," palusin ma rahulikult.

Ma riputas pead, tõstis Eva poole ristatud nimetissõrmed ja teesklesin lahkest peitu.

"Oli lasksid Dennis Hopperi pihta, sest ta oli hipi," sosistas ta vabanduslikult.

Eva naeratas veel valjemini ja piilus ootusrikkalt minu poole. Jussi tõstis ka pead ja poondus Eva Blau poole.

"Tõnnilossis pääsised meie lapsikustest," ütles ta oma raskepärases mur-

ruun ja tausti vaikseks. Ma mõtlesin sellele, et Eval ei olnud mingit vahet teada, mida tondiloss meie grupile tähendas, kuid jätsin asja ootama.

Eva Blau pöördus Jussi poole ja paistis, nagu kavatses ta mehele ühe küsida, kuid too heitis naise poole pilgu nii rahuliku ja tõsise ette, et Eva peatus ja sättis ennast jälle otseks.

"Ma alustame lõdvestumisharjutuste ja hingamisega, ja siis ma teid üksikhaaval või paarikaupa hüpnotiseerima," selgitasin ma. "Kõik võivad mõistagi kogu aeg kõigest osa, olenemata sellest, millisel tasandil ta parajasti viibib."

Eva naeratus levis üle Eva näo.

"Mõnikord," jätkasin ma, "kui ma tunnen, et asi toimib, püüan ma teid ühe korraga sügavasse hüпноosi viia."

Ma tõmbasin tooli ettepoole, palusin neil silmad sulgeda ja seljatoele lahkuda.

"Jalad peavad olema kindlalt põrandale toetatud ja käed süles."

Ma küsisin ma neid ettevaatlikult sügavamale ja sügavamale lõõgastumisse viisin, mõtlesin ma, et peaksin alustama Eva Blau sisimate mõtete uurimist. Oli tähtis, et ta kohe varsti millegi omapoolsega räägiks, et grupi ühtekuuluvusse vastu võetud saada. Lugesin numbrilises järjekorras ja kuulasin grupi hingetõmbeid, viisin nad sügavale hüпноosi ja jätsin siis rippuma täpselt hõbedase veepinna alla.

"Ma nüüd pöördun ma ainult sinu poole," ütlesin ma tasa. "Usalda ma hoolitsen sinu eest hüпноosi ajal, midagi ohtlikku ei saa juhtuda. Ma ennast lõõgastunult ja turvaliselt, kuula mu häält ja järgi mu toimetusi kogu aeg spontaanselt minu sõnade kohaselt, neis juba ette määratud asu üleni sõnavoo sees, mitte selle ees ega järel, vaid kogu aeg voogis."

Ma silmal seisin tegelikkuses Eva Blau tooli taga, üks käsi tema õlal, ja ma rääkisin rahustavalt ja laskuva intonatsiooniga. Naise juuksed lõhnavad roosid. Ta istus tahapoole naaldudes, näohihased lõõgastunud.

Minu isiklikus transis oli vesi tema ees kord pruun, siis hall, ja varjus, suu kõvasti kinni, terav korts paistmas kulmude vahel, ja pilk oli süsimust. Ma juurdlesin, millega alustada. Tegelikult ei olnud temast väga vähe. Lasse Ohlsoni avatud haiguslugu ei sisaldanud tausta kohta peaaegu mingeid andmeid. Ma olin sunnitud seda uurima ning otsustasin proovida ettevaatlikku sisenemist. Tihedalt rahu ja rõõm olid lühimaks teeks kõige raskema juurde.

"Eva, sa oled kümneaastane," laususin ma, minnes ümber tema, et jälgida teda eestpoolt.

Naise rinnakorv liikus vaevu, ta hingas rahulike pehmete hingamistega alla kõhtu.

"Sa oled kümneaastane. Täna on hea päev. Sa oled rõõmus. Sa oled rõõmus oled?"

Eva torutas huuli, naeratas endamisi ja ütles:

"Sest et see mees tantsib ja pladistab poriloigus."

"Kes tantsib?" küsisin mina.

"Kes?"

Ta oli veidi aega vait.

"Gene Kelly, ütleb ema."

"Ah nii," ütlesin mina. "Sa vaatad filmi *'Singin' in the rain'*?"

"Ema vaatab."

"Sina mitte?" küsisin ma.

"Vaatan küll," naeratas Eva silmi kissitades.

"Ja sa oled rõõmus?"

Eva Blau liigutas aeglaseks noogutuseks pead.

"Mis toimub?"

Ma nägin ta nägu tasakesi rinnakorvi poole laskuvat. Korra, kaks, kolm korda veider ilme üle ta huulte.

"Mu kõht on suur," ütles ta tasa.

"Su kõht?"

"Ma näen, et see on hiigelsuur," vastas Eva nutusel häälel.

Jussi tema kõrval hingas puhinal. Silmanurgast märkasin, et ta liigutas huuli.

"Tondiloss," sosistas ta oma pinnalises hüпноosis. "Tondiloss."

"Eva, kuula mind nüüd," ütlesin ma. "Sa võid kuulda kõiki inimesi ruumis, aga sa pead kuulama ainult minu häält. Ära lase end häirida sellest, mida teised ütlevad, ainult minu hääl on oluline."

"Olgu," lausus ta rahuloleva näoilmega.

"Sa tead, mispärast su kõht suur on?" küsisin ma.

Ta ei vastanud. Ma silmitsesin teda eestvaates. Tema nägu oli tõsine, ja pilk mungis mälestuses mõtlikult eemalviibiv. Korraga tundus, et ta naeratust tagasi hoida.

"Sa ei tea," vastas ta.

"Küll, ma arvan, et sa tead," laususin mina. "Aga võtame sinu sõna. Sa ei pea praegu sellest mõtlema. Tahad sa veel telekat vaadata? Me tulen sinuga kaasa, kõik tulevad sinuga kaasa, kogu tee, ükskõik kui juhtuks, see on lubadus. Seda me töötasime ja sa võid selle kindel olla."

"Ma tahan tondilossi minna," sosistas naine.

Ütlesin, et miski ei klapi, lugedes ise numbreid kahanevas järjekorras, et trepp viib patsiente üha allapoole. Mind ennast hoidesin vett, kus ma aeglaselt piki kaljuseina sügavamale ja sügavamale liigusin.

Minu tõstis lõua, niisutas huuli, tõmbas põsed lohku ja sosistas siis: "Nad ei taha, et nad viivad ühe inimese ära, nad lihtsalt lähevad ja võtavad kaasa..."

"Kas need on, kes ta ära viivad?" küsisin mina.

Ma hakkas korrapäraselt hingama. Tema nägu tumenes. Pruun vesi muutus hāguseks.

"Hobusesabaga mees, ta riputab väikese inimese üles lakke," hālgas ta.

Ma nägin, kuidas ta hoiab ühe käega kõvasti köiest, millel hāljub ta jalad aeglaselt edasi-tagasi sõudmas.

Ma nägin, kuidas ta hālgas ühe käega kõvasti köiest, millel hāljub ta jalad aeglaselt edasi-tagasi sõudmas. Ma teadsin, et Eva ei ole olnud hüпноosis. Ma ei teadnud, kuidas ma seda teada saan, et ma olin täiesti kindel. Naine oli mu sõnade eest kõrvale pōisenduse blokeerinud. Mu aju sosistas jäiselt: ta valetab, ta ei ole hüпноosis.

Ma nägin, kuidas ta toolil edasi-tagasi viskleb.

"Ta tõmbab ja tirib seda väikest inimest, ta tõmbab lūga kõvasti..."

Ma nägin, kuidas ta tõmbab seda väikest inimest, ta tõmbab lūga kõvasti... Ma nägin, kuidas ta tõmbab seda väikest inimest, ta tõmbab lūga kõvasti...

Ma nägin, kuidas ta tõmbab seda väikest inimest, ta tõmbab lūga kõvasti... Ma nägin, kuidas ta tõmbab seda väikest inimest, ta tõmbab lūga kõvasti...

Ma nägin, kuidas ta tõmbab seda väikest inimest, ta tõmbab lūga kõvasti... Ma nägin, kuidas ta tõmbab seda väikest inimest, ta tõmbab lūga kõvasti...

Kirjutasin paberilehele sõna "tondiloss", mähkisin selle video 14 ümber ja sidusin kummipaelaga kinni. Selle asemel, et hoida rida nagu tavaliselt, võtsin selle kabinetti kaasa. Ma tahtsin näha Eva Blau valet ja omaenda reaktsiooni, kuid juba koridoris oli kogu aeg valesti oli olnud: Eva oli seansi ajal teadlik oma näo eest, kuidas armas välja näha, tal ei olnud ees seda loidu, siirast, avatud hüpnootiseeritutel alati on. Hüpnosis inimene võib naerata, kuid ei naerata tavalist naeratust, vaid magavat, lõtva naeratust.

Kui ma oma kontoris jõudsin, ootas mind ukse taga tema arstitudeng. Ma üllatasin iseend, suutes meelde tuletada tema nime Swartling.

Me tervitasime teineteist, ja enne kui ma olin jõudnud ukse lahti keerata, ütles ta kiiresti:

"Vabandust, et ma nii pealetükkiv olen. Aga ma toetun oma teadmistele ja osaliselt teie uurimustööle, ja mitte ainult mina, vaid ka tema, kes tahab, et ka objekt ise osaleks."

Ta vaatas mulle tõsiselt otsa.

"Ma mõistan," ütlesin mina.

"Kas on okei, kui ma teile mõned küsimused esitan?" pöördus ta minu poole.

"Kas ma tohin sulle mõned küsimused esitada?"

Korraga oli ta pilk nagu vaikesel tüdrukul: ärgas, kuid tema silmad olid väga tumedad, need helklesid mustadena tema näo ümber, iselt heleda ihu taustal. Juuksed laikisid värskelt harjatudena tema peale. Tema soeng oli vanaaegne, kuid sobis talle.

"Kas ma tohin?" küsis ta malbelt. "Sa ei oska aumatagi, et ma olen peale käia nagu uni."

Ma märkasin, et seisan ja naeratan talle. Temas oli midagi, mis ei olnud veel ja heledat, et ma pikemalt juurdlemata käsi lautasin ja seisin olen valmis Maja turtsatas naerda ja seiras mind pika rahulolevusega. Ma keerasin ukse lukust lahti, ja tema jargnes mulle pikema ja kiire külastajatoolile, võttis välja paberiploki ja pastaka ning vaatas mulle otsa.

"Mida sa tahad minu käest küsida?"

Maja punastas tugevasti ja hakkas rääkima, naeratus endisel tundusel, nagu ei suudaks ta seda tagasi hoida:

"Kuidas sa tahad praktika... kuidas sa vaatad võimalusele, et patsient jätaks? Et nad ütlevad lihtsalt asju, mida sa nende meelest kuulda ei saa?"

"Ma ei taha just see täna juhtuski," naersin mina. "Uks patsient ei talit- lupoosile alluda, võitles vastu ja mõistagi ei allunudki – aga teesk- lusi hüpnosis."

"Ta oli rahunenud, paistis nüüd vähem ebakindel. Ta kummardus ette, torutas huuli ja küsis:

"Eks?"

"Loomulikult avastasin selle."

"Kõigil küsivalt kulme."

"Mõistmoodi?"

"Mõisteks on olemas väga selged välised märgid, kuidas hüpnooti- vistust ära tunda – neist kõige tähtsam on see, et näoilme kaob me teesklus."

"Küsid sa sellest lähemalt?"

"Kõikolekus on ka loomult kõige pingevabama isiku näoilme kont- rolli hoidakse kinni, naolihased teevad koostööd, pilk on suu- tatud edasi... aga hüpnosis kõik see kaob, suu avaneb, lõug vajub tagasi, muutub lõuks... seda ei saagi õigupoolest kirjeldada, aga selle kohta..."

"Ma tahan tahaks Maja midagi küsida, seepärast tegin pausi. Neiu ei olnud ja palus mul jätkata."

"Kui sa oled juba lugenud minu ettekandeid," lausus ta. "Ja sinu hüpnooti- vistuse üksnes ohvritest, see tähendab nendest, kes on kogunud teavet ka toimepanijatest, inimestest, kes on teistele hirmsudnud..."

"Ma tekitab sama moodi alateadvuses ja..."

"Kuidas öelda..."

"Maja, ja grupiterapeutilisest seisukohast on see tegelikult..."

"Ma tahan selle juurde naasta," nentis Maja midagi üles märkides. "Ma tahan selle juurde naasta, aga veel tahaksin ma teada, kuidas toimepanija ennast hüpnooti- vistust – sa tõid ju välja mõtte, et ohver asendab toimepanija oma elu teise muu, näiteks loomaga."

"Ma ei ole jõudnud veel uurida, kuidas toimepanija ise ennast näeb, et ta laskuda spekulatsioonidesse."

"Ma tahan peaaegu viltu..."

"Aga annad midagi?"

"Mul on üks patsient, kes..."

Ma jäin vait, mõeldes Jussi Perssonile, Norrlandist pärit n...
kandis oma üksindust nagu kohutavat, iseenda põhjustatud...

"Mida sa tahtsid ütelda?"

"Hüпноosis pöördub see patsient tagasi sinna jahitorni, tund...
teda juhiks püss, ta tulistab metskitsi ja jätab nad lihtsalt vedele...
olles ta eitab metskitsi, kuid räägib samas, et käib vahel torni...
ootamas."

"Seda ütles ta ärkvel olles?" naeratas Maja.

"Tal on maja Västerbottenis."

"Või nii, ja mina arvasin, et ta elab siin," naeris Maja.

"Karü on kindlasti päris," ütlesin mina "Seal lausa kubiseb...
Jussi on rääkinud, et suur emakaru tappis mõne aasta eest tema...
Me istusime vaikides ja vaatasime teineteist.

"Kell on palju," laususin ma.

"Mul on veel palju küsimusi."

Laiutasin käsi.

"Meil tuleb siis mitu korda kokku saada."

Ta vaatas minu poole. Mu keha läks äkki imelikult soojaks, mu...
kuidas kerge roosatus üle ta helelaha ihu valgus. Meie vahel oli n...
mikad, segu tõsidusest ja naeruhimust.

"Kas ma tohin pakkuda klaasikese tänutäheks vaeva eest...
ühite täitsa toredat Liibanoni köögiga..."

Ta vakatas telefonihelina peale. Ma palusin vabandust ja võtsin...
vastu.

"Erik?"

See oli Simone. Ta hääli oli pinges.

"Mis lahti?" küsisin mina.

"Ma... ma olen maja taga, jalgrattateel. Paistab, et keegi on...
juurde sisse murdnud."

Jaakülm värin läbistas mu keha. Ma mõtlesin roosale, mis m...
vedelenud oli – vanale karistamusrustale umara puidust lapats...
"Mis juhtunud on?"

Ma kuulsin Simonet raskelt neelatavat Taustal mängivad mu...
sed, võib-olla vubisid nad jalgpalliväljaku juures. Keegi puhus vi...
kostus hõikeid.

"Mis see praegu oli?" küsisin mina

midagi, nungi kooliklass," sõnas Simone läbi hammaste. "Lrik,"
tutakalt, "Benjamini rõduuks on lahti murtud, aken on katki

omungast nägin Maja Swartlingit tõusvat ja tummalt märku and...
t hakkab minema.

oeputasin talle lühidalt ja kergitasin kahetsuse märgiks õlgu. Maja...
mivana tooli, mis kraapas mööda põrandat.

"Mida sa ütlesid?" küsis Simone.

"Ma mõtlesin, teadmata, miks ma valetan."

"Ma hviatas ja sulges enda järel vaikselt ukse. Ma võisin tunda veel...
tunnet, mis oli kui lihtne ja värske noot.

"Ma ei ole sisse ei läinud," jätkasin. "Kas sa politseisse helistasid?"

"Kui mul on imelik hääli, kas midagi on juhtunud?"

"Kas sa ütlesid, et meie majas on praegu murdvaras? Kas sa politseisse...
helistasid?"

"Ma helistasin isale."

"Ma ütlesin, et hüppab kohe autosse."

"Ma pead sealt eemale minema, Simone."

"Ma kuulsin rattateel."

"Kas sa nägid?"

"Kas sa nägid, võib keegi, kes on majas sees, ka sind näha?"

"Ei," ütles Simone.

"Ma ütlesin, et jalgpalliväljaku juurde, palun – ma tulen koju."

Ma tõin rüüpa Opeli taga, tõmbasin käsipiduri peale, keer...
autost välja ja valjusin autost. Kennet tuli jooksupärga minu poole, n...
onid meid

"Kas Sixa on?" hüüdis ta.

"Ma ütlesin talle, et ta ootaks jalgpalliväljaku juures."

"Ma ei kuulsin et..."

"Ma ütlesin, et tulla sisse läinud, ma tunnen teda, ikkagi sinu tütar"

"Ma naeris ja embas mind tugevalt.

"Ma ütlesin, et tulla näha, poisu."

"Ma ütlesin minema ümber bokside rivi, et jõuda maja tagaküljele...
võib-olla meie krundist vaid veidi maad eemal. Arvatavasti oli ta val-

vanud kogu aja katkist rõduust, mis viis otse meie varjulisele toa-
vaatas üles, jättis jalgratta maha, tuli otsejoones minu juurde ja
mind kõvasti, vaatas üle mu öla ja ütles:

"Tere, isa."

"Ma lähen sisse," lausus Kennet tõsiselt.

"Ma tulen kaasa," ütlesin mina.

"Naised ja lapsed ootavad väljas," ohkas Simone.

Ronisime kolmekesi üle madala põõsasmaranaheki, kõndisime
muru ja valge plastlaua ning nelja plasttooliga terrassilt läbi.

Treppi ja katuseplekki katsid klaasikillud. Benjamini toa
vaipkattel vedeles keset kilde ja klaasipuru suur kivi. Laksime edasi
mõtlesin, et ma ei tohi unustada kõnelemast Kennetile roosade
sest karistusvahendist, mille äsja oma trepilt leidsime.

Simone järgnes meile ja pani põlema Katuse-Karlssoniga
Tema nägu õhetas ja punakasblondid juuksed langesid vetruva
dena õlgadele.

Kennet läks välja koridori, vaatas paremal pool asuvasse toa-
tuppa ja vannituppa. Telekatoas põles lugemislamp. Kõõgipoti
tool pikali kukkunud. Me kõndisime toast tuppa, kuid miski ei
puuduvat, varastatud polnud midagi. Keegi oli käinud alakõr-
letis, kempsupaber oli põrandale laiali tõmmatud. Kennet vaatas
ilmel minu poole.

"On sul kellegagi lahendamata tülisid?" küsis ta.

Ma raputasin pead.

"Ei ole, niipalju kui mina tean," kostsin mina. "Selge see, et ma ei
tun suure hulga labiilsete inimestega... nagu sinagi."

Ta noogutas.

"Nad pole midagi võtnud," ütlesin ma.

"Isa, kas see on normaalne?" küsis Simone.

Kennet raputas pead.

"See ei ole tavaline – mitte siis, kui juba aken katki lüüdi. See
tahtis, et te teaksite, et ta on siin käinud."

Simone oli Benjamini toa ukseavas seisma jäänud.

"Mulle tundub, et paistab sedamoodi, et keegi on siin ta voodi-
nud," lausus ta vaikselt. "Mis selle muinasjutu nimi on? Kullilõu-
kuidas?"

Kiirustasime oma magamistuppa ja nägime, et keegi oli ka magam-
dites lebanud. Voodikate oli maha tõmmatud ja voodipesu koon-
dud.

"Kõik on nii kuradimoodi imelik," ütles Kennet.

Ilmeseks ajaks saabus vaikus.

"See rustapuu," purskas Simone siis.

"Küll, ma mõtlesin sellele ja unustasin jälle ära," ütlesin mina.

"Küll, ma mõtlesin sellele ja unustasin jälle ära," ütlesin mina.

"Küll, ma mõtlesin sellele ja unustasin jälle ära," ütlesin mina.

"Küll, ma mõtlesin sellele ja unustasin jälle ära," ütlesin mina.

"Küll, ma mõtlesin sellele ja unustasin jälle ära," ütlesin mina.

"Küll, ma mõtlesin sellele ja unustasin jälle ära," ütlesin mina. "Sellega nuheldi vanasti

"Küll, ma mõtlesin sellele ja unustasin jälle ära," ütlesin mina. "Sellega nuheldi vanasti

"Küll, ma mõtlesin sellele ja unustasin jälle ära," ütlesin mina. "Sellega nuheldi vanasti

"Küll, ma mõtlesin sellele ja unustasin jälle ära," ütlesin mina. "Sellega nuheldi vanasti

"Küll, ma mõtlesin sellele ja unustasin jälle ära," ütlesin mina. "Sellega nuheldi vanasti

"Küll, ma mõtlesin sellele ja unustasin jälle ära," ütlesin mina. "Sellega nuheldi vanasti

"Küll, ma mõtlesin sellele ja unustasin jälle ära," ütlesin mina. "Sellega nuheldi vanasti

"Küll, ma mõtlesin sellele ja unustasin jälle ära," ütlesin mina. "Sellega nuheldi vanasti

"Küll, ma mõtlesin sellele ja unustasin jälle ära," ütlesin mina. "Sellega nuheldi vanasti

"Küll, ma mõtlesin sellele ja unustasin jälle ära," ütlesin mina. "Sellega nuheldi vanasti

"Küll, ma mõtlesin sellele ja unustasin jälle ära," ütlesin mina. "Sellega nuheldi vanasti

"Küll, ma mõtlesin sellele ja unustasin jälle ära," ütlesin mina. "Sellega nuheldi vanasti

"Küll, ma mõtlesin sellele ja unustasin jälle ära," ütlesin mina. "Sellega nuheldi vanasti

"Küll, ma mõtlesin sellele ja unustasin jälle ära," ütlesin mina. "Sellega nuheldi vanasti

"Küll, ma mõtlesin sellele ja unustasin jälle ära," ütlesin mina. "Sellega nuheldi vanasti

"Küll, ma mõtlesin sellele ja unustasin jälle ära," ütlesin mina. "Sellega nuheldi vanasti

"Küll, ma mõtlesin sellele ja unustasin jälle ära," ütlesin mina. "Sellega nuheldi vanasti

"Küll, ma mõtlesin sellele ja unustasin jälle ära," ütlesin mina. "Sellega nuheldi vanasti

"Küll, ma mõtlesin sellele ja unustasin jälle ära," ütlesin mina. "Sellega nuheldi vanasti

"Küll, ma mõtlesin sellele ja unustasin jälle ära," ütlesin mina. "Sellega nuheldi vanasti

"Küll, ma mõtlesin sellele ja unustasin jälle ära," ütlesin mina. "Sellega nuheldi vanasti

"Küll, ma mõtlesin sellele ja unustasin jälle ära," ütlesin mina. "Sellega nuheldi vanasti

"Küll, ma mõtlesin sellele ja unustasin jälle ära," ütlesin mina. "Sellega nuheldi vanasti

"Küll, ma mõtlesin sellele ja unustasin jälle ära," ütlesin mina. "Sellega nuheldi vanasti

"Küll, ma mõtlesin sellele ja unustasin jälle ära," ütlesin mina. "Sellega nuheldi vanasti

"Küll, ma mõtlesin sellele ja unustasin jälle ära," ütlesin mina. "Sellega nuheldi vanasti

"Küll, ma mõtlesin sellele ja unustasin jälle ära," ütlesin mina. "Sellega nuheldi vanasti

"Küll, ma mõtlesin sellele ja unustasin jälle ära," ütlesin mina. "Sellega nuheldi vanasti

"Küll, ma mõtlesin sellele ja unustasin jälle ära," ütlesin mina. "Sellega nuheldi vanasti

"Kas pole imeplik, et naabrid nutte midagi ei märganud. A ei jää muidu suurt midagi kahe silma vahele."

"Võib-olla tema tegigi seda," oletasin mina.

"Keppis meie voodis?"

Ma naersin, tõmbasin Simone enda ligi ja tundsin, kui hästi See oli küllaltki raskepärane parfüüm ilma lipitseva magusus o surus end minu vastu ja ma tundsin tema saledat poisilikku vastas. Libistasin käed ta avara öösärgi alla, üle tema sileda n olid soojad ja kõvad. Ta oigas, kui ma tema kaela suudlesin; voogas tema kuumusest kohisev hingaõhk.

Me võtsime televiisori valgel riidest lahti, aitasime teinetei kobavate liigutustega, kohmitsesime rõivaste kallal, naersime poole ja suudlesime taas. Ta tõmbas mind magamistuppa k mind naljatava rangusega voodisse pikali.

"Kas nüüd on aeg rooska saada?" küsisin mina.

Simone noogutas ja tuli lähemale, kumardas kaela ja laskis mu jalgade pühkida, lamas langetatud pilguga, end ise ülespoode des. Lokid langesid tema peenikestele tedretähnilestele õlgadele rernuskliid olid pingul, kui ta kaksiratsi mu puusadele istus. l lõkendama, kui sisenesin.

Mõne sekundi vältel väreles läbi mu mõtete mälestus mõnest dest. Olin need ülesvõtted teinud kord ühes Kreeka saaresta. See oli paar aastat enne Benjamini sündi. Me olime sõitnud lo rannikut ja läinud maha kohas, mis meile kõige ilusam tundus. aru saime, et rand on inimtühi, ei näinud me ujumisriiete sel misega vaeva. Sõime päikese käes sooja arbuusi ja lebasime suu madalas selges vees, teineteist hellitades ja suudeldes. Me aru tol päeval ehk neli korda, üha rammestunumate ja soojade juuksed olid soolasest veest pulstunud, tema silmis raske püo pilk ja huulil sissepoole pöördunud naeratus. Väikesed pinga tedretäpid, heleroosad rinnanibud. Tema lame kõht, naba, puu nid habemekarvad.

Nüüd naaldus Simone ettepoole minu kohale ja hakkas om otsima. Ta hakkas tahapoole tõukama, suudles mind rinnale, hingas kiiremini, pani silmad kinni, hoidis mul kõvasti õlgadest mulle, et ma jätkaksin:

"Palun veel, kallis Erik, ära lõpeta..."

Simone hingutas end kiiremini, raskemalt, selg ja pepu higised. Ta oigas et, tõukas jätkuvalt tahapoole uuesti ja uuesti, peatus reite võbinat, veel vendi, peatus ägades, ahmis õhku, niisutas huuli ja toetus käega rannale. Ta ohkas ja vaatas mulle silma, kui hakkasin uuesti tema sees. Ma ei puigelnud enam vastu, vaid pritsisin raskete magusate meenutustena oma seemne temasse.

Olin ratta neuroloogiakliiniku juurde ja jäin seejärel viivukeseks a, kuulates lindude siristamist puudel, nägin kevadiselt heledate le keerdumist läbi metsatukkade lehestiku. Ma mõtlesin, kuidas ma olin Simone kõrval ärganud ja tema rohelisi silmi näinud.

Minu kabinet nägi välja täpselt samasugune, nagu eelmisel päeval seal t doo tool, millel Maja Swartling oli istunud ja mind intervjuerinud, ohkelt laua alt välja tõmmatud ja kirjutuslaua lamp põlema jäetud. oli kõigest pool üheksa, mul oli piisavalt aega, et vaadata läbi märk- elumise päeva ebaõnnestunud hüпноosisessioonist Charlotte'iga. r oli aru saada, miks see läks niimoodi, nagu läks: ma forsseerisin kulpu ja sihtisin üksnes tulemust. See oli klassikaline viga, mida n pidanud suutma vältida. Ma olin liiga kogenud, et sedasorti vigu patsienti ei saa sundida vaatama midagi, mida ta absoluutselt näha ei tahtnud. Charlotte sisenes küll ruumi, kuid ei tahtnud pilku tõsta. Sellest pidanud selleks korraks piisama, see oli niigi vapper tegu.

Ma panin arstikitli selga, desinfitseerisin käed ja mõtlesin oma pat- tupoole. Ma polnud päris rahul Pierre'i rolliga grupis, see oli ivake e. Ta jooksis sageli Sibeli või Lydia kannul, viskas nalja ja oli muudu e. Kind jäi hüпноosisituatsioonides väga passiivseks. Mees oli juuk- lult homoseksuaalne ja tahtis näitlejaks saada. Pealtnäha elas ta toimivat elu – peale ühe korduva detaili. Igal lihavõttepühal sõitis e emaga tšarterreisile. Seal sulgusid nad hotellituppa, jõid ennast e olid vahekorras. Mida ema aga ei teadnud, oli tõsiasi, et Pierre püstast igat reisi sügavasse depressiooni, millele järgnesid korduvad ipukatsed.

Ma ei tahtnud oma patsientidele survet avaldada, ma tahtsin, et kui udugi räägivad, siis üksnes omal vabal valikul.

Kõlele koputati. Enne kui ma vastata jõudsin, paiskus see lahti ja siise e. I ja Blau. Ta tegi minu suunas veidra grimassi, nagu püüaks nae- uluki naohhast higutamata.

"Li, tänan," ütles ta äkki. "Sa ei pea õhtusöögile kutsuma, ma juba söönud, Charlotte on kena inimene, ta keedab mulle terve laeks toitu, mille ma portsjonikaupa sügavkülma panen."

"See on temast kena," ütlesin mina.

"Ta ostab mu vaikimist," selgitas Eva mõistatuslikult ja ütles, milledel oli eelmisel päeval istunud Maja.

"Eva, kas sa sooviksid rääkida, miks sa siia tulid?"

"Mitte sinu munni imema, lihtsalt et sa teaksid."

"Sa ei pea minu hüpnootisgrupis jätkama," laususin rahulikult. Naine lõi pilgu maha.

"Ma teadsin, et sa mind vihkad," pomises ta.

"Ei, Eva, ma ütlen lihtsalt, et sul ei ole mingit sundust sellele osaleda. Mõni inimene ei taha, et neid hüpnootiseeritaks, mõni kuigi vastuvõtlik, kuigi ta tõepoolest tahab, ja mõni..."

"Sa vihkad mind," katkestas naine.

"Ma ütlen lihtsalt, et ma ei saa sind seal grupis pidada, kui sa oled selt ei taha, et sind hüpnootiseeritaks."

"See ei olnud tahtlik," ütles ta. "Aga sa ei tohi oma munni rööpida."

"Lõpeta," ütlesin ma.

"Vabandust," sosistas ta ja võttis midagi kotist. "Näe, ma kinnitan selle."

Võtsin eseme vastu. See oli foto. Pilt kujutas Benjaminini tulla mine päeval.

"Nunnu, või mis," sõnas ta uhkelt.

Ma tundsin, kuidas mu süda kiirelt ja valjult taguma hakkas.

"Kust sa said selle?" küsisin ma.

"See on minu väike saladus."

"Vasta mulle, Eva, kust sa..."

Ta katkestas mind õrritaval toonil:

"Hooli vaid endast ja teised söögu sitta, siis ei jää sa miskitki."

Ma vaatasin uuesti ülesvõtet. See pärines Benjaminini fotoalbumist. Ma tundsin selle kergesti ära. Tagaküljel olid veel isegi liimi jäljed, ja selle albumisse olime kinnitanud. Sundisin end rahulikuks, kui ta meelekohtades tagus.

"Ma tahan, et sa räägiksid mulle, kuidas sa selle pildi kätte said."

Eva istus diivanile, nõõpis asjalikult lahti oma pluusi ja näis oma rindu.

"Tõesti munn sisse siis," ütles ta, "siis oled ometi rahul."

"Ma ei taha minna juures kodus," ütlesin ma.

"Sa küsid minu juures kodus," vastas ta trotslikult. "Sa sundisid mind tulla tegema..."

"Ei, ma püüdsin sind hüpnootiseerida, see ei ole sama asi kui sisse-

Ma ei muretsenud," pareeris ta kiiresti.

"Sa löid uhe aknaruudu katki."

"Kust lei akna katki," ütles naine.

"Ma muutsin täiesti rammetuks ja tundsin, kuidas hakkas vaiksesti hül-

minema ning reageerima haige ja segaduses inimese jutule vihaga.

"Miks sa võtsid minult selle pildi?"

"Ma ei võtad! Muudkui võtad ja võtad ja võtad! Mida kuradi teeksid, kui ma sinult hakkas asju võtma? Mis tunne sul siis on?"

"Ma panin nio kätesse ja ütles, et vihkab mind, korrates seda üha ja üha, olin sada korda, enne kui viimaks rahunes."

"Ma ei taha aru saada, et ma saan sinu peale vihaseks," lausus ta siis tavaliselt. "Kui sina väidad, et mina võtan sinult asju, ma kinkisin sulle selle ilusa pildi!"

"Jah."

"Ma näitas laialt ja limpsis huuli."

"Ma said minult kingituse," jätkas ta. "Nüüd ma tahan sinult midagi"

"Mida sa tahad?" küsisin rahulikult.

"Ma hakka," ütles ta.

"Mida sa tahad, mida..."

"Ma tahan, et sa mind hüpnootiseeriksid," vastas ta.

"Kust sa panid roosa minu välisukse ette?" küsisin ma.

"Ma põrnitses mind tühjal pilgul."

"Kust sa on roosa?"

"Ma ei näe rooskade," ütlesin ma karmilt.

"Ma pole midagi sinu ukse ette pannud."

"Sa küsid vanaaegse..."

"Ma valeta!" karjus naine.

"Ma tulin ja läks välisukse juurde."

"Ei, ma räägin poltseiga, kui sa aru ei saa, kust piir läheb, kui sa aru ei saa, et sa pead minu ja mu pere rahule jätma."

"Ja minu pere?" ütles ta.

"Nüüd sa kuulad mind!"

“Fašistist siga!” karjus ta ning lahkus kabinetist.

Mu patsiendid istusid minu ees poolringis. Seekord oli neid olnud kolm, kes soovisid hüpnotiseerida. Vajusime igasuguse vaevata läbi vulksuva vee ja mõne muu kasin tööd Charlotte'iga. Tema nägu oli nii kurvalt lõtvunud, et ta ei saanud ümber sügavad ringid, lõua ots veidi kortsuski.

"Vabandust," sosistas Charlotte.

"Kellega sa räägid?" küsisin ma.

Kogu naise nägu tõmbus lühikeseks hetkeks krimpsu.

"Vabandust," kordas ta.

Ma ootasin. Oli ilmne, et Charlotte viibib sügavas hüpnosis ja ei
gas raskelt, kuid hääletult.

“Charlotte, sa tead, et meie juures on sul turvaline,” ütlesin ma
ei saa sind kahjustada, sul on hea olla ja sa tunned mõnusat l...d

Naine noogutas kurvalt ja ma teadsin, et ta kuuleb mind, et ta mu sõnu, sputmata enam vahet teha hüpnootilise tõeluse ja päris elu vahel. Tema sügavas hüpnootilises seisundis tundus, nagu vaataks milles ise ka osaleb. Ta oli ühtaegu näitleja ja publik, kuid mitte ükski nendest, vaid mõlemad koos.

“Ära ole pahane,” sosistas ta. “Palun vabandust, palun, palun, dust. Ma lohutan sind, ma luban, ma lohutan sind.”

Ma kuulsin gruppi ümberringi raskelt hingamas ja sain aru, et nad jõudnud tondilossi, et viibime Charlott'ie ohtlikus siseruumes. Ma tahtsin, et ta sinna jääks, ma soovisin, et ta leiaks piisavalt jõudu ja põrandalt pilgu, näeks midagi, saaks esmakordselt aimu selle maailma, mis nii kohutavalt kardab. Ma soovisin teda aidata, kuid ei tahtnud. Ma ei saanud asjade käiku tagant sundida ega korrata eelmisel nädalal tehtud

"Vanaisa võimlemislaulus on külm," lausus Charlotte korraga.

“Kas sa näed midagi?”

"Pikki põrandalaudu, ämbrit, ühte juhet," kostis naine pealeletult.

“Astu sammuke tagasi,” ütlesin ma.

Ta raputas pead.

"Charlotte, nüüd sa astud sammu tagasi ja paned käe uksele."

«napiin ta silmalauge värisevat, ripsmete vahelt ilmusid nähtavale
pinnad. Ta hoidis oma kas. vanamenne kombel süles, täiesti kait-
etu tolmalt.

4. tunned ukse käepidet ja tead, et saad ruumist lahkuda niipea kui
tuleksin ma.

"...or not?"

• vootad linki ja lahed välja."

"Küll on kõige parem, kui ma lihtsalt lahkun..."

4. juulil, tõstis lõuga ja pööras siis aeglaselt pead, suu lapselikult

"Ma olen natukeseks veel," ütles ta tasa.

...nə oled seal üksi?"

ingentas pēd.

"Ma kuulen teda," promises Charlotte, "aga ma ei näe teda."

lõpetas laupa, nagu püüaks ta eristada midagi, mis oli veel udune. "Ma ei mingi loom," lausus ta äkki.

"Mihin se on?" kysyin minä.

len suur koer..."

...on seal?"

"Ta on siin, seisab nurgas ribitoolide juures, ta on kurb, ma näen seda. Ma tegin isale haiget, ta ise ütleb. Isa on kurb."

...ingub isa jalgade ees, nuusib. Ta tuleb lähemale, läheb tagasi. ...ab täitsa vaikselt tema kõrval ja hingeldab. Isa ütleb, et koer ...ulle küll... Ma ei taha, ta ei tohiks, see ei ole..."

lõtte ahmis tugevalt õhku. Nii kiirelt edasi liikudes riskis ta hüppa libisemisega.

muise näo libises kohutav vari ja mulle tundus, et parem on transist
muda mustava mere pinnale. Me olime leidnud koera – Char
li kohale jäänud ja seda näinud. See oli suur edusamm. Küllap sel
pukku ka see, kes tegelikult koera nahas on.

Maie läbi veemasside ülespoole kerkisime, nägin ma Marekit huulil ja Charlotte'ile hambaid näitavat. Lydia sirutas käe läbi tume-mererohu- ja adrupilve, püüdes ulatuda silitama Pierre'i põske. Ta lüüsi kihutasid kinnisilmi pinna poole; Eva Blaud kohtasime otse silma ees.

...teekonnal tagasi teadvuse territooriumile.

"Nüüd teeme vaheaja," ütlesin mina ja poordusin seejärel tema poole. "Kas kõik on hästi?"

"Aitäh," vastas naine pilku maha lüües.

Marek tõusis, palus Sibelilt sigaretti ja läks seejärel temaga. Pierre jäi Jussi kõrvale istuma, vaatas põrandale ja tõmbas süsile silmade, nagu oleks nutnud. Lydia tõusis tasakesi, sirutas aeglaselt üle pea ja haigutas. Ma mõtlesin öelda Charlotte'ile mõne kohta, et olen rõõmus, et ta otsustas veel hetkeks oma tondent ei märganud teda enam kohalolijate seas.

Ma võtsin märkmiku, et kiiresti mõned sissekanded teha, ja katkestati, kui Lydia minu juurde tuli. Tema ehted kõlisesid ja tundsin tema muskuseparfüümi, kui ta mu kõrval seisatas, kui ta

"Kas varsti pole mitte minu kord?"

"Järgmine kord," vastasin ma, pilku märkmetelt tõstmata.

"Miks mitte täna?"

Ma panin pastaka käest ja kohtasin tema pilku.

"Sest et ma kavatsesin jätkata Charlotte'i ja seejärel Evaga

"Aga minu arvates ütles Charlotte, et ta sõidab ära koju."

Ma naeratasin Lydiale.

"Ootame ja vaatame," laususin.

"Aga kui ta nüüd tagasi ei tule," käis Lydia peale.

"Hüva, Lydia, olgu pealegi."

Ta seisis paigal ja silmitses mind viivu, kui ma uuesti pastika kirjutama asusin.

"Ma kahtlen, kas Eva suudab kuigi sügavale hüпноosi minna," ütles Lydia äkitselt.

Ma tõstsin uuesti pilgu.

"Sest ta ei taha tegelikult oma eeterkeha kohata," jätkas naine.

"Eeterkeha?"

Lydia naeratas häbelikult.

"Ma tean, et sa kasutad teisi sõnu," ütles ta. "Aga sa saad aru, mis mõtlen."

"Lydia, ma püüan aidata kõiki oma patsiente," kostsin ma kiirelt.

Ta pani pea viltu.

"Aga sul ei õnnestu, ega ju?"

"Miks sa seda arvad?" küsisin vastu.

Naine kehtas õlgu.

enstiliselt võttes võtab keegi meist oma elu, paa tükki tuleb kinnistusse paigutada ja ..."

edus ei saa arutleda," püüdsin selgitada.

"Tee van," katkestas Lydia. "Sest ma tahan kuuluda nende hulka, kes ei hakka."

Ma ei ootus veel sammukese minu suunas ja tema pilgusse ilmus ootamatult, kui ta häält summutas.

"Tean, et Charlotte on see, kes endalt elu võtab."

Ma ei ootus, et Charlotte on see, kes endalt elu võtab.

Ma ei ootus, et Charlotte on see, kes endalt elu võtab.

Ma ei ootus, et Charlotte on see, kes endalt elu võtab. Lydia tagasi oma kohale siirduvat ja toolil istet võtvat. Pilku lootes sain aru, et kulunud oli rohkem kui viisteist minutit. Pierre, Jussi ja Eeva olid kohtadele naasnud. Ma kutsusin sisse Mareki, kes oli edasi-tagasi kõndis ja midagi omaette seletas. Sibel seisis ja vahtus peal ning itsitas väsinult, kui palusin tal sisse tulla. Ma ei kohtas mu pilku, kui pidin lõpuks nentima, et Charlotte ei tagasi tulnud.

"Ootame," laususin ma käsi kokku pannes. "Nüüd siis jätkame."

Ma nägin nende nägusid enda ees. Nad olid valmis. Sessioonid läksid edasi alati pärast pausi paremaks, tundus, nagu igatseksid kõik osajoonid sügavusse, nagu oleksid sealne valgus ja hääled meid sosinal kutsunud.

Sessioon toimus kohe – Lydia vajus kõigest kümne minutiga sügavhüпноosi.

Ma nägin, et Lydia ja ma tundsin leiget vett oma nahka paitavat. Suur hall kivi oli kaetud korallidega. Voolude käes kõikudes liigutasid nad meid veevooludest välja ulatuvaid tundlaid. Ma nägin iga detaili, iga värvi, vibreerivat värvivarjundit.

"Aitäh," ütlesin ma. "Kus sa praegu viibid?"

Ma nägin, et Lydia keelele kuivade huulte, nõjatas pea tahapoole, silmad olid kinni, kuid tema suu ümber oli ärritunud joon ja laubal

ta votan noa."

Ma ei ootus, et Lydia oli kuiv ja käre.

"Kas nuga see on?" küsisin.

"Kas nuga see on?" küsisin ta küsival toonil ja istus siis tema suu pooleldi avatud.

"Kas nuga?"

"Jah," naeratas ta.

"Jätka."

"Ma löikan jäätisepaki kaheks. Ühe poole võtan koos luu-ette diivanile. Oprah Winfrey pöördub seal doktor Phil'i poole publikus ja näitab numetissõrme. Ta on sidunud punase rüü ümber ja hakkab just seletama, miks, kui Kasper hakkab teadma, et ta ei taha tegelikult midagi, ta katsub ainult mulle vastu. Ta karjub, sest ta teab, et ma muutun sellest kurvaks, sest ma ei natada oma kodus halba käitumist."

"Mida ta karjub?"

"Ta teab, et ma tahan kuulda, mida doktor Phil ütleb, ta teab, teeb mind rõõmsaks... Sellepärast ta karjubki."

"Mida ta praegu parajasti karjub?"

"Meie vahel on kaks kinnist ust," ütles naine. "Aga ma kuul ta karjub mulle rumalaid sõnu. Ta karjub "vittu, vittu, vittu."

Lydia põsed punetasid ja higi pärleandas ta laubal.

"Mida sa nüüd teed?" küsisin ma.

Naine niisutas taas huuli, tema hingetõmbed olid rasked.

"Ma keeran teleka helitugevust valjemaks," lausub ta suu

"See kõmiseb kõvasti, kajavad aplausid, aga tunne on vale, nagu hea olla. Minu meelest ei ole enam tore. Ta hävitas mu hetke, on, aga ma peaksin talle seda selgitama."

Naine naeratas nõrgalt kokkupigistatud huultega, nagu oli valge ja vesi helkis metalsete keeristena tema lauba kohal.

"Kas sa teed seda?" küsisin

"Mida?"

"Mis sa teed, Lydia?"

"Ma... ma lähen köögi eestruumist mööda ja alla kummi Kasper'i toast kostab piikse ja imelikku surinat, nagu... ma ei tea, ta nüüd leiutanud on, tahan ju uuesti üles minna telekat vaatama lähen ukse juurde, teen lahti ja lähen sisse..."

Ta jäi vait. Vesi pressis sisse tema kokkusurutud huulte vahelt

"Sa lähed sisse," kordasin ma. "Kuhu sa sisse lähed, Lydia?"

Tema huuled liikusid vaevaliselt. Õhumullid sätendasid ja üles pinna suunas.

"Mida sa näed?" küsisin ettevaatlikult.

"Kasper teeskleb magamist, kui ma sisse tulen," ütles ta aeglaselt. "on katki rebinud vanaema foto, ta oli lubanud olla ettevaatlik, kui

lapse sai, sest see on ainus, mis mul on. Nüüd on ta selle katki teinud hilusalt lamab seal ja teeskleb magajat. Ma mõtlen, et ma võtan peaval Kasperiga ette tõsise jutuajamise, ma mõtlen, millist nõu ta Phil'ile annaks. Ma märkan, et mul on endiselt lusikas käes, mis mulle vaatan, ei näe ma enam ennast, vaid metallil peegelduvat pööningut, see peab rippuma laes..."

Lydia vedas kõrraga suu valulikult viltu. Ta püüdis naerda, kuid välja tulid imelikud helid. Ta katsus uuesti, ent see ei kõlanud nagu naer. "Mida sa teed?" küsisin ma.

"Ei tea," ütles naine pilku üles keerates.

Lydia libises Lydia toolilt ja kukkus kuklaga vastu selle serva. Ma läksin kohale. Ta istus põrandal, endiselt hüpnoosis, kuid mitte enam hüpnoosis. Ta põrnitses segaduses minu otsa, hirmunud pilk silmis, ning ma läksin temaga rahustavalt.

Ma mõtlesin, miks mulle tundus, et peaksin Charlotte'ile helistama – miski tundus murelikuks. Võib-olla tuli see sellest, et olin keelitanud hüpnoosi teda tondilossi kauemaks jääma, kui ta tegelikult julges, et ma tema uhkusele väljakutse esitanud ja lasknud tal vaadata seda suurt kütet ja jalgade juures ringi liikus. Naise käitumine, lahkuda sest, et midagi selgitamata või tänamata, nagu tal muidu kombeks oli, tundus mulle rahutuks.

Ma helistasin juba tema mobiilinumbrit valides, kuid ootasin siiski, kuni kõneposti suunati, enne kui toru ära panin.

Ma läksin töölõunat Stallmästaregårdenis sõitsin ma jalgrattaga Karolinska haigla juurde. Tuul oli jahe, kuid kevadine valgus voolas üle tänavaid ja majade fassaade.

Ma mõtlesin endalt mure Charlotte'i pärast, mõeldes, et ta oli äsja kogunud põrutavat elamust, et tal oli vaja oma näo ja tunnetega rahustada. Norra kalmistu lehemassivid lainetasid ja voogasid tuule all.

Ma mõtlesin, et ma pean pidi täna Benjamini lasteaiast ära tooma, ta oli lubanud talle sõita politseiautoga järelle minna. Benjamin pidi öösel vanaisa juures olema, kuna mina pidin pikalt tööd tegema ja Simone paari sõbrannaga minema.

Ma mõtlesin, et ma olen lubanud noorel arstitudengil Maja Swartlingil minuga teha. Märkasin nüüd, et ootan temaga kõnelemist, tundsin, et ma olen lubanud Charlotte'ile mu teooriaid põhimõtteliselt kummutada.

Lahkusin vastuvõtutoast ja sammusin mööda koridori oma poole. Haigla sissekäigu juures oli tühi, kui välja arvata mõned naised, kes ootasid invasõidukit. Väljas oli ilus ilm, päev loori ja pimestava päikesega. Ma mõtlesin, et peaks õhtul ühe rüüti tegema, niipea kui tool valmis saan.

Kui ma oma kontori juurde jõudsin, seisis Maja Swartling taga ja ootas. Tema täidlased punaseks värvitud huuled paistsid naeratusena ja juuksepannal tema süsimustades juustes kriitika neiu kummardus ja oma tavalise kelmikusega küsis:

"Ma loodan, et doktor ei ole tagasi võtnud lubadust anda number kaks."

"Loomulikult mitte," ütlesin mina ja tundsin sisemist surinat tema lähedal ja keerates ust lahti. Meie silmad kohtusid ja ma ootasin pilgus ootamatut tõsidust, kui ta minust möödus ja kabinetist läks.

Korraga olin teadlik omaenese kehast, oma jalgadest, sõrmedest, punastas, võttes välja paberimapi, pastaka ja märkmeploki.

"Mis vahepeal juhtunud on, seitsaadik kui me viimati kohtusime?" küsis ta.

Pakkusin Majale kööginurgas tassikese kohvi ja hakkasin seeläbi kima samal päeval toimunud õnnestunud sessioonist.

"Usutavasti peitsime välja Charlotte'i loo peategelase," ütles ta. "Selle, kes tegi talle nii kohutavalt haiget, et ta üha uuesti on peitsinud endalt elu võtta."

"Kes see on?"

"Uks koer," ütlesin ma tõsiselt.

Maja ei hakanudki naerma, ta oli põhjalikult asjasse pühendatud teadis, et üks minu teese, kõige julgem ja silmapaistvam neiu ja muinasjutu igivanal ülesehitusel: inimesed loomanahas kui üldiselt vanemaid viise, kuidas rääkida sellest, mis muidu tunduks tabu ja muutav või peibutav.

Minu patsientide jaoks oli see uus, kuidas leppida arusaamisest, et see, kes sind armastama peaks, teeb sulle hoopis kõige kohutava kombel haiget.

Minu jaoks oli väga kerge, peaaegu petlikult lihtne Maja Swartling rääkida. Ta oli küll asjasse pühendatud, kuid mitte ekspert, ta ei teinud ligentseid küsimusi ja oli väga hea kuulaja.

"Ja Marek Semiovic? Kuidas temaga läheb?" küsis ta pastakadega suust.

"Ma ei tea tema tausta, ta tuli siia Bosnia sõjapõgenikuna ja sai abi ainult vaid oma süüsiliste kahjustuste vastu."

"Kuidas?" küsis ta. "Kas ta on veel elus?"
"Ta huvitab mind mu uurimuse seisukohalt, isegi kui ma veel täpsemalt aru ei saa, sest süvahupnoosis satub ta alati samasse tuppa, mis viib meid malestusse, kus peab piinama inimesi, inimesi, keda ta on varem tundnud, poisse, kellega on mänginud, kuid siis juhtub midagi."

"Kuidas?" küsis ta keeldub edasi minemast."

"Ma ei tea," ütlesin ma, kuidas ma võin teha märkmeid, lehitses ploki ja vaatas üles.

"Ma mõtlesin mitte rääkida Lydiast, et ta oli hüpnoosi ajal toolilt kukkunud, vaid selgitasin hoopis oma ideid sellest, et vaba tahe on alati all piiratud ainult sellega, et iseendale ei saa valetada."

"Kui sa ei ole veel valmis, siis võtke kätte jõudis õhtu. Koridor laius vaikselt ja mahajäetuna mu

Ma panin asjad portfelli, tõmbas salli kaela ümber ja tõusis.

"Kui tõesti lausa kihutas," lausus ta vabandavalt.

"Kui tõesti lausa kihutas," ütlesin talle kätt sirutades.

"Kui tõesti lausa kihutas," ütlesin talle kätt sirutades.

"Kui tõesti lausa kihutas," ütlesin talle kätt sirutades.

"Kui tõesti lausa kihutas," ütlesin talle kätt sirutades.

"Kui tõesti lausa kihutas," ütlesin talle kätt sirutades.

"Kui tõesti lausa kihutas," ütlesin talle kätt sirutades.

"Kui tõesti lausa kihutas," ütlesin talle kätt sirutades.

"Kui tõesti lausa kihutas," ütlesin talle kätt sirutades.

"Kui tõesti lausa kihutas," ütlesin talle kätt sirutades.

"Kui tõesti lausa kihutas," ütlesin talle kätt sirutades.

nadega väljas, arvatavasti istusid nad parajasti rahvusooperi teatri
jõid veini.

Maja nägi ootusrikas välja. Ma ei suutnud õigupoolest aru
ta siin minuga teeb. Ta oli säravalt kaunis, noor ja seltskondlik. Ma
temast vähemalt viisteist aastat vanem ja abielus.

"Mulle meeldib nende kanavarras kõõmnetegaga," ütles ta ja lo-
ees ruumi kaugemas osas asuva laua juurde.

Me võtsime istet, ja kohe tuli meie juurde naisterahvas, kes
vett. Maja toetas não kätele, silmitses klaasi ja ütles rahulikult

"Kui me siin ära tüdineme, siis võime tegelikult minu juurde

"Maja, kas sa flirdid minuga?"

Ta naeris, nii et lohukesed põskedes sügavaks muutusid.

"Minu isa ütles alati, et ma olengi selline. Parandamatu tüdruk
ta."

Mulle jõudis kohale, et mina ei tea temast midagi, samas kui ta
ilmselt süüvinud kõigesse, mida mina olin teinud.

"Kas sinu isa oli ka arst?" küsisin ma nüüd.

Ta noogutas.

"Professor Jan E. Swartling."

"Ajukirurg?" küsisin ma imponeeritult.

"Jah, või kuidas seda nimetadagi, kui keegi teise inimese p-
sobrab," kostis ta kibedalt.

See oli esimene kord, kui naeratus tema näolt kadus.

Me sõime oma toitu ja ma olin olukorra pärast üha suurema
jõin liiga kiiresti ja tellisin veini juurde. Tundus, nagu teinuksid
pilgud, nende enesestmõistetav arvamus, et me oleme paar, maailma
liseks. Ma olin purju jäänud ega heitnud arvele pilkugi, kui sellega
kirjutasin, kagrutasin vaid kvitungi kokku ja viskasin riietehõõ-
prügikastist mööda. Väljas tänaval, kõrge sooja kevadtaeva all
ühemõtteliselt häälestatud kojuminekule. Ent Maja osutas uhke-
kaigule ja kuis, kas ma tahaksin üles tulla, ainult üle läve tema k-
tama ja tassikest teed jooma.

"Maja," ütlesin ma, "su isal oli täiesti õigus, sa oled parandamatu

Ta itsitas ja võttis mul käe alt kinni.

Me seisime liftis teineteisele väga lähedal. Ma ei suutnud talu-
mata jätta tema täidlast naeratavaid huuli, pärilvalgeid hambaid, k-
laupa ja musti läikivaid juukseid.

ma kas seda ja paitas vargsi mu põske, ma kummardusin ettepoole
sinu teda suudelnud, kuid samal hetkel jäi lift nõksatusega seisma.
id," sosistas ta ust lukust lahti keerates.

me korter oli väga väike, kuid erakordselt hubane. Seinad olid vär-
helt vahemerekarva ja ainsa akna ees rippusid valged linased
ed. Kööginurk mõjus värskelt oma valge klinkerpõranda ja väi-
mooda gaasipliidiga. Maja läks kööginurka ja ma kuulsin, kuidas ta
sompudele.

ta naeris, et me joome teed," laususin ma, kui ta tuppa tuli, kandes
kolm k- ja kaht veiniklaasi.

ta suu on südamele parem," ütles ta.

ta naeris," ütlesin ma, võttes tema käest klaasi, ja loksutasin veini

ta naeris mu kätt köögikäteratiga, istus siis kitsale voodile ja nõja-
põlde

me korter," laususin ma.

okk, et sa siin oled," naeratas ta. "Ma olen sind nii kaua imetle-

ma viskus ta püsti.

ta pean sinust pilti tegema," hüüdis ta itsitades. "Vinge tohter minu
kodust!"

ta kaamera ja keskendus.

ta tõstis nägu," ütles ta mind pildiotsijast vaadates.

ta kihistades tegi ta minust pilte, palus mul poseerida, naljatas ja
olen kuum kutt, näen hõrgutav välja, ja palus mul huuled prunti

ta naeris, et sa oled seksikas," naeris ta muretult.

ta naeris, et sa oled Vogue'i esikaanele?"

ta naeris just mind ei vali," ütles ta mulle kaamerat ulatades.

ta naeris, tundsin, et kõigun, ja vaatasin läbi pildiotsija tema poole
moodisse selili viskunud.

ta naeris," ütlesin ma ja pildistasin teda.

ta naeris, et sa oled pakstünniks," ütles ta. "Kas ma olen
sind pakstünniks?"

ta naeris, et sa oled erakordselt kaunis," sosistasin ma ja nigin, kuidas ta istukile
naeris, et sa oled erakordselt kaunis," sosistasin ma ja nigin, kuidas ta istukile
naeris, et sa oled erakordselt kaunis," sosistasin ma ja nigin, kuidas ta istukile

ta naeris, et sa oled erakordselt kaunis," sosistasin ma ja nigin, kuidas ta istukile

Marek vakatas lühikeseks viivuks. Seejärel jätkas ta sama töö toomga.

"Ta tõuseb püsti, tal on raske seista, jalad tudisevad, munn on tõmbunud, ta väriseb, palub vabandust, ütleb, et pole midagi saanud. Ma lähen tema juurde, vaatan tema veriseid hambaid ja kaelale tugeva elektriloogi. Ta trambib jalgu vastu põrandat ringi, silmad pahupidi, lööb pea mitu korda vastu seina ära, jalad ringi. Ma naeran suure häälega. Ta libiseb käsipuu ääres külili, gub verd, ja siis vajub nurka tekkidele kokku. Ma naeran, koon tema kohale, annan talle uue löögi, aga keha ainult tõmbleb möhiga. Ma karjun ukse poole, et lõbus osa on läbi, aga nad tulevad kaugas selle kuti vanem vend, ma olen temaga kohtunud, me aastakese koos Aluminij's, vabrikus, mis asus..."

Marek jäi vait, lõug vabisemas.

"Mis nüüd toimub?" küsisin ma vaikselt.

Ta istus hetke tasa, enne kui uuesti rääkima hakkas:

"Põrand on kaetud rohelise rohuga, nüüd ma ei näe enam kutti, nüüd on seal ainult väike rohuküngas."

"Kas see pole imelik?" küsisin ma.

"Ma ei tea, võib-olla, aga ma ei näe enam seda tuba. Ma olen lähen üle suvise aasa, rohi on mu jalge all niiske ja külm."

"Kas tahad tagasi suurde majja minna?"

"Ei."

Ettevaatlikult tõin ma kogu rühma hüpnoosist välja, hoolitsesin eest, et igaüks neist end enne vestluse algust hästi tunneks. Ma tõstas põskedelt pisarad ja sirutas ennast. Tema kaenla all olid suured laigud.

"Mind sunniti, see oli nende üritus... Nad sundisid mind panna mu vanu seltsimehi," ütles ta.

"Me teame," vastasin.

Ta vaatas meie poole kartliku, kobava pilguga.

"Ma naersin sellepärast, et mul oli hirm, ma tegelikult ei ole ma ei ole ohtlik inimene," sosistas ta.

"Keegi ei mõista sind hukka, Marek."

Ta sirutas end veel kord ja ta kohtas mu pilku, näol tuiakas ilu.

"Ma tegin kohutavaid asju," ütles ta kaela sügades ning nihkles.

"Sind sunniti."

Marek laiutas käsi.

Kusagil sisimas olen ma nii *fucked up*, et ma igatsen tagasi."

"Molt ka?"

"Molt kull," hahses ta. "Ma ainult räägin siin, ma ei tea, ma ei tea

minu, et sa mäletad kõike perfektset," sekkus korraga Lydia, hahhe naeratus. "Miks sa rääkida ei taha?"

"Tõnna," röökis Marek naise juurde minnes ja kätt tõstes. "Tõnna," hõikasin.

"Mok, sa ei karju mu peale," lausus Lydia rahulikult.

Ta kohtas Lydia pilku ja jäi seisma.

"Tõnna," ütles ta ebakindla naeratusena, tõmbas käega paar korda alla ja võttis uuesti istet.

Ta istus ma, kohvikruus käes, ja vaatasin lahtisest aknast välja. Tõnna, vihm seisis raskena õhus. Sissepuhuv tuul oli külm ja tõi mõrka lehelõhna. Minu patsiendid hakkasid suures teraapiaruumis sisse võtma.

Tõnna oli üleni sinises, ta oli värvunud oma kitsad huuled sinise uduga ja meikunud silmad sinise ripsmetušiga. Ta tundus murelik ja tõsiselt, pannes kampsunit endale kord õlgadele ja võttes jälle ära, ja uuesti.

Tõnna seisis ja rääkis Pierre'iga, mees kuulas teda, silmad ja suu tõmbunud valulike valulike tikkide käes.

Tõnna oli mulle selja keeranud. Lihased tema kulturstikehas vappu-iti midagi oma seljakotist koukis.

Tõnna ja viipas Sibelile, kes otsekohe sigareti vastu saapatalda ära tõstis ja pakkis tagasi pami.

"Tõnna," ütlesin ma ja mõtlesin, et peaksin Eva Blauga uuesti kat-

sema.

Tõnna oli pinges, õrritav naeratus siniseks võõbatud huultel. Tema manipuleeriva kannulikäimise suhtes valvel. Ta ei tahtnud midagi, kuid mul oli mõte, kuidas rõhutada tema jaoks hüpnoosi tõhusust. Oli ilmne, et ta vajab lõõgastumisel ja lahtilaskmisel abi. Ma ütlesin grupile, et lõual tuleb lasta rinnale vajuda, reageeris kõige laia naeratusena. Lugesin numbraid kahanevas järjekorras, ja tundas seljalt vette sumatan, kuidas mind ümbritseb vesi, kuid

säilitasin kogu aeg tähelepanu. Eva istus ja kooritas Pierre'i poolt hingata temaga samas taktis.

"Te vajute aeglaselt allapoole," ütlesin. "Sügavamale puhkuse lõõgastusse, meeldivasse raskustundes."

Ma läksin patsientide selja taha, nägin nende kahvatuid kaela- ja kättel mus selgasid, seisatasin Eva juures ja asetasin käe naise õlale. Tema mata pööras ta ettevaatlikult naos üles ja ajas huuled natuke alla.

"Nüüd ma räägin ainult Evaga," ütlesin mina. "Ma tahan teid ärkvele, aga oleksid kogu aeg lõdvestunud. Sa pead kuulama, kuidas ma grupiga kõnelen, aga sa ei lahe hüpnootis, sa pead kuulama, kuidas sugust rahu, sama meeldivat süvenemist, aga sa jääd ärkvele, kogu aeg."

Ma tundsin, kuidas ta õlad lõdvestuvad.

"Nüüd kõnelen ma jälle kõigiga. Kuula mind. Ma tahan teid numbreid, ja iga numbriga laskume aina allapoole, sügavamale lõõgastusseisundisse, aga sina, Eva, järgned meile ainult mõttes, sa ei teadvusel ja ärkvel."

Omale kohale tagasi pöördudes lugesin ma kahanevas rühmas numbrite seeriaid, ja nende ees toolil istet võttes võisin näha, et nagu oli lõtvunud. Ta nägi teistsugune välja. Oli peaaegu võimatu et tegemist on sama inimesega. Tema alahuul rippus, selle asemel tekitas kontrasti sinise huulepulgaga, ja ta hingetõmbed olid sügavamad. Ma pöördusin sissepoole, lasksin lahti ja vajusin läbi vee tumeda põhja. Me asusime laevavakil või mingis üleujutatud hoonel. Tulvas mulle vastu leige veevool. Mööda hulpis õhumulle ja veebüllesid.

"Laskume allapoole, sügavamale, suurema lõõgastumise seisundisse," innustasin ettevaatlikult.

Võib-olla kahekümne minuti pärast seisime kõik vee all teinud terasest põrandal. Metallile olid kinnitunud üksikud merikannad, seal võis silmata väikseid vetikate kogumeid. Üks valge kanna oli silmale sileda pinna. Grupp seisis mu ees poolringis. Eva nägu oli lõõgastunud, süvenenud ilmega. Hallikas vetevalgus uhtus voolavalt üle ta palge.

Sügaval lõõgastusseisundis virbides paistis ta nagu alasti ja nunnalik. Lõtvade haulte vahelisest avast kerkis süljemull.

"Eva, ma tahan, et sa raagiksid rahulikult ja jääksid need juurde, mida sa naed."

"Jah," pomises ta.

"Räägi meile," proovisin õnne. "Kus sa asud?"

"Ma kirjutan kummaliselt. Paistis, nagu üllatuks ta ise millegi üle. Ma tahan teid, ma kõnnin mööda lauget kummaliselt, kes on lühike ja pikki käbisid," sosistas ta. "Ma lähen võib-olla kummaliselt üle ühepoolsest aknast sisse."

"Sa teed seda praegu?"

"Ma kirjutan ja ajas põsed punni nagu torssis laps."

"Kus sa naed?"

"Ma kirjutan," ütles ta kiresti napsõnaliselt.

"Kus sa naed?"

"Ma kirjutan... mida ma kirjutan koolikriidiga postkontori ette."

"Kus sa kirjutad?"

"Ma kirjutan, pole tähtis."

"Kus sa naed aknast midagi?"

"Ma kirjutan ainult üht poissi, ma vaatan ühte poissi," puterdas Eva. "Jube... ma kirjutan. Ta lamab kitsas voodis, duvanvoodil. Üks valges fro-... mees heidab tema peale. See on kena. Mulle meeldib... ma kirjutan, mulle meeldivad poisid, tahan hoolitseda nende eest, neid..."

"Ma kirjutan, huuled tõmblemas ja silmad üle kogu grupi edasi-tagasi..."

"Ma kirjutan hüpnootis," ütles ta.

"Ma kirjutan lõõgastusseisundis, see toimib sama hästi," vastasin mina.

"Ma kirjutan halvasti, sest ma ei mõelnud sellele, mida ma räägin, ma kirjutan erinevaid asju, see ei tähenda midagi, need olid ainult..."

"Ma kirjutan kummaliselt, ei ole päriselt olemas?"

"Ma kirjutan," vastas ta järsult.

"Ma kirjutan kummaliselt?"

"Ma kirjutan mõtlesin need välja," lausus ta õlakehitusega.

"Ma kirjutan, et ta oli häiritud hüpnootis viimisest ja sellest, et oli kirjutanud tõeliselt toimunud sündmusi. Eva Blau oli inimene, kes ei kirjutanud endast kunagi midagi tõele vastavat."

"Ma kirjutan vaikides pihku, märgates, et Pierre teda silmitseb, Pierre kirjutan ja pööras kärmelt pilgu eemale."

"Ma pole kunagi poistele midagi paha teinud," jatkas Lydia häälel. "Ma olen hea, ma olen hea inimene ja meeldin alati teile. Ma käiksin meelsasti lapsehoidjaks. Lydia, ma käisin ette, aga ei julgenud uksekella helistada."

"Ära seda enam tee," kostis Lydia vaikselt.

"Mida?"

"Ära tule minu poole," lausus Lydia.

“Sa võid mind usaldada,” jätkas Eva. “Charlotte’iga oleme
mad sõbrannad. Tema teeb mulle süüa ja mina korjan talle
peale vaasi panna.”

Eva huuled tuksatasid, kui ta uuesti Lydia poole pöördus.

“Ma otsin su poisile Kasperile ühe mänguasja, see on hea väike vidin, tore ventilaator, mis näeb välja nagu helikopter, millega saab endale tuult lasta.”

"Eva," ütles Lydia tumedalt.

"See ei ole üldse ohtlik, sellega ei saa endale viga teha, ..."

"Sa ei tule minu poole koju," ütles Lydia. "Kuuled sa?"

"Täna mitte, täna ma ei saa, ma lähen Mareki poole, sest mina
ta vajab seltskonda."

"Eva, sa kuulsid, mida ma ütlesin," lausus Lydia.

"Ma täna õhtul niikuinii ei jõuaks," naeris Eva vastu.

Lydia nagu muutus kahvatuks ja kalgiks. Ta tõusis kiiresti üles ja läks ruumist. Eva jäi kohale istuma ja vaatas talle järele.

Simone polnud veel tulnud, kui mind sisse juhutati. Meie laud olis kaheksa, ette, peal kaks klaasi ja silt meie nimedega. Ma võtsin istekohtade kaardid ja kas tellida enne Simone saabumist mingit jooki. Kell oli kuus ja kolm minutit seitse läbi. Ma olin ise Smålandsgatanil asuvasse restorani läinud ja kinnin pannud. Täna oli minu sünnipäev ja ma tundsin, et olisin tähtis. Nüüdsel ajal saime kaunis harva koos väljas käia, Simone oli teinud oma galeriiprojektiga ja mina oma teadustööga. Kui meil juhtuski koos olla, siis õhtu olema, jäime tavaliselt parema meelega Benjamin juurde, sest meil olgu siis filmi või arvutimängu seltsis.

Libistasin pilgu üle seintel valitseva visuaalse kakotoomuse üle ja mõtlesin, et kui kõhuud saladuslikult naeratavad mehed ja lopsakate vormidega naised, siis Seinamaal oli valminud ühel õhtul pärast ülakorrusel toimunud ühiseid üritusi nike klubi koosolekut. Koostööd tegid Grünewald, Chatan ja...

• Kunstid ja teised suured modernistid. Ilmselt teadis Simone teoseid üsna hästi, ja ma naeratasin endamisi, mõeldes, kuidas ta peab loengu, mis moodi need kuulsad ja hinnatud mehed olid oma naised paljud nimenäüginud ja eemale tõrjunud.

Iluti kaksikümme minutit üle seitsme, kui mulle toodi martini-
Absolut Vodka tilgakese Noilly Prati ja pika laimukoore ribaga, Ma-
riotti Simonele helistamisega oodata ja püüdsin mitte ärritada.

"H mekkides avastasin, et hakkas murelikuks muutuma. Võtsin otselt telefoni, valisin Simone numbri ja ootasin. Simone Bark."

noone tundus hajameelne, tema hääl kajas.

"Kus sa oled?"

ik! Ma olen uutes ruumides. Me värvime seinu ja..."

ma ju vankseks. Siis kuulsin Simonet valjusti oigavat.

th ei li! Sa pead mulle andeks andma, Erik. Ma unustasin täitsa
ise päev on nii hirmus palju teha olnud, korstnapühkija ja elekt-

"Kas sa oled ikka veel uutes ruumides?"

- muutnud pettumust hääles varjata.

...ma olen üleni maalrivärvi ja kipsiga koos..."

"Ja peame ju koos sööma," ütlesin tuhmit.

...tean, Erik, Palun anna andeks. Ma unustasin ära..."

“me igal juhul hea laua,” lisasin sarkastiliselt.

"I pole mõtet mind oodata," ohkas ta, ja vaatamata sellele, et kuul-
lulest, kui kurb ta on, ei suutnud ma jätta kogu ohukorra pärast

osistas Simone torusse. "Palun andeks"

"Jā, jā," vastasin ma kōnet kinni vajutades.

Ma ei saanud mujale polnud mõtet minna, ma olin näljane ja viibisin res-
 taurantsis kiiresti kelneri enda juurde ja tellisin eelroaks heeringa-
 uullega, teiseks roaks krõbedaks praetud pardirinna sealihakuubi-
 polsniikastmes, klaasikese Bordeaux'd ning lõpetuseks Gruyère

„makatte võib ära võtta,” ütlesin ma kelnerile, kes heitis mulle
 ühe u pulgu, valades mu klaasi Tšehhi õlut ja asetades lauale hee
 mekileevaga.

kuin, et mul oleks vähemalt märkmik kaasas olnud, et söögi ajal kirjutikke teha.

Korraga helises mu sisetaskus telefon, ja hetkeks tõstis muu uutmõte, et Simone oli minuga nalja heitnud ja astub kohe üles. See lootus kadus aga kohe kui suitsuvine.

“Erik Maria Bark,” ütlesin, kuuldes ise, kui ühetooniliselt kõlas

“Tere, siinpool Maja Swartling.”

“Maja, no tere,” ütlesin lühidalt.

“Ma mõtlesin küsida... Oi kui kärerikas sul seal ümberma helistan ebasobival ajal?”

“Ma istun KB-s,” sõnasin. “Mul on täna sünnipäev,” lisasin viimata, miks.

“Aga sel juhul palju õnne, kõlab nii, nagu oleks teid laua ümber

“Ma olen täitsa üksi,” laususin järsult.

“Erik... mul on kahju, et ma püüdsin sind ära võrgutada. Ma olen nagu koer,” selgitas ta tasasel häälel.

Kuulsin, kuidas ta teispool toru kõhatas ja püüdis seejärel vabalt raalselt kõlada, kui jätkas:

“Ma mõtlesin küsida, kas sa tahaksid lugeda väljatrükke minu viimastest mesest kõnelusest sinuga. Need on nüüd valmis ja ma olen teinud oma juhendajale üle anda, aga kui sa tahad neid enne üle lugeda

“Palun pane need minu lahtrisse, ole hea,” ütlesin.

Me jätsime huvasti ja ma kallasin viimase õlle klaasi, tühjendades ja keener viis nõud minema, et peaaegu koheselt pardirüüa ja minuga naasta.

Sõin nukra tühjusega hinges, liiga teadlikuna närimise ja olemise mehaanikast, söögiriistade summutatud klõbinast taldrikul ja ma manda klaasi veini ja lasksin seinamaali piltidel muutuda inimkonnast patsiendigrupist. See täidlane daam seal, kes nii meelalt oma toitu juukseid kuklale seadis, et raskelt punguvad rinnad ülespool, see oli Sibel. Too habras-murelik ülikonnastatud mees oli Pierre ja mingi veidra halli moodustise taga peidus ning Charlotte istus taga guse laua taga, peenelt rõivastatud, selg sirge, koos Marekiga, kes mängisik mängukostüüm.

Ma ei tea, kui kaua ma olin istunud ja seinamaale jõllitunud, kui selja tagant kostis korraga hingeldav hää:

“Taevale tänu, et sa oled veel siin!”

See oli Maja Swartling.

Ta naeratas laialt ja kallistas mind, millele ma jahedalt vastasin

Palju õnne sünnipäevaks, Erik!”

Ma tundsin, kui puhtalt lõhnasid tema paksud mustad juuksed, ja ma ütlesin tema kuklalohust hoovas õrna jasmimilõhna.

Ma otsustas toolile minu vastas.

“Kas ma tohin?”

Ma mõtlesin, et peaksin ta minema saatma ja selgitama, et olin endale andnud temaga mitte enam kokku saada. Ta oleks pidanud targem olema ja minema tulema. Aga ma kõhklesin, sest kõigele vaatamata olin sunnitud tunnistama, et rõõmustan seltskonna üle

Ma istusin seal tooli kõrval ja ootas vastust.

“Mul on raske sulle ei öelda,” laususin ma, kuuldes samal ajal, kui ta mõtteliselt see kõlas. “Lihtsalt selles mõttes, et...”

Ma viipas kelneri enda juurde ja tellis klaasi veini. Seejärel vaatas ta mul pilgul minu poole ja asetas mu taldriku ette karbikese.

“See on ainult väike asi,” selgitas ta ning ta põsed löid veel kord kokku.

“Kimpitus?”

Ma kehutas õlgu.

Ma mõtlesin midagi väga sümboolset... ma ju sain alles kümme minutit tagasi teada, et sul sünnipäev on.”

Ma tõin karbi lahti ja avastasin sealt oma üllatuseks eseme, mis sarv oli kinnitatud kimpikksilmaga.

“See on anatooniline kiiker,” rääkis Maja. “Minu vanavanavana on olnud selle. Ma tõesti arvan, et ta sai Nobeli auhinna – mitte selle eest, mõistagi. See oli sel ajal, kui ainult rootslased ja norrakad neid võid said,” lisas ta vabandavalt.

“Anatooniline kiiker,” kordasin küsivalt.

“Sel juhul on see täitsa nunnu ja väga antiikne. Ma tean, see oli jama, kui see oli.”

“Mulle, lõpeta ära, see on...”

“Ma vaatasin talle silma, nägin, kui ilus ta on.

“See oli sinust kohutavalt kena, Maja. Tuhat tänu.”

Ma tõin kiikri ettevaatlikult tagasi karpi ja pistsin tasku.

“Kas kllas on juba tühi,” lausus ta ullatunult. “Kas tellime pudeli?”

Ma ei tea, kui kaua ma olin istunud ja seinamaale jõllitunud, kui selja tagant kostis korraga hingeldav hää:

“Taevale tänu, et sa oled veel siin!”

pidi kukkuma, Maja toetus minule ja mina lundasin seinani ja
gust valesti. Tasakaalu tagasi saades ja garderoobivalvuri süngel-
nägu nähes hakkas Maja naerma, nii et ma pidin ta eraldama
viima.

Oli kitsas ja soe. Jõime kumbki oma džinni toonikuga, see-
temeteise kõrval, puudsimme juttu rääkida ja suudlesime sisse. Ma
kult Tundsin, kuidas ta kukla vastu seina ara lõi, kui end temale
sin. Muusika tühises, Maja raakis mulle kõrva sisse, korrates et
tema poole sõitma.

Tormasime välja ja istusime takssosse.

"Me sõidame ainult Roslagsgatanile," ütles ta puterdades
gatan 17."

Taksojuht noogutas ja keeras Birger Jarlsgatanil takso-
olla kahe ringis, taevast oli valgemaks loonud. Mõõdavilksatavad
tundusid varjudena kahvatuhallid. Maja naaldus minu vastu ja
sin, et ta kavatseb magama jääda, kui tundsin tema kätt mu
litavat. Mul tuli koheselt erektsioon ja Maja sosistas "oh aeg"
vaikselt mu kurgu alla.

Ma polnud kindel, kuidas me üles tema korterisse jõudsim-
kuidas ma liftis seisin ja tema nägu lakkusin, tundsin soola ja
ja puudri maitset, nähes vilksamisi omaenda joobnud näo peeg-
gulises liftipeeglis.

Maja seisis hallis, laskis oma jakil põrandale kukkuda ja he-
jalast. Ta tõmbas mind voodile, aitas mul riided seljast, võttis
valged püksikud.

"Tule," sosistas ta. "Ma tahan tunda sind enda sees."

Heitsin raskelt tema reite vahele ja tundsin, et ta on väga
laskusin lihtsalt sellesse soojusse, selle hellitavasse, tihedasse
oigas mu kõrva sisse, hoidis mul selja ümbert kinni, liigutades
puusi.

Magasime teineteisega rohmakalt ja joobnult. Ma muutusin
üha võõramaks, üha üksikumaks ja tummemaks. Lähenedes
mõtlesin, et peaksin välja tõmbama, kuid andsin hoopis järele
kult kiirele seemnepurskele. Maja hingeldas kiiresti. Ma lebasin
tult, lõtvusin ja libisesin temast välja. Mu süda peksles ikka veel
Nägin Maja huuli paotuvat veidraks naeratuseks, mis mu tuju
tegi.

ol oli paha olla, ma ei saanud enam aru, mis toimunud oli ja mida
tema

tema kõrvale voodile.

"On" küsis ta mu selga silitades.

putusin tema käe ära.

opeta," ütlesin lühidalt.

uuda tunkas ängistusest.

ok? Ma arvasin..."

lul kõlas kurvalt. Ma tundsin, et ei suuda talle otsa vaadata, olin

lul palume. Loomulikult oli toimunu minu viga. Aga seda poleks

olnud, kui ta poleks olnud nii pealetukkiv.

Me oleme lihtsalt täis ja väsinud," sosistasin ma.

ol ma minema," ütlesin lämbuval häälel, võtsin oma riided ja tui-
tuu tualetti. See oli väga pisike ja tulvil kreeme, harju, käterätte.

kõnksu otsas rippus karvane hommikumantel ja pehme paksu
otsas roosa raseerimisaparaat. Ma ei julgenud omaenese näkku
s, kui ennast tema kraanikausi kohal loputasin. Pesin end helesi-
mikuulise seebiga ja seejärel riidesse pannes lõin küünarnukke
voti ja uuesti vastu seina ära.

ma välja tulin, siis ta juba ootas. Ta oli endale lina ümber mähki-
ng paistis väga noor ja murelik.

ol ma mu peale vihane?" küsis ta, ja ma nägin, kuidas ta huuled
ol, nagu hakkaks ta kohe nutma.

olen vihane iseenda peale, Maja. Ma poleks kunagi, mitte kunagi
ol."

ok, aga ma tahtsin seda. Ma olen sinusse armunud, kas sa seda ei

puudis mulle naeratada, kuid ta silmad täitusid pisaratega.

et tohi kohelda mind nüüd nagu mingit kaltsu," sosistas ta ja siru-
et mind puudutada.

nikkusin eest ära ja ütlesin palju tõrjuvamat toonil, kui oleksin
l et see kõik oli olnud viga.

noogutas ja langetas pilgu. Tema laup oli kurruline ja kurb. Ma ei
thead aega, vaid lahkusin lihtsalt korterist, lüües ukse enda järel
kinni.

kõndisin kogu tee kuni Karolinska haiglani. Võib-olla õnnestub
monet uskuma panna, et mul oli tarvis üksi olla ja et olin maga-
le öö oma kabinetis.

Hommikul sõitsin Karolinska haiglast koju Järfallasse. Kogu lühikese joodud alkoholist tekkinud iivelduse ja vastikustunde käes ei saanud jutu pärast, mida olin suust välja ajanud. See lihtsalt ei saanud olla. Olin Simonet petnud. See ei saanud tõi olla. Maja oli kaunis ja minu jaoks täiesti ebahuvitav. Nii et kuidas pagana pärast oleks ta nud tal ennast voodisse meelitada?

Ma ei teadnud, kuidas seda Simonele rääkida, aga see oli olin teinud vea, inimesed ikka teevad, kuid teineteisele selgitada, kuidas, kui omavahel rääkida, asju selgitada.

Ma mõtlesin, et ma ei jäta mitte kunagi Simonet maha. Ma haavunud, kui ta mind petaks, aga ma annaksin talle andeks. Ma gaks teda sellise asja pärast.

Simone seisis köögis ja kallast parajasti tassi kohvi, kui ma sisse astusin. Oli seljas kulunud kahvaturroosa südahommikumantel. Me olime selle Hiinast, kui Benjamin oli kõigest aastane ja nad minu ja ta sil kaasis kaasisid.

"Soovid ka?" küsis ta.

"Jah, täna."

"Erik, mul on nii kahju, et ma su sünnipäeva ära unustasin."

"Ma magasin Karolinskas," selgitasin ma, mõeldes, et valend hääles peaks talle ilmselgelt kuuldav olema.

Simone punakasblondid juuksed langesid tema näole ja tedretähnid kumasid tuhmilt. Sõnatult läks ta magamistuppa ja pakk käes. Rebisin sellelt mängleva innukusega paberi.

Seal oli karp CD-plaate *bepop*-saksofonist Charlie Parkert, kes das ka salvestisi tema ainsast Rootsis-käigust: kaks salvestust Stockholm kontserdimajast, kaks Göteborgist, kontsert Malmö Amualem o nenuid *jam session* akadeemilises ühingus, kontsert Helsingbo pargis, Jonköpingi spordihoones, Gävle rahvapargis ja lõpet džässiklubis Stockholmis.

"Aitäh," ütlesin ma.

"Kuidas sinu tänane päev välja näeb?" küsis ta.

"Pean tagasi tööle minema," laususin.

"Ma mõtlesin," ütles ta, "et me võiksime ehk täna õhtul ka lo eriti head süüa."

Ma meele," ütlesin mina.

"Ei, et luga hilja peale ei jääks. Homme tulevad maalrid juba e üht hommikul. Ei mina tea, malle hea pärast. Miks nad peavad et vana tulema?"

"Mõistsin, et ta ootab vastust, mingit reaktsiooni või nõustumist. Ma tuleb ju niikuinii oodata," pomisesin ma.

"Kui," naeratas ta ja võttis lonksu kohvi. "Mis me siis sööme? Oli seda toitu *tournedos*'ga portveinis ja korindikastmes, mäletad?" "Ei ole parim ammu," ütlesin ma, püüdes mitte liiga nutuselt kõlada. "Kui ole kuri mu peale."

"Kui olegi, Simone."

"Kui talle naeratada."

"Kui ma aus hallis seisin, kingad jalas, valmis just uksest välja astuma, ma ei vana vanitoast. Ta hoidis midagi käes."

"Kui," küsis ta.

"Kui."

"Kui see selline on?"

"Kui ole käes Maja anatoomilist kiikrit."

"Kui ma, see või. See on kingitus," ütlesin ma, kuuldes ise, kui võltsilt hääle kõlab.

"Kui ma peab väga peen. Tundub antiikne. Kellelt sa selle said?"

"Kui ma keerasin mujale, et vältida Simone pilku."

"Kui ma ühelt patsiendilt," kostsin ma, püüdes näida hajameelne,

"Kui ma otsin oma võtmekimpu."

"Kui ma hammeldunult."

"Kui ma arvasin, et arstid ei tohi patsientidelt asju vastu võtta. Kas see ole ebadeetiline?"

"Kui ma peaksin selle võib-olla tagasi andma," ütlesin ma välisust avades.

"Kui ma oleksin pidanud temaga rääkima."

"Kui ma lootsin temast ilma jääda. Ma ei julgenud, ei teadnud, kuidas"

"Kui ma mõne minuti pärast sessiooniga alustama. Koridoris lõhnas mingi puhastusvahendi järele. Niiskusrandid väänlesid pikkadel l, mille poonimiskaru oli asja jätnud. Charlotte tuli minu juurde, kui ma tema samme ammu enne, kui ta rääkima hakkas."

"Kui," lausuis ta ettevaatlikult.

Ma seisatasin ja pöörasin ringi.

"Tere tulemast tagasi."

"Vabandust, et ma lihtsalt ära kadusin," ütles ta.

"Ma olen mõelnud, kuidas sulle see hupnoos mõjus."

"Ma ei teagi," naeratas ta. "Ma tean ainult, et terve selle ma ma tundnud ennast rõõmsama ja kindlamana kui paljude aegade sul."

"Seda ma lootsingi."

Mu telefon helises, vabandasin ja nägin Charlotte'i ümber misse koridori kaduvat. Heitsin pilgu numbrinäidikule. See oli 11. Ma ei vastanud, vajutasin kutsuva kõne lihtsalt kinni ja nägin seejärel helistanud mitu korda. Suutmata end sundida neid kuulama, läksin kõik sõnumid, mis ta mulle kõneposti jätnud oli.

Teraapiatuppa minnes peatas mind Marek. Ta tõkestas mul teed ja ratas minu poole tühja, võõrast naeratust.

"Me siin sees lõbutseme natuke," ütles ta.

"Mis toimub?" küsisin.

"See on privaatpidu."

Ma kuulsin läbi ukse kellegi karjumist.

"Marek, lase mind sisse," ütlesin ma.

Ta irvitas:

"Aga doktor, praegu küll ei saa..."

Ma trügisin mööda, uks paiskus lahti, Marek kaotas tasakaalu ja kukkus küll ukselingist kinni, kuid kukkus siiski põrandale istukile, tal polnud sirutatud.

"Ma tegin ju ainult nalja," ütles ta. "Raisk, see oli ju ainult nalja."

Kõik patsiendid jõllitasid meid, tardunud keset viimast tantsu. Pierre ja Charlotte paistsid murelikud, Lydia vaatas meie poole rahul, ras siis minu poole taas selja. Grupist õhkus mingit melikku. Lydia ees seisis Sibel ja Jussi. Sibeli suu oli lahti ja paistis, nagu oleks silmad olnud pisarais.

Marek tõusis ja kloppis käega pukse.

Ma taheldasin, et Eva Blau ei olnud veel saabunud, läksin juurde ja hakkasin sessiooni eel kaamerat paika sattuma. Kõik panoraamivõtte, suumis sin sisse ja testisin kõrvaklappide kaudu telefon. Kaamerasilmast nägin Lydiat Charlotte'i poole naeratavat ja seda samal ajal rõõmsasti hüüavat:

"Tere! Lastega on ikka nii! Minu Kasper ei räägi muust kui ainult oma Ämblikmehesest."

Ma olen jah aru saanud, et kõik on temast parajasti väga sisse võetud, ütles Charlotte.

"Kasperil isa ei ole, nii et Ämblikmees toimib ehk isaliku eeskujuna," ütles Lydia ja naeris, nii et kõrvaklappides kõmises. "Aga meil on tore," ütles ta. "Me naerame palju, isegi kui viimasel ajal on meil ka natuke olnud, kuna Kasper on armukade kõige peale, mida ma teen, ta on tahtnud ära hävitada, ta ei taha, et ma telefoniga räägin, ta viskas muukraamatu tualetipotti, ta karjub igasugu asju... ma mõtlen, et ta on midagi juhtunud, aga ta ei taha rääkida."

Charlotte'i nägu omandas mureliku ilme, Jussi ühmas midagi ja ma hakkasin Pierre'i suunas kannatamatut käeliigutust tegemas.

Ma kaamera seadistamisega valmis sain, võtsin tooli ja istusin. Ma teadsin, et kõik lühjem olid teisedki koha sisse võtnud.

"Ma jukame nagu eelmisel korral," sõnasin ma naeratades.

"Kui kord," ütles Jussi rahulikult ja hakkas kõnelema oma tondikolmelembelise kodust Lõuna-Lapimaal asuvas Doroteas. Kus Sutme luuavad suured kõnnumaad, kus saamid veel seitsmekümnendatel elusid. "Mina elan täitsa Djuptjärneni metsajärve lähedal," jutustas ta. "Viimane jupp teest on vana laudtee. Suviti tulevad noored sinna. Nende meelest on näkk väga huvitav."

"Kas?" küsisin ma.

Lydia on näinud teda rohkem kui viimased kolmsada aastat Djuptjärnenis viulit mängimas."

"Kas mitte sina?"

"Ma naeris ta laialt.

"Kas sa seal metsas üldse aasta ringi teed?" päris Pierre muiates. "Ma näen vanu autosid ja busse, putitan üles ja müün edasi, krunt ma nagu romula."

"Kas sa on suur?" küsis Lydia.

"Ma naeris... Paps võõpas onni uhel suvel üle. Inelikku helesin, ma kukkus välja. Ei tea, mis ta mõtles, võib-olla oli värvi keldris."

Lydia naeratas talle.

"Kas sa oled raske gruppi lõõgastusseisundisse viia. Võib olla oli ma tõttu hagevil, või muretsesin ma oma liiga jõulise reageerimisega Mareki rünnakule. Ent ma võtsin peaaegu endale pähe, et

grupis oli miskit juhtunud, millest mina midagi ei teadnud. Tundus, et ringikeeramist ning sügavuse poole ja tagasi liikumist tundsin, kuidas me kõik langesime raskete ovaalsete loodude ja jääraaku poole.

Jussi alahuul tungis esile, põsed rippusid.

"Ma tahan, et sa mõtleksid varitsustorni peale," ütlesin ma.

Jussi sosistas midagi vastu õlga tulnud tagasilöögi kohta, vaadates maast.

"Kas sa istud nüüd seal jahitornis?" küsisin ma.

"Kõrge niiduhein on hallatanud," ütles ta tasa.

"Vaata ringi. Oled sa üks?"

"Ei."

"Kes seal veel on?"

"Üks metskits liigub mustal metsaserval. Ta haugub, otsib ..."

"Aga tornis, kas sa oled seal varitsustornis üks?"

"Ma olen püssiga alati üks."

"Sa rääkisid tagasilöögist – kas sa juba tulistasid?" küsisin.

"Tulistasin?"

Ta tegi peaga osutava liigutuse.

"Üks loom on vagune," ütles ta vaikselt, "juba mitu tundi peksab veel jalgadega verises rohus, väsib aina enam ära."

"Mis sa teed?"

"Ma ootan, juba on hakanud hämarduma, kui ma näen uut liikumist. Sihin üht sõrga, aga mõtlen ümber, sihin hoopis väikest musta koonu, põlve, nüüd tundsin jälle tagasilööki, nüüd lasin jala alt ära."

"Mis sa nüüd teed?"

Jussi hingas raskelt ja pikkade vahedega hingetõmmete vahel.

"Ma ei saa veel koju minna," lausus ta lõpuks. "Nii et läbi juurde, panen püssi tagaistmele ja võtan labida kaasa."

"Mida sa labidaga peale hakkad?"

Jussi tegi pika pausi, nagu mõtleks ta mu küsimuse üle jätkuvalt.

"Matan looma maha."

"Mida sa seejärel teed?" küsisin mina.

"Kui ma valmis saan, on juba täiesti pimedaks läinud, ma lähen juurde, joon termoskruusist kohvi."

"Mida sa koju jõudes teed?"

"Panen riided pesukööki rippuma."

"toimub?"

Ma istusin pingil teleka ees, püss vedeleb maas, on laetud, aga mitu sammu kuktooli juures."

"Ei sa nüüd teed, Jussi? Kas kedagi kodus pole?"

Ma ei saanud kolis eelmine aasta minema. Paps suri viisteist aastat tagasi. Ma ei kuktooli ja püssiga."

"Istud pingil teleka ees," ütlesin ma.

"Kas praegu juhtub midagi?"

"Ma ei tea, kuidas see on ta minu poole pööratud."

"Kas sa?" küsisin.

"Ei."

"Kas vedeleb maas?"

Ma ootasin ja ootas. Tema suu ümbrus tõmbus pingule.

"Ma ei saa nägiseb," ütles ta. "Ta naksab, aga laseb mul seekord veel ..."

Ma ei muutunud Jussi raske nägu taas leebeks, kuid pilk oli endiselt karm, kauge ja sissepoole pööratud.

Ma ei paus teha. Ma tõin patsiendid hüпноосist välja ja vahetasin ühe mõne sõna. Jussi pomises midagi mingist ämblikust ja sulgus silmad. Ma käisin tualetis, Sibel kadus suitsutoa poole ja Jussi astus edasi akna alla. Kui ma tagasi tulín, oli Lydia võtnud välja purgi kivikutega, mida ta ringi pakkus.

"Ma ei tea täiesti ökoloogilised," ütles ta, andes Marekile märku, et ta ei tohiks ..."

Charlotte naeratas ja näkises pisut ühe koorukest.

"Kas sa ei küpsetasid?" küsis Jussi ootamatu naerusega, mis andis Marekile jõulisele näole kauni sära.

"Ma ei saa poleks siia jõudnudki," kostis Lydia ja raputas naeratajalt. "Ma sattusin mänguväljakul kaklusse."

Ma ei saanud valjusti ja sõi oma kuiviku kahe kiire amapsuga ära.

Ma ei saanud Kasper. Kui me täna hommikul mänguväljakule läksime, ma ei saanud, oli seal üks ema, kes tuli minu juurde ja rääkis, et Kasper ei ole enam labidaga selga löönud."

"Ma ei sosistas Marek."

"Ma ei saanud seda kuuldes üle kere külmaks," ütles Lydia.

"Kas sa tead, kuidas toimida?" küsis Charlotte viisakalt.

Marek võttis veel ühe kuiviku ja kuulas Lydiat näoilme ja
mind mõtlema, kas ta mitte naisesse armunud ei ole.

"Ma ei tea, ma seletasin sellele emale, et suhtun sellesse
selt, jah, küllap ma olin tegelikult päris ärritatud. Aga tema midagi,
et tema arvates oli see kogemata."

"Selge see," ütles Charlotte. "Lapsed mängivad ju nii tõrjuda."

"Aga ma lubasin Kasperiga rääkida, et asjal sabast kinni," ütles Lydia.

"Hästi," noogutas Jussi.

"See naine ütles, et Kasper paistab hästi nunnu poiss olema," ütles Lydia naeratades.

Ma istusin oma toolile ja lehitsesin märkmikku, tahtes vältida
kiiresti hüpnosiga taas alustada. Oli jälle Lydia kord.

Ta kohtas mu pilku ja naeris ettevaatlikult. Kõik olid tavalised
vad, ning ma alustasin oma tööd. Ruumis väreles õhk meie vahel.
taktis. Tume vaikus, tihedam ja tihedam, järgnes me südame löö-
Me langesime iga valjahingamisega üha sügavamale. Parast mõnda
juhtisid mu sõnad neid allapoole ja mõne aja pärast pöördusime
poole:

"Sa lähed sügavamale, laskud ettevaatlikult allapoole, sa oled
lõdvestunud, käsivarred on rasked, jalad on rasked ja silmad on rasked.
Sa hingad aeglaselt ja kuulad mu sõnu, esitamata vastuküsimusi.
Ümbritsetud mu sõnadest, sa tunned end turvaliselt ja paindlikult.
Sa viibid praegu väga lähedal sellele, millest sa mõelda ei taha.
Kunagi ei räägi, millest sa ära pöördud, mis alati on peidetud
valguse kõrval."

"Jah," vastas ta ohates.

"Sa oled nüüd kohal," ütlesin ma.

"Ma olen väga lähedal."

"Kus sa praegusel hetkel oled, kus sa asud?"

"Kodus."

"Kui vana sa oled?"

"Kolmkümmend seitse."

Ma silmitsesin teda. Peegeldused ja helgid veiklesid üle ta keha.
lauba, väikese kaunikujulise suu ja peaaegu haiglaselt kahvatu
Ma teadsin, et ta oli saanud kolmekümne seitsme aastaseks kolme
eest. Tema ei olnud ajas nii kaugele tagasi liikunud kui teised, ta
nes mõned päevad.

"Mis juhtub? Mis on valesti?" küsisin.

"Ei midagi."

"Mis on telefoniga?"

"See heliseb, see heliseb jälle, ma tõstan toru ja panen kohe hargile."

"Sa võid rahulik olla, Lydia."

"Tume nägi välja väsinud ja võib-olla murelik."

"Tema juhtub ära," ütles ta. "Ma tegin hapendatud juurvilju, läätsesuppi"

peotasin leiba. Mõtlesin teleka ees süüa, aga ilmselt ei saa..."

"Tume lõug hakkas värisema ja muutus taas rahulikuks."

"Ma ootan veidike, keeran ribakardinad üles ja vaatan tänavale. Seal"

kedagi, midagi pole kuulda. Ma istun köögilaua taha ja süüa natuke"

leiba võiga, aga söögiisu pole. Ma lähen jälle alla kaminaruumi,

ja panen nagu tavaliselt, ma istun vanale nahkdiivanile ja panen silmad"

Ma pean ennast koguma, ma pean jõudu koguma."

"Kui kaua, meie vahele langes mererohu ribasid."

"Milleks sa pead jõudu koguma?" küsisin ma.

"Et jaksata püsti tõusta, minna mööda punasest riisilambist"

et minna kidega ja lõhnaküünalde ja poleeritud kividega kandikust."

"Milleks sa otsustad ja nagisevad plastvaiba all..."

"Kas seal on kedagi?" küsisin ma Lydialt tasase häälega, kuid kahet-

sesti kohe.

"Ma võtan kepi, vajutan vaibas mulli peale, et ust lahti teha, hingan"

kult ja lähen panen tule põlema," ütles ta. "Kasper pilgutab valguse"

lambi, aga jääb lamama. Ta on pissinud ämbrisse, see haiseb kõvasti."

"Kas sa helisin pidžaama, ta hingeldab kiiresti. Ma torgin teda"

lõu võre. Ta kiunatab, tõmbub natuke eemale ja tõuseb puuris"

Ma küsin, kas ta on meelt muutnud ja ta noogutab innukalt. Ma"

puuri tema taldriku toiduga. Tursatükid on krimpsu tõmbunud"

menud. Ta roomab lähemale ja sööb ja ma rõõmustan, ja hakkam"

lema, et nii hea, et me teineteisest aru saame, kui ta oksendab mad-

la nägu tõmbus piinatud grimassis pingule."

"Mina arvasin, et..."

"Hüüed olid pingul, suunurgad allapoole."

"Mina arvasin, et oleme sellega valmis, aga..."

"Kiputas pead."

"Ta lihtsalt ei taipa..."

"Lõppis huul."

"Saad sa aru, mis tunne mul on? Saad või? Tä ütleb vabanduskordan, et on pühapäeva hommik, löön ennast vastu nägu ja kopsid, et ta vaataks."

Charlotte jälgis Lydiat hirmunud silmil läbi vee.

"Lydia," ütlesin mina, "sa pead nüüd keldrist ära tulema, mu hirmu või kurjust. Tunne ennast rahuliku ja vaoshoituna. Ma aeglaselt sellest sügavast lõdvestusseisundist välja, üles pinnale ollesse, ja siis raagime koos sellest, mida sa meie äsja jutustasid, ja mina, enne kui ma teised hüpnosist välja toon."

Naine urises vaikselt, vasinult.

"Lydia, kas sa kuuled nund?"

Ta noogutas.

"Ma loen numbreid kahanevas järjekorras, ja kui ma üheksa avad sa silmad ja oled täiesti ärkvel ja teadvusel, kümme, üheksa seitse, sa tõused pehmelt pinna poole, keha on täiesti lõdvestunud, valdab meeldiv tunne, seitse, kuus, viis, neli, varsti avad sa silmad toolile istuma, kolm, kaks, üks... nüüd avad sa silmad ja oled ärkvel."

Meie pilgud kohtusid. Lydia nägu oleks justkui kokku kuivatatud legi seesugusega ma arvestanud polnud. Mul olid tema rääkimise kõvad külmavärinad. Kui vaikimiskohustust tuli kõrvutada andeseseadusega, oli see siin päevselge juhtum, mil vaikimisvannid kohtunud, kuna keegi kolmas isik oli täiesti ilmses ohus.

"Lydia," ütlesin ma. "Sa mõistad, et ma pean võtma ühendust ametiga?"

"Miks?"

"See, mida sa rääkisid, sunnib mind selleks."

"Kuidas?"

"Kas sa ei mõista?"

Lydia tõmbas huuled tahapoole.

"Ma pole midagi öelnud."

"Sa kirjeldasid, kuidas..."

"Pea õige lõuad," lõikas ta vahele. "Sa ei tunne mind, sul pole eluga mingit pistmist, sul pole õigust toppida oma nina sellesse, mis omaenda kodus teen."

"Ma kahtlustan, et su laps..."

"Sa pea lihtsalt lõuad!" karjus ta ja lahkus ruumist

puukunud kõrge kuuseheki kõrvale sada meetrit Lydia suurest puukorvaga genil Rotebros. Sotsiaalosakonna sekretär oli nõustunud, et tulla teda esimesel kodukulastusel saata. Minu avaldus polnud teinud teatud skepsisega, ent mõistagi viis see selaurimiseni. Ma otsustas mõõda punane Toyota ning jäi maja ees seisma. Laksin kinnise kehaehitusega lühikese naise juurde ja tervitasin. Tõsteti turritas välja vihmaniskeid reklaamlehti Clas Ohlssoni kassettidelt. Madal värav seisis poikvel. Laksime mõõda jalgteed tahapoole. Ma märkasin, et hooletusse jäetud aias ei paistnud mitte ühtegi puu. Ei mingit liivakasti, kuke vana õunapuu küljes, ahtk. Kõikjal jalgratast sissesõiduteel. Kõigil akendel olid ribakardinad alla rullitud, amplites rippus närbunud potililli. Välisukse viis krobeline trepp. Arvasin aimavat mingit liikumist kollase läbipaistmatu akna taga. Sotsiaalosakonna sekretär andis ukse taga kella. Ootasime, kuidagi ei juhtunud. Naine haigutas ja vaatas kella, helistas veel kord ukse eeslülil linki. Uks polnud lukus, see avanes ja me vaatasime välist kotta.

"Lõuad?" hõikas sotsiaalosakonna sekretär. "Lydia?"

Ma läksin sisse, võtsime kingad jalast ja läksime edasi roosa tapeediga koridori, kus olid pildid mediteerivatest inimestest, tugev valguskiirgus peal. Isikulaua kõrval põrandal vedeles roosa telefon.

"Lõuad?" ütlesin ma. "Sa mõistad, et ma pean võtma ühendust ametiga?"

"Miks?"

"See, mida sa rääkisid, sunnib mind selleks." "Kuidas?" "Kas sa ei mõista?" Lydia tõmbas huuled tahapoole. "Ma pole midagi öelnud." "Sa kirjeldasid, kuidas..." "Pea õige lõuad," lõikas ta vahele. "Sa ei tunne mind, sul pole eluga mingit pistmist, sul pole õigust toppida oma nina sellesse, mis omaenda kodus teen."

Ma kahtlustan, et su laps..." "Sa pea lihtsalt lõuad!" karjus ta ja lahkus ruumist. Ma läksin sisse, võtsime kingad jalast ja läksime edasi roosa tapeediga koridori, kus olid pildid mediteerivatest inimestest, tugev valguskiirgus peal. Isikulaua kõrval põrandal vedeles roosa telefon. "Lõuad?" ütlesin ma. "Sa mõistad, et ma pean võtma ühendust ametiga?" "Miks?" "See, mida sa rääkisid, sunnib mind selleks." "Kuidas?" "Kas sa ei mõista?" Lydia tõmbas huuled tahapoole. "Ma pole midagi öelnud." "Sa kirjeldasid, kuidas..." "Pea õige lõuad," lõikas ta vahele. "Sa ei tunne mind, sul pole eluga mingit pistmist, sul pole õigust toppida oma nina sellesse, mis omaenda kodus teen."

"Ma ei mõista, ta elab edasi oma lapsepõlvekodus," püüdsin gitada nii rahulikult kui suutsin. "Kõik detailid sobisid, ma uskuda..."

"Sa ei suuda uskuda," katkestas Milch. "Aga sa eksisid."

"Nad ei suuda hüpnosis sedaviisi valetada."

"Võib-olla ta polnudki hüpnotiseeritud?"

"Oli küll, ma märkan seda, nagu muutub siis."

"Sel pole enam tähtsust, kahju on juba sündinud."

"Kui tal lapsi polegi, siis ma ei tea," jätkasin mina. "Ta ei ole endast, ma ei ole kunagi midagi sellist näinud, aga võib-olla ta on kombel oma mingit lapsepõlvekogemust."

Annika katkestas mind:

"Asi võib olla nii, nagu sa ütled, absoluutselt, aga fakt on see, et sinu patsient tegi tõsise enesetapukatse, mida ta sulle süüdistas teeme ettepaneku, et sa võtaksid selle loo uurimise ajaks pooleksuse."

Ta naeratas mulle kahvatult.

"Küll kõik saab korda, Erik, ma olen selles kindel," ütles ta. "Aga praegu tuleb sul lihtsalt kõrvale astuda, kuniks oleme selgeks saanud. Meil ei ole lihtsalt võimalik lasta meedial siin..."

Ma mõtlesin oma teistele patsientidele, Charlotte'ile, Marcelle Sibelile, Pierre'ile ja Evale. Need ei olnud inimesed, keda saadeti sama käest kätte anda, nad oleksid tundnud end petetuina, alati.

"Ma ei saa," ütlesin ma vaikselt. "Ma pole midagi valesse..."

Annika patsutas mind käeseljale:

"Kõik saab korda, Lydia Evers on ilmselt labiilne ja seetõttu on tähtsam on toimida praegu täpselt käsulaudade järgi. Sina ja hüpnosisiga seotud tegevustest vabastada, sellal kui meie annime sulle sisehinnangu. Ma tean, et sa oled hea arst, Erik, nagu oled ma kindel, et sa oled oma grupi juures tagasi juba..." ta lõpetas "võib-olla juba poole aasta pärast."

"Poole aasta?"

Ma tõusin pahaselt.

"Mul on patsiendid, nad loodavad minu peale. Ma ei saa neid hüljata."

Annika malbe naeratus kadus, nagu oleks küünal ära puhunud, nagu muutus kinniseks ja tema hääle ilmus ärritatud noot, loom...

...patsient nõudis minu viivitamatut kõrvaldamist töölt. Peale selle ann peale politseisse avalduse. Meie jaoks ei ole need pisiasjad, mis sinu toosse investeerinud, ja kui peaks ilmnenema, et sinu teadustöö on mõõtu välja, siis tuleb meil abinõud tarvitusele võtta."

...teadnud, mida vastata, sestap tuli kange himu lihtsalt kõige üle...

...on absurdne," oli ainus, mis mul üle huulte tuli.

...pöörasin ringi ja tuln tulema.

...," hüüdis Annika mulle järele. "Kas sa ei saa aru, et see on praegu..."

...sain.

...ei saa ometi uskuda seda jamajuttu aiju istutatud mälestuste...

...kehtitas õlgu:

...polegi tähtis. Tähtis on, et me toimime reeglite kohaselt. Võta...

...pühikus otseselt hüpnosisiga seotud tööst, suhtu sellesse kui lepi...

...pühikusse. Sa võid jätkata teadustööd, sa võid rahun tegutseda,

...et sa ei praktiseeriks hüpnositeraapiat sel ajal, kui me oma uuri...

...stume..."

...id ka õigupoolest öelda tahad? Ma ei saa tunnistada midagi, mis...

...on.

...ma ei nõuagi."

...nii see kõlab. Palgata puhkuse võtmine näeb välja just nii, nagu...

...kann üles."

...et sa nõuad palgata puhkust," käskis Annika jäigalt.

...on kuradimoodi idiootlik," naersin mina ja lahkusin ruumist.

...pärastlõuna. Päike läikles pärast lühikest hoovihma tekkinud...

...püdes, õhus oli tunda metsa, märja mulla ja maast välja turritavate...

...tud juurte hõngu, kui ma Lydia teguviisile mõeldes ringi ümber...

...uksin. Ma olin ju endiselt kindel, et ta oli hüpnosisi ajal tõtt...

...ud - isegi, millist tõtt. Millist tõde ta õigupoolest rääkis? Arva...

...kujeldas ta tõelist, konkreetset mälestust, kuid asetas selle valesse...

...hüpnosis on veelgi käegakatsutavamalt tunda, et minevik ei olegi...

...k, kordasin ma endamisi.

...in kopsud pilgeni jaheda värske eelsuvised õhuga ja spurtisin...

...loogi läbi metsa koduni. Meie tänavale jõudes nägin ma suurt...

musta autot, mis parkis meie sissesõiduteel. Kaks meest ootamas auto juures. Üks neist peegeldas end auto läikival lakkpinnal ajal kiirete ligutustega sigaretti suitsetades. Teine tegi ülesvõtte majast. Nad polnud mind veel märganud. Aeglustasin sammude sammu, kas ei peaks ümber pöörama, kui nad mind märkasid. Siis ma kustutas jalaga kärmelt suitsuotsa, teine keeras kaamera kähklama näo poole. Olin neile lähenedes ikka veel hingetu.

"Erik Maria Bark?" küsis mees, kes oli enne suitsetanud.

"Mida te soovite?"

"Me oleme õhtulehest Expressen."

"Expressen?"

"Jah, me tahaksime esitada mõned küsimused seoses sellega, mida teie patsientidest..."

Raputasin pead.

"Ma ei aruta midagi kõrvaliste isikutega."

"Või nii."

Mehe pilk libises üle mu punetava näo, mu musta värvi poolt lohmakate pükste ja kapuutsiga pusa. Ma kuulsin fotograafide taga kõhatavat. Meie kohal sööstis lendu lind, selle keha libises sel peegeldudes mööda veatut poolkaart. Metsa kohal nägiti tumenevat ja tihenevat. Võib-olla tuleb õhtu poole veel vihma.

"Teie patsiendiga ilmub homses lehes usutus. Ta ütleb, et kaunis tõsiseid asju," lausus ajakirjanik lühidalt.

Ma kohtasin tema pilku. Ta oli üpris sümpaatse näoga, kuid veidi rasvumisele kalduv.

"Teil on praegu võimalus sõna sekka öelda," lisas mees vaikides.

Meie maja aknad olid pimedad. Simone viibis kindlasti oma galerii uutes ruumides. Benjamin oli veel lasteaias.

Ma naeratasin mehele ja ta ütles otsekoheselt:

"Muidu laheb tema versioon ilma vastulauseta trükki."

"Ma ei oskaks uneski näha, et patsiendi kohta midagi lausutakse. Ma aeglaselt, kõndides meestest mööda sissekäigutele ja välisukse lukust lahti, läksin sisse ja jäin siis eeskojas seisma, kuuldas nad minema sõidavad."

*

mul hommikul helises telefon juba kell pool seitse. See oli Karol ja laigla juhataja Annika Lorentzon.

"Erik, Erik," ütles ta rusutud häälega. "Kas sa ajalehte oled lugenud?"

Simone tõusis voodis minu kõrval istukile, heitis mulle mureliku pilgu ja ma tegin tõrjuva liigutuse ning läksin ära eeskotta.

"Kui asi puudutab tema süüdistusi, siis me saame kõik aru, et need ei ole..."

"Erik," katkestas ta Annika kimedalt. "Kõik ei saa sellest aru. Paljud näevad sind kui kaitsetut, nõrka ja haavatavat inimest, naist, keda ahistas erandlikult manipuleeriv ja mittetõsiseltvõetav arst. Mees, keda ta kõige rohkem usaldas, kelle peale kõige rohkem lootis, on teda reetnud ja ära jätnud. Niiviisi seisab ajalehes."

Ma kuulsin, kuidas ta torus valjusti hingeldab. Jätkates kõlas ta kähklavalt:

"Ma ei taha öelda, et see kahjustab ju kogu meie tegevust."

"Ma kirjutan vastulause," kostsin lühidalt.

"Erik, sellest ei piisa. Ma kardan, et sellest ei piisa."

Ma kuulsin lühikese pausi ning lausus siis ühetoonilise häälega: "Ma mõtleb meid kohtusse anda."

"Ma ei võida ilmaski," turtsatasin mina.

"Ma ei jõua asja tõsidus ikka veel kohale, või kuidas, Erik?"

"Kui ta siis ütleb?"

"Ma panen ette, et sa lähed ja ostad ajalehe. Seejärel pead sa küll maha minema ja järele mõtlema, kuidas sellele vastu astuda. Sa oled kutsutud sellega aru andma täna kell 16.00."

Ma tundsin oma nägu nähes tundus, et mu süda seiskub. See oli lahivõtte ja kapuutsiga tuulepluusis ja särgis, ma olin näost tumepunane ja olin peaaegu apaadne. Tulin varisevi jalu jalgrattalt maha, ostsin aja- ja söötsin tagasi koju. Vahelehe esikaant kaunistas maskeeritud Lydia, kes ta kõssitas, mängukaru süles. Terve artikkel kirjeldas seda, kuidas Erik Maria Bark, olin Lydiat hüpnootiseerides kasutanud teda meesena ja jälitanud teda ähvardustega tarvitada vägivalda ja saata teda vangi. Reporterite sõnade kohaselt oli Lydia intervjuu ajal nutnud ja öelnud, et pole huvitatud kahjutasust. Raha ei saaks kunagi kompenseerida seda, mida ta on pidanud läbi elama. Tema tahe põrmustada ja minna süvahüpnosis tunnustama asju, mis mina talle suhu panin.

Minupoolse jalitamise kulminatsiooniks olla olnud hetk, mil ma tulin tema majja ja sundisin teda sooritama enesetappu. Tema ei tahtnud salt surra, ütles ta – talle tundus, justnagu oleks ta värvatud klubimille juhiks olin mina, ja et tal ei olegi enam oma taht. Alustades julges ta minu poolt endale osaks saanud kohtlemist ümber hakata. Nüüd nõudis ta, et ma enam kunagi inimestele minna ei saaks.

Järgmisel leheküljel oli foto minu patsiendigrupi Marekist ja tema vanematest Lydiaga ja ütles, et minu tegevus on täiesti eluohtlik ja et nad ei kinnismõte leiutada haiglasi asju, mida seejärel sundida hiljem tunnustama.

Lehekülje allpool oli sõna saanud ekspert Göran Sörensen, kes oli kunagi varem sellest mehest kuulnud, aga siin ta istus juba hukka kogu mu uurimistöö, ta võrdsustas hüпноosi spiritistidega ja vihjas, et tõenäoliselt annan ma oma patsientidele ühe suure süüandina neid siis oma tahtmist täitma.

Mu peas jäi vaikseks ja tühjaks. Kuulsin kella kõõgisevat ja kuulsin ühe või teise auto müra, kui need tänaval mööda sõitsid. Läks lahti ja Simone astus sisse. Kui ta oli ajalehe läbi lugenud, näost kahvatuks nagu koolnu.

"Mis toimub?" sosistas ta.

"Ma ei tea," ütlesin mina ja tundsin, kuidas suu kuivab.

Istusin seal ja põrnitsesin tühjusse. Mõtlesin, kui ma olin olnud eksinud? Mõeldas, kui sügava trauma läbi elanud inimestel hõlpsasti töötagi? Mõeldas, kui õige see oli, et minu tahe mustreid näha on patsientide mälestusi. Ma ei arvanud, et Lydia võinuks hüpnosist last, keda tegelikult olemas ei olnud. Ma olin olnud veendunud, et mäeldas tõelist mälestust, kuid nüüd hakkasin tundma, et olen segaduses.

Veider oli minna lühikest maad välisuksest Annika Lorentzoni kuni viiva liftini. Keegi personalist ei tihanud mulle silma vaadata. Meie nimelistest, keda tundsin ja kellega tavaliselt lävisin, paistsid mulle stressis ja omadega plindris, keerasid näod ära ja kiirustasid minna.

Isegi lõhn liftis oli võõras. Lõhnas närtsinud lillede järele, mu
mõtted matustele, vihmale, hüvastijätule.

Kui ma lihtist väljusin, lipsas Maja Swartling vargsi minust. Ta ei teinud minust väljagi. Annika Lorentzoni kabineti ukse peal

See Mõh ja outas. Lõ tombus tee pealt eest, ma sisenesin ja olin in

“Luk, luk, vōta istet,” ütles Rainer.

"Aduh, ma parem seisan," laususin lühidalt, kuid kahetsesin kohe. Iga endiselt, mida ometi Maja Swartling juhatuses tegemas oli kii-
 Aduh olla oli ta tulnud mind kaitsma. Oli ta ju üks väheseid, kel oli
 o teadustööst tõeline, põhjalik ülevaade.

Ainuka Lorentzoni seisis teispooll kabinetti akna juures. Minu meeles
 tuntu poolt niihästi ebaviisakas kui ka pentsik mind mitte tervitada.
 Ja ta meel seisis ta seal, käed ümber keha pigistatud, ja pörnitses trots-
 tult aknast välja.

† heandime sulle suure võimaluse, Erik," ütles Peder Mälarstedt.

Caner Milch noogutas.

"Kui sa keeldusid taganemast," ütles ta, "sa keeldusid vabatahtlikult minust, sellal kui meie juhtumit uurime."

“Ma võin ümber mõelda,” laususin tasa. “Ma võin...”

...and on liiga hilja," katkestas Rainer. "Me oleksime pidanud saama liiga kiiresti üleeile, täna oleks see lihtsalt hale."

maka lorentzon avas suu.

"Ma..." ütles ta nõrgalt, minu poole pööramata. "Ma pean täna õhtul

"Aktuaalse kaamera" uudistes ja selgitama, kuidas me võisime sul
ja lasta."

"Ma ei ole midagi valesti teinud," ütlesin ma. "See, et üks patsient
hust võetud pööraste süüdistustega lagedale, ei saa ju ometi kõi-
rinatepikkust uurimistööd, lugematuid raviseansse, mis on alati
andnud laimamatult..."

“Ist räägi ainult üks patsient,” katkestas Rainer Milch. “Neid on palju. Pealegi oleme nüüd ära kuulanud ka eksperdi sinu uurimistöö kohta sõna võtmas...”

vaigutis pead ja vakatas.

"Ma pole temast kunagi varem kuulnud, ja ta ei tea ilmselt mitte

Sul on kontakt, kes on sinu tööd mitu aastat uurinud," selgitas Mich kurgualust sügades. "Ta ütleb, et sa tahad väga palju, aga et praegu kõik teesid õhulossidele. Sul ei ole tõendeid ja sa vaatad nende heaolule kogu aeg läbi sõrmede, et õigus sulle jääks."

6. Inheritance

"Mis teie eksperdi nimi on?" küsisin lõpuks.

Nad ei vastanud

"Kas tema nimi võiks olla Maja Swartling?"

Annika Lorentzoni nägu värvus punaseks.

"Erik," ütles ta ja pöördus lõpuks minu poole. "Sa oled tähtsast alates töölt kõrvaldatud. Ma ei taha sind enam oma haigla

"Aga minu patsiendid, ma pean hoolitsema..."

"Nad antakse teistele üle," katkestas mind Annika.

"Nad tunnevad end halvasti, kui..."

"Sel juhul on see sinu süü," ütles ta kõrgendatud häälel

Kabinetis jäi täiesti vaikseks. Frank Paulsson seisis, nägu tõusnud, Ronny Johansson, Peder Mälarstedt, Rainer Milch ja teised tein istusid ilmetute nägudega.

"Siis nõnda," ütlesin kõlatult.

Alles mõne nädala eest olin seisnud samas toas ja saanud teadustoetust. Nüüd oli kõik läbi, ühe hoobiga.

Kui ma sissekäigu lähedusse jõudsin, lähenesid mulle mõned inimesed. Keegi väga pikk blond naine hoidis mu näo ees mikrofoni.

"Tere," lausus ta reipalt. "Ma mõtlesin paluda kommentaari teie teie patsientidest, naine nimega Eva Blau, võeti eelmisel aastal haiglasse psühhiaatrilisele sundravile."

"Millest te räägite?"

Ma pöördusin teisale, aga operaator järgnes mulle teki taga. Must läiklev objektiiv otsis mind. Ma vaatasin blondi naise poole ja ta rinnas nimesilti – Stefanie von Sydow. Nägin tema valget hõõguvat mütsi ja kaamerale viipavat kätt.

"Kas arvate endiselt, et hüпноос on hea raviviis?" küsis naist

"Jah," vastasin.

"Nii et jätkate sellega?"

Koridori lõpus asuvatest kõrgetest haiglaakendest langev kahtlane peegeldus Södersjukhuseti kinnise psühhiaatriaosakonna värskelt põrandalt. Ma möödusin pikast reast lukustatud udest, millel olid tumedat ja ääristatud värv, jäin seisma palati B-39 juures ja mu kingad olid põranda läikivale katile kuivad jäljed jätnud.

Ühest kaugemast palatist kostis valge matse ja nõrka nuttu, mis muutus vaikus. Ma seisin viivu, püüdes mõtteid koondada, koputada uksele, võtsin võtme, pistsin lukuauku, keerasin ja läksin sisse.

Maan endaga pahvaku poonimisvaha lõhna, mis segunes pimedas koridori ja okselchaga. Eva Blau lebas voodis, seljaga minu poole. Ma hakkasin juurde ja püüdsin palatit valgemaks teha, tahtsin rullkardinat avada, kuid selle vedrud tõrkusid. Nägin silmanurgast, et Eva Blau pöörama. Sikutasin rullkardinat, ent see libises mul peost ja sõitma plaksatusega üles.

Vabandust," ütlesin ma, "ma tahtsin ainult natuke..."

Edas teravas valguses istus Eva Blau, suunurgad kibedalt allapoole, ja mind rohtudest uimastatud pilgul. Mu süda tagus kiiresti. Eva Blau oli ära lõigatud. Selg küürus, istus ta, verine side käte ümber, ja mind

"Aga, ma tulin kohe, niipea kui teada sain," ütlesin ma.

Ma võtsin oma sidemes kätt ettevaatlikult vastu kõhtu. Äralõigatud käest jäänud ümmargune haav helendas punaselt tema piinatud

"Ma püüdsin teid aidata," ütlesin ma. "Aga hakkan aru saama, et eksimuse kõiges, ma arvasin, et olen saanud millegi tähtsa jälile, et ma nägin, kuidas hüпноос toimib, aga tegelikult ei mõistnud, ma ei saanud teid aru, ja mul on kahju, et ma ei saanud teid aidata, mitte ainsalt selle hulgast."

Ma tõmbas käeseljaga üle nina ja haavast hakkas verd tema suhu voolama.

"Miks sa endaga niimoodi tegid?" küsisin ma.

"Ma ei ole sina, sina, see on sinu süü," karjus ta korraga. "Kõik on sinu süü, oled hävitanud mu elu, võtnud kõik, mis mul on!"

"Ma mõistan, et sa oled minu peale vihane, sest..."

"Välja!" katkestas ta. "Sa ei saa millestki aru. Minu elu on hävitatud, sa oled hävitanud minu oma. Ma võin oodata oma korda, ma võin oodata oma korda, kui kulub, aga ma maksan kätte!"

Ma hakkas ta lihtsalt karjuma, suu pärani, kähedalt ja arutult. Uks avanes ja sisse tuli doktor Andersen.

"Pöördu ju väljas ootama," ütles ta murelikul häälel.

"Ma saan õelt võtme, nii et ma mõtlesin..."

"Võta mind koridori, sulges uks ja pani Eva luku taha."

"Sina oled paranoiline ja..."

"Ma ei usu," katkestasin naeratades.

"Sina oled minu hinnang minu patsiendile," ütles ta.

"Jah, vabandust."

"Sadu kordi iga päev nõuab ta, et me ta ukse lukku pöördume võtmekappi lukustaksime."

"Jah, aga .."

"Ja ta on öelnud, et ta ei tunnista kellegi vastu, et me ei saaks elektrilööke anda ja teda vägistada, aga ta ei räägi midagi. Mida te poolest oma patsientidega tegite? Tal on hirm, kohutav hirm, arulage, et te sisenesite. ."

"Ta on minu peale vihane, aga ta ei karda mind," katkestas ta gendatud häälel.

"Ma kuulsin, kuidas ta karjus," ütles Anderson.

Pärast külaskäiku Södersjukhusetisse ja kohtumist Eva Blom autoga telemajja ja palusin kokkusaamist Stefanie von Sydow uudiste ajakirjanikuga, kes oli püüdnud minult varem samal pealmentaaari saada. Vastuvõtulaua neiu helistas üles toimetuse ja andis telefonitoru minule. Ma ütlesin, et nõustun intervjuu tegemise nad on veel huvitatud. Mõne hetke pärast tuli assistent alla kutsuda oli noor, lühikeseks püगतud soengu ja intelligentse pilguga naine.

"Stefanie saab teid kümne minuti pärast vastu võtta," lausub.

"Tore."

"Ma juhatan teid grimmituppa."

Kui ma pärast lühikest usutlust koju jõudsin, oli terve ridamüra, kuid hõikasin, kuid keegi ei vastanud. Simone istus ülakorruse dušis ja lülitas televiisori vastas.

"Kas midagi on juhtunud?" küsisin ma. "Kus Benjamin on?"

"Ta on Davidi juures," kostis Simone kõlatult.

"Kas tal poleks aeg koju tulla – mida sa ütlesid?"

"Ei midagi."

"Aga mis on? Räägi minuga, Simone."

"Miks ma peaksin? Ma ei tea, kes sa oled," ütles ta.

"Ma tundsin ärevust oma kehas kerkimas, läksin lähemale ja puud tema näo eest juukseid ära siluda."

"Ära puuduta mind!" sisistas ta pead eest ära tõmmates.

"Kas sa ei taha rääkida?"

"Mina ei taha? See pole minu asi," ütles ta. "Sina oleksid pidanud rääkima poleks tohtinud mul neid pilte leida, poleks tohtinud lasta mul näha sinu isikliku elu idioodina tunda."

"Mida piltidest sa räägid?"

"Kui helesinise ümbriku ja kallas välja mõned fotod: ma nägin iseennast poseerimas Maja Swartlingi korteris, ja seejärel tervet rida pilte oma keha jaoks kehakatteks helerohelised püksikud. Tumedad juukseid ümbritsevana tema laiadel valgetel rindadel. Ta paistis rõõmus, punastanud silmade all. Mitu fotot kujutas rohkem või vähem udust lähikontakti. Ühel ülevõttel lamas Maja laialiaetud reitega."

"Kas sa ei taha, ma püüan sulle..."

"Kas sa suuda rohkem valesid välja kannatada," katkestas ta. "Igal juhul peab." "

"Ma panin teleka käima, vahetas kanali õhtu-uudiste peale ja sattus nägema hüpnootilist Annika Lorentzon Karolinska ülikooli. Ma ei soovinud käimasoleva juurdluse tõttu juhtumit kommenteerida, kuid kodutöö korralikult ära teinud ajakirjanik tõi esile need uudised, mida juhatus äsja Erik Maria Barkile oli eraldanud. Lorentzon nurka surutud."

"Kas see oli eksitus," lausus ta tasa.

"Kas see oli eksitus, mida te silmas peate?"

"Kas Erik Maria Barki tegevus on peatatud?"

"Kas see on peatatud?"

"Kas see hüpnootiseeri Karolinska haiglas enam kunagi," ütles naine.

"Kas sa ei nägin kaadris iseennast telestuudios istumas, hirmunud pilk"

"Kas sa ei taha hüpnootiseerima teistes haiglates?" küsis ajakirjanik.

"Kas sa ei tea," vastasin nõrgalt.

"Kas sa jätkate oma tegevust?"

"Ei."

"Mida kunagi?"

"Kas sa ei taha hüpnootiseerima," vastasin ma.

"Kas see on lubadus?" küsis ajakirjanik.

"Jah."

"Kas Eva Blau on teie sugulane?"

"Ma ei tunne ühtki Eva Blaud, ma juba ütlesin."

Joona näitab kolme pilti Evast, mille ta on printinud vana konverteeritud videoülevõttest, kuid punapäine naine raputab pead.

"Vaadake korralikult," ütleb Joona tõsiselt.

"Ärge kirjutage mulle ette, mida ma tegema pean," nalivab ta.

"Ei, aga ma palun teil..."

"Mina maksan teile palka," katkestab naine viivitades. "Te ei pea minu maksudest."

"Palun olge hea ja vaadake veel kord," lausub Joona.

"Ma pole teda kunagi näinud."

"Asi on tähtis," selgitab Erik.

"Võib-olla teie jaoks," ütleb naine. "Aga mitte mulle."

"Ta nimetab enda Eva Blauks," jätkab Joona. "Blau on Rootsi ebatavaline nimi."

Korraga näeb Erik ulakorrusel kardinat lukumas. Ta tõuseb poole ja kuuleb, kuidas kaks ülejäänut teda hõikavad. Ta pooldub sisse, läbi eeskoja, vaatab ringi, näeb laia treppi ja tormab suuga dega sellest üles.

"Benjamin!" karjub ta seisatades.

Koridor läheb mõlemas suunas, seintes ukсед vannide ja toa uksed.

"Benjamin?" kutsub ta vaikselt.

Kusagil nagiseb põrand. Ta kuuleb, kuidas punapäine naine koridori rusele tormab. Erik püüab aru saada, millise akna kardina ta ennist nägi, ning suundub kiiresti parempoolse ukse juurde. Lõpus. Ta püüab seda avada, kuid tunneb, et see on lukus. Erik tõmbub ja vaatab lukuaugust sisse. Võti on ees, ent ta arvab aimava peegli metalli tumedal peegeldusel.

"Tehke uks lahti," ütleb ta kõvemal häälel.

Punapäine naine on hakanud trepist üles tulema.

"Te ei tohi siin olla," hõikab ta.

Erik astub sammukese tagasi, lööb ukse jalaga lahti ja lahkeb. Koridor on tühi: suur ülestegemata voodi roosade linadega, kahvaturohelised dakate ja suitsukarva peeglid riidekapi ustel. Statiivil seisab ühe suunatud voodile. Erik läheb lähemale ja teeb lahti riidekapi. Seal pole kedagi. Ta pöördub ringi, silmitsedes raskeid kardinaid, mis

olub sis alla, nähes inimest pimeduses voodi alla roomamas: hirmunud silmad, peenikesed kintsud ja paljad jalad.

"Ta ütleb ta karmilt."

Erik lae, haarab pahklust ja tõmbab välja alasti nooruki. Poiss ütleb seletada, ta kõneleb Erikuga kiresti ja intensiivselt mingis teatud sarnanevas dialektis, tõmmates samal ajal teksaseid jalga. Erik hakkab liikuma ja välja vaatab teme poiss, öeldes kaaslasle poole toonil, mispeale too kohe vait jääb. Uksel seisab punapäine naine, hõikab variseval häälel, et Erik tema sõbrad rahule jataks. "Kas nad alaealised?" küsib Erik.

"Muu majast!" karjub punapea raevukalt.

Joona poistest on end teki sisse mähkinud. Ta võtab sigareti ja silmitses koridori.

"Ta kriiskab Liselott Blau."

Erik läheb mööda koridori ja trepist alla. Naine järgneb talle, karjudes ühes häälel, et ta võiks põrgu kerida. Erik lahkeb majast ja kõnnib kiiresti jalgrada mööda tagasi. Joona ootab sissesõiduteel, lae- tult lahedale peidetud. Naine seisatab uksel.

"Te ei tohi minni viisi teha," hõikab ta. "See pole lubatud, politseil peab olema luba, et niimoodi sisse tulla."

"Ma olen politseinik," hüüab Erik tagasi.

"Ma teen selle kohta avalduse."

"Ma soovite," ütleb Joona. "Ma võin avalduse vastu võtta, sest mina olen politseinik, nagu öeldud."

Kolmapäeva pärastlõuna, kuuteistkümmes detsember

Enne Norrtäljevägenile jõudmist keerab Joona tee äärde, kus on väike kivist rist. Joona võtab jakitaskust kasti ja loeb:

"Mul on viis Blaud Stockholmi piirkonnas, kolm Västerås, kaks Eskilstunas ja üks Umeås."

Ta voldib paberi uuesti kokku ja naeratab Erikule julgelt.

"Charlotte," lausub Erik tasa.

"Charlotte'i siin pole," ütleb Joona tahavaatepeeglist pilguga rudes.

"Charlotte Cederskiöld," kostab Erik. "Ta oli Eva vanaema arvan, et ta andis Evale ühe oma toa."

"Mis sa arvad, kust me selle Charlotte'i leiame?"

"Kümme aastat tagasi elas ta Stocksundis, aga..."

Joona on juba helistanud politsei numbril.

"Tere, Anja. Jah, sama sullegi. Tead sa, mul on tarvis Charlotte Cederskiöldi aadressi ja telefoninumbrit. Ta elab Stocksundis, varem vanasti elas. Jah, tänan. Okei, oota," ütleb Joona, saab kätte politsei kartseldab kassatšekile. "Tänan väga."

Ta paneb tööle vasaku suunatule ja keerab tagasi sõidurajale.

"Kas ta elab sealsamas?" küsib Erik.

"Ei, aga meil oli ikkagi õnne," kostab Joona. "Ta elab Rindö."

Erik tunneb, kuidas kõhukoopas ärevusest keerama hakkab. Ta mõelb naise Stocksundist äraolimine talle hirmutav tundub. Ta peaks seda vastupidiselt tõlgendama.

"Husby pärusmõis," lausub Joona, vajutades plaadi CD-manipulaatorile.

Ta pomiseb, et see on ema muusika ja keerab helitugevuse röövikult valjemaks.

Ja Vagus," hüüab ta.

Ja Vagus," hüüab ta.

Ja Vagus," hüüab ta.

Ja Vagus," hüüab ta.

Ja Vagus," hüüab ta.

Ja Vagus," hüüab ta.

Ja Vagus," hüüab ta.

Ja Vagus," hüüab ta.

Ja Vagus," hüüab ta.

Ja Vagus," hüüab ta.

Ja Vagus," hüüab ta.

Ja Vagus," hüüab ta.

Ja Vagus," hüüab ta.

Ja Vagus," hüüab ta.

Ja Vagus," hüüab ta.

Ja Vagus," hüüab ta.

Ja Vagus," hüüab ta.

Ja Vagus," hüüab ta.

Ja Vagus," hüüab ta.

Ja Vagus," hüüab ta.

Ja Vagus," hüüab ta.

Ja Vagus," hüüab ta.

Ja Vagus," hüüab ta.

Ja Vagus," hüüab ta.

Ja Vagus," hüüab ta.

Ja Vagus," hüüab ta.

Ja Vagus," hüüab ta.

Ja Vagus," hüüab ta.

Ja Vagus," hüüab ta.

Ja Vagus," hüüab ta.

Ja Vagus," hüüab ta.

Ja Vagus," hüüab ta.

Ja Vagus," hüüab ta.

Ja Vagus," hüüab ta.

Ja Vagus," hüüab ta.

Ja Vagus," hüüab ta.

Ja Vagus," hüüab ta.

Ja Vagus," hüüab ta.

Ta tervitab Joonat ja seisab seejärel viivukese vaikselt neid
des. Keegi turske naine avab valisukse ja vaatab nende poole. Ta
kaelal tätoveeringut ja seljas musta lohvakat kangurutasku ja la-
jakki.

"On sul abi vaja?" hõikab ta.

"Mu sõbrad," hüüab Charlotte vastu ja lehvitab tõrjuvalt.

Charlotte vaatab naeratades suurt kasvu naise poole, kuni
suleb.

"Mul on... ma muutsin mõisamaja naiste varjupaigaks. Sinu
ruumi, nii et ma võtan vastu naisi, kel on tarvis kuhugi nii-öelda
saada. Ma lasen neil siin elada, me teeme koos süüa, peame kogu
kuni nad tunnevad, et tahavad jälle midagi omaette teha. Tõenä-
selt see kõik väga vaevatu."

"Kõlab igatahes hästi," ütleb Erik.

Charlotte noogutab ja teeb käelugutuse ukse suunas, nagu paluks
sisse astuda.

"Charlotte, me peame Eva Blau kätte saama," ütleb Erik.
Mäletad teda?"

"Muidugi ma mäletan teda. Tema oli mul siin esimene kuld
olid majatuvas toad ja..."

Ta peatub.

"Imelik, et sa just teda nimetad," hakkab ta uuesti rääkima.
tas mulle alles mõne nädala eest."

"Mida ta tahtis?"

"Ta oli pahane," ütleb Charlotte.

"Jah," ohkab Erik.

"Miks ta pahane oli?" küsib Joona.

Charlotte annab õhku. Erik kuuleb, kuidas tuul läbi raupaga
vilistab, ta näeb, et keegi on vähesest langenud lumest puudast
memme meisterdada.

"Ta oli Eriku peale pahane."

Erik tunneb, kuidas see temasse poeb, mõeldes Eva Blau
näole, agressiivsele häälele, lõikavale pilgule ja äranüsitud ninale.

"Sa lubasid mitte enam hüpnotiseerida, aga nüüd korraga
hakkad uuesti peale. See seisis iga jumala ajalehe esiküljel, sell
televisioonis. Loomulikult ärritusid sellest paljud."

"Ma olin sunnitud," ütleb Erik. "Aga see oli ainult erandk..."

Charlotte võtab tema käe oma pihku.

"...ad mind," sosistab ta. "Tõl päeval, kui ma nägin... mäletad..."

"...on küll," lausub Erik tisa.

Charlotte naeratab talle.

"...st püüas, ma läksin tondilossi, tõstsin pilgu ja nägin neid, kes
tõppid olid teinud."

"...tean."

"...poleks seda kunagi ilma sinuta näinud, Erik."

"...ikki ma..."

"...iski sinu minu sees sai terveks," ütleb naine südame poole osutades.

"...on praegu on?" küsib Joona.

Charlotte kiirutab kergelt otsaesist.

"...süüalast väljakirjutamist kolis ta ühte korterisse Åkersbergi

...mõlmes Jehoova tunnustajatega. Alguses pidasime üksjagu kon

...te misin teda rahaliselt, aga hiljem kaotasime temeteist silmist.

...mõlme, et teda jalitatakse, rääkis palju sellest, et peaks kaitset otsima.

"...võib-olla tahavad teda kätte saada."

Charlotte näeb Eriku ette seisma.

"...on kurb," ütleb ta.

"...on kadunud, Eva on meie ainuke nidiots."

Charlotte silmitseb teda murelikult.

"...on see asi ometi korda."

"...on ta nimi on – tead sa?" küsib Erik.

"...tõesti, sa mõtled? Seda ei ütle ta kellelegi, võib-olla ei tea ta seda

...seda."

"...nimetas end Veronicaks, nüüd kui ta viimati helistas."

"...Veronika?"

"...on Veronika higerätist, see on sealt võetud."

Charlotte vaatab temeteist lühidalt ja seejärel kiirustavad Erik ja Joona

...on juurde Lõunasse, Stockholmi poole sõites räägib Joona t...as

...on ta palub abi kellegi Veronica leidmiseks Åkersberga keskuses

...on Jehoova tunnustajate, nende koguduse või kuningriigisaali aad

...on rääkimas kuulates täitub Eriku pea mingi raske väsimustun-

...on mõtleb, kuidas mälestused temas esile paskusid, ja tunneb silmi

...on sulguvat.

"...on, Anna, ma kirjutan," kuuleb ta Joonat ütlevat. "Västra Banvägen..."

"...on Banvägen 5, olgu, täna."

Nagu aeg oleks omaenda saba enda ümber sõlminud ja vangki püüdnud, ärkab Erik siis, kui nad sõidavad golfiväljal mööda pikalt laskuvat teed.

"Varsti oleme kohal," ütleb Joona.

"Ma jäin magama," lausub Erik peamiselt iseendale.

"Eva Blau helistas Charlotte'ile samal päeval, kui sina kutsusid esikülgi ehtsid," mõtiskleb Joona.

"Ja järgmisel päeval rööviti Benjamin," ütleb Erik.

"Sest keegi nägi sind."

"Või sellepärast, et ma murdsin oma lubadust mitte ilal esineda, notiseerida."

"Sel juhul on see minu süü," ütleb Joona.

"Ei, see oli..."

Erik jääb vaikseks, teadmata mida õigupoolest ütleva peaks.

"Mul on kahju," lausub Joona, hoides pilku teel.

Nad mööduvad purukspektstud akendega odavkaupade poest, Joona kissitab tahavaatepeegli poole. Loori kandev naine läheb ja pöördub tagasi maast.

"Ma ei tea, mis Evaga juhtus, kui ta minu patsient oli," ütleb Erik. "Ta muutus äärmiselt paranoiliseks, süüdistas kõiki minu hüpnooteraapiat, ma poleks kunagi tohtinud teda oma patsiendina võtta, ma poleks tohtinud üldse kedagi hüpnootiseerida."

"Aga Charlotte'i sa ju aitasid," vaidleb Joona.

"Paistab küll," kostab Erik vaikselt.

Vahetult pärast ringteed sõidavad nad üle raudteerööbastel ja spordiplatsi juures vasakule, üle silla, ning jäävad seisma suure elumajade juures.

Joona osutab kindalaeka poole:

"Kas sa võiksid mulle uuesti püstoli anda."

Erik avab katte ja ulatab raske relva Joonale. Too kontrollib kassetti ja salve ning kontrollib, et riiv oleks peal, enne kui relva tasku sisse paneb.

Nad kiirustavad üle parkimisplatsi ja mööduvad aiast kuld- ja turnimispuudega.

Erik osutab ühe välisukse suunas, tõstab pilgu ja märkab peegli lähedal rõdudel vilkuvaid valguskette ja paraboolantenne.

Üks vana naine seisab oma tugiraamiga trepikoja kinniseid treppide juures. Joona koputab ja lehvitab rõõmsalt. Naine vaatab nende poole ja avab ukse. Joona näitab aknast oma politsei töötöendit, kuid naine ei anna sisse.

Ukses pead. Erik sobrab taskutes ja leiab ümbriku kvitungitega, mida ta annab palgakontorisse. Naine tuleb kohe ukse juurde ja vajutab lukku nuppu.

"Kas sa post võid?" küsib ta käriseval häälel.

"Ei, ma ei," vastab Erik.

"Ma olen nii palju nuttu ja karjumist," sosistab naine seina poole.

"Kas sa oled?" pärib Joona.

Erik vaatab nimetahvlile ja leiab Veronica Anderssoni teiselt korrusele trepile on soditud aerosoolvärviga suured nimetähed. Prügi all on värvunud haisu. Nad seisatavad ukse taga, mille nimesildilt võib lugeda "Andersson" ning annavad kella. Lapsesaabaste jäetud poriseid jälgi on treppidest üles kui ka alla.

"Kas sa oled veel?" ütleb Erik.

Erik avab kirjapilu ja hüüab, et tal on naise jaoks kiri Vahitornilt. Naine võtab kirja, kuidas komissari pea nagu lööklainest tabatuna tagasi pörkab. "Kas sa oled?"

"Ma ei tea, aga ma tahan, et sa väljas ootaksid," ütleb Joona, pilgus nähes, et Erik ei taha.

Erik vastab Erik.

"Luben üksinda sisse."

Erik korruse ühe korteri seina taga kukub põrandale klaas. Joona võtab vutlari kahe õhukese terasest esemega. Üks neist on kõvera ja teine meenutab väikest võtit.

Erik mõtteid lugedes pomiseb Joona, et on täiesti okei ilma loata läbiotsimise eesmärgil korterisse sisse murda.

"Kas sa oled põhiseadustiku kohaselt piisab heast põhjusest," ütleb ta.

Erik on just esimese tööriista lukuauku pistnud, kui Erik sirutab kätt ukse vastu katsuda. See ei olegi lukus. Ukse lahti paiskudes lööb ninna kivi. Joona võtab relva ja teeb Eriku suunas järsu liigutuse, et ta ei saaks minna.

Erik kuuleb südant rinnus pekslemas, kuuleb verd kõrvus kohisemas. Ta tundub nii kohutavalt pahaendeline. Benjamin pole siin. Lammutus kustus ja pimedus liigub rulludes tema poole. Pole küll kottumist, kuid silmadel on raske kindlaid punkte leida.

Erik paus seisab Joona tema ees.

"Ma tahan, Erik, et sa pead koos minuga sisse tulema," lausub ta.

Erik sisenevad ja Joona süütab laelambi. Vannitoa uks on pärani lahti. Vannitoa on väljakannatamatu. Kriimulises veeta vannis lamab

Eva Blau. Tema nägu on paistes, kärbsed ronivad suu ümber ja õhus. Sinine pluus on üles kerkinud; naise kõht on siniroheline. Kummalgi kasivarrel jooksevad sügavad mustad löikejooned. Põlved ja blondid juuksed on hüübinud verest kokku kleepunud. Tema on kahvatuhall, selge pruun soontevõrk jooksmas üle kogu keha. Veriseisev veri on soonestikus roiskunud. Tema silmanurkades ja suu ümbruses on näha tillukeste kollaste kärbsemunade koonid. Tema on äravooluava üle ujutanud ja voolanud väiksele vannitoale. Tema juuksed ja äär on tõmbunud tumedaks. Laiba kõrval vannis vedab kühvli kööginuga.

"Kas see on tema?" küsib Joona.

"Jah. See on Eva."

"Ta on olnud surnud vähemalt nädala," ütleb Joona. "Kõik on nüüd korralikult üles paistetada."

"Ma saan aru jah," vastab Erik.

"Nii et see polnud tema, kes Benjamini röövis," nendib Joona.

"Ma pean mõtlema," ütleb Erik. "Ma arvasin..."

Ta heidab pilgu aknast välja ja näeb teispool raudteed maanteedest hoonet. Eva nägi oma aknast kuningriigisaali. Erik mõtleb, kuidas muutis see naise enesetunde turvalisemaks.

Neljapäeva ennelõuna, seitsmeteistkümmnes detsember

Simone tunneb korraga alahuulest verd tilkuvat. Ta on ennast hanteldanud, seda ise märkamata. Kogu energia kulub mõtete ohjamisele. Ta sõitis otsa auto, nüüd lamab ta juba mitmendat päeva siin Sankti Nikolai varjulises palatis ja keegi pole veel osanud päriselt kindlaks teha, kas tema tasked isa vigastused on. Simone teab vaid, et see löök võinuks talle olla Naise peas keerleb ringi kivikõva peavalukuul. Ta on kaotanud aru, võib-olla on ta kaotanud ka Benjamini ja nüüd on võimalik, et ta kaotab ka oma isa.

Simone teab, mitmes kord järjepanu see on, aga igaks juhuks võtab ta mõnelgi kontrollib, et see ikka töötab, ja pistab selle siis käekoti kottusse, kust ta selle vajadusel kergesti kätte saab, kui see peaks vastu tulema hakkama.

Simone kummardub ta isa kohale ja kohendab tema tekki. Isa magab, aga ta ei kosta piuksugi. Kennet Sträng on arvatavasti ainus mees maailmas, kes ei tee magades lärmi, seda on Simone palju kordi mõelnud. Ta otsustab, et ta ümber on kriitvalge side. Sideme alt lookleb välja tume veri. See on verevalum, mis ulatub alla ühele põsele. Kennet näeb teiste valget tugev verekaotus, paistes nina ja allavajunud suunurk. Ta ei ole surnud, mõtleb Simone. Ta elab, just nimelt. Ja Benjamin on elus, ta teab seda, poiss lihtsalt peab elus olema.

Simone käib palatis mõne sammu edasi-tagasi. Ta mõtleb, kuidas ta ise oli Sim Shulmani juurest koju tulnud ja isaga telefonis rääkinud. Ta ei olnud enne, kui õnnetus juhtus. Isa oli olnud, et leidis Wailordi ja hakkab sõitma paika, mida nimetati Avamereks. See asus kusa-udlenn läheduses.

Simone vaatab uuesti oma isa. Kennet magab raskelt.

Simone kahetseb kohe. Isa ei ärka, aga piinatud ilme valgub talle tema magava näo. Simone katsub ettevaatlikult haava oma peal. Tema pilk langeb adventiküünlale. Ta vaatab kingi sinistes kütades. Ta mõtleb pärastlõunale palju aastaid tagasi, kui tema ja Kennet ema lehvitavat ja siis oma väikeses rohelises Fiatis nurga taha.

Simone võpatab, peavalu raskatab raskelt vastu meelekohti. Ta kampsuni tihedamalt ümber. Korraga kuuleb ta Kenneti valju hää.

"Isa," haliseb Simone nagu väike laps.

Kennet avab silmad. Need paistavad hägused, mitte päris avatud. Silmavalge on verd täis valgunud.

"Isa, see olen mina," ütleb Simone. "Kuidas sinuga on?"

Kenneti pilk eksleb temast mööda. Äkitselt hakkab Simone liigutama isa võib-olla enam ei näe.

"Sixa?"

"Ma olen siin, isa."

Simone istub ettevaatlikult isa voodiäärele ja võtab tema kätt. Tema silmad sulguvad taas ja kulmud tõmbuvad kokku, nagu oleks tal valu.

"Isa," küsib Simone vaikselt, "kuidas sul on?"

Kennet püüab patsutada tema kätt, kuid ei jaksa.

"Varsti olen jalul," koriseb ta. "Ära muretse."

Palatis jääb vaikseks. Simone püüab ohjata mõtteid, juhtida valu, püüab tõrjuda esiletükkivat ärevust. Ta ei tea, kas ta tihkub selles seisundis peale käia, ent paanika sunnib teda katset tegema.

"Isa?" küsib ta vaikselt. "Kas sa mäletad, millest me rääkisime enne, kui sulle otsa sõideti?"

Kennet kissitab kurnatult tema poole ja raputab pead.

"Sa ütlesid, et tead, kus Wailord on. Sa rääkisid merest, nad ütlesid, et sõidad avamere äärde."

Kenneti silmad läiklevad, ta proovib end istukile ajada, kuid ei saa, oiates tagasi.

"Isa, räägi mulle, ma pean teadma, kus see asub. Kes on Wailord ja ta on?"

Kennet teeb suu lahti, tema lõug väriseb, kui ta vastab:

"Üks... laps... see on... üks laps..."

"Mida sa ütlesid?"

Ent Kennet on silmad sulgenud ega paista teda enam kuulvat. Ta läheb akna juurde ja vaatab üle haigla territooriumi. Ta tunneb tuuletõmbust. Mööda aknaklaasi jookseb määratud rant. Kuuleb

hää, näeb ta põgusaks hetkeks udu sees kellegi nägu. Keegi on seisnud täpselt sealsamas ja vajutanud oma näo vastu klaasi. Kõrval tänavat asuv kirik on pime, tänavalaternad peegeldumas ainult kaarakendelt. Ta mõtleb, kuidas Benjamin kirjutas Aidale, et tuleks Nicket avamere äärde.

Aida," sõnab Simone tasa. "Ma sõidan ja kõnelen Aidaga, ja seekord rääkisin sulle kõik ara rääkima."

Nicke tuleb ust lahti tegema, kui Simone Aida ukse taga kella annab. Ta vaatab küsivalt tema poole.

"Tere," ütleb Simone.

"Ma saan uued kaardid," räägib Nicke innukalt.

"Oot tore," lausub Simone.

"Mõned tüdrukute omad, aga paljud on väga tugevad."

"Kas su õde on kodus?" küsib Simone Nicket käsivarrele patsutades. "Aida! Aida!"

Nicke jookseb eeskoja hämarusse ja kaob korteri sügavusse.

Simone seisab ja ootab. Siis kuuleb ta kummalist pumpavat heli, miski tõmbab ja hetke pärast näeb ta kõhna, küürus seljaga naist enda poole. Ta tõmbab enda järel väikest vankrit, mille külge on monteeritud kummaline pall. Sellest läheb naiseni voolik, mis pumpab õhukeste läbimõõdu plasttorude kaudu tema ninasõõrmetesse hapnikku. Aida koputab kõhna rusikaga vastu oma rinda.

"Kõhne... füseem," susistab ta, ja tema kortsus nägu tõmbub ta pingutatud kõhahoos kokku.

Simone lõpuks vaik jääb, teeb ta Simone suunas kaeliigutuse, et see sisse tuleks. Nad lähevad koos läbi pika pimedate eeskoja, kuni jõuavad raskeid ukseid täis elutuppa. Põrandal muusikakeskuse, klaasuksega kapi ja telekalau vahel mängib Nicke Pokémoni kaartidega. Kahe suure diivani vahele pitsitatud pruunil diivanil istub Aida.

Simone tunneb ta vaevu ära. Tüdruk on taiesti meikimata. Nägu paisunud ja väga noor, üldse näeb ta väga habras välja. Juuksed on liigutatud ja korralikku hobusesabasse seotud.

Simone suutab käe sigaretipaki järele ja läidab väriseva käsi suitsu, kui Aida tuppa astub.

"Tere," ütleb Simone. "Kuidas sinuga on?"

Aida kehkitab õlgu. Paistab, nagu oleks ta nutnud. Ta tõstab ja langetab hõõguva suitsuotsa alla rohelisse tuhatoosi, et talle mööblile pillata.

"Istu... maha..." susistab ema Simonele, kes võtab istet ühest tugitoolidest, mis diivani, laua ja palmide vahel trügivad.

Aida raputab rohelisse tuhatoosi tuhka.

"Ma tulen just haiglast," ütleb Simone. "Minu isale sõideti teel avamere äärde, Wailordi poole."

Nicke viskub äkitselt ühe ropsuga püsti. Ta on näost tulipunane.

"Wailord on vihane, nii vihane, nii vihane!"

Simone pöördub Aida poole, kes raskelt neelatab ja seejärel kinni pigistab.

"Millest jutt käib?" küsib Simone. "Wailord? Milles küsimine?"

Aida kustutab koni ja ütleb seejärel ebakindla häälega:

"Nad on kadunud."

"Kes nemad?"

"Üks jõuk tüüpe, kes olid meiega vastikud. Nicke ja minu vanemad olid jõledad, kui nad mind märkasid, siis nad..."

Ta jääb vait ja vaatab oma ema poole, kes toob kuuldavale nõrka suva hääle.

"Nad tahtsid ema... põlema panna," lausub Aida aeglaselt.

"Sita... munnid..." susistab ema teisest tugitoolist.

"Nad kasutavad *pokémon*'ide nimesid, neil on nimed nagu Magmortar või Lucario. Vahel nad vahetavad neid, ma ei tea."

"Kui palju neid on?"

"Ma ei tea, võib-olla ainult viis," vastab Aida. "Nad on väiksed, kõige vanem on nagu mina, kõige pisem on raudselt ainult kuu. Aga nad otsustasid, et kõik, kes siin elavad, peavad neile midagi andma. Ütleb Aida, kohates esmakordselt Simone pilku. Tema silmad on vaigukarva pruunid, kaunid, selged, kuid täis hirmu. "Pisipõnn... ära andma komme, pliatseid," jätkab ta oma nõrgal häälel. "Lahendasid oma hoiupõrsaid, et mitte kere peale saada. Teised andsid oma asju, mobiile, Nintendo mängu. Nad said minu jaki, nad said ja Nicket nad ainult peksid, võtsid kõik ära, mis tal oli, tema vanemad eriti vastikud."

Tüdruku hääl vaibub ja silmist tulvavad pisarad.

"Kas nemad röövisid Benjamini?" küsib Simone otse.

Aida ema vehib käega:

"...poiss... ei... ole... hea..."

"Vasta mulle, Aida!" käsib Simone kärealt. "Sa vastad mulle praegul"

"ema... ära... lõuga... mu... tütre... peale," susistab ema.

Simone raputab tema suunas pead ja ütleb veel kord, veelgi terava-

"pead ära raakima, mida sa tead, kuuled või!"

Aida neelatab raskelt.

"Ma ei tea kuigi palju," lausub ta lõpuks. "Benjamin läks vahele, ütles,

et ei tohiks neile kuttidele midagi anda. Wailord läks seepeale segi, ta

ja nüüd on sõda lahti, ja nõudis meilt hullult palju raha."

Simone süütab uue sigareti, tõmbab vabisedes mahvi, puistab ettevaatlikult

rohelisse tuhatoosi ja jätkab siis:

Kui Wailord teada sai, et Benjamin on haige, andis ta tüüpidele nae-

et nad teda kriibiks..."

Aida kehkitab õlgu.

"Miks juhtus?" küsib Simone kannatamatult.

Aida närib huuli, tõmbab keelelt tubakakübeme.

"Miks juhtus?"

Wailord lihtsalt lõpetas ära. Äkki oli ta läinud. Teisi tüüpe ma olen

ol, hiljuti just hüppasid Nickele kallale. Nüüd nad käivad ühe järele,

muust Annadoseks nimetab, aga nad on päris segaduses ja meeleheitel,

ehk kui Wailord ära kadus."

"Küllal see oli, millal Wailord kadus?"

"Ma arvan," Aida mõtleb järele, "ma usun, et see oli eelmisel kolma-

l lahendab kolm päeva enne Benjamini kadumist."

Aida suu hakkab värisema.

Wailord viis ta minema," sosistab ta. "Wailord on temaga midagi

teinud. Nüüd ta ei julge ennast näidata..."

Aida hakkab kõvasti ja kramplikult nutma. Simone näeb tema ema vae-

et tõusmas, tüdruku käest sigaretti võtmas ja seda aeglaselt rohelisse

tooni kustutamas.

"...raisk," susiseb ema, ja Simonel pole aimugi, keda ta silmas

"on Wailord?" küsib ta uuesti. "Sa pead mulle raakima, kes ta on!"

"Ma ei tea," kargub Aida. "Ma ei tea!"

Simone võtab välja foto muruväljaku ja põõsastega pruuni plankaa

, mille ta leidis Benjamini arvutist.

"Vasta seda siin," ütleb ta karmilt.

Aida vaatab väljatriikki kinnise ilmega.

"Mis koht see selline on?" küsib Simone.

Aida kehitab õlgu ja heidab oma emale lühida pilgu.

"Pole aimugi," lausub ta kõlatult.

"Aga sina ju saatsid selle foto Benjaminile," vaidleb Simone vastu. "See tuli ju sinult, Aida."

Tüdruku pilk eksleb eemale ja otsib jälle oma ema, kes istub hapnikuballoon jalgade juures.

Simone vehib paberiga tema nina ees.

"Vaata seda, Aida, vaata! Miks sa saatsid selle mu pojale?"

"See oli ainult nalja pärast," sosistab tüdruk.

"Nalja pärast?"

Aida noogutab.

"Umbes nii, et kas sa tahaksid siin elada," ütleb ta tasa.

"Ma ei usu sind," nendib Simone otsustavalt. "Hakka nüüd kima!"

Ena tõuseb jälle püsti ja vehib tema suunas:

"Sina mustlashulgas... välja mu majast nüüd..."

"Miks sa valetad?" küsib Simone viimaks Aida pilku kohutades.

Tüdruk näeb lõputult kurb välja.

"Vabandust," sosistab ta vaevukuuldavalt. "Vabandust."

Lahkuma hakates kohtab Simone taas Nicket. Poiss seisab eeskojas ja hõõrub silmi.

"Mul ei ole mingit võlujõudu, ma olen vilets *pokémon*."

"Muidugi on sul võlujõudu," ütleb Simone.

Neljapäeva pärastlõuna, seitsmeteistkümmnes detsember

Kui Simone Kenneti palatisse astub, on isa voodis istukil. Tema nägu on omandanud pisut parema jume ja ta näeb välja, nagu oleks ta kuulnud, et Simone just nüüd üle läve astub.

Simone läheb tema juurde, kummardub allapoole ja paneb oma põse ettevaatlikult isa põse vastu.

"Tead, mida ma unes nägin, Sixa?" küsib Kennet.

"Ei," naeratab Simone.

"Ma nägin unes oma isa."

"Vimasta?"

Kennet naerab vaikselt.

"Kuidas sa ette kujutada? Ta seisis ja töötas, higine ja rõõmus. Ma ei ütleks ta ainult. Tähendab, ma tunnen ikka veel seda diislilõhna..."

Simone neelatab. Tema kurgus istub kõva valutav klomp. Kennet vanhema ettevaatlikult pead.

"Ei," sosistab Simone. "Isa, mäletad, millest me rääkisime vahetult enne, kui sulle otsa sõideti?"

Kennet vaatab talle tõsiselt otsa, ja korraga lööb hõõgvele tema karm, pilk. Ta püüab end püsti ajada, kuid teeb liiga järsu liigutuse ja kukub tagasi voodisse.

"Anta mind, Simone," ütleb ta kärsitult. "Meil on kiire, ma ei saa sinu ees enam vedeleda."

"Kas sa mäletad, mis juhtus, isa?"

"Ma mäletan kõike."

Siis tõmbab käega üle silmade, kõhatab uuesti ja ulatab siis Simonele

"Võta minust kinni," käsib ta, ja sedapuhku, Simone abiga, läheb tal ta voodis istukile tõusta ja jalad üle voodiääre vibutada.

"Mul on oma riideid tarvis."

Simone kiirustab kapi juurde ja toob isale riided. Ta põlvab veeres ja tõmbab isale sokke jalga, kui avaneb uks ja sisse ilmub noor arst.

"Mul on tarvis siit minema minna," ütleb Kennet mehele enne kui too on üle lävegi jõudnud.

Simone tõuseb.

"Tere," ütleb ta noore arsti kätt surudes. "Minu nimi on Bark."

"Ove Tuvefjäll," kostab too ja näib piinlikkust tundvat, kui ta pöörates Kennetit püksiauku kinni nõõpivat.

"Kuule sina," ütleb Kennet särki püksivärvli vahele toppades küll, et me ei saa kauemaks jaada, aga meil on hadaolukord."

"Ma ei saa sundida teid paigale jääma," lausub arst vaoshoitud te peaksite tõesti ise aru saama, kui ettevaatlik teil olla tuleb. Seda seda, kui tugev oli teie pead tabanud löök. Te võib-olla end praegu hästi, aga peate teadma, et komplikatsioonid võivad minuti või tunni pärast, või ka alles homme."

Kennet läheb kraanikausi juurde ja pritsib näole külma vett.

"Kurb küll, nagu öeldud," ütleb ta end sirgu ajades. "Aga ma sõitma avamere äärde."

Tohter vaatab neile mõtlikult järele, kui nad mööda koridori tõttavad. Simone püüab jutustada oma külaskäigust Aida juurde, kuid oodates märkab ta, et Kennet peab seinalt tuge otsima.

"Kuhu kohta me läheme?" küsib Simone, ja elus esimest korda Kennet ei protesteer, kui Simone juhiistmele istub. Ta seab end libe de valistmele, kinnitab turvavöö ja sügab laupa sideme all.

"Sa pead mulle rääkima, kuhu me sõidame," ütleb Simone, kuid Kennet ei vasta. "Kuidas sinna jõuda?"

Isa heidab talle kummalise pilgu.

"Avamere äärde – ma mõtlen järele."

Ta naaldub seljatoele, paneb silmad kinni ja jääb mõneks ajaks. Simone hakkab juba mõtlema, et on teinud vea, tema isa on ju mõnelt haige, ta peab tagasi haiglasse minema. Siis teeb Kennet silmad lahti ja lausub lühidalt:

"Sõida mööda Sankt Eriksgatanit välja, üle silla ja mine Oden, paremale. Otse kuni Östra raudteejaamani, sealt keerad ida poole."

Simone, sõidad otse kuni Filmimajani, kus sõidad teelt maha Lindarängsvägenile. See läheb juba sadamasse välja."

"Kas teil GPS-i üldse vaja on?" naeratab Simone Sankt Eriksgatanil maalini galerii poole viivale tormilise lukkusega rajale keerates. "Tahaks teada," ütleb Kennet mõtlikult, kuid vakatab siis. "Mida?"

"Ma tahaks teada, kas vanemad ka miskit aru said."

Simone heidab talle kiire kõõrdpilgu. Auto möödub sellal Gustav Eriksgatanilt. Simone silmab pikka rida keepidesse riietatud lapsi. Nad sõid käes küünlaid ja lähevad aeglaselt kirikuvärvavatest sisse.

Kennet kõhatab:

"Tahaks teada, kas vanemad said aru, millega nende lapsed tegelevad." "Depressimine, ahustamine, vägivald ja ähvardused," vastab Simone mõtlikult. "Emme-issi väikesed musirullid."

Simone mõtleb korrale, kui sõitis Tenstasse tätoveerimissalongi. Lastele, kes kukut üle piirderinnatise tõukasid. Nad ei mõjunud sugugi hirmunult, vaid hoopis ähvardavate, ohtlikena. Ta meenutab, kuidas Benjamin muusikatoimepeatuses püüdnud takistada teda poisi juurde minemast. Nüüd mõeldakse ta, et too poiss pidi olema üks nende hulgast. Ta kuulus ilmselt selle hulka, kes kandsid *pokémon*'ide nimesid.

"Mis küll inimestel viga on?" küsib ta endamisi retooriliselt.

"Mida, minuga ei juhtunud õnnetust. Mind lükati auto ette," kostab isa, hääles terav noot. "Ja ma nägin, kes seda tegi."

"Kas sa tõugati auto alla? Kes..."

"See oli üks nende hulgast, üks laps, tüdruk."

Elektriküünalde madalad kolmnurgad säravad Filmimaja mustavatel seintel. Teekate on kaetud märja lõrtsiseguga, kui Simone Lindarängsvägenile keerab. Gärde kohal ripuvad rasked pondunud pilved; tundub, et hakkaks koeraomanikele ja nende õnnelikele penidele kohe tublit lüpsust vihma kaela kallama.

Simone sõidab otse Stockholmi vabasadamast idas asuv maanina, 1920. aastate lõpus muudeti see ligi saja tsisterniga naftasadamaks. Piirkond on täis madalat tööstushoonestikku, veetorni ja konteinersadamat, laotamiskaljuõõnsustes ja kaisid.

Kennet võtab välja kägrulise visiitkaardi, mille oli leidnud lapse rahakotist.

"Lindarängsvägen 18," ütleb ta ja annab Simonele märku peatumiseks. Auto keerab asfaltkattega platsile, mida ümbritsevad kõrged metallvõrktornid.

"Vunase jupi käime jalgsi," ütleb Kennet turvavööd lahutades. Nad liiguvad hiiglaslike tsisternide vahel ja näevad, kuidas need metalltrepid serpentiniidena silindriliste ehitiste ümber paistavad. Painutatud ja kokkukeevitatud plaatide, trepikinnituste ja küttevõrkude vahelt tungib esile rooste.

Nüüd sajabki, hõredat ja külma vihma. Kui tilgad metallil kostab vali hägus kõla. Kohe varsti hakkab hämarduma ja sinu nägemine enam midagi. Suurte uksteise otsa laotud kollaste, punaste ja siniste teinerite vahele on jäetud kitsad käigurajad. Kusagil ei paista teinereid, üksnes tsisternid, laadimisestakaadid, madalad kontorihooned ja lähedal kaiehitised kraanade, rampide, lihtrite ja kuivdokkide ümber laineplekist laohoonega nurgeti asetseva madala katusealuse küttevõrki pargituna räpane universaalkerega Ford. Katusealuse pimedal väljal paistab pooleldi mahakraabitud isekinnituvate tähtedega "Kõrvalmeri". Allpool asetsevad väiksemad tähed on maha nühitud, kuid võib tolmu seest lugeda: "sukeldumisklubi". Ukse kõrval ripub raudlatt.

Kennet ootab hetke, kuulatab ja tõmbab seejarel ukse ettepoole üles. Väikeses kontoris on pime. Kogu sisustuse moodustab kimp, mõned kokkupandavad plastistmetega toolid ja paar roostetatud kummallooni. Seinal ripub muhklik stend, mis kujutab eksootilist looma ragdrohelises vees. On ilmne, et sukeldumisklubi siin enam ei tegevi või võib-olla on see tegevuse lõpetanud, pankrotti läinud või äärmiselt vähenenud.

Ühe ventilaatorivõre tagant hakkab kostuma surinat ja see muutub nõksatab. Kennet tõstab sõrme suu ette. Kostavad selgelt eristatavad hääled. Nad kiirustavad edasi, teevad ukse lahti ja näevad endasid laoruumi. Pimeduses jookseb keegi. Simone püüab midagi näha, kuid lähedus mööda terastreppi alla, hakkab jooksjat taga ajama, kuid ta ei saa sis korraga valjult.

"Isa?" hüüab Simone.

Ta ei näe Kennetit, kuid kuuleb tema häält. Isa vannub ja tõstab kätt, ta oleks ettevaatlik.

"Nad on siia okastraadi tõmmanud."

Betoonpõrand ragiseb metalselt. Kennet on jälle jooksu peal. Simone järgneb talle, ronib üle okastraadi ja läheb edasi suured uked. Õhk on külm ja rõske. Pimedus teeb orienteerumise raskeks ja kostab kiireid samme.

Uksest aknast langeb sisse konteinerikraanale kinnitatud projektorilamp. Simone näeb kedagi seisvat kahveltõstuki juures. See on tema ees hall riidest või papist mask. Ta hoiab käes raudtoru, trampitult ringi ja tõmbub kägarasse.

Simone läheneb talle, liikudes kärmelt riulite vahel. "Tõstuki taga!" hüüab Simone.

Maskis poiss tormab välja ja heidab metalltoru Kenneti poole. See keereldes läbi õhu ja otse tema pea kohalt üle.

"Oota, me tahame ainult sinuga rääkida," hõikab Kennet.

Simone avab raudukse ja jookseb välja. See põmatab kinni ja valgus lammutab. Kennet on juba ukse juures.

"Kas sa saad pakku," sisistab ta.

Simone järgneb neile, jõuab välja, kuid libiseb ja kukub märjal laadil ning tunneb prügilehka. Ta vinnab end taas püsti ja näeb isast teinereid kaadi serva edasi tormavat. Lumelörts on maa libedaks muutunud ja jookseb edasi kiirustades ei puudu palju, et Simone üle serva lennata. Ta jookseb ja näeb enda ees kaht kogu, kõrval aga haigutavat sügavat hingetõmbet, pooleldi külmunud jääsupp laksab vastu kaid.

Simone teab, et kui ta peaks mööda astuma ja sisse kukkuma, ei võtaks ta midagi, kuni jääne vesi ta lugutused halvaks, oma paksus mantlis ja külmus külma vett täis saabastes vajuks ta põhja nagu kivi.

Simone mõtleb meelde ajakirjanik, kes sai koos sõbrannaga surma, sõites mööda kaitsekaarti. Auto vajus otseteed vette nagu mõrd, neeldus lahjohtamudasse ja kadus. Cats Falk oli tema nimi, mõtleb Simone. Ta tunneb hingetuna stressi ja pingutuse pärast. Selg on vihmast läbi niiske.

Simone mõtleb, nagu oleks Kennet poisil silmist kaotanud. Ta seisab kahe ukse vahel ja ootab Simonet, side on tema pea ümbert lahti tulnud, ta ahmib ja ahmib õhku, ninast jooksmas verenire. Kopsust kostab hääle. Ta tunneb kartongist näokate. Vihm on selle pooleldi pehmeks muutunud ja kui tuul sellest kinni asib, läbib seda jõnksatus ja see pudeneb vette.

"Põrgu kuradi sitt," ütleb Kennet, kui Simone tema juurde jõuab.

Simone püüab uuesti sisse minna, ümberringi hämardub üha enam, ta on järele andnud, ent see-eest on tõusnud kõva tuul. See vilisib ümber plekkhoonete ümber. Nad mööduvad pikast kuivdokist ja kuuleb sealt alt tuule madalat, ühetoonilist laulu. Põrkekaitsepuuvad pikki ääri roostes kettide otsas traktorirehvid. Simone het-

dab pilgu tohutusse haigutavasse avausse. Hüiglaslik ilma voolab betooniga toestatud ja terasarmatuuriga kaetud krobelistel kapidel. Viiskümmend meetrit allpool paistab valatud betoonpõrand ja nurksete sambaalustega.

Tuules plagiseb present ja kraanalt langev valgus vilgub tühjast püstloodis seintele. Korraga silmab Simone kedagi all betooni sokli taga istumas.

Kennet märkab Simonet seisatavat ja pöördub küsivalt tema lausumata näitab Simone kuivdoki poole.

Kõssitav kuju nihkub valgusvihust eemale.

Kennet ja Simone tormavad seina ääres oleva kitsa trepi poole. Kuju tõuseb ja pistab all paistva ukse suunas jooksu. Kennet hoides trepikäsipuust hoides mööda järske astmeid, libiseb, kuid siiski tagasi. Ninna lööb raske ja terav metalli, rooste ja vihma lõhn. Nad vajuvad allapoole, hoidudes tihedasti vastu seina, ja kuulevad kummitavusest kõlavat sammude kaja.

All põhjas on märg, Simone tunneb külma vett saabaste all ja tal hakkab jahe.

"Kuhu ta läks?" hõikab ta.

Kennet kiirustab betoonplaatide vahele, mis on nähtud eelmise laeva paigal, kui vesi ära pumbatakse. Ta osutab sinnapoole, kus kadus. Seal polegi ust, nagu nad olid arvanud, vaid hoopis tühi tüü. Kennet piilub sisse, kuid ei näe midagi. Ta lõõtsutab, pabub otsaesist.

"Tule välja nüüd," hingeldab ta. "Nüüd aitab sellest."

Kostub mingit kraapivat häält, rasket ja rütmilist. Kennet hõõrub tüli sisse ronima.

"Isa, ole ettevaatlik!"

Miski nagiseb, ja siis hakkab lüüsiväravate poolt krigima. Korraga kuuldub kõrvulukustav pahin ja Simone mõistab, mis toimub. Ta hakkab.

"Ta laseb vee sisse," karjub ta.

"Sin sees on redel," kuuleb ta Kennetit hüüdvat.

Kohutava rõhuga pritsivad lüüsiväravate vahelisest püstloodis dokki sisemusse peened jääkülma vee joad. Metalne naksumine ja varavad libisevad rohkem lahti. Vesi paiskub alla. Simone tormab poole, vesi tõuseb, Simone kahlab läbi põlvekõrguse jääkülma vee. Tõstekraanalt langev valgus võbeleb krobelistel seintel. Vesi on tühjast

et tulvab tugevate keeristena ja tõmbab teda tagasi. Simone lööb end kiirelt metallrautist ära ja tunneb, kuidas jalg valust tundlikkuse kaotuse tõttu musta värvi vett kukub raskete palakatena mürinal alla. Simone peatub järsu trepini jõudes ja sellest üles ronida püüdes. Mõne astme peal peatub ta ümber. Ta silm ei seleta pimeduses isa. Vesi on kerkinud seina ääres oleva ventiili. Kostab kiledat kriuksumist. Simone väriseb üle ja tõmbub ülespoole. Hingamine kõrvetab kopsu. Siis kuuleb ta, kuidas vee mürin aegapidi järele annab. Lüüsiväravad sulguvad ja vesi peatub. Tundlikkus metallkäsipuust hoidvast käest on kadunud. Ta on veest rasked ja kisuivad reite ümbert. Simone jõuab üles ja Kennetit teispool kuivdoki. Isa lehvitab talle, enda ees üht poissi eestkõrvaldusklubi poole juhtides.

Simone on läbimärg, käed ja jalad kangeks külmunud. Nad ootavad mootori juures. Kenneti pilk on imelik, eemalolev. Ja poiss lihtsalt seisab ja ootab.

"Kus Benjamin on?" karjub Simone juba enne, kui nende juurde

Simone ei lausu musta ega valget. Simone haarab tema õlgadest kinni ja tõmbab ta näoga enda poole. Ta kohkub nooruki nägu nähes nii väga, et tundub, et ta on ära lõigatud.

Simone on ära lõigatud.

Simone istub, nagu oleks keegi püüdnud haava kinni õmmelda, aga suure rõhu tõttu on tema meditsiiniliste oskusteta. Tema pilk on täiesti apaatne. Tuul tõmbab nad lähedast kolmekesi autoni ja Simone käivitab mootori, et sõita. Aknad lähedast kiiresti uduseks. Simone leiab kusagilt pisut aega, mida pakub poisile. Autos valitseb vaikus.

"Kus Benjamin on?" küsib Kennet.

Simone vaatab oma põlvi. Ta närib šokolaadi ja neelab valjult.

"Kus sa räägid kõik ära – kuuled sa? Te peksite teisi lapsi, pommitasite neid raha."

"Ma ei ole, ma lõpetasin," sosistab poiss.

"Miks te teiste laste kallal toorutsesite?" küsib Kennet.

"See lihtsalt läks nii, kui me...".

"Läks nii? Kus teised on?"

"Ma tean, kuidas ma saaksin teada, võib-olla on neil nüüd uus jõuk,"

poiss. "Jerkeril on, ma olen aru saanud."

"Kus sina oled Walord?"

Simone surub lööb värisev.

"Ma lõpetasin ära sellega," lausub ta nõrgalt. "Päriselt ka, oota sin ära."

"Kus Benjamin on?" küsib Simone kimedalt.

"Ma ei tea," ütleb poiss kiiresti. "Ma ei tee talle enam kunagi luban."

"Kuula mind," jätkab Simone. "Ma olen tema ema, ma pean..."

Teda katkestab see, et poiss hakkab end edasi-tagasi õõtsutades südantlõhestavalt ja kordab üha uuesti ja uuesti:

"Ma luban, luban... ma luban... luban, luban..."

Kennet paneb käe Simone käsivarrele.

"Me peame temaga haiglasse sõitma," ütleb ta õõnsal häälel. "Ma pean abi saama."

Neljapäeva õhtu, seitsmeteistkümmnes detsember

Kennet pani Simone Odensgatani ja Sveavägeni ristmikul maha ning sõitis siis lühimat teed mööda Astrid Lindgreni lastehaiglasse.

Üks arst uuris otsekohe poisi üldist seisundit ja otsustas ta haiglasse viia ja jälgimisele jätta. Nooruk kannatas nii vedelikupuuduse kui ka verejooksu all, tema kehal olid põletikulised haavad ja sõrmedel ning sõrmetel kergemad külmakahjustused. Ennast Wailordiks nimetanud poissi oli tegelikult Birk Jansson ja ta elas Husby linnajaos kasupeemajas. Sotsiaalamet oli asjasse pühendatud ja poisi hooldajaid teavitatud. Kui Kennet lahkuma asutas, hakkas Birk nutma, seletades, et ta ei saanud, et teda üksi jäetaks.

"Palun, palun," sosistas ta, hoides kätt nina ees.

Kennet tundis pulsi pingutatud haamerdamist. Pärast kiirkäiku jooksmist tundis endiselt verd, kuid ta jäi uksele seisma.

"Ma võin koos sinuga siin oodata, Birk, aga ühel tingimusel," ütles ta. "Ma istus poisi kõrvale rohelisele toolile."

"Sa pead mulle Benjaminile ja tema kadumise kohta kõik ära rääkima."

Kennet istus seal üha kasvava pearinglusega, püüdes nende juurde jõuda jooksul, mis sotsiaalosakonna sekretäril kohalejõudmiseks oli määratud. Poissi rääkima panna, kuid ainus, mis talle tõepoolest selgeks sai, oli see, et keegi oli Birki nii palju hirmutanud, et ta oli lõpetanud Benjaminiga ühendamise. Paistis, et ta pole Benjaminile kadumisest isegi teadlik.

Ühikudes kuulis Kennet sotsiaalosakonna sekretäri ja psühholoogi üritavat Birki paigutamist Lövista laste- ja noortekodusse Sörmlandis.

Kennet helistab tütrele ja küsib, kas ta jõudis ilusti koju. Simone vastab, et on jõudnud hetkeks tukastada ja kavatses parajasti endale korrutada klaasikese grappa't valada.

"Ma lähen sõidan sinna ja räägin Aidaga," ütleb Kennet.

"Küsi temalt selle pildi kohta muruplatsi ja planguga – seal ei ole mis ei klapi."

Kennet pargib auto Sundbybergil samale kohale, kuhu ta oli käinud korral, usna vorstiputka lähedale. Väljas on külm ja mõned tühjast lumehelbed liuglevad esiistmele, kui ta autoukse Aida ja Nicke poole lahti teeb. Kennet näeb neid kohe. Tüdruk istub pargipingil asfaltteeritud jalgteel ääres, mis viib Ulvsundasjö järve peenikse saarele. Aida silmitseb oma venda. Nicke näitab talle midagi, peab laseks poiss selle oma pihust maha ja püüaks siis jälle kinni. Kennet näitab viivukeseks, et neid jälgida. Nende viisis teineteiselt kaitsesid midagi, mis jätab neist üksildaste, hüljatud inimeste mulje. Kui ta kuus õhtul, linna tuletribud peegelduvad kaugel eemal elumaja vilksataval mustaval järvepinnal.

Kennet tunneb, kuidas peapööritus lühikeseks hetkeks ta pihustab. Ettevaatlikult läheb ta üle libeda tee ja kõnnib üle härmunud rohu järve poole.

"Tere teile," ütleb ta.

Nicke vaatab üles.

"Sina oled!" hõikab ta ja jookseb Kennetit kallistama. "Aida, erutatult, "Aida, see on tema, see hästi vana!"

Tüdruk naeratab Nickele kahvatult, murelikult. Tema ninna otsa on mast punane.

"Benjamin?" küsib ta. "Kas te leidsite ta üles?"

"Ei, veel mitte," ütleb Kennet, samal ajal kui Nicke naeratab ja ülistada püüab ja tema ümber ringi hüpleb.

"Aida," hõikab Nicke, "ta on nii vana, et nad võtsid talt püsti!"

Kennet istub Aida kõrvale pingile. Puud seisavad tihedate ja tihedate tumedate salkade kaupa nende ümber.

"Ma tuln raakima, et Wailordi eest on hoolt kantud."

Aida pöörab tema poole oma skeptilise näo.

"Teiste isikud on kindlaks tehtud. Neid *pokémon*'e oli kolm tükki, eks ole? Birk Jansson on kõik üles tunnistanud, aga teie Benjaminini kadumisega mingit pistmist."

Nicke on Kenneti sõnade peale paigale jäänud, ta üksnes aeglaselt lahti.

"Sa võitsid Wailordi?" ütleb ta.

"Japp," lausub Kennet karedalt. "Temast oleme lahti."

Nicke hakkab jalgrajal ringiratast tantsima. Tema hiiglasemõõdu keha lööb ühes õhu käes kuumusest. Korraga ta seisatab ja silmitseb Kennetit.

"Sa oled kõige võimsam *pokémon*, sa oled Pikachu! Sa oled Pikachu!"

Nicke kallistab õnnelikult Kennetit ja Aidagi naerab üllatunud ihmel.

"Aga Benjamin?" küsib ta.

Nemad ei röövinud teda, Aida. Nad võivad olla palju kurja teinud, Benjaminini nad ei röövinud."

"Need pidid nemad olema, need pidid nemad olema."

"Ma tegelikult ei usu seda," ütleb Kennet.

"Aida..."

Kennet võtab taskust Benjaminini arvutist välja prinditud pildi, mille ta poissile saatnud oli.

"Mida sa pead mulle raakima, mis koht see selline on," sõnab ta sõbrale, kuid rangelt.

Aida kahvatab ja raputab pead.

"Ma lubasin," lausub ta tasa.

"Ükski lubadus ei loe, kui kellegi elu on ohus, kuuled!"

Nicke tüdruk surub huuled kokku ja keerab näo ära. Nicke tuleb tema poole ja vaatab paberit.

"Mida ema andis talle selle, vot," ütleb ta rõõmsalt.

Nicke!"

Aida vaatab vihaselt vennale otsa.

"Aga andis ju," ütleb Nicke solvunult.

"Mullal sa õpid suud kinni hoidma?" lausub Aida.

Kennet vaigistab neid.

"Kas Sixa andis Benjaminile selle foto? Mida sa öelda tahad, Nicke?"

Nicke vaatab ärevalt Aidale otsa, nagu ootaks ta küsimusele vastust. Ta ei luba. Tüdruk raputab talle pead. Kennet tunneb, et pea valutab tugevalt, kuhu ta end ära löi – lakkamatu, vemmeldav valu.

"Mida mulle nüüd, Aida," ütleb ta end rahulikuks sundides. "Ma luban, et praeguses olukorras on vaikimine vale."

"Aga fotol pole sellega mingit pistmist," lausub Aida piinatult. "Ma olen Benjaminile, et ma ei räägi mitte ühelegi inimesele maailmas, ka ei juhtuks."

"Nüüd sa ütled, mida see foto kujutab!"

Kennet kuuleb omaenda pasundavat häält majade vahel kajumas.

See paistab hirmunud ja kurb. Aida surub jõnakkalt veelgi kõvemini

huuli kokku. Kennet sunnib end taas rahunema. Ta kuuleb kord ebakindlalt kõlab ta oma hää, püüdes selgitada:

"Aida, kuula hoolega. Benjamin sureb, kui me teda üles ei leia minu ainus lapselaps. Ma ei saa jätta tähelepanuta mitte ainsatki ilma seda uurimata."

Saabub täielik vaikus. Siis pöörab Aida end tema poole ja tunult, nutuse häälega:

"Nicke ütles, kuidas tegelikult on."

Ta neelatab kõvasti, enne kui jätkab:

"Tema ema andis talle selle foto."

"Mis mõttes?"

Kennet vaatab Nicket, kes tema poole innukalt pead noopetab.

"Mitte Simone," ütleb Aida. "Vaid tema tõeline ema."

Kennet tunneb, kuidas iiveldus mööda hingetoru ülespoole. Korraga tulitab valust terve ta rinnakorv, ta püüab mõne sügava õhku ahmida ja kuuleb, kuidas süda tema kehas raskelt ja kõvasti töötab. Ta jõuab mõelda, et nüüd tuleb südameatakk, kui valu pisut järele annab.

"Tema tõeline ema?" küsib ta.

"Jah."

Aida võtab seljakotist suitsupaki, kuid ei jõua veel sigaretti välja. Kennet leebel moel temalt paki käest kisub.

"Sa ei tohi suitsetada," ütleb ta.

"Miks mitte?"

"Sa ei ole veel kaheksateist täis."

Tüdruk kehatab õlgu.

"Okei, mind niikuinii ei koti," lausub ta lühidalt.

"Hästi," ütleb Kennet ja tunneb, kui arusaamatult aeglaselt mõtlemine.

Ta püüab meenutada fakte seoses Benjamini sünniga. Pildid ei tulevad mööda: Simone punaseks nutetud nagu pärast nurisünni ja jaanipäev, mil tütrele oli seljas see suur lilleline telkjas kleit, ta oleksid tunde rase. Ja Kennet käis neil sünnitusmajas kulas, Simone pisipõnni:

"Siin see põngerjas on," ütles ta ja naeris värisevi huuli. "Ta on Benjamin – õnne poeg."

Kennet hõõrub kõvasti silmi, sügab end sideme alt ja küsib:

"Mis on siis tema... päris ema nimi?"

Aida vaatab eemale järvele.

"Aida," vastab ta ühetooniliselt. "See on tõsi. Aga ema ütles Benjaminile tema tõelise nime. Ta hüüdis teda kogu aeg Kasperiks. Tema oli ootamas alati Benjaminit pärast kooli, aitas tal koduseid ülesandeid teha ja... ja... et ta sai emalt raha. Ta oli nii kurb, et teda sunniti pojast minema."

Kennet hoiab väljatrükitud fotot käes:

"See, mis asi see siin on?"

Aida heidab kiire pilgu väljatrükile.

"See on perekonna hauaplats. Benjaminit tõelise perekonna haud, ja muud on sinna maetud."

Neljapäeva õhtu, seitsmeteistkümmnes detsember

Päeva valgemad tunnid on juba läbi ja ööpimedus uuesti hõlma laotunud. Advendiküünlad säravad teispool tänavat pehme rohelisel akendel. Küllastunud viinamarjalõhna hoovab konjakiklaasidest *grappa*'ga, mis seisab madalal elutoalaual. Simone istub keset põrandat ja vaatab läbi mingeid visandeid. Pärast seda, kui Kennet vägeni ja Odengatani ristmikul maha pani, tuli ta koju, võttis seljakassaanud riided, mähkis end teki sisse ja heitis pikali. Ta unustas ega ärganud enne Kenneti telefonikõnet. Pärast seda tuli Sim Shulman.

Nüüd istub ta aluspesu väel põrandal, joob *grappa*'t, nii et põleb, ja sätib visandeid ritta. Neli joonitud trükipoognat, mis näitavad kunstinäitust, mida ta Tensta näitusehalli kavandab.

Shulman räägib telefonis näitusehalli kuraatoriga. Ta kuulab, kuidas tema mööda tuba ringi. Tema all nagisev parkettpõrand jääb alla. Simone märkab, et mees on jaanud seisma paigas, kust võib näha reite vahele. Simone tunneb seda selgesti. Ta korjab esikülmak ja võtab konjakiklaasi ja rüüpab natuke, mehest välja tegemata. Ta ütleb natuke rohkem laiali ja kujutab ette, kuidas mehe pilk põletades tungib. Shulman räägib nüüd aeglasemalt, tahab kõnet lõpetada, ta heidab selili ja paneb silmad kinni. Ta ootab meest, tundes üsas soo kuumust, vere juurdevoolu, aeglast õlisust. Shulman on kõne lõpetanud. Ta läheneb ja Simone hoiab silmi jätkuvalt kinni, hargitades pisarad. Kuuleb, kuidas mehe püksilukk avaneb. Äkki tunneb ta tema kätt puusadel. Mees keerab ta kõhuli, tõmbab ta põlvili, tirib tema jalgad alla reitele ja siseneb temasse tagantpoolt. Simone ei ole õnnestunud valmist. Ta näeb enda ees tammeparketil omaenda käsi, sõrmeid. Küüsi, sooni käeseljal. Ta hoiab vastu, et mitte ettepoole kukkuda. Mees tema sisse surub. Karmilt ja üksildaselt. *Grappa* tugev lõhn ajab

hüüa. Ta tahaks paluda mehel lõpetada, teha seda teisiti – ta tahaks, et magamistoas otsast peale, oma kohalolekut tunnetades, päriselt, oleks raskelt ja purskab temasse, tõmbub välja ning läheb vaagnatagant tühjaks. Simone tirib püksid üles ja jääb põrandale lebama. Kummahne mees tahab kogu aeg võimust võtta, kustutada ta mõtted, tema loo-tema rõõmu. Ta ei hooli enam millestki, millel Benjaminiga midagi ei ole.

Hei sis, kui Shulman duši all ära käib ja tuleb välja, käterätt niuete all, tõuseb ta püsti. Ta tunneb, kui hellad on ta põlved, püüab naerata, kuid mehest mööda ja vannitoa ust enda järel lukku pannes. Duši all hakkab tupes kipitama. Kohutav üksildustunne uhkab temast. Vahel ajal kui soe vesi ta juuksed märjaks teeb, mööda kukalt, õlgu ja alla voolab. Ta seebitab end sisse ja peseb hoolega, loputab kaua ja lõpuks näo pehme veejoa suunas.

Shulmani huugamise kõrvus kuuleb ta tooreid mütsatusi ja mõistab, et vannitoa uksele koputatakse.

"Simone," hõikab Shulman. "Sinu telefon heliseb."

"Mis?"

"Sinu telefon."

"Vota vastu," ütleb Simone ja keerab veejoa kinni.

"Nüüd heliseb uksekell ka!" hüüab mees.

"Ma tulen."

Simone võtab kapist uue vannilina ja kuivatab end. Vannituba on täis niiskust. Tema aluspesu vedeleb niiskel klinkerpõrandal. Peegli pind on niiske ja Simone aimab iseenda pilti näojoonteta halli kummitusena, tumena. Lae alt ventilaatorivõre tagant kostab veidrat suhinat. Simone mõelb, miks kõik tema meeled pingule tõmbuvad justnagu suure ohu eel, kuidas teda ettevaatlikult, täiesti hääletult vannitoa ust lahti keerama hõlpsalt piiluma. Hirmutav vaikus kiirgab talle korterist vastu. Miski on tühjaks jäänud. Ta mõtleb, kas Shulman on oma teed läinud, kuid ei tihka hüüda. Vannituba kuuleb ta sosinal peetud vestlust. Võib-olla köögi poolt, kus ta. Aga kellega ta seal sosistab? Simone püüab hirmutava tunde vastu raputada, kui see ei õnnestu. Põrand krigiseb ja vannitoa uksest kuulub Simone kedagi kiiresti mööda koridori vilksatavat. See ei ole Shulman, vaid palju pisem inimene, keegi naine avarates võimlemis-õuetes. Naine tuleb eeskojast tagasi ja Simone ei jõua varju tõmbuda. Naise silmad kohtuvad kitsas uksepraos, naine kangestub ja Simone kuulab, kuidas naise pupillid hirmust laienevad. Naine raputab talle kiiresti

pead ja läheb edasi kööki. Tema tennised jätavad põrandale. Simonet täidab õudne paanika, süda lööb kiiresti ja ta saab korterist lahkuma, lihtsalt lahkuma. Ta avab vannitoa ukse ja hõljub koridori, võttes suuna eeskojale. Ta püüab liikuda kätatult, kuid enda hingeldamist ja põrandat, mis tema raskuse all nagiseb.

Läbi pimeduse näeb Simone eeskoja põrandal midagi suurt, liikku. Võtab mõne sekundi, et aru saada, mille juures ta seisab. Lamab selili välisukse ees. Tema kaelahaavast pumpab verd, voolab väsinud kaskaade. Tumepunane loik katab pea kogu põrandat. Ta jõllitab lakke, silmalaud võbelema, suu lõdvalt lahti. Tema uksematil lebavate kingade vahel, vedeleb Simone enda telefonis, leeb, et peab selle võtma, korterist välja jooksuma ning politsei kutsuma. See üllatab teda ennastki, et tal ei olnud Shulmani nimegi ajet karjuda. Võib-olla peaks ta midagi ütlema, mõtleb ta, kuid kuuleb koridoris samme. Noor naine tuleb tagasi, väriseb, närides kogu aja huuli ja püüdes säilitada rahu.

"Me ei pääse välja, uks on võtmega kinni," sosistab naine.

"Kes see on, kes..."

"Minu väikevend," katkestab naine.

"Aga miks..."

"Ta arvab, et ta tappis Eriku, ta ei näinud, ta usub..."

Köögisahtel prantsatab kohutava kolinaga põrandale.

"Evelyn? Mis sa teed seal?" hüüab Josef Ek. "Tuled ka ükskord..."

"Peida ennast ära," sosistab naine.

"Kus võtmed on?" küsib Simone.

"Köögis tema käes," ütleb naine ja kiirustab tagasi kööki.

Simone hiilib mööda pikka koridorikäiku Benjamini tupi, hingeldades suud sulgeda, kuid ei saa piisavalt õhku. Põrandal all, ent Josef Ek kõneleb kogu aeg valjuhäälselt köögis ja midagi kuulvat. Ta läheb Benjamini arvuti juurde ja lülitab selle välja. Kuuleb tagasi kiirustades, kuidas selle ventilaatorid pragisema ja hakkavad, ja täpselt sel hetkel, kui ta vannituppa lipsab, kostab sioonisüsteemi tervitusmeloodia.

Peksleva südamega ootab ta mõned sekundid, väljub vannituppa, tab tühjas koridoris ringi ja kiirustab siis kööki. Seal pole kedagi. Põrand on kaetud lauahõbeda ja veriste jalajälgedega.

Ta kuuleb õde-venda Benjamini toas ringi liikuvat. Josef on enda ette ja mõned raamatud visatakse põrandale.

"Vaata voodi alla!" hüüab Evelyn hirmunud häälel.

Kõrge mütsatusi, mangaraamatute kast rebitakse välja ja Josef turtub, kuid pole kedagi.

"Aga siis," ütleb ta.

"Pudekapis," oletab Evelyn kiiresti.

"Mis kurat see veel on?" karjub Josef.

Josef võti lebab tammisel laual, Simone võtab selle ja jookseb tagasi, muukselt, kui suudab.

"Josef," kuuleb ta Evelyni hüüdvat. "Ta on võib-olla teises riigis..."

Josef puruneb ja rasked sammud kõnusevad koridoripõrandal.

Simone astub üle Shulmani keha. Mehe sõrmeotsad liiguvad nõrgalt. Naine paneb pika võtme turvalukku. Tema käsi väriseb kõvasti.

"Hüüab Evelyn meeleheitlikult. "Vaata magamistuppa! Ma näen, et ta on magamistoas!"

Simone keerab võtit ja kuuleb lukumehhanismi klõpsatust, kui Josef uskotta tormab ja teda põrnitsema jääb. Poisi kopsudest tõuseb kärimine.

Simone kobab meeleheitlikult, kisub, keerab, saab võtme lukus ringi. Josef on käes praekahvel. Ta kõhkleb ja tuleb seejärel kiirustades Simone poole.

Simone käed värisevad nii, et ta ei saa linki vajutatud. Noor naine tormab eskotta, viskub Josefi jalge ette ja hõljub teda paigal hoida, karjub poisile, et oodaku. Lõdva liigutusega ja poole vaatamata teeb Josef löike Evelyni pealaele. Tüdruk kiljatab.

Simone tuleb edasi ja Evelyn kaotab haarde Josefi jalgade ümbert. Simone tõuseb ukse lahti ja koperdab ülepeakaela välja trepikotta, vannilina libisevalt kehalt alla, Josef läheneb, kuid peatub, silmitsedes tema alasti keha.

Simone näeb, kuidas tema taga määrab Evelyn oma käe kirelt verega. Naine näeb, kuidas tema taga määrab Evelyn oma käe kirelt verega.

Simone näeb, kuidas tema taga määrab Evelyn oma käe kirelt verega. Naine näeb, kuidas tema taga määrab Evelyn oma käe kirelt verega.

Simone näeb, kuidas tema taga määrab Evelyn oma käe kirelt verega. Naine näeb, kuidas tema taga määrab Evelyn oma käe kirelt verega.

Simone näeb, kuidas tema taga määrab Evelyn oma käe kirelt verega. Naine näeb, kuidas tema taga määrab Evelyn oma käe kirelt verega.

Simone näeb, kuidas tema taga määrab Evelyn oma käe kirelt verega. Naine näeb, kuidas tema taga määrab Evelyn oma käe kirelt verega.

Simone näeb, kuidas tema taga määrab Evelyn oma käe kirelt verega. Naine näeb, kuidas tema taga määrab Evelyn oma käe kirelt verega.

Simone näeb, kuidas tema taga määrab Evelyn oma käe kirelt verega. Naine näeb, kuidas tema taga määrab Evelyn oma käe kirelt verega.

Simone näeb, kuidas tema taga määrab Evelyn oma käe kirelt verega. Naine näeb, kuidas tema taga määrab Evelyn oma käe kirelt verega.

Reede varahommik, kaheksateistkümnnes detsember.

Kennet möödub kahest naispolitseinikust Danderydi linna politseijaamas, kes teineteisega pinevalt sosistavad. Nende taga pabub ta noort tüdrukut toolil istumas ja enda ette õhku põrmitades. Nägu on verrega määritud, juuksedki naevad välja, nagu oleksid need hiiübinud verrega kaetud. Mustad klambid ümbritsevad valget rinnakorvi. Ta istub, jalad kergelt sissepoole pööratud, ebateadlikult selikult. Kennet aimab, et see on Evelyn Ek, sarimõrvar Josef Ek. Nagu kuuleks ta Kennetit mõttes oma nime nimetavat, toob ta pilgu ja vaatab otsejoones Kennetile otsa. Tema silmad vahelduvad kiiku segu ühtaegu valust ja šokist, kahetsusest ja võiduroonusest. See mõjub peaaegu nilbena. Kennet pöörab naost instinktiivselt ümber tundes, et on tunginud privaatsele alale, rikkunud mingit talu. Ta tab ja ütleb endale kuruga, et võib olla õnnelik oma pensionaaria üle, et ei pea olema see, kes läheb Evelyn Eki juurde, võtab tooli tema vastu teda üle kuulama. Seda, mida tüdrukul on raakida, sest koos Josef Ekiga, ei peaks ükski inimene olema sunnitud kaasa kandma.

Halli pikliku näoga politseivormis mees seisab Simone kaitse taga valves. Kennet tunneb teda oma aktiivsete aastate päevilt aru, kuid nimi ei taha meenuda.

"Kennet," ütleb mees. "Kõik korras?"

"Ei."

"Sa aru."

Korraga meenub Kennetile tema nimi, Reine, ja et tema on ootamatult täpselt pärast nende esimese lapse sündi.

"Reine," ütleb Kennet. "Kas sa tead, kuidas Josef oma õe juurde paases?"

"Tustab, et õde lihtsalt laskis ta sisse."

"Võimalikult?"

"Ah, te paritselt."

Reine jutustab Evelyn, et Evelyn rääkinud talle, kuidas ta oli keset ööd öösel, lamnud välisukse juurde ja näinud läbi ukse silma politseinik Olat tosoni trepil istumas ja magamas. Valve vahetumise ajal oli Evelyn öösel Olat kolleegile rääkimas, et tal on kodus väikesed lapsed. Evelyn öösel teda äratada, vaid tuli tagasi diivani juurde ja vaatas veel korraldusi fotoalbumist, mille Josef oli tema kasti sisse pannud. Pildid näitasid tema vanaaegseid elust, mis oli saanud otsa juba tüki aja eest. Evelyn öösel albumi tagasi kasti ja juurdles, kas oleks võimalik vahetada nime Evelyni välismaale. Akna juurde minnes ja ribakardinate vahelt välja vaadates näis ta nägevat kedagi all kõnniteel. Ta tõmbas pea kohe tagasi, et ei näeks kedagi ja pulus sisu uuesti. Sadas tihedat lund ja enam ta kedagi ei näinud. Muude vahel rippuv tänavavalgusti kõikus tugeva tuule käes. Evelyn oli kanaanahk ja ta hulis välisukse juurde, pani kõrva vastu ust ja kuulis, nagu seisaks keegi otse ukse taga. Josefi ümbruses levis lõhn – viha, põlevate kemikaalide lehk. Nüüd arvas Evelyn korraldusi lõhna tundvat. Ta võis eksida, kuid jäi siiski ukse juurde seisnuna, et näha ukse silmast välja vaadata.

Evelyn paritselt naaldus ta ettepoole ja sosistas ukse suunas:

"Ei."

Ukse pool oli vaikne. Evelyn pidi just tagasi korterisse minema, kui ta ukse taga sosistavat

"Evelyn, lahti nüüd."

Evelyn puudis nuuksatust tagasi hoida, vastates:

"Ei."

"Arvasid, et pääsed mu käest või?"

Evelyn sosistas Evelyn.

"Sa pead nüüd tegema, nagu ma ütlen."

"Mida sa..."

"Välja läbi ukse silma välja," katkestas vend.

"Mida ei taha."

"Tee seda ikkagi."

Uksest oli Evelyn ukse poole kummardunud. Tänu läätse lainur-nagi ta trepikoda. Magama jäanud politseinik istus endiselt trepil, kuid laienes trepimadamel tema all tume vereloik. Silmad olid tühjad, kuid ta hingas veel kiiresti. Evelyn nägi, kuidas Josef end ukse-

silma ümbara vaatevälja välisääre taha peitis. Vend litsus end vastu vastu seinale, kuid viskus siis üles ja lõi käega vastu ukse silma. Helistas, komistades esikus oma kingadele.

"Tee uks lahti," kamandas Josef. "Muidu ma tapan selle peahelistan naabri uste taga ja tapan nemad ka ära. Ma alustan sellest sin kõrval."

Lühikese viivu jooksul alistus Evelyn saatusele, ta ei jaksanud Tema keha lülitus välja, kui mõistus talle ütles, et ta ilmasti ei pääse. Värisevi käsi keeras ta ukse lukust lahti ja laskis väike Tema ainus mõte oli, et ta pigem sureks, kui laseks vennale tappa.

Reine seletab sündmuste käiku nii hästi, kui suudab, teades mida ta küsitluse käigus teada sai. Ta oletab, et Evelyn tahtis vabastatud politseinikku ja takistada uusi mõrvu ja tegi seepärast nii.

"Jacobsson jääb ellu," ütleb ta. "Tüdruk päästis ta, kuulutas vennale."

Kennet raputab pead.

"Mis inimestel küll viga on," lausub ta.

Reine sügab väsinult otsaesist.

"Ta päästis sinu tütre elu," ütleb ta.

Kennet koputab ettevaatlikult Simone palati uksele ja lülitab siis poikvele. Kardinad on ette tõmmatud ja lambid kustutatud. Kennet küssitab pimedusse vaadata. Diivanil silmab ta kedagi, kes võiks olla tütar.

"Simone?" küsib ta tasa.

"Ma olen siin, isa."

Hääl tuleb diivani poolt.

"Kas sa tahadki, et siin nii pime oleks? Kas panen tuled põlema?"

"Ma ei jaksa, isa," sosistab Simone veidi aja pärast. "Ma tahan, et sa ei jaksa."

Kennet läheb tasasel sammul üle põranda, istub diivani otsa ja paneb käed oma tütre ümber. Simone hakkab kõvasti ja südamlikult nuuksuma.

"Ükskord," sosistab Kennet tüdrit patsutades, "kui ma sõitsin patrullautoga mööda sõitsin, nägin ma sind seal hoovis seismas. Nägin sinu näoga targa poole ja lihtsalt nutsid. Tatti voolas ninast, sa olid hõõrunud, räpane, ja keegi kasvatajatest ei teinud katsetki sind lohutada. Nüüd sa seisid ja jutlesid uksteisega täiesti ükskõikseks."

"Mis sina tegid?" sosistab Simone.

"Jätsin auto seisma ja tulin sinu juurde."

Reine naeratab omaette pimeduses.

"Sa lopetasid paugupealt nutmise, võtsid mul käest kinni ja tulid minuga kaasa."

Reine naeratab.

Motte, kui ma saaksin sind lihtsalt käekõrvale võtta ja siit praegu ära viia."

Simone noogutab, nõjatab pea tema õla najale ja küsib siis:

"Kas sa Simist mingeid uudiseid tead?"

Kennet silkitab ta põske ja juurdleb hetke, kas peaks tütrele tõtt rääkima või mitte. Arst oli järsul toonil selgitanud, et Shulman oli kaotanud palju verd. Tal on raske ajukahjustus. Pole mingit pääsu, ta ei ärka enam enam kunagi.

Nad ei tea veel päris täpselt," lausub ta ettevaatlikult. "Aga..."

Reine ohkab.

"Kallike, midagi head see ei tööta."

Simone vappub nuuksete käes.

"Ma ei jaksa, ei jaksa," nutab ta.

Nondaviisi, nõndaviisi... Ma helistasin Erikule. Ta on teel siia."

Simone noogutab.

"Aitah, isa."

Kennet patsutab teda uuesti.

"Ma tõesti ei jaksa enam," sosistab Simone.

"Aga nuta, sõbrake."

Simone nutab valjusti, soigudes.

"Ma ei jaksa enam..."

Minutal silmapilgul avaneb uks ja Erik klõpsab tule põlema. Ta sammub mööda mööda üle põranda, istub Simone teisele küljele ja sõnab:

"Kudatud olgu armas jumal, et sa pääsesid!"

Simone vajutab näo vastu mehe rinnakorvi.

"Erik," ütleb Simone lämbuval häälel vastu mehe mantliesist.

Erik silkitab tema pead. Ta näeb väga väsinud välja, kuid tema pilk on ehmunud ja terav. Simone mõtleb, et ta lõhnab kodu järele, ta lõhnab nagu kodu.

"Erik," ütleb Kennet tõsiselt. "Sa pead midagi tähtsat teada saama. Ma olen veidi aja eest Aidaga."

"Kas ta ütles midagi?" küsib Simone.

"Ma tahtsin neile teatada, et me võtsime Wailordi ja tema ühe ütleb Kennet. "Ma ei tahtnud, et nad peaksid kikivarvul rinna kogu aeg kartma."

Erik vaatab talle küsivalt otsa.

"See on pikk jutt, räägime sellest siis, kui meil on aega, aga"

Kennet tõmbab hinge ja sõnab kareda, väsinud häälega:

"Keegi naine võttis Benjaminiga paar päeva enne tema ühe kontakti. Ta ütles enese olevat Benjamini tõelise, bioloogilise ema."

Simone vabastab end Eriku embusest ja vaatab Kennetile otse ninast tilkuva tati ja küsib häälega, mis on muutunud kogu tema heledaks ja tundlikuks:

"Tema tõelise ema?"

Kennet noogutab:

"Aida rääkis, et see naine on andnud talle raha, aidanud teda ülesannetega."

"See on ajuvaba jutt," sosistab Simone.

"Ta oli Benjaminile andnud koguni teise nime."

Erik vaatab Simone ja seejärel Kenneti otsa ning palub suhtluse jätkata:

"Noh," ütleb Kennet, "Aida rääkis, et see naine, kes väitis olevat tema ema, olla väitnud, et Benjamini tegelik nimi on Kasper."

Simone näeb, kuidas Eriku nägu kivineb ja tunneb kasvavat rõõmu, mis teeb ta täiesti virgeks.

"Mis on, Erik?" küsib ta.

"Kasper?" küsib Erik. "Kas ta nimetas teda Kasperiks?"

"Jah," kinnitab Kennet. "Aida ei tahtnud algul midagi rääkida ilmselt Benjaminile lubanud, et..."

Ta katkestab poolelt sõnalt. Erik on läinud näost lubivalgeks ja peaaegu minestavat. Ta tõuseb, taganeb paar sammu, komistab lauale, pöörkab vastu tugitooli ja lahkub siis palatist.

Reede hommik, kaheksateistkümmnes detsember

Erik jookseb trepist alla haigla vestibüüli, trügib mööda trobikonnast hilledega noortest, tormab üle räpase põranda, mööda ratastooliga inimestest. Märjad porimatid lirtsuvad tema jalgade all, kui ta peasis-
tugi uksest enda ees lahti lööb. Ta läheb kivitreppidest alla, panemata
le veeloike ja pruuni lumelõga, jookseb mööda bussist, otsejoones
tunava, madalast põõsastikust läbi, kuni jõuab külastajate parklasse. Tal
võib juba käes, kui ta piki räpase sõidukite rivi oma auto poole tor-
b ja keerab ukse lukust lahti, istub, käivitab auto ja tagurdab nii äkili-
, et auto külj kraapab vastu lähima sõiduki kangururauda.
Taane poole Danderydsvägenile pöörates on hingamine ikka veel
tundlik. Ta sõidab suurima lubatud kiirusega, kuid Edsbergi koolini
le aeglustab käiku, möödub sealt tasakesi, võtab siis telefoni ja helis-
joonale.

"See on Lydia Evers," ütleb ta peaaegu karjades.

"Kes?"

"Lydia Evers rööviski Benjamini," jätkab Erik tõsiselt. "Ma olen teda
andnud, tema andis mu üles."

"Me kontrollime teda," ütleb Joona.

"Ma olen teel sinna."

"Anna mulle aadress."

"Üks maja Rotebros Tennisvägenil, ma ei suuda numbrit öelda, aga
mööda maja ja üsna suur."

"Oota mind mingi..."

"Ma sõidan otse sinna."

"Ära nüüd midagi rumalat tee."

"Benjamin sureb, kui ta oma arstimit ei saa."

"Oota mind..."

Erik lõpetab kõne, suurendab pärast raudteed läbi Norrvil...
pikerguse järve poole sõites kiirust, teeb pärmivabriku juures...
möödasõidu ja tunneb Coop Forumi poole keerates pulssi mõ...
des haamerdavat.

Ta püüab villade rajoonis teed leida ja pargib sama kummit...
kus seisis kümme aastat tagasi, kui pidi koos sotsiaalosakonn...
Lydia juures koduvõõrsidil kama. Nüüd autost sama maha naha...
peaaegu tunda oma kohalolekut kümme aastat varem. Ta mõtleb...
seal ei leidunud ühtki jälge lapsest, ühtki mänguasja atas, mille...
mis oleks vihjanud, et Lydia on ema Teisest kuljest jõudsid maha...
vaevu maja ümber ringi vaadata. Nad olid läinud vaid trepist...
risse ja tagasi, seejärel oli Lydia neile järele sööstnud, nuga ka...
meenub, kuidas naine välja nägi, tõmmates noateraga üle oma...
mata teda silmist.

Tollest ajast pole palju muutunud. Pitsarestorani asendab k...
baar ja kõigis aedades seisavad suured sügislehtede ja lumep...
batuudid. Erik jätab võtme süütelukku, väljub autost ja jookseb...
nõlvakut üles. Ta teeb viimasel lõigul kiirkõndi, avab varava ja...
Nätske lumi katab kollast kõrget heina. Katkise raästarennu all...
jääpurikad. Amplites kõlgub närbunud potililli. Erik kangutab...
neb, et see on lukus. Ta vaatab mati alla. Mõned mullakakandid...
niiskest neliinurgast betoontrepi poole. Suda vemmeldab rünnas...
Erik kobab sõrmedega puudust sõrestiku all, kuid ei leia võtme...
ringiga maja tagaküljele, võtab aia alt äärekivi ja viskab selle...
ukseklaasi pihta. Välimine klaas läheb katki ja kivi pörkab...
sisse. Erik võtab selle uuesti üles ja viskab kõvemini. Nüüd loob...
terve aknaruudu. Erik kiirustab kohale, avab ukse ja satub...
tuppa, kus seinu katavad inglite ja India guru Sai Baba pildid.

"Benjamin," karjub ta, "Benjamin!"

Ta hüüab oma poega, kuigi näeb, et maja on maha jäetud...
pime ja paigalseisev, lõhnab kopituse, vana kangamaterjali ja tobo...
Ta kiirustab halli suunas, avab keldritrepi ukse, kus talle hoovab...
kole lehk, raske tuha, söestunud puu ja põlenud kummi hais. Ta...
alla, komistab trepiastmel, lööb õla vastu seina ning saab siis...
tagasi. Lambid ei tööta, aga kõrgel asetsevate akende peegeldus...
ta, et kaminatoas märatsevad leegid. Põrand nagiseb ta all. Palju...
juba suitsunud, kuid mõned mööbliesemed tunduvad veel puhta...
Kahhelkattega laud on vaid pisut suitsunud, lõhnaküünlad kanduvad

aga kõik sulanud. Erik otsib kobamisi teed ukse juurde, mis viib teise...
ruumini. See istub lõdvalt hingedel, sisemine pool täiesti söestu-

Benjamin," lausub ta kartlikul häälel.

Julika keerleb ta näole ning ta pilgutab kipitavaid silmi. Keset põran-
navaid jäänused puurist, mis oluks piisavalt suur, et inimest mahu-

Erik," hõikab keegi ülaltpoolt.

Erik seisatab ja kuulatab. Seinad nagisevad. Laeplaatide põlenud osi lan-
potandale. Erik läheb aeglaselt trepi poole. Eemalt kostab koera hau-

Erik."

See on Joona hää. Ta viibib majas. Erik läheb trepist üles. Joona vaa-
tule mureliku näoga otsa.

"Mis on juhtunud?"

"Keldris oli tulekahju," kostab Erik.

"Ega midagi muud?"

Erik teeb ebamäärase žesti keldri suunas:

"Kõrgid puurijäänused."

Mul on koer kaasas."

Joona kiirustab läbi koridori halli ja teeb ukse lahti. Ta lehvitab...
koerajuhile, kelleks on naine, tumedad juuksed tugevasse patsi...
nund. Otse tema kannul tuleb must labrador. Naine tervitab Erikut...
utusega, palub neil väljas oodata, ning istub siis koera ette ja räägib...
Joona proovib Erikut endaga kaasa välja meelitada, kuid annab...
abates, et see tal ei õnnestu.

Katki must koer liigub innukalt majas ringi, püüdlilikult nuuskides ja...
hingeldades, ning otsib edasi. Koera kõht liigub lõõtsutamise tak-
ta otsib süstemaatiliselt läbi toa toa järel. Erik seisab endiselt esikuhal-
lil niveldab ja on korraka tunne, et peab oksendama, ning ta lahkub...
Kaks politseinikku seisavad ja vestlevad mikrobusi juures. Erik...
labi väravate, edasi mööda kõnniteed oma auto poole, seisatab ning...
välja karbikese papagoi ja pärismaalasega. Ta seisab, laegas käes...
seejärel kanalisatsioonikaevu juurde ja kallab karbi sisu selle võre...
alla. Tema laupa katab külm higi, ta niisutab huuli, nagu tahaks...
pikka vaikimist midagi öelda, ning laseb siis tagantjärele kukkuda...
ulgi, kuuldes veel selle vettejõudmise plärtsatust.

Kui ta aeda tagasi jõuab, seisab Joona endiselt maja ees. Erik Eriku pilku ja raputab pead. Erik läheb majja. Koerajuht põlvitab patsutades labradori kaelale ja loperdavale põsenahale.

"Kas te keldris käisite?" küsib Erik.

"Loomulikult käisime," vastab naine tema poole vaatamata.

"Sisemises ruumis ka?"

"Jah."

"Koer võib-olla ei saa kogu selle tuha pärast jälge üles võtta."

"Rocky võib märgata laipa vee all kuuekümnelt meetri sügavusest," lausub naine.

"Ja elusaid inimesi?"

"Kui siin oleks kedagi olnud, oleks Rocky ta üles leidnud."

"Aga te pole veel õues käinud," ütleb Joona, kes on Eriku talle naeratanud.

"Ma ei teadnud, et me peaksime," lausub koerajuht.

"Aga peaksite küll," vastab Joona lühidalt.

Naine kehitab õlgu ja tõuseb püsti.

"Tule nüüd," ütleb ta kumedal, kahedal häälel koerale. "Tule lähme vaatama? Lähme vaatama?"

Erik läheb nende kannul välja, trepist alla ja ümber maja. Labrador hekseldab edasi-tagasi üle metsistunud rohu, nuusib õhku, tunni, mille pinnale on tekkinud läbipaistmatu jääkiht, otsib vana ajatuude ümbrusest. Taevast on tume ja sombune. Erik märkab, et on sündinud puu külge kinnitatud erksavärvilised elektrituled. Kümme. Politseimikad on läinud mikrobussi istuma. Joona hoidub naise ja koera lähedusest, naidates aeg-ajalt mingisse suunda. Erik läheb neile maja taha. Korraga tunneb ta ära künka aia kõige kaugemal. See on koht tollelt fotolt, mõtleb ta. Pildilt, mille Aida Bergman enne poisi kadumist saatis. Erik hingab raskelt. Koer nuusutab tihunniku ümbrust, läheb edasi künka juurde, nuusib seal, hõõrub kõnnib tiiru ümber selle, nuusutab madalate põõsaste alt ja tühjalt pruuni püürdetara, pöördub tagasi, kiirustab edasi ümber lehekorvadesse ürdiaeda. Tokikesed seemnepakikestega annavad teada, mis millisesse peenrasse on istutatud. Must labrador niuksatab mullas ja heidab siis keset väikest põllulappi maha, otse keset märga, niidatud mullavälja. Koera keha väriseb erutusest ja koerajuhi nägu looma kiites väga kurvana. Joona keerab kannalt ringi, tuleb poole ja jääb Eriku ees seisma ega lase teda põlluväljale. Erikul pole aindu, et

loobub, mida ta teha püüab, kuid Joona võtab ta endaga kaasa, platsitades, astast ära.

"Ma pean teada saama," ütleb Erik varisevi hääli.

Joona noogutab ja kostab tasa:

"Koer markeeris, et maa sees on inimese surnukeha."

Erik vajub vastu elektrikilpi toetudes kõnniteele kokku; jalad, sääted, nukeha kaob tema teadvusest, ta näeb politseinikke valvabussist väljalt, kummalgi labidas käes, ja paneb siis silmad kinni.

Alma Bark istub uksi Joona Linna autos ja püdleb läbi tuuleklaasi tagaistmehvagenit välja. Mustavad puuvõrad püüavad kinni rippuvate oksade vihud. Mustad, haralised oksad vasta tumedat talvetaevast. Kõrvad, nagu ja pea valutavad. Ta sosistab midagi omaette, väljub süstla allast üle plastist püürdelintide ja kahlab seejarel kõrges külmavõrre. Tulevad ümber maja. Joona seisab ja silmitseb labidatega mündrimeli. Tulevad rusutud vaikuses, peaaegu mehaaniliste liigutustega. Terve rühm on üles kaevatud, sellest on järel vaid suur neljakandiline auk. Ümberpalakal lebavad mullased rüderabalad ja konditükid. Labidat kuulutatakse, metall kõlksub vastu kivi, labidate kühveldamistegevust. Politseimikud sirutavad selga. Erik läheneb aeglaselt, raskel varisev sammul. Ta näeb Joonat ringi pööravat ja kogu oma väsinud nägu näitavat.

"Mis on?" sosistab Erik.

Joona läheb talle vastu, otsides tema pilku, ja lausub:

"See ei ole Benjamin."

"Kes see on?"

"Laps on lebanud seal vähemalt kümme aastat."

"Laps?"

"Võib-olla viieaastane," vastab Joona ja tema selga läbib värin.

"Nii et Lydial siis ikkagi oli poeg," lausub Erik summutatult.

Laupäeva ennelõuna, üheksateistkümnnes detsember

Sajab tihedat lörtsilund, politseimaja lähedal jalutusväljakul sagib edas-tagasi üks koer. Ta haugub innukalt lumesaju peale, liigub õnnelikult helveste vahel, ampsib õhku ja raputab kasukat. Looma nägemine paneb Eriku südame kokku tõmbuma. Ta on unustanud, mis tunne on olla olemas olla, taipab ta. Ta on unustanud, kuidas oleks mitte loomõelda elust ilma Benjaminita.

Tal iiveldab ja käed värisevad abstinentsist. Peaaegu terve päev pole ta võtnud ühtki tabletti ega öösel üldse maganud.

Politseimaja peasissekäigu juurde minnes mõtleb ta vanadele naistele, kellele Simone ühel naiskäsitoo näitusel tema tahelepärmest Nad olid nagu pildid taeva laotusest sellistel päevadel nagu täna, pilvised, hallitupsulised.

Simone seisab ülekuulamistoa ukse taga koridoris. Erikut ta nähes kõnnib ta talle vastu ja võtab tema käed oma pihku. Mõne hetkel muudab see žest mehe tänulikuks. Simone paistab kahvatu ja kaalukas.

"Sa ei pea kaasa tulema," sosistab naine.

"Kennet ütles, et sa tahad seda," vastab Erik.

Simone noogutab vaevumärgatavalt.

"Ma olen lihtsalt nii..."

Ta jääb vakka ja kõhatab paar korda.

"Ma olin sinu peale pahane," lausub ta rahulikult.

Tema silmad on misked ja punaseks nutetud.

"Ma tean, Simone."

"Sul on vahemalt su tabletid," torkab naine.

"Jah," vastab Erik.

Simone pöörab kõrvale ja jaab aknast välja põimitsema. Erik silmitseb teda saledat keha, kõvasti temeteise ümber pigistatud käsivarsi. Naisel kummalik, aknaalustest õhutuspiludest puhub sisse kõle tuul. Ülekuulamistoa uks avaneb ja turske politseivormis naine kutsub nad tasasel häälel sisse.

"Palun, te võite nüüd tulla."

Simone naeratab malbelt roosade läikivate huultega.

"Minu nimi on Anja Larsson," ütleb ta Erikule ja Simonele. "Mina olen vastu teie ütlused tunnistajatena."

Simone ulatab oma hoolitsetud ümara käe. Tema küüned on pikad ja tumepruuniks lakitud, ülemist serva katmas särav riba.

"Minu meelest loob see natuke jõulumeeleolu," lausub ta rõõmsalt oma kuunte kohta.

"Kena," kostab Simone pisut hajameelselt.

Joona Linna istub juba ülekuulamistoa. Ta on oma pintsaku toolileetunud. Heledad juuksed on turris ja paistavad pesemata. Ta pole lubet ajanud. Kui nad tema vastas istet võtavad, heidab ta Erikule silma, mõtliku pilgu.

Simone kõhatab vaikselt ja võtab lonksukese veeklaasist. Seda lauale asetades riivab ta Eriku kätt. Nende pilgud kohtuvad ja Erik näeb, kuidas naine huultega hääletult "vabandust" ütleb.

Anja Larsson asetab nende vahele lauale digidiktofoni, vajutab salvestuspõlku, kontrollib, kas punane lambike ikka põleb, ja teeb seejärel kiirelt teatavaks aja, kuupäeva ja loetleb isikud, kes ruumis viibivad. Siis lükkab ta lühikese pausi, paneb pea viltu ja ütleb heleda sõbraliku häälega: "Nii, Simone, me sooviksime nüüd hea meelega kuulda teie tunnistust ühele õhtul teie kodus Luntmakargatanil toimunu kohta."

Simone noogutab, vaatab Erikule otsa ja langetab seejärel pilgu.

"Ma... ma olin kodus ja..."

Ta vakatab.

"Kas olite üksi?" küsib Anja Larsson.

Simone raputab pead.

"Simi Shulman oli minu pool," vastab ta neutraalselt.

Joona märgib midagi oma kaustikusse.

"Üskate te öelda, mil moel Josef ja Evelyn Ek teie juurde sisse pääsesid?" küsib Anja Larsson.

"Ma ei tea päris täpselt, sest ma olin siis duši all," sõnab Simone aeglaselt ja punastab viivuks üle terve näo. Puna kaob peaaegu kohe, kuid naine palgeile elava kuma.

"Ma seisin parajasti duši all, kui Sim mulle hüüdis, et uks heliseb... Ei, oot, ta hüüdis hoopis, et mu mobiil heliseb."

Anja Larsson kordab:

"Te olite parajasti duši all ja kuulsite Sim Shulmani hüüda mu mobiil heliseb."

"Jah," sosistab Simone. "Ma palusin tal vastu võtta."

"Kes helistas?"

"Ma ei tea."

"Aga ta võttis vastu?"

"Ma usun küll, ma olen peaaegu kindel."

"Mis kell siis oli?" küsib korraga Joona.

Simone võpatab, nagu poleks meest enne märganud, nagu ei ole ära tema häält.

"Ma ei tea," vastab ta vabandavalt, nagu Joona poole poollat. Mees ei naerata, vaid käib peale:

"Umbkaudu."

Simone kehitab õlgu ja ütleb põiklevalt:

"Viis."

"Mitte neli?" küsib Joona.

"Mis sa sellega mõtled?"

"Ma lihtsalt tahan teada," kostab Joona.

"Te ju teate seda juba," ütleb Simone Anjale.

"Niisiis viis," ütleb Joona kellaaega üles märkides.

"Mida te tegite enne, kui duši alla läksite?" küsib Anja. "Istusime aegu meenutada, kui terve päev punkthaaval läbi võtta."

Simone raputab pead, paistab väga väsinud, peaaegu loid. Ta istub Eriku poole. Mees istub vaikides tema kõrval, süda kloppimas.

"Ma ei teadnud," ütleb ta korraga ning jääb uuesti vaik.

Simone heidab tema poole kiire pilgu. Mees teeb taas suu lahti.

"Ma ei teadnud, et sul oli Shulmaniga..."

Simone noogutab.

"Aga oli, Erik. Nii oli."

Mees vaatab tema poole, siis naispolitseiniku ja Joona suunas.

"Vabandust, et ma katkestasin," kogeleb ta.

Heatahtlikul toonil pöördub Anja taas Simone poole.

"Jätkake, rääkige meile, mis juhtus, Sim Shulman hüüdis, et heliseb..."

"Ta läks eeskotta ja..."

Simone jüb vait ja parandab seegart veel kord:

"It, mi see polnud. Ma kuulsin, kuidas Sim ütles: "Ja nüüd heliseb kell ka," või midagi taolist. Ma käisin duši all ära, kuivatasin, avasin ettevaatlikult ukse ja märkas..."

"Miks ettevaatlikult?" parib Joona.

"Mida?"

"Miks sa ukse ettevaatlikult avasid, mitte nii, nagu tavaliselt?"

"Ma ei tea, ma tundsin, et õhus oli midagi, ähvardav tunne... Ma ei saanud seda seletada."

"Kas sa kuulsid enne midagi?"

"Ma ei usu."

Simone põrnitseb enda ette.

"Jätkake," palub Anja.

"Ma nägin uksepilust ühte tütarlast. Koridoris seisis noor naine, ta peitis mulle otsa, tundus hirmunud ja andis mulle märku, et ma peituksin."

Simone kibrutab otsaesist.

"Ma läksin eeskotta ja nägin Sim... põrandal maas lamamas. Seal oli palju verd ja pidevalt voolas juurde, tema silmalaud värisesid ja ta ei saanud lihtsalt ligutada..."

Simone haäl muutub karedaks ja Erik märkab, et naine võitleb. Ta tahaks abikaasat lohutada, teda toetada, ta kätt hoida või teda kallistada. Aga ta ei tea, kas naine tõukaks ta eemale või vihastaks, kui ta üritab teeks.

"Kas teeme vaheaja?" küsib Anja leebelt.

"Ma... ma..."

Simone katkestab ja tõstab tugevasti värisevate kätega veeklaasi huu-
la neelatab valjusti ja pühkab silmi.

"Vilisuks oli lukus, see oli turvalukk," jätkab ta juba kindlamal hää-

"Eidruk ütles, et Josefil on võti köögis, nii et ma hiilisin Benjamini
ruumi ja panin arvuti käima."

"Te panite arvuti käima. Miks ometi?" küsib Anja.

"Ma tahtsin, et ta arvaks, et ma olen seal toas, et ta nagu kuuleks
minu haalt ja tormaks sinna."

"Kellest te räägite?"

"Josefist," vastab Simone.

"Josef Ekist?"

"Jah."

"Kust te teadsite, et see tema on?"

"Siis ma veel ei teadnudki."

"Sa aru," ütles Anja. "Jätkake."

"Ma panin arvuti käima ja peitsin ennast vannituppa. Kui need kuidas nad Benjamini tuppa lähevad, hiilisin ma kööki ja võin. Tüdruk püüdis kogu aeg Josefit ära petta ja meelitada teda erinevatest kohtadest, et teda kinni pidada, ma kuulsin neid, aga ma ei ma rivasin eeskojas mingit pilti, sest korraga oli Josef mul juures ja püüdis teda peatada, ta rippus Josefi jalgade küljes ja..."

Simone neelatab raskelt.

"Ma ei tea, Josef sai ta lahti raputada. Ja siis teeskles tüdruk noaga haavata saanud, ta mäkerdas end Simi verega kokku, loom ja mängis surnut."

Hetkeks saabub vaikus. Kuuldub, nagu oleks Simonel raskust hingamusega.

"Jätkake, Simone," kannustab Anja vaikselt.

Simone noogutab ja räägib lühidalt:

"Josef nägi teda, läks tagasi, ja kui ta alla kummardus, lõi ta teda noa külje sisse."

"Kas nägite, kes Sim Shulmani pussitas?"

"See oli Josef."

"Kas te nägite seda?"

"Ei."

Toas jääb vaikseks.

"Evelyn Ek päästis mu elu," sosistab Simone.

"Soovite te midagi lisada?"

"Ei."

"Siis ma tänan teid koostöö eest ja kuulutan ülekuulamise lõpuks," tõmbab naine otsad kokku ja sirutab jõululoomiselt satenale ja et salvestus välja lülitada.

"Oota," lausub Joona. "Kes sinu mobiilile helistas?"

Simone vaatab justkui unesegaselt tema poole. Tundub, nagu oleks Joona kohaloleku taas ära unustanud.

"Kes helistas sinu mobiilile?"

Simone raputab pead.

"Ma ei tea, ma ei tea isegi, kuhu mu mobiil sai, ma..."

"Pole viiga," lausub Joona rahulikult. "Küll me üles leiame."

Anja Larsson ootab hetke, vaatab küsivalt nende poole ja lülitab salvestuse välja.

Kellelegi otsa vaatamata tõuseb Simone toolilt püsti ja läheb vaikselt et välja. Erik noogutab kiirelt Joonale ja järgneb siis naisele.

"Oota," ütleb ta.

Simone seisatab ja pöörab ümber.

"Oota, ma tahan ainult..."

Erik jääb vait, nähes naise alasti, haavatavat nägu, kahvatuid korgi- ja tedretähti, laia suud ja helerohelisi silmi. Sõnatult embavad nad teineteist väsinult ja kurvalt.

"Pole midagi," ütleb Erik, "pole midagi."

Ja suudleb naise juukseid, punablondide lokkis juukseid.

"Ma ei tea enam midagi," sosistab Simone.

"Ma võin järele kuulata, kas neil on vaba tuba, et sa saaksid puhata."

Simone vabastab end tasakesi mehe embusest ja raputab pead.

"Ma otsin oma mobiiltelefoni üles," sõnab ta tõsiselt. "Ma pean teadma, kes helistas, kui Shulman kõne vastu võttis."

Joona tuleb ülekuulamistoast, pintsak üle ühe öla rippu.

"Kas telefon on siin politseimajas?" küsib Erik.

Joona noogutab Anja Larssonile, kes on teel liftide poole kaugemal koridormurgas.

"Seda peaks Anja teadma," vastab ta.

Erik hakkab just naispolitseinikule järele jooksmas, kui Joona teeb peatava liigutuse. Ta võtab välja oma mobiili ja valib lühinumbri.

Nad näevad, kuidas naine seisatab ja vastu võtab.

"Meil on sinult mõningaid pabereid vaja, mu aare," ütleb Joona kergelt toonil.

Pahural ilmel pöördub naine tagasi ja nad hakkavad talle vastu minema.

"Anja oli tõeline atleet, enne kui ta siin tööle hakkas," ütleb Joona. "Kordne ujuja, liblikas, tuli olümpiamängudel kaheksandaks..."

"Mis paberit sul vaja oli? Kemp supaberit?" hõikab Anja.

"Ara nüüd pahanda, et..."

"Sa ajad liiga palju jama suust välja."

"Ma lihtsalt uhkustan sinuga natuke."

"Jah," lausub naine muutes.

"On sul nimekirja esemetest, mille me laborisse viisime?"

"See pole valimis – pead alla sõitma ja järele vaatama."

Nad lähevad Anja kannul tagasi liftide juurde. Terastross mähkub ja liftikabiin nagiseb, kui nad alla sõidavad. Anja läheb kolmandal sel maha ja lehvitab neile vahetult enne uste sulgumist.

Nullkorrasel kantseleis istub pikk mees, kes meenutab Erikat sugulast. Nad lähevad kiiresti läbi mingi koridori, kus on ilmselt lutustahvlid ja tulekustutid pleksiklaasist kastides. Laboratooriumikonnas on tunduvalt valgem ja enamik inimesi on riietatud arstide Joona kätleb uhe väga paksu mehega, kes esitleb end Erikomana ja tab nad edasi järgmisse tuppa. Teraskattega lauale on laotud erinev hulk esemeid. Erik tunneb need ara. Kaks kööginuga mustade pildidega, asetatud kumbki eraldi metallkaussi. Ta näeb tuttavat kateerikuvaipa, mitut paari kingi ja Simone mobiiltelefoni plastist kotist.

Joona osutab telefonile:

"Me tahame seda vaadata. On see valmis?"

Paks mees läheb nimekirja juurde, mis on esemete kõrvale paigutatud. Ta sirvib listi läbi ja ütleb viivitusega:

"Ma usun küll. Jah, mobiiliga on väljastpoolt kombes."

Joona võtab telefoni plastkotikesest välja, pühib selle paberiüle ja ulatab muretult Simonele. Naine otsib keskendunud ilme kõnede nimekirja, pomiseb midagi, katab käega suu ja summutab tuse, mis numbrinäitu nähes tema kurgust kerkib.

"See... see on Benjamin," kogeleb ta. "Viimane kõne tuli Ben nilt!"

Kõik rüselevad telefoni ümber. Benjamini nimi vilgub paar korda, saab mobiili aku tühjaks.

"Kas Shulman rääkis Benjaminiga?" küsib Erik kõrgendatud häälega.

"Ma ei tea," vastab naine haledalt.

"Aga tema võttis vastu, või kuidas? Ainult seda tahan teada."

"Ma olin duši all ja ma arvan, et ta võttis telefoni enne..."

"Sa näed ju kuradi päralt, kas kõne on vastamata või..."

"Li olnud vastamata," katkestab Simone. "Aga ma ei tea, kas Shulmanis midagi kuulda või öelda, enne kui ukse Josefile lahti tegi."

"Ma ei taha häält tõsta," ütleb Erik end vaevaga rahulikuks suudeldes.

"Aga me peame teada saama, kas Benjamin ütles midagi."

Simone pöördub Joona poole:

"Kas kõik mobiilikõned hoitakse tänapäeval alles?" küsib ta.

"Võib võtta nädalaid, et kõneeristust teha," vastab too.

Aga..."

Erik paneb käe Simone käsivarrele ja ütleb:

"Me peame rääkima Shulmaniga."

"Seda ei saa ju, ta on ju koomas," vastab naine ärritatult. "Ma ju ütlesin, et ta on koomas!"

"Tule minuga kaasa," ütleb Erik Simonele ja lahkub ruumist.

Laupäeva pärastlõuna, üheksateistkümnnes detsember

Simone istub Eriku kõrval autos, vaadates aeg ajalt tema pead. Spöörates seejärel pilgu uuesti läbi tuuleklaasi välja. Tee sügav ja ära, keskel pruunist lumelopast vall. Autod liiguvad nende tute vilkuvate ridadena. Tänavavalgustid vilksavad monotooni mööda. Simone ei lausu sõnagi prügi kohta tagaistmel ja põlvotade juures: seal vedeleb tühje veepudeleid, limpsipurke, pitsa pakke, lehti, papptopse, salvrätte, tühje kartulikrõpsude kotte ja kommupe.

Erik sõidab sujuvalt Danderydi haigla poole, kus Sim Shulman mas lamab, ja teab juba täpselt, mida kohale jõudes teha. Ta heidab Simonele, naine on kõhnemaks jäänud ja hoiab suunurki kummurelikult allapoole. Ise tunneb ta end peaaegu hirmuäratavalt lüüdnuna. Viimaste päevade sündmused rulluvad tema ees lahutamatusega, justnagu väljavalgustatutena. Ta arvab mõistvat kogu, mida kuhu ta koos oma perega sattunud on. Enne Krabiriigist möödumist hakkab ta Simonele selgitama:

"Kui me aru saime, et see ei saanud Josef olla, kes Benjaminile käskis Joona mul mälus sobrada," ütleb ta keset autos valitsevat tühisust. "Ja ma hakkasin oma minevikku läbi sõeluma, et leida kedagi, kes mulle kätte maksta."

"Mis sa leidsid?" küsib Simone.

Silmanurgast näeb Erik, kuidas naine näo tema poole keerab, kuid et Simone on valmis kuulama.

"Ma leidsin selle hüpnooteraapia grupi, kelle ma pidin maha jooma. See oli kõigest kümme aastat tagasi, aga ma ei mõtle nende peale kunagi. See asi oli niivõrd lõpetatud," ütleb ta. "Aga nüüd, püüdes meelde tuletada, nagu poleks rühm kunagi laiali läinudki, nagu nad oleksid hõlmasid kõrval oma aega oodanud."

Erik näeb, kuidas Simone noogutab. Ta püüab rääkida, seletada naisele mõeld, mis tal seoses hüpnootisigrupiga olid olnud, kõnelda pingetest, selle liikmete vahel valitsesid, tasakaalustamisest, mida ta ise oli jälginud ja purunenud usaldusest.

"Kui ma olin kõik nassu keeranud, andsin ma lubaduse, et ei hüpnootin enam kunagi."

"Jah."

"Aga siis ma murdsin seda lubadust, kuna Joona veenis mind, et see oli õige viis, kuidas Evelyn Eki päästa."

"Arvad sa, et tema hüpnootiseerimise pärast see kõik meiega juhtuski?"

"Ma ei tea..."

Erik vakatab ja ütleb siis, et see võis äratada uinunud viha, viha, mida ta ütles seni võib-olla vaid lubadus mitte kunagi enam hüpnootiseerida.

"Kas sa mäletad Eva Bland?" jätkab Erik. "Ta pendeldas aina psühhilise seisundi piirimail. Sa tead, et ta ähvardas mind, ütles, et hävitab minu elu."

"Ma ei saanudki aru, miks," kostab Simone tasa.

"Ta kartis kedagi, ma pidasin seda paranoiaks, aga nüüd ma olen peaaegu kindel, et Lydia teda päriselt ähvardas."

"Isegi paranoilisi inimesi võidakse jälitada," märgib Simone.

Erik keerab sisse Danderydi haigla sinise laialipillutatud hoonetee nurgale. Vihm peksleb vastu tuuleklaasi.

"See võis isegi Lydia olla, kes teda näost löikis," lausub Erik peaaegu kindlalt.

Simone võpatab.

"Kas teda löigati näost?" küsib ta.

"Ma arvasin seni, et ta tegi seda ise, see on ju tavaline asi," ütleb Erik. "Ma arvasin, et ta löikas oma ninaotsa ise ära meeleheitliku sooviga vabaneda midagi muud, et pääseda sellest, mis tegelikult valu tegi..."

"Oota, oota väheke," katkestab Simone vapustatult. "Kas tal löigati näost?"

"Ninaots."

"Mina ja isa leidsime ühe poisi, äralõigatud ninaotsaga. Kas isa jõudis teda? Keegi oli poissi ähvardanud, teda hirmutanud ja talle liiga teinud, sellepärast, et ta Benjaminini piinas."

"See on Lydia."

"See, kes Benjaminini röovis?"

"Jah."

"Mida ta tahab?"

Erik vaatab talle tõsiselt otsa.

"Osakest sellest sa juba tead," lausub ta. "Lydia tunnistas hoi et tal on poeg Kasper, keda ta hoiab keldris puuris ja sunnib sööma nendud toitu."

"Kasper?" kordab Simone.

"Kui te rääkisite, mida Aida oli öelnud – et keegi naine oli hoi Kasperiks kutsunud, teadsin ma hoobilt, et see on Lydia. Ma röövisin maja juurde Rotebros ja murdsin sisse, aga seal polnud kedagi hoi maha jäetud."

Ta sõidab kiiresti mööda pargitud autode ridadest, kuid keldris nii keerab ta otsa ringi ja sõidab sissepääsu poole.

"Keldris oli olnud tulekahju, aga see oli ise ära kustunud Erik. "Ma oletan, et see oli süütamine, aga suure puuri jätnud endiselt alles."

"Aga mingit puuri ju polnudki," ütleb Simone. "See tõestati hoi tal polnud kunagi ühtki last olnud."

"Joonas tõi sinna laibakoera, kes leidis aiast kümme aastat hoi tud lapse jäänused."

"Jumal küll," sosistab Simone.

"Jah."

"See oligi ju siis..."

"Ma arvan, et ta tappis lapse keldris, kui sai aru, et on palj hoi ütleb Erik.

"Nii et sul oli kogu aeg õigus," sosistab Simone.

"Paistab nii."

"Kas ta tahab Benjamini ära tappa?"

"Ma ei tea... Ta mõtleb arvatavasti, et see kõik oli minu suu hoi ei oleks teda hupnotiseerinud, oleks ta võinud lapse ellu jätta."

Erik jääb vait ja mõtleb Benjamini häälele, kui poeg talle hoi Kuidas poiss puüdis mitte hirmu välja näidata, ja kuidas ta tondilossis rääkis. See pidi olema Lydia tondiloss. Seal oli naine ules kasvades hoi oli ta toime pannud oma ahistamised, ja ilmselt ka ise ahistamine hoi riks langenud. Ja kui ta Benjamini tondilossi ei vunud, võis ta poeg hoi kuhugi iganes.

Erik pargib auto Danderydi haigla peasissekäigu juurde, ei hoi auto lukustamise ega parkimistasu maksmisega. Nad kürustavad mööda nukrameelsest lund täis purskkaevust, mööduvad mõnest hõimuko

ntlis lõdisevast suitsetajast, jooksevad sisse suhisevatest udest ja sõida- hoi lituga korrusele, kus lamab Sim Shulman.

daus lõhnab raskelt kõigi sinna toodud lillede järel. Suured lõhna- hoi kumibud seisavad aknal vaasides. Laual lebab bukett koos kaardikese hoi klapalega vapustatud sõpradelt ja kolleegidelt.

Erik silmitseb meest haiglavoodis, sisselangenud põski, nina, silma- hoi e. Kõhu liigagi korrapärasest liikumist respiraatori ohkivas rütmis. Ta hoi on permanentsses vegetatiivses seisundis, teda hoiavad elus aparaadid hoi palatis, ja ta ei saa enam kunagi ilma nendeta. Hingamisvoolik on hoi on kurgu alla tehtud sisselõike kaudu tema hingetorusse. Toitu saab hoi kolumahale tehtud ava, otse makku viiva sondi kaudu, pidurdusbal- hoi u kohuõõnes.

"Simone, sa pead temaga rääkima, kui ta üles ärkab, ja..."

"Teda ei saa äratada," katkestab Simone kimedal häälel. "Ta on koo- hoi rik, aju on verekaotuse tõttu kahjustatud, ta ei ärka enam kunagi, hoi ei tulla enam kunagi rääkima."

Naine kuivatab põsilt pisaraid.

"Me peame teada saama, mida Benjamin talle..."

"Lõpeta!" hüüab naine ning purskab valjusti nutma.

Medõde kiikab palatisse, näeb Erikut Simone vappuvat keha embavat hoi üh nad rahule.

"Ma teen talle zolpideemisüsti," sosistab Erik naisele juustesse. "See hoi topev uinuti, mis võib inimesi komatoossest seisundist üles äratada." hoi ta tunneb, kuidas naine pead raputab.

"Millest sa räägid?"

"See toimib ainult väga lühiajaliselt. Unerohi aeglustab ajus koomast hoi kustatud hüperaktiivseid protsesse."

"Kas ta ärkab siis üles? Mõtled sa seda?"

"Ta ei parane kunagi, tal on raske ajukahjustus, Sixa, aga selle unerohu hoi võib ta mõneks sekundiks üles ärgata."

"Mida ma tegema pean?"

"Mõnikord suudavad seda medikamenti saanud patsiendid öelda hoi ne sõna, mõnikord ainult korra vaadata."

"See ei ole lubatud – või kuidas?"

"Ma ei mõtlegi luba küsida, ma kavatsen seda lihtsalt teha, ja sina pead hoi temaga rääkima, kui ta üles ärkab."

"Jee kähku," ütleb Simone.

Erik kiirustab minema, et tuua vajalikud vahendid. Simone Shulmani voodi kõrvale ja võtab tema käe. Ta vaatab meest ja on rahulik. Tumedad, jõulised jooned on lõdvestusest peaaegu kadunud. See tavaliselt nii irooniline, sensuaalne suu mõjub mittetundlikult. Isegi tema tõsiduskorts on mustade kulmude vahelt kadunud. Sihitab ta laupa. Mõtleb, et ta hakkab galernis jätkuvalt mehe teotusele panema, et tõeliselt hea kunstnik ei sure tegelikult kunsti.

Erik tuleb tagasi palatisse. Sõnatult läheb ta Shulmani jünagi ja ukse poole seistes tõmbab asjalikult üles mehe haiglasärgi.

"Oled sa valmis?" küsib ta.

"Jah," vastab Simone. "Ma olen valmis."

Erik ühendab süstla veenisisese kateetriga ja vajutab selle otsa vastu kollakast vedelikust tühjaks. Õliselt seguneb see selge tilgeline vedelikuga ja kaob siis küünarlohus oleva nõela kaudu Shulmani ringesse. Erik pistab süstla taskusse, nõõbib oma jaki lahti ja Shulmani rinnal olevad elektroodid oma rinnale, võtab tema vasest sõrmest näpitsa ja paneb endale sõrme otsa ning asub siis Shulmani jälgima.

Absoluutselt mitte midagi ei juhtu. Shulmani kõht tõuseb ja langeb korrapäraselt ja mehhaaniliselt respiraatori taktis.

Eriku suu kuivab ja ta tunneb, et tal hakkab külm.

"Kas lähme ära?" küsib Simone mõne aja pärast.

"Oota," sosistab Erik.

Käekell tiksus aeglaselt. Aknal poetas üks lill vaikselt kroonlehti ja tab krabinat, kui see põrandale kukub. Kusagilt kaugemalt palatav naise naer.

Shulmani kehast kuuldub veidrat suhinat, justnagu puhub jalg aknast sisse nõrk tuuleõhk.

Simone tunneb, kuidas higi nõrgub käenlaalustest mooda kätte. Ta adub, et on olukorras päästmatult, klaustrofoobiliselt kinni. Ta tahaks ta palatist välja tormata, kuid ta ei suuda enam kiskuda Shulmani kaelalt. Võib-olla talle ainult näib, kuid Simonele paistab talle, et jõuline tuiksoon mehe kaelal tiksus kiiremini. Erik lükkab kätt, ja Shulmani kohale kummardudes tundub ta narvis, hammud hunkide ja vaatab uuesti kella. Midagi ei juhtu. Respiraator viskab sisse. Keegi moodub palatituksest. Kõru rattad krigisevad moodi ja palatis järele vaikseks. Amus haäl tuleb masina rutmisest tolmist.

Korraga kuuldub nõrk kriipiv heli. Simone ei mõista, kust see tuleb, et paari sammu kõrvale astunud. Kriipiv heli jätkub. Simone ei saa peab kostma Shulmani poolt. Ta läheneb voodile ja näeb, kuidas mehe nimetissõrm ligub vastu sirgekestõmmatud voodilina. Naine tõmbab pulssi kiirenevat ja hakkab just midagi Erikule ütleva, kui Shulmani silmad avab. Ta põrnitseb kummalisel pilgul otse Simone suumis ja tõmbub hirmunud grimassiks. Keel liigub vaevaliselt ja mööda lõuga nõrgub süljenire.

"Ma olen, Sim. Mina olen," ütleb Simone mehe kätt oma pilku võttes. "Ma küsin sinult mõnda väga tähtsat asja."

Shulmani sõrmed hakkavad aegapidi värisema. Simone teab, et mees ei tea, kuidas siis lähevad ta silmad äkki pahupidi, huuled tõmbuvad üles ja sooned meelekohtades paisuvad tugevalt.

"Sa võtsid mu telefoni vastu, kui Benjamin helistas, mäletad?"

Erik, kelle rinnal on Shulmani elektroodid, näeb ekraanilt, kuidas mehe enda südamerütm kiireneb. Shulmani jalad värelevad teki all.

"Suu, kas sa kuuled mind?" küsib naine. "Ma olen Simone. Kas sa kuuled mind, Sim?"

Mehe silmad naasevad, kuid pilk libiseb kohe kõrvale. Koridorist ukse poole kostavad kiired sammud, keegi naine hõikab midagi.

"Sa vastasid mu telefonile," kordab Simone.

Shulman noogutab nõrgalt.

"See oli minu poeg," jätkab Simone. "Benjamin helistas..."

Mehe jalad hakkavad jälle tõmblema, silmad lähevad pahupidi ja keel tõuseb suust välja.

"Mida Benjamin ütles?" küsib Simone.

Shulman neelatab, mälub aeglaselt, silmalaud vajuvad alla.

"Suu? Mida ta ütles?"

"Ei," sosistab Shulman.

"Mida?"

"Mida Benja..." lausub mees peaaegu hääletult.

"Kas ta ei öelnud midagi?" küsib Simone.

"Mida tema," ütleb Shulman heleda kartliku haalega.

"Mida siis?"

"Ei..."

"Mida sa nüüd ütlesid?" küsib naine.

"Benjamin helistas..."

Shulmani suu väriseb.

"Kus ta asus?" küsib Erik. "Küsi, kus Jussi asus."

"Kus ta oli?" küsib Simone. "Kas sa tead?"

"Kodus," vastab Shulman heledalt.

"Kas Benjamin oli ka seal?"

Shulmani pea vajub küljele, huuled lõtvuvad ja lõug tõmbub lüpsiks. Simone vaatab pingsalt Erikule otsa ega tea, mida teha.

"Kas Lydia oli seal?" küsib Erik.

Shulman vaatab üles, silmad liiguvad külje peale.

"Kas Lydia oli seal?" küsib Simone.

Shulman noogutab.

"Kas Jussi ütles midagi..."

Simone vakatab, kui Shulman hakkab halisema. Ta patsutab õrnalt põsele, ja mees vaatab talle korraga otse silma.

"Mis juhtunud on?" küsib ta täiesti selgelt, ja langeb siis tagasi masse.

Laupäeva pärastlõuna, üheksateistkümmes detsember

Anja tuleb Joona Linna kabinetti ja ulatab talle vaikides paberimapi ja tassitäie glögi. Mees vaatab üles naise roosasse ümarasse näkku. Tutul kombel ei naerata naine talle.

"Nad tegid nüüd lapse isiku kindlaks," selgitab Anja lühidalt ja osutab mappile.

"Lüüan," lausub Joona.

On kaks asja, mida ma vihkan, mõtleb Joona pruuni kartongist mappi otsedes. Üks on olla mingi juhtumi puhul sunnitud alla vanduma, vanduma identifitseerimata laipade, lahendamata vägistamisjuhtumite, ovide, vägivallajuhtumite ja mõrvade juurest. Ja teine, mida ta vihkab, on see, kui hoopis teisel viisil, on see, kui lahendamata juhtumid viimaks oma lahendamise saavad, sest kui vanadele mõistatustele vastused saabuvad, juhtub harva, et need on soovikohased.

Joona Linna avab mapi ja loeb. Seal seisab, et Lydia Eversi aiast leitud lapse surnukeha oli olnud poiss. Ta oli viieaastane, kui temalt elu võeti. Tema põhjuseks oli tõmbi esemega tekitatud kolba purunemine. Peale selle leiti poisi skeletil terve rida paranenud ja pooleldi paranenud vigastusi, mis viitab korduvale jõhkrale väärkohtlemisele. Ihunuhtlus, on kirjutanud kohtuarst, pannes lõppu küsimärgi. Nii jõhker väärkohtlemine, mis oli põhjustanud luumurde ja mõrasid skeletis. Ennekõike on raske me abil kahjustusi tekitatud seljale ja käsivartele. Paljud luumurrud näevad lisaks asjaolule, et last on hoitud näljas.

Joona vaatab põgusalt aknast välja. Sellega ta ei suuda harjuda, ja ta on talle lubanud, et sel päeval, mil ta sellega harjub, lõpetab ta oma töo miniaalkomissarina. Ta tõmbab käega läbi paksude juuste, neelatab raskesti ja pöördub siis tagasi lugemise juurde.

Niisut on lapse isik kindlaks tehtud. Tema nini oli Johan Samuelsson ja ta kuulutati teadmata kadunuks kolmteist aastat tagasi. Pärast Samuelssoni oli enese ütluse kohaselt viibinud koos pojaga atas, telefon majas helises. Ta ei võtnud poissi kaasa tuppa, et kõnet võtta ja nende kahekümne-kolmekümne sekundi jooksul, mis tal läks et toru võtta, nentida, et keegi teises otsas ei räägi, ja toru hüpab, oli laps kadunud.

Johan oli kadumise ajal kaheaastane.

Ta oli vüene, kui ta tapeti.

Seejärel lebasid tema säilmed kümme aastat Lydia Eversit juures.

Topsist tõusev glögi lõhn tundub äkki lämmatav. Joona tõuseb ja paotab akent. Ta heidab pilgu alla politseimaja sisehoovi, kolme juures oksi haarutavate puude poole, läikivmärja asfaldi suunas.

Laps oli Lydia juures kolm aastat, mõtleb ta. Kolm aastat saladust, kolm aastat peksu, nälga ja hirmu.

"Joona, on sul kõik okei?" küsib Anja, pistes pea ukse vahelt.

"Ma sõidan ja räägin vanematega," kostab Joona.

"Niklasson võib seda kindlasti teha," ütleb Anja.

"Ei või."

"De Geer?"

"See on minu juhtum," ütleb Joona. "Ma sõidan..."

"Saan aru."

"Kas sa võid mulle senikaua mõned aadressid järele vaadata?"

"Aga poisu," vastab Anja naeratades. "Selge see, et võin."

"Asi puudutab Lydia Eversit – ma tahaksin teada, kus ta on viimased kolmteist aastat."

"Lydia Evers?" küsib Anja.

Joona tunneb suurt raskust hinges, kui karvamütsi pähe ja talle selga pannes teeles asub, et teatada Isabella ja Joakim Samuelssonide nende poeg Johan on kahjuks üles leitud.

Anja helistab talle, kui ta parajasti valveväravast läbi sõidab.

"See käis kähku," ütleb Joona, püüdes tõepoolest rõõmsana kõnet kuulda, kuid see ei õnnestu ka nüüd.

"Kallim, see ongi tegelikult minu töö," vidistab Anja.

Joona kuuleb, kuidas naine hinge tõmbab. Parv musti linde lumega kaetud põllult lendu – tema silmanurgast vaadatuna paistavad nagu rasked tilgad. Tal tuleb tahtmine kõvasti vanduda, mõelda kahele Johanist tehtud pildile mapi vahel. Ühel on ta rõõmsalt

is juustega laps politseivormis. Ja teisel vaid korralikult numbrisedelid ja varustatud kondijäänused metall-laual.

"Milline kuradi pörguvärk," pomiseb ta enese ette.

"Kuuled sa nüüd!"

"Vabandust, Anja, üks teine auto lihtsalt..."

"Olgu, olgu. Aga mulle tegelikult vandumine ei meeldi."

"Pi, ma tean," lausub ta väsinult, jaksamata lõõpimist kaasa teha.

Anja tundub lõpuks aru saavat, et tal ei ole naljatuju, nii et ta sõnab otraalselt:

"Anja, kust Johan Samuelssoni jäanused leiti, on Lydia Eversit vana kodu. Ta kasvas seal üles ja see on alati olnud tema ainus aadress."

"Kas tal perekonda ei ole? Vanemaid? Õdesid-vendi?"

"Õota, ma loen ette. Ei tundu nii... Isa pole kunagi teada olnudki, ema pole enam elavate kirjas. Tundub, et temalgi polnud kuigi kaua ühele hooldusõigust."

"Õdesid-vendi polnud?" pärib Joona uuesti.

"Ei," vastab Anja, ja Joona kuuleb teda paberitega krabistavat. "Muide, ta" hüüatab naine. "Tal oli väike vend, kes paistab aga olevat vara surin."

"Sis oli Lydia... kui vana ta siis oli?"

"Ta oli kümneaastane."

"Kas ta on alati selles majas elanud?"

"Ei, seda ma pole öelnud," väidab Anja vastu. "Ta on elanud teises majas ka, isegi korduvalt..."

"Kus kohas siis?" küsib Joona kannatlikult.

"Ulleråker, Ulleråker, Ulleråker."

"Vannihuifglas?"

"Seda nimetatakse psühhiaatriakliinikuks. Aga jah."

Samal hetkel pöörab Joona väikesele teeles Saltsjöbadenis, kus Johan Samuelssoni vanemad endiselt elavad. Ta näeb kohe nende maja, roostunud sadulkatusega kaheksateistkümnendast sajandist pärit maja. Aias on lagunenud mängumaja ja künkliku krundi taga võib aimata rasket elavat vett.

Joona tõmbab kätega üle näo, enne kui autost välja ronib. Ta vihkab ta kõike. Rehitsetud kruusatee on korralikult munakividega ääristatud. Ta liheb ukse taha ja annab kella, ootab, tõstab käe ja helistab veel. Ta lõpuks kuuleb ta kedagi maja seest hüüdvat:

"Ma tulen teen lahti."

Lukk ragiseb ja teismeeas tüdruk lükkab ukse lahti. Tema sõbrused on mustaks võõbatud ja juuksed lillaks toonitud.

"Tere," ütleb ta küsivalt Joonale otsa vaadates.

"Minu nimi on Joona Linna," ütleb ta. "Ma olen riiklikust kaitsepolitseist. Kas su ema ja isa on kodus?"

Tüdruk noogutab ja pöörab ringi, et hõigata, ent keegi ei ole. Naine seisabki juba eeskoja kõige kaugemas nurgas ning vaatab poole.

"Amanda," ütleb ta pelglikult. "Küsi temalt... küsi tema kellest ta soovib."

Joona raputab pead.

"Ma ei tahaks seista siin esikulävel, et öelda seda, mida mul on vaja. Kas ma tohin sisse astuda?"

"Jah," sosistab ema.

Joona astub sammu sissepoole ja suleb välisukse. Ta silmitses tüdrukut, kelle alahuul on värisema hakanud. Siis vaatab ta ema poole. Samuelssoni poole. Tema käed on risti rinnale vajutatud ja nägu kahvatu. Joona tõmbab hinge ja selgitab vaikselt:

"Mul on väga, väga kahju. Me leidsime Johani põrmu."

Ema surub rusika suule ja toob kuuldavale haliseva hääletsuse. Ta seisab seinalt tuge, kuid libiseb ja vajub põrandale maha.

"Isa," karjub Amanda, "isa!"

Üks mees tuleb jooksupõlvest trepist alla. Nähes oma naist põranda peal, masinab, aeglustab ta sammu. Tundub, et tema huultest ja näost voolab kogu värv. Ta vaatab oma abikaasa, tütre ja seejärel Joona otsa.

"Johan," ütleb ta ainult.

"Me leidsime ta surnukeha," vastab Joona summutatult.

Nad võtavad elutoas istet. Tüdruk hoiab ema ümbert kinni, kuid ei tades nutab. Isa tundub endiselt kummaliselt rahulik. Joona on ennegi näinud. Neid mehi – ja mõnikord ka naisi, ehkki see pole tavaline –, kes ei paista märkimisväärselt reageerivat, kes jätkavad elamist ja küsimuste esitamist, kelle hääle ilmub iseäralik kõla, mis ütleb, kus, kui nad üksikasjade järele pärivad.

Joona teab, et see ei tule ükskõiksusest. See on võitlus. See on heitlik katse pikendada silmapilku, enne kui valu päralt jõuab.

"Kuidas te ta leidsite?" küsib ema nutuhoogude vahel. "Kas te leidsite?"

"Me otsisime üht teist last isiku juurest, keda kahtlustati inimröövis," lausub Joona. "Meie koer leidis lõhnajälje... Ta andis seal aias märku... Ma, Johan, on kohtuarsti hinnangu kohaselt olnud kümme aastat surin."

Joakim Samuelsson tõstab pilgu.

"Kümme aastat?"

Ja raputab pead.

"Aga," sosistab ta, "Johan kadus meie juurest ju kolmteist aastat tagasi."

Joona noogutab ja tunneb end üleni kurnatuna, selgitades:

"Meil on põhjust arvata, et isik, kes teie lapse röövis, hoidis teda kolm aastat vangistuses..."

Isa vaatab alla oma sülele, sundides oma häält rahulikuks, kui taas üles astub.

"Johan oli vangistuses kolm aastat," jätkab ta. "Enne kui röövija temalt võttis. Ta oli surres viieaastane."

Nüüd mõraneb isa kõigutamatu näoilme. Tema raudkõvast pingutatud rahulikuks jääda jookseb näole lõputu hulk peenikesi kortse, nagu õhukene klaasplaat. Seda on väga piinarikas vaadata. Isa pöörab Joona poole, ta nägu tõmbub kipra ja pisarad hakkavad voolama otsa põski tema lahtisesse suhu. Rängad, kohutavad nuuksatused tõstavad õhku.

Joona silmitses nende kodu, seirab seintel rippuvaid raamitud pilte. Ta tunneb ära mapis nähtud foto tillukesest kaheaastasest Johanist politseivormis. Märkab tüdruku leeripilti. Seal on pilt vanematest, kes naerdes astundinud beebit kätel hoiavad. Joona neelatab ja ootab. Ta tõepoolest liigab kogu olukorda. Aga see pole veel kõik.

"Ma pean teilt veel ühte asja küsima," ütleb ta, kannatades veel viivu, et teised saaksid end tema jutu mõistmiseks piisavalt koguda.

"Mul on vaja teada, kas te olete kunagi kuulnud naisest nimega Lydia..."

Isa raputab segaduses pead. Isa pilgutab paar korra silmi ja lausub kiiresti:

"Ii, mitte kunagi."

Amanda sosistab:

"Kas tema... tema rööviski minu vanema venna?"

Joona vaatab talle tõsiselt otsa.

"Me arvame küll nii," kostab ta.

Tõustes on ta peopesad higist märjad ja higi nõrgub ka mõneti külgi alla.

"Mul on väga kahju," ütleb ta uuesti. "Mul on tõesti, tõesti..."

Ta asetab oma visiitkaardi nende ette lauale ja jätab nõustajate grupi telefoninumbrid.

"Helistage mulle, kui teile midagi meenub või kui te tahate rääkida."

Ta asutab minekule, kuid näeb järsku silmanurgast pereisa poole:

"Oota... ma pean teadma. Kas te võtsite ta nüüd kinni? Kõik kinni võetud?"

Joona pigistab hambad kokku, pöörab ringi ja laiutab käsi:

"Ei, me pole teda veel kinni võtnud. Aga me jälitame teda. Aga ta meil peos. Ma nabin ta varsti kinni, ma tean seda."

Niipea kui ta on tagasi autosse roninud, helistab ta Anjale. Nõustab esimese signaali peale.

"Kas läks hästi?" küsib ta.

"Sellised asjad ei saa kunagi hästi minna," kostab Joona mõneti. Hetkeks jääb toru teises otsas vaikseks.

"Kas sa tahtsid midagi erilist?" küsib Anja ebalevalt.

"Jah," vastab Joona.

"Sa tead, et on laupäev."

"Mees valetab," jätkab Joona. "Ta tunneb Lydiat. Ta väitis, et temast midagi kuulnud, aga ta valetas."

"Kust sa tead, et valetas?"

"Tema silmad, silmist nägin, kui küsisin. Siin ma ei eksi."

"Ma usun sind, sul on alati õigus. Või kuidas?"

"Jah, on."

"Kui sind mitte uskuda, tuleb pärast välja kannatada, et sa ütled: "Noh, mis ma ütlesin...""

Joona naeratab endamisi.

"Ma kuulen, et sa tunned mind selle koha pealt hästi."

"Kas sa soovid veel midagi muud öelda, kui et sul oli õigus?"

"Jah, et ma sõidan nüüd Ulleråkerisse."

"Praegu? Sa tead ju, et täna õhtul pakutakse jõulutoite?"

"Täna õhtul juba või?"

"Joona," lausub Anja manitsevalt. "See on personali pidu, jõulutoit. Skandinaavia. Sa ei olnud seda ometi unustanud?"

"Kas peab tulema?" pärib Joona.

"Peab jah," vastab Anja otsustavalt. "Ja sina istud minu kõrval, eks ole?"

"Peasi, et sa ei hakkaks paari napsi jarel väga ligi litsuma."

"Küll sa välja kannatad."

"Kui sa võiksid olla väike ingliske, helistada Ulleråkerisse ja hoolitseda eest, et mul oleks seal keegi, kellega Lydiast kõnelda, siis sa võid muga teha peaaegu seda, mida tahad," ütleb Jonna.

"Jumal küll, ma helistan, ma helistan," hüüab Anja rõõmsalt ja paneb ühe käe kõrvale.

Laupäeva pärastlõuna, üheksateistkümnnes detsember

Klomp Joona kõhus on peaaegu kadunud, kui ta viienda korrast paneb ja läbi lumelopa mööda E4-maanteed Uppsala poole sõitab. Ulleråkeri psühhiaatriaigla on endiselt avatud, vaatamata kõigile kärbetele psühhoneuroloogia alal, mida üheksakümnendate algusest nimetati ja mille käigus oodati suurelt hulgalt psüühilistelt inimestelt oma käe peal hakkama saamist, ehkki nad olid teinud terve elu kinnises asutuses elanud. Neile pakuti elamispinda, kui nad soovisid isna varsti välja tõsteti, kuna nad polnud harjunud ilalgi arveid teha ega pliite käsitsema või uksi sulgema. Hospitaliseeritute arv kadus, kuid täpselt samavõrd kasvas kodutute arv. Uusliberaalse teooria tagajärjel puhkes finantskriis, ja korraga puudusid kohalikel ootustel igasugused vahendid, et neid inimesi jälle kinni püüda. Lõpuks hoitakse Rootsismaal käigus kõigest paari psühhiaatriaiglat, millest ühe ongi Ulleråker.

Anja on teinud head tööd nagu tavaliselt. Peauksest sisse astudes Joona juba valvelauaneiu pilgust, et teda oodatakse.

Neiu ütleb vaid:

"Joona Linna?"

Joona noogutab ja näitab politsei töötõendit.

"Doktor Langfeldt ootab teid. Trepist üles, ja esimene uks kätt paremat kätt."

Joona tänab ja hakkab mööda laia kivitreppi ules ronima. Kõrvalt kuulduv hüüdeid ja mutsatusi. Lõhnab sigaretisuitsu järele ja teeb kostub telekavaatamise hääli. Akendel on trellid ees. Oues püüdnud taimistutaoline park, mustendavad põõsad, nuskuskahjustustega võrreldavate mille ümber põimuvad raagus taimed. Vaatepilt paistab troostitu. Lõpetab Joona, arutledes endamisi, et selline koht ei olegi tegelikult nii

venemiseks ette nähtud – see on mõeldud nende ladustamiseks. Treppidele jõudes vaatab ta ringi. Vasakul, seespoole klaasust, jookseb kitsas koridor. Joona juurdleb hetke, kus ta seda varem on näinud, ja taipab, et tegemist on Kronobergi vangla peaaegu identse kooriga. Lukustatud uste read, rippuvad metallkaepidemed, lukusüdameid. Ühest uksest tuleb keegi vanem pikas kleidis naine. Ta põrnitseb klaasruudu ainiti Joona poole. Joona noogutab naisele lähedalt ning näeb teise koridori viiva ukse. Seal lehkab tugevasti puhastusvahendi – kirbe lõhn, mis meenutab aktiivkloori vesilahust.

Doktor Langfeldt seisab juba ukse juures ootel, kui Joona kabinetti siseneb.

"Kas politseist?" küsib mees retooriliselt, sirutades Joona poole oma lahava käe. Mehe käepigistus on ootamatult pehme, võib-olla kõige pehmem käepigistus üldse, mida Joona kunagi tundnud on.

Doktor Langfeldt ei liiguta oimugi, lausudes napi käeliigutuse saatel: "Olge lahke ja palun astuge mu kabinetti."

Doktor Langfeldti kontor on üllatavalt suur. Seinud katavad rasked raamatukirjad, mida täidavad sama rasked kaustad. Toas ei leidu ühtki nipist, pilti või fotot. Ainsaks pildiks kabinetis on uksele rippuv lapsepõlvkõne. See on roheline ja sinise rasvakriidiga joonistatud peajalgne, mille aasta vanused lapsed kujutavad tavaliselt inimesi sellistena: otse nina, nina ja suuga näost sirutuvad välja käed ja jalad. Seda võib vaadelda nii, et peajalgsetel puudub keha, või on nende kehaks pea.

Doktor Langfeldt läheb kirjutuslaua juurde, mille paberihunnikud ümber täielikult enda alla matavad. Ta tõstab külastajatoolilt mujale ühe sorti lauatelefooni ja teeb veel ühe tagasihoitud käeliigutuse, mis suunas, kes tõlgendab seda üleskutsena istet võtta.

Doktor vaatab mõtlikult tema poole, tema nägu on raske ja vaoline, ja tema joontes on midagi elutut, paistab peaaegu, nagu kannataks ta marvi halvatuses all.

"Aitäh, et aega leidsite," lausub Joona. "On ju nädalavahetus ja..."

"Ma tean, mida küsida tahate," katkestab doktor. "Te soovite teavet oma eluversiooni kohta. Ta oli minu patsient."

Joona teeb suu lahti, kuid tohter tõstab tõrjuvalt käe.

"Ma eeldan, et olete kuulnud vaikimisvandest ja sellest, et haigusid, mis on salastatud," jätkab Langfeldt, "ja pealegi..."

"Ma tunnen seadusi," katkestab teda Joona. "Kui karistus uuritava teo eest ületaks kaheaastast vangistust, siis..."

"Jajajah," ütleb Langfeldt.

Arsti pilk ei ole põiklev, vaid lihtsalt elutu.

"Muidugi võin ma teid ülekuulamisele kutsuda," lausub Joona. "Prokurör valmistab hetkel ette Lydia Evers'i vahistamist. Ta nõutakse mõistagi välja ka patsiendi haiguslugu."

Doktor Langfeldt trummeldab sõrmeotstega vastamisi Joona keelele huuli.

"Just seda ma mõtlesin," ütleb ta. "Ma tahan ainult..."

Ta jätab lause pooleli.

"Ma tahan lihtsalt garantiid saada."

"Garantiid?"

Langfeldt noogutab.

"Ma tahan, et minu nime selle looga seoses ei nimetataks."

Joona kohtab Langfeldti pilku ja mõistab kohe, et see, mis ta tahab elutu, on tegelikult hoopis tagasihoitud hirm.

"Seda ma ei saa lubada," lausub Joona tõredalt.

"Kui ma palun?"

"Ma olen kangekaelne," selgitab Joona.

Tohter naaldub toolikorjule. Tema suunurgad tukslevad vaevata tavalt. See on üldse ainus närvilisusele viitav tunnus, mida ta seni ei näidanud.

"Mida te teada tahate?" küsib ta.

Joona nõjatub ettepoole ja vastab:

"Kõike, ma tahan alati kõike teada."

Tund aega hiljem väljub Joona Linna tohtri kabinetist. Ta heidab pilgu vastaskoridori, kuid pikas kleidis naine on kadunud, ja kiirustades märkab ta, et väljas on jõudnud täiesti pimedaks ning parki ja võreseinu ei paista enam üldse. Vastuvõtulaua neidis ootab selleks päevaks koju läinud. Lett on tühi ja välisuks lukus. Kõik on täiesti vaikne, kuigi Joona teab, et asutus mahutab sada patsienti.

Autosse pugedes ja vaimuhaigla-esiselt suurelt parkimisplatale keerates ta väriseb.

Joonat häirib üks asi – miski, mis tema eest varjule jääb. Ta peatab seda punkti, mil see teda segama hakkas.

Tohter oli võtnud välja sarnaste kaantega kiirkõitja, mis kõigile riivuleid täidavad. Ta oli koputanud kiirelt selle esikaanele ja öelnud:

"Suu ta meil ongi."

Lydia foto kujutas küllaltki kaunist hennaga värvitud pihani ulatuvate muste ja kummalise naeratava pilguga naist: pealtnäha alandliku peatu joone all pulbitses viha.

Samakordselt võeti Lydia haiglasse ravile kõigest kümneaastasena. Eendravi põhjuseks oli asjaolu, et ta oli tapnud oma noorema venna Kasper Evers'i. Ühel pühapäeval oli ta purustanud puumalakaga poisi ema lootrile oli tüdruk seletanud, et ema oli teda sundinud poisi eest kaitsema. Kasper oli Lydia vastutada, kui ema tööd tegi või magas. Lydia ülesandeks oli teda kasvatada ja karistada.

Lydia peeti kinni, ema mõisteti lapsepiinamise eest vanglasse. Kasper Evers jõudis saada kolmeaastaseks.

"Lydia kaotas oma perekonna," sosistab Joona ja käivitab klaasipühkiid, kui vastutulev buss tema auto üleni pori täis pritsib.

Doktor Langfeldt ravis Lydiat üksnes tugevate ängistust leevendavate psühhofarmakonidega ega pakkunud tüdrukule mingit teraapiat. Tohter ütles, et Lydia oli tegutsenud suure emapoolse surve all. Tema survele allutati Lydia kuritegelikule noorsoole mõeldud avavanglasse. Kui tüdruk sai kaheksateist, kadus ta searistest registritest. Ta kolis oma endisesse koju ja elas seal koos poisiga, kellega oli kohtunud noorsoo paranduslaagris. Taas ilmub tema nimi haiglaannalidesse viis aastat hiljem, mil ta mõistetakse äsja jõustunud seaduse kohaselt kinnisesse vaimuhaiglasse, kuna on mänguväljakul korduvalt üht last löönud.

Doktor Langfeldt kohtus temaga teistkordselt, ja nüüd sai naisest uuglas tema patsient, kelle väljakirjutamiseks oli vaja erilist kontrolli- ja järelevalve mehhanismi.

Tohter oli käre ja distantseeritud toonil jutustanud, et Lydia oli kaotanud mänguväljakule, valinud välja ühe kindla lapse – viieaastase poisi, kellele oli meelitanud teiste juurest eemale ja siis löönud. Naine oli käinud mänguplatsi juures mitu korda, enne kui ta tabati. Viimane peksukord oli olnud nii jõhker, et lapse seisund oli eluohtlik.

"Lydia istus Ulleråkeri psühhiaatriakliinikus kuus aastat. Ta käis kogu selle aja teraapias," selgitas Langfeldt ja naeratas rõõmutult. "Ta oli eeskujuks käitumisega. Ainus probleem temaga oli see, et ta lõi haiglakaaslastega pidevalt uusi kontakte. Ta tekitas enda ümber terveid rühmi, kellele ta rääkis täielikku lojaalsust."

"Lydia lõi perekondi," mõtleb Joona nüüd ning keerab teelt Fridhemsplatseni poole, kui talle korraga meenub asutuse pidu Skansenis. Ta

kaalub, kas mitte lihtsalt teeselda, et on ürituse unustanud, kuid ei
siis, et võlgneb Anjale oma sinnasõidu.

Langfeldt oli jätkates silmad kinni pannud ja meelekohtu
nud

"Pärast ilma igasuguste vahejuhtumiteta kuueaastast kinnist hoidmist
tohtis Lydia hakata linnalubasid saama."

"Mitte mingeid intsidente siis ei toimunud?" küsis Joona.
Langfeldt mõtles järele.

"Üks asi siiski juhtus, aga seda ei saanud kunagi tõestada."

"Mis siis juhtus?"

"Üks patsient sai näost vigastada. Too naine väitis, oli enne
kunud, aga räägiti, et tegelikult tegi seda Lydia Evers. Minu meel
mööda oli see ainult kuulujutt, mingit tõepõhja sellel polnud."

Langfeldt oli kergitanud kulme nagu selle märgiks, et soov
tunnistusega edasi minna.

"Jätkake," sõnas Joona.

"Lydia tohtis kolida tagasi oma vanemate majja. Ta käis end
ja käitus jätkuvalt hästi. Polnud tõesti mingit põhjust kahelda," üt
ter, "et ta mõtles tõsiselt oma soovi terveks saada. Kahe aasta p
aeg, mil Lydia pidi ravi lõpetama. Ta valis tol ajal moes olud
vormi – läks rühmateraapiasse ühe..."

"Erik Maria Bark oli ta nimi," pistis Joona vahele.

Langfeldt noogutas.

"Paistab, et see hüpnoot talle väga kasulikult ei mõjunud,
tohter kõrgilt. "Asi päädis sellega, et Lydia tegi enesetapukatse
kolmandat korda siia minu juurde..."

Joona Linna katkestas tohtri jutu:

"Kas Lydia rääkis teile oma murdumisest?"

Langfeldt raputas pead:

"Nii palju kui mina aru saan, oli kõik selle hüpnootisööri süü."

"Kas olete teadlik, et Lydia tunnistas Erik Maria Barkile üles
mõrva?" küsis Linna käredalt.

Langfeldt kehtas õlgu.

"Ma kuulsin seda, aga ma oletan, et mingi hüpnootisoor suudab
panna inimesi ükskõik mida üles tunnistama."

"Nü et te ei võtnud tema ülestunnistust tõsiselt?" küsis Joona
Langfeldt naeratas kitsalt.

"See naine oli täielik vrakk, temaga ei saanud üldse mingit v
polada. Ma pidin talle elektrišokke andma ja raskeid neuroleptikume
andama – suur too oli teda üldse jalle kokka lappida."

"Nü et te ei puudnud isegi uurida, kas tema jutus mingit to
oli?"

"Ma eeldasin, et pinnale on kerkinud süütunne väikese venna tap
pärast," vastas Langfeldt karmilt.

"Millal te ta haiglast välja lasksite?" küsis Joona.

"Kahe kuu eest," kostis Langfeldt. "Ta oli kaheldamatult terve."

Joona tõusis ning ta pilk langes taas ainsale pildile doktor Langfeldt
kabinetis, uksele rippuvale peajalgsele. Kõndiv pea, mõtles Joona äkitselt.
Amult aju, ja ei mingit südant.

"See olete teie seal," ütles Joona joonistusele osutades. "Või mis?"

Doktor Langfeldt paistis segaduses, kui Joona ruumist lahkus.

Kell on viis pärastlõunal ja päike on kahe tunni eest loojunud. Õhk on
kulu ja valitseb pilkane pimedus. Hõredalt paigutatud tänavavalgustitest
mumitseb udust valgust. Skansenist allpool aimub linn suitsuste valgus-
tupukestena. Käsitöökodadest paistab klaasipuhujaid ja hõbeseppi. Joona
käib läbi jõuluturu. Põlevad lõkked, hobused pruuskavad, röstitakse kas-
meid. Lapsed jooksevad kividest laotud labürindis, mõni neist joob seis-
kuuma kakaod. Kõlab muusika, perekonnad mängivad ümmarguse
metsaplatsi keskel seisva kuuse ümber ringmängu.

Telefon heliseb ja Joona seisatab vorsti ja põdraliha müüva leti ääres.

"Jah, Joona kuuldel."

"Erik Maria Bark siinpool."

"Iere."

"Ma arvan, et Lydia on viinud Benjamini Jussi tondilossi, see asub
kusagil Doroteas, Västerbotteni läänis Lapimaal."

"Sa arvad seda?"

"Ma olen peaaegu kindel," vastab Erik otsustavalt. "Täna rohkem len-
nukuid ei lähe. Sa ei pea kaasa tulema, aga ma panin homme hommikuks
kolm lennukipiletit kinni."

"Hästi," ütleb Joona. "Saad sa saata sõnumi selle Jussi kõigi andine-
tega, siis ma võtan ühendust Västerbotteni politseiga."

Mööda kitsaid kruusateid Sollideni restorani poole kõndides kuuleb
Joona selja tagant lapsenaeru ja võpatab. Kollane kaunis restoranihoone

on ehitud valgusspiraalide ja kuuseokstega. Söögisaaits on neljale
likku lauda jõuluroogade all lookas, ja sisse astudes silmab Joona
kohe oma töökaaslasi. Need on istet võtnud ühe lahmaka akna all
pakub muinasjutulist vaadet üle Nybrovikeni vete ja Södermalms
Lund ühel ja Vasa muuseum teisel pool.

"Siin me olemegi," hõikab Anja.

Naine tõuseb püsti ja lehvitab. Joona tunneb, et muutub naine
siasmist rõõmsaks. Tema kehas on ikka veel ebamugav, hiiliv tunne
Ulleråkeri tohtri külastamist.

Ta tervitab ja istub siis Anja kõrvale. Tema vastas istub Carlos
pääkapikumüts peas, ning noogutab rõõmsalt Joona poole.

"Me oleme juba napsutanud," ütleb ta usalduslikult, ja tema
nii kollakaskahvatud palged on omandanud õhetava jume.

Anja üritab oma kätt Joonale käevangu sokutada, kuid viimane
seb, selgitades, et peab minema toitu tooma.

Ta kõnnib vestlevate, söövate inimestega laudade vahel, mõeldes
ei suuda kuidagi seda õiget jõulutunnet esile manada. Tundub, jo
istuks osa temast ikka veel Johan Samuelssoni vanemate elutoas
guks ringi Ulleråkeri psühhiaatriakliinikus, kivitreppidest üles ja alla
tatud ukse taha vanglat meenutava pika koridori alguses.

Joona võtab virnast taldriku, asub heeringasappa ja vaatleb
vahemaa tagant töökaaslasi. Anja on pressinud oma ümara hüpleva
punasesse angoorakleiti. Ta on jätnud talvesaapad jalga. Petter
innukalt Carlosega, tema pea on värskelt raseeritud ja kukal
kroonlühtrite paistel higiselt.

Joona kuhjab taldrikule marineeritud heeringat, sinepihte
sissetehtud heeringat ning tardub siis paigale. Ta jääb silmitsema
teisest seltskonnast. Too kannab kitsast helehalli kleiti ja teda juhib
magustoidulaua juurde kaks kena soenguga tüdrukut. Pruunikas
ühikonnas mees kiirustab nende kannul, kaasas väiksemat kasvuga
kleidis tibi.

Väikeses messingist kastrulis on kartulid otsa lõppenud. Joona
hea jupi aega oodata, enne kui saabub ettekandja vaagnaga ja pott
kelt keedetud kartulitega täidab. Lemmiktoitu, Soome kapsarull
ei paista kusagilt. Joona balansseerib oma taldrikuga politseinike
kes nüüdseks on õhtusöögi viienda käigu juurde jõudnud. Lana
mõirgavad viis kriminaaltehnikut laulda "Ikka põhjani", ülestõus

kes pisikesed terava kujuga napsuklaasid. Joona võtab istet ja tunneb
otekohe jalal Anja kätt. Naine naeratab talle.

"Müüetad, sa lubasid mul ennast käperdada," naljatab naine, kumma
dub ettepoole ja sosistab valjult: "Ma tahan sinuga täna õhtul tangot tantsida."

Carlos kuuleb teda ja hõikab vahele:

"Anja Larsson, meie sinuga tantsime tangot!"

"Mina tantsin Joonaga," ütleb naine otsustavalt.

Carlos paneb pea viltu ja puterdab:

"Ma võtan siis järjekorranumbri."

Anja ajab huuled torru ja mekib oma õlut.

"Kuidas Ulleråkeris oli?" küsib ta Joonalt.

Mees teeb grimassi, ja Anja räägib jutu tadikesest, kes ei olnud kuigi
luge, ent kellele ometi kangeid rohtusid anti, kuna see oli personalile
mugavam.

Joona noogutab ja hakkab just külmsuitsu lõhet haukama, kuid pea
tub siis. Nüüd meenub talle, mida tähtsat ta Langfeldtilt teada sai.

"Anja," ütleb ta. "Mul on üht politseiraportit vaja."

Naine itsitab.

"Mitte praegu, eks ole," ütleb ta.

"Homme siis, aga nii vara kui võimalik."

"Mis raport see selline on?"

"Üks väärkohtlemise juhtum. Lydia Evers arreteeriti, kuna ta peksis
manguväljakul üht last."

Anja on võtnud välja pastaka ja kirjutab enda ees lebavale kviitungile.

"Homme on pühapäev, mul on vaba hommik," ütleb ta rahulolema
tult.

"Unusta ära."

"Kas sa siis tantsid minuga?"

"Ma luban," sosistab Joona.

Carlos istub riidehoius tooli peal ja magab. Petter on koos seltskonnaga
linna peale läinud, et jätkata õhtut Café Operas. Joona ja Anja on luba
nud Carlose turvaliselt koju toimetada. Nad kasutavad taksot oodates
juhust, et välja värsket õhu kätte minna. Joona juhib Anja tantsuplatsile
ja hoiatab seda õhukese jääkirme eest, mida arvab jalge all puitpõrandal
onduvat.

Nad tantsivad, ja Joona ümised vaikselt:

"*Milloy, milloy, milloy...*"

"Abiellu minuga," sosistab Anja.

Joona ei vasta, ta mõtleb Disale ja naise nukrale näole. Mõtleb n. kõik need aastad kestnud sõprusele ja kuidas ta on sunnitud olnud selle pettumust valmistama. Anja püüab kikivarvule tõustes tema limpsida, ja Joona tõmbab pead ettevaatlikult naisest pisut eemale.

"Joona," soiub Anja. "Sa tantsid nii hästi!"

"Ma tean," sosistab Joona naist ringi keerutades.

Nende ümber lõhnab kaminatule ja glögi järele, Anja surub end enam tema vastu ja Joona mõtleb, et läheb raskeks Carlost terve taksopeatuseni lohistada. Varsti peavad nad alla eskalaatori poole

Samal hetkel heliseb tema taskus telefon. Anja oiatab valjub pettumusest, kui ta eemale tõmbub ja kõne vastu võtab:

"Joona Linna."

"Tere," ütleb rusutud hääl. "See olen mina, Joakim Samuelsson. Käisite täna hommikupoole minu juures..."

"Jah, ma tean, kes te olete," lausub Joona.

Ta mõtleb, kuidas Joakim Samuelssoni pupillid olid laienenud, Lydia Eversi kohta oli pärinud

"Ma tahtsin küsida, kas me võiksime kokku saada," ütleb Joakim Samuelsson. "On üks asi, millest ma tahan rääkida."

Joona vaatab kella, see näitab pool kümme õhtul.

"Kas me praegu võiksime kokku saada?" küsib Joakim, lisades tult, et tema naine ja tütar on sõitnud naise vanemate juurde.

"Sobib hästi," kostab Joona. "Kas saate politseimaja juurde tulla, hennigatani-poolse sissekäigu juures kolmveerand tunni pärast?"

"Saan küll," vastab Joakim, ja tema hääl kõlab lõputult väsinult.

"Kahju küll, tirts," ütleb Joakim Anjale, kes teda oodates keset tühj põrandat seisab. "Aga täna õhtul rohkem tangosid ei tule."

"I loopis sinul peaks kahju olema," vastab naine pahaselt.

"Ma ei kannata alkoholi," ohkab Carlos, kui nad hakkavad teda laatori ja väljapääsu suunas pukseerima.

"Ära oksendama hakka," lausub Anja jämedalt, "sest muidu nõuan

palgakõrgendust."

"Anja, Anja," kostab Carlos haavunult.

Joakim istub valges Mercedeses teispoole tänavat, otse riikliku politsei- meti sissekäigu vastas. Salongivalgustus on sisse lülitatud ja tema nägu paistab sünges valguses väsinu ja üksildasena. Kui Joona vastu aknaruutu koputab, võpatab mees, nagu oleks olnud sügavalt mõttesse vajunud.

"Tere," ütleb ta ja avab autoukse. "Tulge istuge sisse."

Joona istub juhi kõrvalistmele. Ta ootab. Autos on vaevumärgatav koera lõhn. Tagaistmele on laotatud karvane tekk.

"Teate," ütleb Joakim, "kui ma mõtlen endale, milline ma Johani sünnides olin, siis tundub, nagu mõtleks täiesti võõra inimese peale. Mul olid keerulised kasvuaastad, istusin noortevanglas ja olin kasulaps... Aga Isabella kohates võtsin ma end kokku, hakkasin tõsiselt õppima. Samal aastal, kui Johan sündis, andsin insenerieksami. Ma mäletan, et me sõitsime puhkusele, ma polnud kunagi puhkuseraisil käinud, sõitsime Kreekasse ja Johan oli seal just äsja käima õppinud ja..."

Joakim Samuelsson raputab pead.

"See oli ammu-ammu. Ta oli väga minu moodi... samad..."

Autos jääb vaikseks. Niiske hall rott jookseb õõtsudes mööda kõnniteed prügisesse põõsastikku.

"Mida te mulle rääkida tahtsite?" küsib Joona hetke pärast.

Joakim hõõrub silmi.

"Oled te kindel, et seda tegi Lydia Evers?" küsib ta nõrgal häälel.

Joona noogutab.

"Ma olen üsna kindel," ütleb ta.

"Või nii," sosistab Joakim Samuelsson, pöörates Joona poole oma väsinud, kurrulise näo.

"Ma tunnen teda," ütleb ta lihtsalt. "Ma tunnen teda väga hästi. Me elusime koos noortevanglas."

"Kas te oskate seletada, miks ta Johani ära röövvis?"

"Jah," ütleb Joakim Samuelsson raskelt neelatades. "Seal, noortevanglas... Lydia oli ainult neliteist, kui avastati, et ta on rase. Nead olid niidugi sitaks hirmul, nii et nad sundisid teda aborti tegema. See pidi maha vaikitama, aga... Tuli hullumoodi komplikatsioon, raske emaka- infektsioon, mis levis munasarjadesse, aga tänu penitsilliinile sai ta siiski terveks."

Joakimi käed värisevad, kui ta need roohle asetab.

"Ma kolisin Lydiaga pärast noortevanglat kokku. Me elasime tema majas Rotebrol ja katsusime last saada, see oli tal täielik kinnisidee. Aga ei õnnestunud. Nii et ta pani günekoloogi juurde uuringuteks aja kinni.

Ma ei unusta kunagi, kui ta tuli arstilt tagasi ja rääkis, et on abortinud ja et ta on steriliseeritud." "Teie tegite ta seal noorsoovanglas rasedaks," ütleb Joona.

"Jah."

"Nii et teie käest pidi ta ka asenduslapse saama," lausub Joona aegu endamisi.

Ühiepäeva hommik, kahekümnes detsember, neljas advent

Sjab tihedalt, tihedalt. Lumevaalud katavad Arlanda lennuvälja terminalihooneid. Edasi-tagasi saalivad autod pühivad pidevalt maandurajad uuesti puhtaks. Erik seisab suure akna all ja vaatab, kuidas reisitorjude lint keritakse suurde kirjusse lennukisse.

Simone tuleb kohvi ning safranisaia- ja piparkoogikandikuga. Ta paneb Eriku ette kaks kohvitassi ja noogutab siis peaga tohutu aknalaudu poole, millest avaneb vaade lennukitele. Nad jälgivad hanereas liikuvaid stjuardesse, kes on teel lennukisse. Neil on punased päkapikukitsad peas ja nad paistavad ülemäära muretsevat lörtsilume pärast kinokäikude all.

Lennuvälja kohviku aknalaua all seisab mehaaniline päkapikk, kes rütmiliselt puusi nõksutab. Patarei paistab otsakorral olevat, liigutused muutuvad aina kramplikumaks, tõmblevamaks. Erik kohtab Simone pilku. Naine kergitab puusi hõõritavat päkapikku silmates irooniliselt kulme.

"Meile tehti saiad välja," ütleb Simone välja tühja õhku põrnitsedes, et parel meenub talle: "Neljas advent, täna on neljas advent."

Nad vaatavad teineteisele otsa, teadmata, mida öelda. Korraga Simone vopatab, nähes piinatud välja.

"Mis on?" küsib Erik.

"Vere koagulantpreparaat," lausub Simone lämbuval häälel. "Me unustasime... kui ta on seal, kui ta elab..."

"Simone, ma..."

"Kaua aega on möödas... ta ei suuda jalgugi püüda..."

"Simone, mul on rohi kaasas," ütleb Erik. "Ma võtsin selle kaasa."

Naine vaatab teda punaste silmadega.

"On see tõsi?"

"Kennet tuletas mulle meelde, ta helistas haiglast."

Simone mõtleb, kuidas oli Kenneti koju sõidutanud, nänuit autost väljuvat ja siis otseti lumehange kukkuvat. Simone arvab, et isa komistas, kuid autost välja teda üles aitama joostes avastab, et isa on peaaegu kontaktivõimetu. Simone viis ta haiglasse, kuhu ta kanderaamil, tema refleksid olid nõrgad ja pupillid reageerisid ainult valgusele. Arst arvas, et tegemist on kombinatsiooniga ajuvapurustuse järelmõjuga ja kohutavast ülepingest.

"Kuidas temaga on?" küsib Erik.

"Ta magas, kui ma eile seal käisin, aga arst ei tundu arvavat, et mingit suuremat ohtu kujutaks."

"Tore," ütleb Erik, vaadates mehaanilist päkapikukuju, võtab sinist tult punase jõulusalvräti ja laotab üle selle.

Salvrätt lainetab rütmiliselt edasi-tagasi nagu kuumitus. Simone hakkab naerma, piparkoogipurud lendavad Eriku jakile.

"Vabandust," niuksatab Simone, "see näeb lihtsalt nii haige välja kui seksipäkapikk, kes..."

Teda haarab uus naeruhuog ja ta käändub laua taga kaheksa nädala hakkab ta nutma. Mõne aja pärast jääb ta vaht, nuuskab nina, pühkib suu puhtaks ja jätkab kohvijoomist.

Naise suu ümbrus hakkab uuesti tõmbuma hetkel, mil Joona tuleb nende laua juurde.

"Umeå politsei on praegu teel sinna," ütleb mees keerutamata.

"On sul nendega raadiokontakt?" küsib Erik kohe.

"Minul mitte, nad on kontaktis..."

Joona vakatab poolelt sõnalt, silmates üle tantsiva päkapiku laua salvrätti. Paberi serva alt paistab paar pruune plastsapaid. Simone katab pea ära, tema keha hakkab naerust või nutust või mõlema segust võlvuma. See kõlab, nagu oleks talle midagi kurku lannud. Erik tõuseb laua tagant ja tirib naise eemale.

"Lase mind lahti," ütleb Simone tõmbumise vahel.

"Ma tahan sind lihtsalt aidata, Simone. Tule, lähme välja."

Nad teevad lahti rõdule viiva ukse ja seisavad kulma õhu kaes.

"Nüüd lähebki paremaks, aitäh," sosistab naine.

Erik pühkib rinnatiselt lume ja asetab Simone käe külmale metallpinnale.

"Varsti hakkab parem," kordab naine. "Varsti... parem."

Ta paneb silmad kinni ja lööb vaaruma. Erik püüab ta kinni. Ta mõeldakse, kuidas Joona neid kohviku siseruumides pilguga otsib.

"Simone, kuidas on?" sosistab Erik.

Naine kissitab tema poole silmi.

"Keegi ei usu mind, kui ma ütlen, et olen nii väsinud."

"Ma olen ka väsinud, mina usun sind."

"Sul on ju sinu tabletid, või kuidas?"

"Jah," vastab Erik, üritamatagi end kaitsta.

Simone nägu tõmbub kortsu ja Erik tunneb, kuidas soojad pisarad voolavad ta põski alla hakkavad voolama. Võib-olla tuleb see sellest, et ta on kõigi tablettidega lõpparve teinud ja tal pole enam mingit seadmist. Tuleb, kõik on nii haavatav, avatud.

"Kogu see aeg," jätkab ta huulte värinal. "Ma olen mõelnud ainult ühest asjast: ta ei tohi surnud olla."

Nad seisavad täiesti liikumatult teineteise embuses. Lund langeb nende ümber suurte kohevate helvestena. Hallikalt helklev lennuk tõuseb kaugel eemal tumeda müürinaga õhku. Kui Joona terrassi aknast väljale koputab, võpatavad mõlemad. Erik avab ukse ja Joona tuleb nende juurde välja. Ta kohatab hääle puhtaks.

"Ma mõtlesin, et te peaksite teadma, et me tegime kindlaks Lydia maja juurest leitud surnu isiku."

"Kes see oli?"

"See ei olnud Lydia laps... Poiss kadus oma perekonna juurest kolmetest aastat tagasi."

Erik noogutab ja ootab. Joona ohkab raskelt:

"Valjaheidete ja uriini jäänused näitavad, et..."

Ta vangutab pead.

"Näitavad, et laps elas päris kaua aega, arvatavasti kolm aastat, enne kui ta tapeti."

Saabub vaikus. Lund langeb rahul, tumedalt nende kohal. Lennukid möistavad eemal möirates taevasse.

"Teisisõnu öeldes oli sul õigus, Erik... Lydia hoidis puuris last, keda ta pidas enda omaks."

"Jah," vastab Erik hääletult.

"Ta tappis poisi, kui sai aru, mida hüpnosis oli raakinud, mida see tähendas, mida see endaga kaasa tõi."

"Ma tegelikult arvasin, et ma eksisin, ma olin sellega leppinud," lausub Erik tuhmilt, vaadates talvisele maandumisrajale.

"Kas sa sellepärast lõpetasidki?"

"Jah," vastab Erik.

"Sa arvasid, et olid eksinud, ja lubasid, et ei hüpnotiseeri enam kunagi," ütleb Joona.

Simone silub väriseva käega oma laupa.

"Lydia märkas sind, kui sa oma lubadust murdsid. Ta nägi Benjamin sõnab ta vaikselt.

"Ei, ta pidi meid kogu aeg jälitama," sosistab Erik.

"Lydia lasti kaks kuud tagasi Ulleråkeri vaimuhaiglast välja," ütleb Joona. "Ta lähenes Benjaminile ettevaatlikult – võib-olla hoides tagasi sinu lubadus mitte kunagi enam kedagi hüpnotiseerida."

Joona mõtleb, et Lydia meelest oli Joakim Samuelsson süüdi mehe vanglas aset leidnud abordis, mis oli viinud tema steriilsuseni, seejärel röövis ta Joakimi poja Johani. Ja seejärel leidis Lydia, et Eriku hüpnootilisus oli põhjuseks, miks ta oli sunnitud Johani tapma, seepärast röövis ta Joakimi, kui Erik oli jälle hüpnotiseerima hakanud.

Eriku näoilme on surmitõsine, karm ja kinnine. Ta avab suu seltsimaks, et ta ilmselt päästis oma lubaduse murdmisega Evelyni elu. Ta loobub, kui nende juurde tuleb keegi politseiassistent.

"Me peame nüüd minema," lausub mees lühidalt. "Lennuk läheb kümne minuti pärast õhku."

"Oled sa rääkinud politseiga sealt Doroteast?" küsib Joona.

"Maja juurde sõitnud patrulliga on võimatu kontakti saada," ütleb politseinik.

"Mispärast võimatu?"

"Ma ei tea, aga nad ütlevad, et on juba viiskümmend minutit olnud."

"Mida kuradit, siis tuleb neil ju abiväed välja saata," ütleb Joona.

"Ma ütlesin seda, aga nad tahtsid veel oodata."

Hakates minema mööda lühikest vahemaad lennuukini, mis ootab viia neid Lõuna Lapimaa poole Vilhelmuna lennuväljale, tunneb Lydia põgusalt kummalist kergendust: kogu aja oli tal olnud õigus.

Ta tõstab palged lumesaju poole. See tuiskab ja keerutab, kui Lydia raskelt ühtaegu. Simone poorab ümber ja võtab tema kae pihku.

Neljapäev, seitsmeteistkümmes detsember

Benjamin lamab põrandal ja kuulab, kuidas kuktooli painutatud jalad sed plastist põrandakatte läikival pinnal liumiselt nagisevad. Nüüd sulutavad ta liigesed juba väga. Kuktool õõtsub aeglaselt edasi-tagasi. See naksab, ja tuul vihiseb üle plekk-katuse. Korraga kostab esikusse kuiva ukse jämeda vedru metalne kiunatus. Läbi käigu kuuldu raskeid samme. Keegi trampib saapaid puhtaks. Benjamin tõstab pea, kuid kui ta kuulab vaadata, kes tuli, tõmbub koerariim ta kaela ümber pingule.

"Lama!" pobiseb Lydia.

Benjamin laseb pea põrandale tagasi, tundes taas põse vastas rüütuva õhku torkivaid narmaid ning ninas kuiva tolmulõhna.

"Kolme päeva pärast on neljas advent," ütleb Jussi. "Me peaksime pookoke küpsetama."

Puhapäevad on ette nähtud nuhtlemise jaoks ja ei millekski muuks," ütleb Lydia kukumist jätkates.

Marek irvitab millegi peale, kuid vakatab jarsult.

"Naera aga," lausub Lydia.

"Polnud midagi."

"Ma tahan, et minu pere oleks rõõmus," sõnab Lydia summutatult.

"Me olemegi," vastab Marek.

Põrand on külm, seinte ääres puhub kõledalt, teleka taga juhtmete vahel rullub ringi tolmutorde. Benjamin on endistviisi kõigest pidžaama vahel. Ta mõtleb sellest, kuidas nad Jussi tondilossi jõudsid. Juba siis oli lumi maas, ja seitsaadik on sadanud, sulanud ja uuesti külmaks läinud. Marek juhatas ta läbi majaesise sõidukite parkla, vanade, lund täis tuisand busside ja üksteise otsa kuhjatud autovrakkide vahelt. Ta kõndis paljaste tulitavate jalgadega läbi lume. Hoovis suurte lumega kaetud autode vahelt läbi minna tundus nagu kõndida vallikraavis. Majas põles valgus

ja Jussi tuli esikutrepile, jahipüüsi üle õla, kuid Lydiat nähes paisas ta kaoks temast kogu jõud. Naine polnud oodatud, polnud teretuletanud. Jussi ei püüdnud vastupanu osutada, vaid heitis ennast lihtsalt teki alla, kuuletus, nagu kuuletuvad pudulohused. Ta raputas vaid pead ja Marek tema juurde läks ja temalt püssi ära võttis. Seejärel kuuldi koojast samme ja välja tuli Annbritt, mispeale Jussi pobises, et see on elukaaslane ja et nad peaksid laskma naisel minna. Kui Annbritt koerarihma Benjaminini kaela ümber, tõmbus ta näost kaameks ja pöördumajja tagasi minna ning ust kinni panna. Marek takistas teda, peetorsitoru uksepraost vahelt sisse ja küsides naeratades, kas nad tohivad astuda.

“Kas räägime jõulutoidust?” küsib nüüd Annbritt ebakindlalt häälega.

“Kõige tähtsam on heeringas ja vormisült,” ütleb Jussi.

Lydia ohkab ärritatult. Benjamin vaatab vilksamisi üles kullakollalise nelja lambiga laeventilaatori poole. Seisvate ventilaatorilabade moodustavad valgeksvärvitud puitlaastplaadil justkui lilleõie.

“Poisile peaks küll lihapalle andma,” ütleb Jussi.

“Eks näis,” vastab Lydia.

Marek sülitab lillepotti ja vaatab välja pimedusse.

“Kõht hakkab tühjaks minema,” märgib ta.

“Meil on palju põdra- ja metskitseliha sügavkülmas,” kostab Jussi.

Marek läheb laua juurde, urgitseb leivakorvis, murrab tüki rukkileiva ja pistab suhu.

Kui Benjamin üles vaatab, sikutab Lydia kaelarihmast. Benjamin köhib ja heidab tagasi maha. Ta on näljane ja väsinud.

“Mul on varsti oma rohtu vaja,” ütleb ta.

“Sa saad väga hästi ilma hakkama,” tähendab Lydia.

“Ma vajan ühte süsti nädalas, ja sestsaadik on kulunud rohkem kui nädal, kui...”

“Sina ole vait.”

“Ma suren ära, kui ma...”

Lydia tõmbab nü kõvasti rihmast, et Benjamin ägab valust. Ta hõõrub nutma ja Lydia tirib veel kord, et ta vait jääks.

Marek paneb teleka kaima, see pragiseb ja kauge haal raagib muusikat. Võib olla on see spordisaade. Marek vahetab kanaleid, ja pilt muutub mata paneb siis teleka kinni.

“Ma oleksin pidanud teisest majast teleka kaasa võtma,” ütleb ta.

“Sun kaablikanaleid pole,” ütleb Jussi.

“Sa oled idioot,” lausub Lydia.

“Miks parabool ei tööta?” küsib Marek.

“Ma ei tea,” kostab Jussi. “Siin on vahel päris kõva tuul, küllap on kuulagi viltu puhunud.”

“Paranda siis ära,” ütleb Marek.

“Paranda ise!”

“Jätke oma loba,” käsib Lydia.

“Telekast tuleb niikuinii ainult saasta,” pomiseb Jussi.

“Mulle meeldib ‘Tantsud tähtedega’,” ütleb Marek.

“Kas ma tohin kempsus käia?” küsib Benjamin tasakesi.

“Õues pissid,” ütleb Lydia.

“Okei,” vastab Benjamin.

“Marek, vii ta välja,” käsib Lydia.

“Jussi viib,” vastab too.

“Ta võib ise ka minna,” ütleb Jussi. “Põgeneda ta ei saa, miinus viis kraadi, ja pikk maa...”

“Mine kaasa,” katkestab teda Lydia. “Ma vaatan seni Annbriti järele.”

Benjaminil hakkab pea istukile tõusmisest ringi käima. Ta märkab, et Jussi on Lydialt kaelarihma üle võtnud. Benjamini põlved on kanged ja kõndima hakates lahvatab valu reitesse. Iga samm on väljakannatamatu, kuid ta surub hambad kokku, et vait olla. Ta ei taha Lydiat segada, teda aidata.

Koridoriseintel ripuvad diplomid. Valgust heidab piimklaasist kuplitega messingist seinalamp. Korgikarva plastpõrandal seisab Ica toidupoe kilekott kirjaga “Kvaliteet, hoolimine, tippteenindus”.

“Ma pean sital käima,” ütleb Jussi rihma lahti lastes. “Oota eest, kui tagasi jõuad.”

Jussi haarab kõhu ümbert kinni, kaob ohkides tualetti ja keerab ukse ümber järele kinni. Benjamin heidab pilgu selja taha, näeb uksepraost Annbriti tuuakat ümarajoonelist selga ja kuuleb Marekit raakivat Kreeka pitsast.

Koridoris konksu otsas ripub Lydia metsaroheline jope. Benjamin otsib läbi tema taskud, leiab majavõtmed, kullavärvilise rahatasku ja oma mobiiltelefoni. Süda hakkab valjemini taguma, kui ta näeb, et telefoni aku on piisavalt laetud, et teha vähemalt üks kõne. Ta hiilib isesulguvast uksest eeskotta, sahvri uksest mööda ja välja tuimestava külma kätte. Levi on vilets. Ta läheb paljajalu veidi maad lumest puhtaks roogitud teed mööda, mis vüb puukuuri juurde. Pimeduses aimab ta hoovil seis-

vate vanade busside ja autode lumiseid siluette. Tema käed on külmad ja vappuvad külmast. Esimesena leiab ta Simone mobiilinumbril. Ta leiab selle ja surub varisedes telefoni vastu kõrva. Ta kuuleb esimesi sügavaid signaale, kui majauks lahti paiskub. See on Jussi. Nad silmitsevad teineteist. Benjamin ei tule selle pealegi, et telefoni kuhugi peita. Tema võib-olla ära jooksmata, kuid ei tea, kuhupoole minna. Jussi tuleb tema hüpetega tema poole, mehe nägu on kahvatu ja närvis.

“Oled valmis?” hõikab ta valju häälega.

Jussi tuleb Benjamini juurde, vaatab talle silma, see tähendab, et kokkulepet, ta võtab poisilt telefoni ja läheb edasi puukuuri poole. Sel hetkel tuleb Lydia majast välja.

“Mis teil seal toimub?” küsib ta.

“Ma toon paar halgu juurde,” hõikab Jussi telefoni jaki sisse peita.

“Ma olen valmis,” ütleb Benjamin.

Lydia seisab ikka veel ukse ja laseb Benjamini majja.

Niipea kui Jussi kuuri jõuab, vaatab ta telefoni ja näeb, et heli ekraanil vilgub kiri “ema”. Külmale vaatamata tunneb ta puidu ja soo lõhna. Kuuris on peaaegu kottipime. Ainus valgus tuleb telefonist. Jussi tõstab telefoni vastu kõrva ja kuuleb samal hetkel, et keegi võtab vastu.

“Halloo,” ütleb meeshääli. “Halloo?”

“Kas see on Erik?” küsib Jussi.

“Ei, see on...”

“Minu nimi on Jussi, kas sa saaksid Erikule ühe teate edasi ütelda? See on tähtis, me oleme siin põhja pool, minu juures kodus, mina ja Lydia Marek ja...”

Jussi jutt katkeb, kuna kõne vastu võtnud isik hakkab korraga ühe häälel karjuma. Torus kõmiseb ja ragiseb, keegi köhib, üks naine nööb soigudes, ja siis jääb kõik vaikseks. Kõne on katkenud. Jussi põrmutab telefoni, mõeldes, et proovib mõnel teisel numbril ja hakkab telefonimatus ringi vaatama, kui ühtäkki aku tühjaks saab. Telefon kustub silmapilgul, kui puukuuri uks avaneb ja Lydia sisse piilub.

“Ma nägin ukse pragude vahelt sinu aurat, see oli täiesti sinine,” lausub naine.

Jussi peidab telefoni selja taha, pistab tasku ja asub puuhalge laduma.

“Mine sa sisse,” lausub Lydia. “Küll ma ise.”

“Äitüma,” vastab Jussi ja lahkub kuurist.

Mööda lumist jalgrada maja poole kõndides märkab ta, kuidas just kristallid akendest langevas valguses sätendavad. Tema saabaste alt kostab kuiva krudinat. Selja tagant läheneb katkendlik lohisev heli koos lootsutava, imeva häämitsusega. Jussi jõuab mõelda oma koerale Castrole. Talle meenub, kuidas Castro oli kutsikas, kuidas ta värskelt sadanud lume alt huri jahtis. Jussi naeratab veel endamisi, kui kuklasse lajavat hoobid panevad ta ettepoole komistama. Ta kukuks kõhuli, kui kirves ei istuks tal kuklas kinni ega tõmbaks teda tagasi. Jussi seisab paigal, käed rippu. Lydia raputab kirvest ja saab selle lahti. Jussi tunneb, kuidas veri voolab mööda kukalt alla ja nõrgub seljale. Ta langeb põlvili maha, kukub ettepoole, tunneb näol lund, sipleb jalgadega ja keerab selili, et jälle püsti tõusta. Jussi nägemisväli aheneb kiiresti, kuid viimaste teadvusel oldud sekundite jooksul jõuab ta näha, kuidas Lydia kirve tema kohale tõstab.

Pühapäeva hommik, kahekümnes detsember, neljas

Benjamin kõssitab teleka taga, selg vastu seina. Ta tunneb tühisust, pilku on raske kuhugi fikseerida. Ent kõige tühisem on tal janu. Tal on selline janu, nagu ei kunagi varem terves elus. Nad on läinud andnud, see pole küll kadunud, sooltes on tunda ebamääraseid väriseid valu, kuid selle varjutab tervenusti janu, janu ja lügesevalu. Janu on lämbumine, nagu oleks tema kõri haavu täis. Ta saab veel vähe magada, suus pole enam sülge. Ta mõtleb päevadele selle maja poole, kus elas kuidas Lydia, Marek, Annbritt ja tema ise üksnes istuvad sinna, mis on leeritud toas, midagi tegemata.

Benjamin kuulab lume kröbinat katusel. Ta mõtleb sellest, kuidas Lydia tema ellu tungis, kuidas talle ühel päeval järele jooksis, kuidas ta list koju läks.

"Sa unustasid selle maha," hõikas Lydia talle mütsi ulatades.

Benjamin seisatas ja tänas naist. Siis vaatas Lydia talle otseselt pärides:

"Sinu nimi on Benjamin, eks ole?"

Ta oli küsinud, kust naine tema nime teab. Siis oli Lydia tal otseselt silunud ja väitnud, et on poisi ise sünnitanud.

"Aga ma ristasin sind Kasperiks," oli naine öelnud. "Ma ei ole Kasperiks hüüda."

Seejärel ulatas Lydia talle väikesed helesinised kootud sipukad.

"Need tegin ma sulle, kui sa veel minu kõhus olid," sosistas Lydia.

Benjamin selgitas seepeale, et tema nimi on Benjamin Peterson, et ta ei saa kuidagi selle naise laps olla. Kõik see kokku oli usinad ja häle, Benjamin oli püüdnud rääkida naisega rahulikult ja lahkesti, ta oli kuulnud naeratades ja seejärel lihtsalt melanhoolset pead raputades.

Kust oma vanematelt," oli ta öelnud, "küsi neilt, kas sa oled päriselt nende laps. Sa võid küsida, aga nad ei räägi sulle tõtt. Nemad ei saanud seda teada. Sa märkad, et nad valetavad. Seda teevad nad sellepärast, et kaitsta sind ja end kaotada. Nad ei ole sinu tõelised vanemad. Ma võin sulle minust lausa lausa rääkida. Sa oled minu laps. See on tõde. Kas sa ei näe, et nad ei ole me sarnased? Mind sunniti sind ära andma."

"Aga ma ei ole lapsendatud," ütles Benjamin.

Ma teadsin seda... ma teadsin, et nad ei räägi sulle seda," ütles naine. Benjamin mõtles järele ja mõistis korraga, et see, mida naine rääkis, oli tõepoolest tõsi, ta oli end ammu teistsugusena tundnud.

Lydia silmitses teda naeratades.

Ma ei saa sulle seda tõestada," ütles ta jälle. "Sa pead usaldama oma instinkte, sa pead ise tunnetama. Siis sa märkad, et see ongi tõsi." Nad läksid lahkuma, kuid said järgmisel päeval uuesti kokku. Nad läksid koos kondiitriärisse, istusid ja rääkisid pikalt. Lydia pajatas, kuidas teda sunniti last adopteerimiseks ära andma, kuid et ta polnud kunagi unustanud. Ta oli poisist mõelnud iga päev, sestsaadik kui ta oli poisi naiselt ära võeti. Ta oli iga minut poissi taga igatsenud.

Benjamin oli rääkinud kõik Aidale, ja nad olid otsustanud, et Erik ja Lydia ei tohi sellest absoluutselt midagi teada saada, enne kui ta ise ei ole selle üle järele mõelnud. Ta tahtis kõigepealt Lydiat tundma õppida, et mõelda, kas tema jutt võis tõele vastata. Lydia võttis temaga ühendust meili teel – naine oli saanud Aida e-posti aadressi ja saatnud talle perekoosoleku kutsu.

Ma tahan, et sa teaksid, kes sa oled," oli ta öelnud. "Siin puhkab mu isa, Kasper. Ühel päeval sõidame me koos sinna, ainult sina ja Lydia."

Benjamin oli hakanud teda peaaegu uskuma. Ta tahtis teda uskuda, sest naine oli põnev. Benjamin ja Kasper olid kummaline tunda, et ta on armastatud, armastatud. Naine andis talle asju, väikesi mälestusesemeid, mis olid tema lapsepõlvest, raha, ka kinkis ta talle raamatuid ja fotoaparaadi. Benjamin naisele omakorda joonistusi, asju, mis ta lapsena oli alles hoidnud. Naine kandis isegi selle eest hoolt, et Wailord tema kiitumiseks. Ühel päeval ta lihtsalt ulatas Benjaminile paberilehe, kuhu Wailord oli kirjutanud, et annab sõna, et ei tule enam kunagi Benjaminiga üheskoos lähedusse. Millegi sellisega ei oleks tema vanemad iialgi hakanud. Talle hakkas üha enam tunduma, et tema vanemad – need, keda ta terve elu uskunud oli – käitusid nagu viimased valetajad.

ad teda hakkas harrum, et nad kunagi temaga ei taaknud. Ta ei näidanud, mida ta neile tähendab.

Ta oli nii uskumatult rumal.

Sis oli Lydia hakanud raakima sellest, et tahab tema poolele juures olla. Ta tahtis Benjamini võtmeid. Poiss ei saanud poole milleks naine neid vajab ja ütles, et laseb ta sisse, kui nad helistab. Nüüd sai Lydia tema peale kurjaks. Ta ütles, et peab tema, kui ta ei kuuletu. Benjamin oli täiesti pahviks löödud, et Naine seletas, et juba siis, kui Benjamin alles väike laps oli, ta adopteerinud vanematele roosa selle märgiks, et ta ootab head last kasvatamist. Seejärel võttis naine lihtsalt tema seljakotist võtmeid ja ütles, et tema ise otsustab, millal ta oma last külastab.

Siis oli Benjamin mõistnud, et naine ei saa olla päris terve.

Järgmisel päeval, kui Lydia teda ootas, läks ta lihtsalt tema ütle nii rahulikult kui suutis, et tahab oma võtmeid tagasi. Ta soovib temaga enam kohtuda.

"Aga Kasper," oli naine öelnud. "Selge see, et sa saad võtmeid tagasi."

Ta ulatas Benjaminile võtmekimbu. Poiss hakkas astuma tema kannul. Benjamin seisatas ja küsis, kas naine ei saanud ta taha teda enam näha.

Benjamin püüab oma keha. Ta näeb, et põlvele on ilmunud plekk. Kui ema seda näeks, satuks ta hüsteeriasse, mõtleb ta.

Marek pöörnitseb aknast välja nagu tavaliselt. Mees huncut nina ja sülitab aknaruudule, mille taga on lume sees lebav tema keha. Annbritt istub kokkuvajunud laua ääres. Naine püüab muu neelatab, kõhatab ja luksub. Kui ta majast välja jooksis ja nägi tsite tapmas, karjus naine nii kaua, kuni Marek tõstis tema poole ja seletas, et tapab naise, kui too veel kas või ühe nuuksatuse tekitab toob.

Lydiat ei paista kusagilt. Benjamin hiivab end istuma ja lükkab hääle:

"Marek, on üks asi, mida sa peaksid teadma..."

Marek vaatab Benjamini poole, silmad mustad kui pipratend. Ta sis kõhuli põrandale ja hakkab kätekõverdusi tegema.

"Mis sa tahad, sitakott?" küsib ta ägades

Benjamin neelatab oma vermeil kõriga.

juba raakis mulle, et Lydia tapab su ära," valetab ta. "Algasid pehke opina tema, siis Annbriti ja siis sinu."

"Teele jukab kätekõverdustega ja rouseb sis ohates pistu. Tõel d üks veider vaike sitakott."

"Marek ütles," lausub Benjamin. "Lydia tahab amult mind. Ta tahab muist üks jääda. See on tõsi."

"Marekka või?" ütleb Marek.

Ta jassi ütles, et Lydia raakis talle, mida ta kavatseb – et ta alustab tapmisest, ja nüüd ta ongi..."

"Tema õige lõuad," katkestab mees.

"Kas sa lihtsalt istud siin ja ootad oma järke?" küsib Benjamin. "Lydia hooli sinust, tema arust oleme me kahekesi parem perekond, ainult ta ja tema."

"Kas Jussi ütles tõesti, et Lydia tapab mu ära?" küsib Marek.

"Ma luban, ta tapab..."

Marek naerab valjuhäälselt ja Benjamin jääb vakka.

"Ma olen kuulnud juba kõike, mida võib öelda, et valu käest päi," ütleb ta muates. "Kõiki lubadusi ja kõiki kavalusi, kõiki kokkupoid ja nipitamisi."

Marek pöördub ükskõikselt akna poole. Benjamin ohkab ja püüab lapi muud välja mõelda, kui saabub Lydia. Naise suu on kitsaks kriipetonnimatud, ta on näost väga kahvatu ja hoiab midagi selja taga.

"Nii et nädal on läbi ja jälle on pühapäev," teatab ta pidulikult ja suleb silmad.

"Neljas advent," sosistab Annbritt.

"Ma tahan, et me lõdvestuksime ja mõtleksime läinud nädalale," lausub ta aeglaselt. "Kolme päeva eest lahkus meist Jussi, ta ei ole enam. Ma kirjutas, tema hing keerleb ühes seitsmest taevarattast. Ta rebitakse ümber ühe eest tükkideks tuhandetes taaskehastumistes tapalooma ja kolme..."

Naine jääb wait.

"Kas mõtlesite järele?" küsib ta mõne hetke pärast.

Teadesid noogutavad, ja Lydia naeratab rahulolevalt.

"Kasper, tule siia," ütleb ta summutatult.

Benjamin proovib püsti tõusta, ta pingutab, et mitte valust nagu mipsutada, kuid ometi küsib Lydia:

"Kas teed mulle lõustu või?"

"Ei," sosistab poiss.

"Me oleme perekond ja me austame üksteist."

"Jah," vastab poiss, nutt kurgus.

Lydia naeratab ja võtab välja eseme, mida on seni selja taga hoidnud. Need on käärid, laiade lõiketeradega suured rätsepakäärid.

"Siis ei valmista sulle mingit probleemi oma karistus vastutuleb naine rahulikult ja asetab käärid täiesti kõigutamatu nädalauale.

"Ma olen ainult laps," ütleb Benjamin vaarudes.

"Seisa paigal," pröökab Lydia talle. "Et kunagi ei ole küllat kunagi, kunagi aru ei saa! Mina näen vaeva ja pingutan, ma olen rügan, et pere toime tuleks. Oleks puhas ja kena. Ma tahan libe kõik toimiks."

Benjamin nutab langetatud päi, raskelt, kähedalt nuuksudes.

"Kas me pole siis perekond, kas me pole või?"

"Oleme," ütleb poiss. "Oleme ikka, oleme küll."

"Aga miks sa siis nüiviisi käitud? Salatsed meie selja taga, petad meid, varastad meie tagant, räägid meid taga ja harrad mulle seda teed? Topid oma nina, klatsid ja kaabid kõigil kintsu."

"Ma ei tea," sosistab Benjamin. "Vabandust."

Lydia võtab käärid. Ta hingab nüüd raskelt ja tema nägu lämpu. Punased laigud on löönud tema põskedele ja kaelale.

"Sa pead saama karistada, et me võiksime selle vahejuhtumini jätta," ütleb Lydia kergel asjaliku toonil.

Ta laseb pilgul käia Annbriti ja Mareki vahel.

"Annbritt," ütleb ta. "Tule siia."

Annbritt, kes seni on istunud ja seina põrnitsenud, tuleb kiiresti lähemale. Tema pilk on rusutud, vilab kõigis suundades, väike hirmu värisesmas.

"Lõika tal nina ära," ütleb Lydia.

Annbriti nägu värvub tulipunaseks. Ta vaatab Lydia, seejärel oma otsa. Siis raputab ta pead.

Lydia lööb teda kõvasti põsele. Ta haarab Annbriti jõulisest käest ja tõukab teda Benjaminile lähemale.

"Kasper on oma nina teiste asjadesse toppinud ja nüüd jääb hoopis ilma."

Annbritt hõõrub peaaegu äraolevalt oma põske ja tõstab seejärel üles. Marek tuleb lähemale ja võtab Benjaminini pea kovalle haardes, nutades tema näo Annbriti poole. Käärde lõiketerad läiklevad talle

ma silme ees, ja Benjamin näeb naise närvilist nägu, näeb tõuldust otse ja suu ümber, kuidas käed hakkavad värisevama.

"Lõika juba," röögib Lydia.

Annbritt seisab, käärid Benjaminini poole sirutatud, ja nutab nädal

"Mul on veritsustõbi," hõliseb Benjamin, "ma suren, kui sa ei tee midagi minu huubimatus!"

Annbriti käed värisevad, kui ta terad tema ees õhus kokku lööb ja need põrandale pillab.

"Ma ei saa," nuuksub naine. "See ei lähe... Mul hakkavad kääridest valutama, ma ei suuda neid käes hoida."

"See sinu on perekond," ütleb Lydia range väsimusega haales, kummeldes samal ajal vaevaliselt ja võttes käärid maast üles.

"Sa kuuletud mulle ja austad mind – kuuled või!"

"Käed valutavad, ma ju ütlesin! Käärid on liiga suured, et..."

"Ole vaht," katkestab Lydia, lüües naisele käärde tagumise poole ja tõstab neid kõvasti vastu suud. Annbritt muutsatab, teeb sammukese küljele, tõotub ebakindlalt vastu seina ja tõstab käe veriste huulte juurde.

"Puhapäev on nuhtlemise jaoks," ütleb Lydia hingeldades.

"Ma ei taha," anub naine. "Palun... ma ei taha."

"Tule nüüd," käsib Lydia kannatamatult.

Annbritt raputab ainult pead ja sosistab midagi.

"Mis sa ütlesid? Kas sa ütlesid mulle "türa"?"

"Ei ei," nutab naine kätt välja sirutades. "Ma teen seda," nuuksub ta ja loikan tal nina ära. Ma aitan teid. See ei ole üldse valus, see läheb kiiresti üle."

Lydia ulatab talle rahulolevalt käärid. Annbritt tuleb Benjaminini juurde, patsutab talle põsele ja sosistab kiiresti:

"Ära karda. Kõrasta ainult, jookse minema nii kiiresti, kui saad."

Benjamin vaatab kusivalt naisele otsa, puüdes midagi välja lüpetada. Annbriti pilgust ja varisevast suust Annbritt tõstab käärid, kuid need ei sisu ümber ja loob Lydiat ilma tõelise jõuta. Benjamin näeb, kui

Lydia naise runnaku eest kõrvale põikab, näeb, kuidas Marek naise eest hoidumiseks kinni haarab, kae sirgu venitab ja selle õlalüüesest hõlpsalt tõmbab. Annbritt karjub valust. Benjamin on juba toast väljas, kui

Kasper üldelt käärid võtab, naise juurde läheb ja talle kaks nädal nutades tema näo Annbriti poole. Käärde lõiketerad läiklevad talle

Jahedast eeskojast läbi minnes ja trepile kõrvetava kiilna kummitades kuulab ta Annbriti karjet ja kohinust.

Benjamin läheb kiiresti mööda roogitud jalgrada.

Marek võtab seinalt jahipüssi, kuid Lydia takistab teda.

"See on ainult õppetund," ütleb ta. "Kasperil ei ole kingi järele pidžaama väel. Küll ta tuleb tagasi emme juurde, kui tal külm hakkab."

"Muidu ta sureb," ütleb Marek.

Benjamin sööb lund ega hooli autovrakkide vahel joostes edasi libiseb ja kukub pikali, kuid hüüab end jälle üles, jookseb veel ega tunne siis enam oma jalgu. Marek kargub talle majast minema. Benjamin teab, et ei jaksa mehe eest ära joosta, ta on liiga vanane nõrk. Parim variant on end pimeduses ära peita ja siis, kui kõik on möödenud, leida tee järve ujumiskohta. Võib-olla on seal mõni kalakas, paneb oma oherdi ja kalakastiga Jussi rääkis, et jää oli Djuptjanne olnud kõigest nädal tagasi, talv algas pehmete ilmadega.

Benjamin peab seisma jääma, ta kuulatab, kas on kosta summutatud käega vastu roostes pikapi kere, ta vaatab mustendava metsa tühjaks ja jätkab siis teekonda. Ta ei suuda enam kuigi palju, kogu keha on väsimust ja külmast. Ta kormistab, kukub pikali ja roomab üht traktori jääga presendi alla, kaevub seal sügavamale härmatanud hennaga, roomab edasi järgmise aato alt läbi ja tõuseb siis püsti. Ta mõistab, et on kahe bussi vahel. Ta liigub kobamisi edasi, leiab ühel bussil lüüsi ja ning tal läheb korda ronida suurele bussirehvile ja end avastada. Ta liigub pimeduses edasi ja leiab ühelt istmelt nuntu, kes millesse ennast mässib.

Pühapäeva hommik, kahekümnes detsember, neljas advent

Vilhelmina punaseksvõõbatud lennujaamahoone seisab üksikese tühjana luuvat valget maastikku. Kell on kõigest kümme hommikut, kuid videvikuhamarus on sel neljanda adventi pühapäeval tihedalt rektorid valgustavad betoonkattega maandumisrada. Pärast pooleteist tundi lennu veerevad nad nüüd aegapidi terminalihoone poole.

Terminali ootetuumas on soe ja ullatavalt õdus. Valjuhäälditest kõlab jõululaulu ja poekesest, mis näib olevat segu ajalehekioskist, infoletist ja kohvikust, tulvab kohvi lõhna. Poe ees ripuvad pikad read nõndamoodi saami kasitööesemetega, võinugade, joogikappade ja kasetohust valmistatud esemetega. Simone põrnitseb tühjal pilgul letile paigutatud saami müüki. Ta tunneb põgusat kaastundesööstu selle nende jahipidajate kultuurile, mis on nüüd sunnitud tuhast tõusma värvikirevate lõbujanustele, mis on nüüd mõeldud punatutiliste mütsikeste vormis. Uued ajad on surinud alla saamide šamanismi, rahvas on šamaanitrummi *meavvresgarri* diinid kohale seinale riputanud ja põtrade toitmisest hakkab tasapisi saama osa ka turistidele.

Joona võtab telefoni ja valib numbri, sellal kui Erik osutab inimtühja ajavahetuse ees ootavale taksobussile. Joona raputab pead, rääkides kellelegi kasvava ärritusega. Erik ja Simone kuulevad, kuidas keegi kumiseb ja haalel torus midagi vastu põristab. Kui Joona viimaks telefoni klapi vastu vajutab, on ta näol kinnine ilme. Järselt helkivad silmad on tõsiseks ja valulikuks.

"Mis on?" küsib Erik.

Joona sirutab kaela, et aknast välja vaadata.

"Põlsemikud, kes maja juurde välja sõitsid, ei ole veel endast kuulda," ütleb ta hajevil häälel.

"See küll hea uudis ei ole," lausub Erik tasa.

"Ma tahan politseijaoskonnaga."

Simone püüab Erikut endaga kaasa tirida.

"Me ei saa lihtsalt paigal istuda ja neid oodata."

"Seda me ei teegi," vastab Joona. "Meile tuleb auto järele – juba siin olema."

"Jumal," ohkab Simone. "Kõik võtab nii uskumatult kaua aega."

"Vahemaad on siinkandis teised," tähendab Joona, terav häälega.

Simone kehitab õlgu. Nad liiguvad väljapääsu poole, ja kui need välja jõuavad, lööb neile vastu eriskummaline kuiv jahedus.

Kaks tumesinist autot jäävad järsku nende ees seisma ja vabariiki paar erkoranžis mäepäästjamundris meest.

"Joona Linna?" küsib üks meestest.

Joona noogutab lühidalt.

"Me pidime sulle autoga järele tulema."

"Mäepäästjad?" küsib Erik närviliselt. "Aga kus politsei on?"

Teine meestest ajab selja sirgu ning selgitab resoluutselt:

"Siinkandis ei ole sel alati nii suurt vahet. Politsei, toll, meepäästjad – me teeme tavaliselt koostööd nii, kuidas juhtub."

Esimene mees sekkub vestlusse:

"Praegu ei jätku väga inimesi, jõulud ka ukse ees ja pulka."

Nad seisavad vaikides. Erik paistab nüüd meeleheitel. Ta arvab midagi öelda, kuid Joona jõuab temast ette:

"Kas maja juurde sõitnud patrullist on midagi kuulda olnud?"

"Hommikul kella seitsmest saadik enam mitte," kostab üks meestest.

"Kui palju aega sinna jõudmiseks läheb?"

"Noh, nii üks-kaks tundi tuleb ikka arvestada, kui Sutmesse jõuda sõitma."

"Kaks ja pool," lisab teine. "Mõeldes aastaajale."

"Kumma auto me võtme?" küsib Joona kannatamatult auto poole suundudes.

"Tjah, ei mina tea," vastab üks meestest.

"Andke meile see, millel rohkem bensiini paagis on," ütleb Joona.

"Kas vaatan kütusemõõdikut?" küsib Erik.

"Minu omas on nelikümmend seitse liitrit," lausub üks meestest.

"Sis on sul kümme rohkem kui mul."

"Iore," ütleb Joona autouust avades.

Nad istuvad eelsoojendatud salongi. Joona võtab mehele kuuluvat Erikut tuttuude GPS-i õiged koordinaadid sisestada.

"Oota," hüüab Joona teise auto juurde suunduvatele meestele. "Nad peavad seisma."

"See patrull, kes täna hommikul sinna onni juurde sõitis, kas nad olid ka mäepäästjad?"

"Ohid jah, seda nad kõik olid."

Nad sõidavad loodesse piki Volgsjö järve, et leida Brännbäckti puiestee, ja seejärel, ainult mõne kilomeetri pärast, peavad nad jõudma muinastele 45, kõigest kümnekilomeetrisele sirgele, enne kui keeravad muinastele tee, mis tähendab üle kaheksakümne kilomeetri kurvita kuni Klumpfjälli mäe lõunaküljel ja Daimdalen'i orus.

Nad sõidavad vaikides. Kui Vilhelmina on kaugemale seljataha jäänud, nad Sutme teele välja jõuavad, märkavad nad, et taevaskõrgus hakkab nende ümber heledamaks muutuma. Erakordne pehme valgus tundub avardatud ruumilisust. Ümberringi võib aimata mägede ja järvede piirjooni.

"Nad sa," ütleb Erik. "Valgemaks läheb."

"Valgemaks ei lähe veel mitu nädalat," vastab Simone.

"Lumi peegeldab pilvede tagant kumavat valgust," ütleb Joona.

Simone toetab lauba vastu autoakent. Nad sõidavad läbi lumega kaetud metsade, mis vahelduvad hiiglaslike valendavate raielankidega, tumedate soostunud alade ja järvedega, mis laiuvad suurte tasandikena. Nad sõidavad siltidest kohanimedega nagu Jetneme ja Trollklinten ning takseeritud Langseleanist. Pimeduses võib aimata muinasjutuliselt tumedat järve, mis teeviida kohaselt kannab nime Trollklinten, ja sätestab lumel kõrgete külmade kangeks külmanud kallaste vahel lumevalguse.

Pärast ligi pooleteisetunnist sõitmist kord otse põhja suunas, kord teise poole, hakkab tee ahenema ja huglasliku Borgasjö järve poole aeglaselt kaldu kiskuma. Nüüd viibivad nad juba Dorotea piirkonnas, läheduses Norra piirile, ning maastik kerkib kõrgete teravate mägedena teise poole. Korraga annab vastutulev auto neile tulõdega märku ja keeb sinu valguse maha. Nad sõidavad teepeenrale, peatuvad ja näevad teist otse enda poole tagurdamas.

"Mäepäästjad," sõnab Joona kuival, nähes, et auto on samasugune nagu nende oma.

Joona kerib autoakna alla ja jäiselt krõbekülmi õhk imeb salongist välja.

"Kas teie olete need stockholmilased?" hõikab üks mees nende suuna tugeva soome aktsendiga.

"Jah, meie need oleme," vastab Joona soome keeles. "Linnasid nad naeravad lühidalt ning seejärel läheb Joona rootsi keelde."

"Kas teie käisitegi seal maja juures? Teid ei saadud kuidagi läbi."

"Leviauk," ütleb mees. "Aga see oli bensi raiskamine. Seal ei olnud midagi."

"Mitte midagi? Maja ümber mingeid jälgi?"

Mees raputab pead.

"Me võtsime lumekihid läbi."

"Misasja?" küsib Erik.

"Kaheteistkümnendast kuupäevast peale on viis korda sadanud lund ja me otsisime jälgi viiest erinevast lumekihist."

"Tubli töö," lausub Joona.

"Sellepärast võttiski natukene aega."

"Aga keegi pole seal käinud?" küsib Simone.

Mees raputab pead.

"Kaheteistkümnendast peale mitte, nagu öeldud."

"Kurat küll," vannub Joona endamisi.

"Tulete siis meiega koos tagasi või?" küsib mees.

Joona raputab pead.

"Kui oleme Stockholmist siia sõitnud, siis me praegu tagasi ei tule. Mees kehitab õlgu.

"Nojah, tehke nagu tahate."

Nad lehvitavad ja kaovad mööda teed laane poole.

"Leviauk," sosistab Simone. "Aga Jussi ju ometi helistas seal..."

Nad jätkavad vaikides sõitu. Simone mõtleb sama mõtet, et see reis võib osutuda saatuslikuks veaks, et need ahvatlevad oled olla valesse suunda, lume ja jää kristallmaailma, põhjala pimedusse rabamaale, sellal kui Benjamin lamab kusagil mujal, kaitsetusena, ilma koagulantpreparaadita, ja võib-olla pole teda enam isegi elav. Nad

On keskpäev, kuid nii kaugel põhjas, sügaval Västerbotteni laante, on naneb päev praegusel aastaajal oöga. Massiivse oöga, mis ei taha neda, et valgust sisse lasta. Oöga, mis on nii võimas ja karm, et viimsetsembrist jaanuarini koidu peaaegu kogunisti.

Nad jõuavad Jussi majani tiheraskes pimeduses. Õhk on jässakas ja rabe. Viimase teeotsa kõnnivad nad üle lumekooriku. Joona

tab kabuurist relva, mõeldes, et pole pikka aega näinud tõelist... tundub kõva pakase kuiva tunnet sõõrimetes.

Kolm väikest maja asetsevad U-kujuliselt ümber hoovi. Linnas on juba katustele väga kurrutatud vaiba ja puhunud seinte vastu hooned ulatuvad kuni väikeste akendeni. Erik ronib välja ja vaatab riipetud autot. Siis on näha mäepäästjate auto jäetud kaks paralleelset rattajälge muu hoovi ümbruses rohkelt meeste jalajälgi.

"Oh jumal," sosistab Simone edasi tõtates.

"Oota," ütleb Joona.

"Kedagi pole siin, täielik tühjus, meid on..."

"Lundub tühi," peatab teda Joona. "See on ainus, mida me teame."

Simone ootab kügeledes, kuni Joona üle kriuksuva lume hoonetele läheb. Mees seisatab ühe väikese madala akna juures, kummardub poole ja silmab puukirstu ja põrandal paari kaltsuvaipa. Toolid on ümbritsetud söögilauale tõstetud ning külmkapp seest puhtaks tehtud ja ühtlasi tühjana, uks lahti.

Simone vaatab Eriku poole, kes korraga hakkab imelikult käituma. Ta hakkab hakkivate liigutustega lumes ringiratast, rehmas käega üle suu ja hõõrub keset hoovi seisma, vaadates mitu korda ringi. Simone tahab just öelda, mis viga, kui mees valju selge häälega seletab:

"See pole siin."

"Siin pole kedagi," vastab Joona väsinult.

"...mõttes, et..." ütleb Erik veidral, peaaegu kimekal hääletoonil. "Kas sa ei tunda, et tondiloss ei asu siin?"

"Tõesti ei tunda?"

"See on vale suvila. Jussi tondiloss on heleroheeline, ma olen kuulnud, et ta seda kirjeldab, seal on sahver eeskojas, roostes naeltega plekkid, puuaboolantenn harja lähedal, ja õu peaks olema täis vanu autosid, traktoreid..."

Joona viipab osutavalt käega:

"...siin on tema aadress, ta on sinna sisse kirjutatud."

"Aga see on vale koht."

Erik kõnnib taas mõned sammud piki majaseina, vaatab seejärel tõsiselt Simone ja Joona poole ning kordab kangekaelselt:

"See siin ei ole tondiloss."

Joona võtab vandudes mobiiltelefoni, ent hakkab veelgi kõvenema, meenutades, et nad viibivad leviaukus.

"Vaevalt et me siit kedagi leiame, kelle kaest järele küsida, mis peame seni edasi sõitma, kuni levi tagasi tuleb," lausub ta autost. Nad tagurdavad tagasi sissesõiduteele ja hakkavad just maanteetähe rama, kui Simone märkab puude vahel tumedat kogu. See seisab liikumatult, käed külgedel rippu, ja vaatab nende poole.

"Seal!" hüüab Simone. "Seal seisab keegi!"

Metsatukk teispool teed on tihe ja tume, lumi lebab kokkupuutuvete vahel, puud on raskuse all lookas. Simone läheb auto juurde, kuidas Joona talle hõikab, et ta ootaks. Täistuled peegelduvad maja akendest. Simone püüab puude vahel midagi silmata. Ta näeb talle järele.

"Ma nägin üht inimest," sosistab Simone.

Joona seiskab auto mootori, tõmbab kiiresti kabuurist relva ja jookseb neile. Simone kõnnib kirel sammul metsatuka poole. Ta näeb puude vahel, natuke sügavamal metsas.

"Halloo, oota!" hüüab Simone.

Ta jookseb mõned sammud, kuid jääb seisma, kohates mehe. See on vana mees kurrulise ja täiesti rahuliku näoga. Mees on lühike, ulatudes Simonele vaevalt rinnuni, ja kannab paksu juba jakki ja teksaseid. Käes hoiab ta jäärohelist mobiiltelefoni, mille ta paneb ja taskusse pistab.

"Vabandust, kui ma segan," ütleb Simone.

Mees vastab midagi, et ei tea aru, lööb seejärel pilgu maha ja ei näe midagi. Erik ja Joona lähenevad ettevaatlikult. Joona on juba teinud jakipõue peitnud.

"Tundub, nagu ta räägiks soome keelt," ütleb Simone.

"Oota," lausub Joona mehe poole pöördudes.

Erik kuuleb, kuidas Joona ennast esitleb, auto poole osutab ja ütleb, et ta nägi üht inimest. Ta räägib soome keeles, rahulikult ja vaoshoitult. Vana mees noogutab aeglaselt ja õngitseb välja sigaretipaki. Siis seisab ta, nad on poole poõratud, nagu jälgiks midagi samaaegselt kuulamise ja teatavasti pakist sigareti, silmitseb seda ja küsib siis Joonalt midagi pilguga. Meloodiliselt klaksuva häälega, saab mõned laused vastuseks. Vana mees tab seejärel kahetsedes pead. Ta vaatab Eriku ja Simone poole. Tema nägu on valgendava ilmega. Kui ta neile pakist sigarette pakub, leiab ta kopsakalt külmalt verd, et üks suits vastu võtta, tanada, ja laenata kogu valgumihklit, mille esiküljel ilutseb Betty Boopi pilt.

Vanni mees napistab oma suitsult filtri, paneb sigareti suhu ja astub ette. Simone kuuleb teda Joonale millestki pikalt-laialt kõnelevat. Mees näitab puu otsast pulgakese ja krüpseldab sellegagi lümele mõned joonad. Joona seisab lumekaardi kohal kummargil, osutab kuhugi, küsib, mis votab ta sisetaskust märkmeploki ja joonistab skeemi maha. Simone nästab "aitäh", kui nad auto juurde tagasi pöörduvad. Mehike pöörab ümgi, näitab käega metsa poole ja kaob mööda teerada puude vahele.

Nad lihevad kiiresti auto juurde, mille ukсед on lahti seisnud ja istmed ni külmaks tõmbunud, et kõrvetavad selga ja reisi.

Joona ulatab Erikule paberilehe, kuhu on kirja pannud vanamehe elused.

"Ta rääkis mingit veidrat Umeå saamide murret, nii et ma ei saanud aru. Ta rääkis Kroksi piirkonnas elavatest sugulastest."

"Aga kumb Jussit?"

"Jah, kui ma asjale õigesti pihta sain, siis on Jussil veel üks maja, jahu-koos, mis asub veelgi sügavamal metsa sees. Varsti peaks vasakul pool teed olema Me võime sõita kuni kohani, kus on püstitatud kolm suurt kivi, mis on vana suvise laagripaiga mälestuseks. Edasi pole tee enam nähtav, sealt edasi võime minna mööda lumekoorikut põhja poole, kuni meeme vana trailersuvilat."

Joona heidab Simonele ja Erikule iroonilise pilgu ning lisab:

"Vanamees ütles, et kui me labi jää Djuptjärneni järve kukume, siis me oleme õigest kohast mööda läinud."

Kõik kolme minuti pärast aeglustavad nad sõitu ja jäävad seisma suure ühesuuruse kivi juurde, mille Dorotea omavalitsus oli lasknud lüüa tahuda ja sinna püstitada. Esituled muudavad ümbruse halliks ja varjudeks. Kivid löövad mõne sekundi vältel särama ja kaovad siis jälle kadumise.

Joona jutab auto metsaserva, öeldes, et peaks selle ilmselt maskeerima, et ei oleks rohelisi oksid lõikama, aga selleks pole aega. Ta viskab põgusa pilgu taga talustaeva poole ja hakkab siis minema nii kiiresti kui suudab. Tuled järgnevad talle. Jaäkoorik laub raske jaiga kilbina kõrge, lumekohal. Nad luguvad edasi võimalikult vaikselt. Vanamehe kopsakalt klapib vihesaja meetri pärast märkavad nad lume alla mattunud trailersuvilat. Nad astuvad teelt kõrvale ja naevad, et nad on jõudnud. Lemal lumerõngas ilmub nahtavale maha. Korstnast tõuseb suits. Aknaruutudest langevas valguses paistavad maha valisemad olevad ümbruse.

See ongi Jussi maja, mõtleb Erik. See ongi tondiloss.

Suures eesõues kumendavad suured tumedad purjooned. Kaetud romulas moodustub veider labürint.

Sammude krudinal kõnnivad nad aeglaselt maja poole. Nad ei näe üksteise otsa kuhjatud autorusude, liinibusside, kombainide ja äkete vahel.

Nad märkavad viirastuslikku kogu, kes liigub majas hoogsalt mööda läbi. Maja sees toimub midagi, liigutused on kiired. Erik ei suuda oodata ja hakkab maja poole jooksmas, ta ei hooli tagajärgedest. Leidma Benjaminit, pärast seda tulgu või veeuputus. Simone jookseb lõõtsutades. Nad lähevad üle lumekooriku ja seisatavad lumest ja roogitud raja ääres. Vastu majaseina on toetatud lumelabidas ja niiumist kelk. Kostub summutatud karje. Kiired, rabelevad maad. Keegi piilub aknast välja. Metsaserval murdub oks. Puukuuri olukord ei ole hea. Simone hingeldab kiiresti. Nad lähenevad majale. Inimene on kadunud. Tuul ulub puuvõrades. Üle lumekooriku uhab peenest pihu. Korraga lüüakse välisuks lahti ja neid pimestab valguhoov. Valgustab neid taskulambiga. Nad kissitavad ja varjavad kätega oma midagi näha.

"Benjamin?" hõikab Erik küsisvalt.

Valgussõõri allapoole langedes näeb ta, et nende ees seisab tema. Ta hoiab käes suuri kääre. Taskulambi valgusvihk langeb ühel lumehanges. See on Jussi, kes seal istub. Tema nägu on sinakas ja kinni, kirves rinnust välja turritamas. Ta on kaetud külmumise. Simone seisab vaikides Eriku kõrval ja mees kuuleb tema hirmunud hingetõmmetest, et ka tema on laipa silmanud. Samal ajal pilgul saab ta aru, et Joona ei ole koos nendega. Ta on ilmselt teinud läinud, mõtleb Erik. Küllap hiilib ta selja tagant Lydia poole, kui tema mase tähelepanu puusavalt kaua endal hoiab.

"Lydia," ütleb Erik. "Tore sind jälle näha."

Naine seisab paigal ja vaatab sõnagi lausumata nende poole. Tema käes helgivad, kõiguvad lõdvalt. Lambituli helkleb teerajal sügavusest.

"Me tulime Benjaminile järele," selgitab Erik rahulikult.

"Benjamin," vastab Lydia, "kes see veel on?"

"See on minu laps," ütleb Simone pooleldi lämbuval häälel.

Erik püüab talle vibates märku anda, et olgu vaib, ning näitab seda nägevat, sest ta astub sammukese tagasi ja püüab oma hoida kontrollida.

"Kellegi teise last peale minu oma pole ma näinud," lausub Lydia rahulolevalt.

"Lydia, kuula mind," ütleb Erik. "Kui me saame Benjaminit tagasi, siis me läheme siit ära ja unustame kõik. Ma luban, et ei hüpnotiseeri enam midagi mitte ühtegi..."

"Aga ma pole teda näinud," kordab Lydia kääre silmitsedes. "Me oleme suu ainult Kasperiga kahekesi."

"Luba, las me ainult anname talle rohtu," palub Erik, märgates, et tema häälel on hakanud värisema.

Lydia seisab nüüd ideaalses kohas, mõtleb ta palavikuliselt. Naine seisab seljaga maja poole, Joonal tarvitseb ainult maja tagaküljelt ligi hiilida, et saada nurga söösta ja Lydia tagantpoolt haardesse võtta.

"Ma tahan, et te nüüd minema hakkaksite," lausub Lydia lühidalt.

Erik arvab nägevat kedagi liikuvat piki maja taga asetsevat sõiduteed. Kergendustulv läbib tema südant. Korraga ilmub Lydia pilku meeligi valvsat, ta tõstab taskulambi ning valgustab puukuuri esist ja kauemad lumeväljasid.

"Kasperil on rohtu tarvis," ütleb Erik.

Lydia langetab uuesti lambi. Tema häälel on jäik ja jahe.

"Mina olen tema ema, küll mina tean, mida tal tarvis on," lausub ta.

"Sul on õigus, seda kindlasti," vastab Erik kiiresti. "Aga kui sa lased mul Kasperile natuke rohtu anda... siis sa võid teda kasvatada, karistada, talle puu puhapäev ja..."

Erik vakatab vastu tahtmist, nähes, kuidas viirastus maja taga lähemale liigub.

"Puhapäeviti," jätkab ta, "siis sa tavaliselt ju..."

Maja tagant ilmub nähtavale kaks inimest. Joona liigub kangelt ja vastumeelselt nende poole. Tema taga kõnnib Marek, hoides jahipüssi vastu tema selga.

Lydia tõmbab suu viltu ja läheb puhtaksroogitud teeraja äärele.

"Lase nad maha," lausub ta lühidalt ning noogutab Simone suunas. Vota kõigepealt tema."

"Pussis on ainult kaks padrunit," vastab Marek.

"Ise nagu tahad, peaasi et saaks asjaga ühele poole," ütleb Lydia.

"Marek," ütleb Erik. "Mind kõrvaldati töölt, ma oleksin muidu tahtnud anda sul..."

"Pea lõuad," katkestab too.

"Sa olid just hakanud rääkima sellest, mis juhtus seal suures Zenica-Dobojs maakohas."

"Ma võin näidata, mis seal juhtus," ütleb Marek ja vaatab talle rahulike silmadega Simone poole.

"Lihtsalt tee seda," ütleb Lydia, paistes juba kannatamatu.

"Heida pikali," käsib Marek Simonet. "Ja võta teksad jalast."

Simone ei liiguta. Marek pöörab pussitoru tema poole ja Erik läheneb, ja Marek võtab kiirelt tema sihikule.

"Ma tulistan teda kõhtu," ütleb Marek. "Ja siis vaadaku peale meie siin lõbutseme."

"Lihtsalt tee seda," käseb Lydia.

"Oota," ütleb Simone, hakates teksaste lukku lahti tõmbama.

Marek sülitab lumme ja teeb sammu naise suunas. Ta ei pea poolest teadvat, mida teha. Ta vaatab Eriku poole, vibutab pussitoru. Simone väldib tema pilku. Mees sihhib teda pussist, pussitoruotsa kord tema pea, seejärel kõhu suunas.

"Ära tee nii," ütleb Erik.

Marek langetab jahipüssi ja liigub Simonele lähemale. Lydia astub tahapoole. Simone hakkab teksaseid ja pikka pesu alla tõmbama.

"Hoia püssi," ütleb Marek Lydiale vaikselt.

Lydia läheneb aeglaselt, kui ühtäkki hakkab lumega kaetud maapoolt kriginat kostuma. Kuuldub korduvaid metalseid koputusi ja kõhib. Koputused jätkuvad, ja korraga kostab mürinat. See on mehaanilise käivitumise hää, kolbide terav kiunumine silindrites. Lumekoormus süttib tugev valgus. Kogu maapind nende all muutub helendavaks. Mootor pöörleb möirates, käigukast kriiksatab ja lumi lööb mehaanilise lumevallist sööstab välja vana liinibuss, suur present üle katuse tõusnud, purustab lumekooriku ja sõidab otse nende suunas.

Kui Marek pilgu bussi poole pöörab, liigub Joona silmapaistvalt ettepoole. Ta haarab pussitoru enda kätte, Marek hoiab külma, kuid on sunnitud sammu ettepoole astuma. Joona lööb teda kõrvale rindu ja püüab jalust rabada, kuid Marek ei kuku. Selle asemel pöörab püssi ümber pöörata. Püssipära tabab Joonat lagipähe ja libiseb üle tema. Mareki käed on külmast nii kanged, et ta laseb relva peost. See ta keereldes läbi õhu, maandudes Lydia ette. Simone sööstab selle poole, kuid Marek haarab tal juustest ja tõmbab teda tagasi.

Buss on peenikese kuuse taha kinni jäänud, mootor möirgab, gaasid ja üleskeerutatud lumi auravad ümber sõiduki. Bussi esiüksus ja sulgub taas ja taas, saateks puhisev heli.

Mootori poorded tõusevad uuesti, puu pandub ja tumedatelt okstelt langeb lund. Buss rammib jonnakalt puutüve, kaapides tuhmi ja metabel kolmal sellelt koort. Rattad pöörlevad ja keerlevad lumekettide rapnal.

"Benjamin," karjub Simone. "Benjamin!"

Jõuksutava bussi tuuleklaasi tagant paistab Benjamin hirmunud nägu. Tema nina jookseb verd. Lydia jookseb bussi poole, Mareki piis käes Erik järgneb talle. Lydia surub end bussi uksest sisse ja karjub midagi Benjaminile, lööb pussipäraga ja tõukab ta juhiistmelt maha. Erik ei jõua kohale. Buss tagurdab, keerab järsult kõrvale ja hakkab kolisedes mäest alla järve poole sõitma. Erik hüüab Lydiale, et ta peatuks, ja tormab neile juhtele mööda rattajälgi ja renni, mille buss on lumekoorikusse jätnud.

Marek ei lase Simone juukseid peost. Naine karjub, püüdes mehe kätt lahti kangutada. Joona põikab kiirelt kõrvale, tema õlg vajub madalale, keha pöörduv ja ta lööb rusikas käega altpoolt, tabades Marekit omne jõuga kaenla alla. Käsivars laperdab, justnagu oleks see keha küljelt lahti tulnud. Haare Simone juuste ümber lõdveneb ning naine tõmbab ennast lahti, silmates samal hetkel lumes lebavaid suuri kääre. Marek lööb teise käega, Joona aga juhib löögi mujale ja rammib külje poolt kogu oma keharaskusega parema küünarnuki poolviltu Marekile vastu kaela, nii et rangluu tuhmi plöksatuse saatel murdub. Marek vajub karjades maha. Simone viskub kääride järele, kuid Marek lööb teda jalaga kõhtu, saab käärid kätte ja tõmbab need oma veel töökorras käega tagasi. Joona karjub, nahes, kuidas Joona nagu kivistub, kui käärid tema paremasse reide tungivad. Verd pritsib lumme. Joona hoiab end seisvas asendis, käerauad juba ootevalmis, ning lööb need ümber Mareki vasaku reie. See on raske hoop. Marek jääb taesti lukuinatuks, põrnitsedes vaid küsisvalt enda ette, püüdes midagi ütelda. Tema kõrvast ja ninast jookseb verd. Hingeldades kummardub Joona tema kohale ning kinnitab käerauad tema lõtvade randmete ümber.

Meeletult hingeldades sööstab Erik pimedas bussile järele. Punased tuled sirendavad tema ees ja kaugemal puude kohal võbeleb esitulede kahvatu valgusvihk. Kõlab kolksatus, kui üks tahavaatepeeglist vastu puud pörkab.

Erik mõtleb sellest, et külm kaitseb poissi, et miinuskraadid langetavad kehatemperatuuri mõne kümnendiku võrra – piisavalt, et Benjaminil veri voolaks aeglasemalt, ja võib-olla piisavalt, et ta ellu jääks, ehkki on viipastatud.

Maapind maha taga on järsult kaldu. Erik komustab ja tõuseb. Puudesalud ja künnad on lume alla mattunud. Buss muutub vajuma-
gel eespool, siluetiks, mille ümber udune kuma.

Ta mõtleb, kas Lydia puuab algul piki kallast sõita ja ümber minna
vana laudteeni jõuda. Buss pidurdab uuesti ja ta näeb, kuidas see
välja jää peale poórab. Ta karjub Lydiale, et ta peatuks.

Järellohisev kõiejupp jääb paadisilla taha kinni ja tõmbub tagasi
selt presendi.

Erik läheneb ujumiskohale, kus lõhnab duši järele. Buss on
kahekümne meetri jagu järveääle jõudnud.

Erik libiseb kallakust alla, tunneb tohutut õhupuudust, kuid ei
jooksmist.

Korraga jääb buss seisma. Paanika kurgus, näeb Erik, kuidas
tagalaternad ülespoole suunduvad, nagu tõstaks keegi aeglaselt pead.

Jää all mullitab ja praksub võimsalt. Erik seisatab rannal
midagi näha. Ta saab aru, et jää on järele andnud, et buss on libe-
võimal. Rattad keerlevad küll tagurpidi, kuid rebivad vaid jääaukude sisse.

Erik tõmbab paadisillalt päästerõnga ja hakkab raskesti klop-
pima. Buss ei liigu edasi jooksmas. Valguskuma endiselt vee peal
bussis muudab selle jäätunud klaaskupli sarnaseks. Vesi plahkades
raskeid jäälahmakaid, mis jäävad mustavas vees ringi tiirutama.

Erik arvab nägevat kahvatut nägu bussi taga keerlevas vees.

"Benjamin!" karjub ta.

Järellainetus loksus jääle ja muudab tema jalgealuse libedaks.
Buss võtab ta päästerõnga külge kinnitatud nõõri, seob selle endale
ümber ja sõlmib kõvasti kinni, et mitte seda kaotada. Ta viskab
päästerõnga vette, kuid ei näe mustavas vees enam kedagi. Bussi
mootor töötab mõirates, tagatulede punane kuma levib üle
lopa.

Bussi esiosa vajub aina sügavamale, nii et ainult katus paistab
Esituled kaovad vette. Mootorimürinat pole enam kuulda. Jää
aegu vaikseks. Jää pragiseb ja naksab, vesi mullitab kergelt. Korraga
näeb Erik, et Benjamin ja Lydia on mõlemad alles bussis. Selle
on kaldu, nad nihkuvad tahapoole. Benjamin klammerdub uue
külge. Lagi juhistme kohal on jääga peaaegu ühetasa. Erik kiirustab
augu juurde ja hüppab bussi katusele. Terve suur sõiduk lööb
kõikuma. Kaugelt eemalt kuuleb ta Simonet midagi hõikavat, nagu
järve kaldale jõudnud. Erik roomab katuseaknani, tõuseb püsti ja

idna jalaga katki. Klaaskillud raksatavad alla bussistruktuuri ja põr-
dale. Ta suudab mõelda üksnes sellest, et Benjamin tuleb vajuvast bussist
võimal saada. Erik ronib alla, jääb käsipidi rippu. Tal õnnestub toetuda
istme seljatoele ning end alla vinnata. Benjamin näeb hirmunud
välja, ta on ainult pidžaama väel, ninast ja põsel asuvast väikesest haavast
võib verd.

"Jää," sosistab ta.

Erik järgib tema pilku ja silmab Lydiat. Naine seisab bussi tagumise
otsas vahekäigus, näol suletud ilme. Ta hoiab püssi käes ja tema suu
on verine. Terve juhistme on juba vee all. Buss vajub veelgi sügavamale ja
peagi kaldub järsema nurga all. Keskmiste uste kummitihendite vahelt
voolab lakkamatult vett sisse.

"Me peame bussist välja saama," hüüab Erik.

Lydia raputab vaid aeglaselt pead.

"Benjamin," ütleb Erik Lydia pilku silmist laskmata. "Roni mööda
mööda üles ja katuseluugist välja."

Benjamin ei vasta, kuid teeb, nagu öeldud. Ta tuleb kõikudes lähe-
male, ronib istmele, mööda Eriku selga tema kukile. Kui ta kätega avatud
luugi jõuab, tõstab Lydia püssi palge ja tulistab. Erik ei tunne mingit
valu, üksnes lööki vastu õlga, mis on nii tugev, et ta paiskub pikali. Alles
püsti tõustes tunneb ta valu ja sooja voolavat verejuga. Benjamin ripub
luugi küljes. Erik läheb lihtsalt tema juurde ja aitab ta oma töötava
kaega üles, kuigi näeb, kuidas Lydia uuesti püssi tõstab. Benjamin on juba
katusel, kui lajab teine lask. Lydia tulistab mööda. Kuul möödub Eriku
pühist, otse tema kõrval lendab välja suur aknaruut ja jääne vesi tulvab

Nuud kub kõik väga kiiresti. Erik püüab katuseluugini jõuda, kuid
buss vajub küljeli ja Erik jääb vee alla.

Kohutavast külmast tingitud šokist kaotab ta mõneks sekundiks tead-
vuse. Paanikas põtkib ta jalgadega, jõuab pinnale ja tõmbab õhku kop-
p-õndesse. Buss hakkab metalse naginaga aeglaselt mustavasse vette vajuma.
Vee pöördub külili, Erik saab hoobi vastu pead ja satub taas vee alla.
Kõrvus kohiseb ning arusaamatu külm haarab ta endasse. Läbi akna
näeb ta esilaternaid sügaval järve sügavuses helendavat. Süda taob rin-
nu. Nägu tõmbub krampi, peas pigistab. Vesi on nii tuimestavalt külm,
et ta ei suuda enda lugutada. Ta näeb vee all Lydiat, kuidas naine seljaga
bussi tagumistele istmetele toetudes käsipuu külge klammerdub. Ta näeb
avatud laeluuki ja purustatud akent, teab, et buss läheb põhja, teab, et
peab välja jõudma, et on kiire, et ta peab võitlema, kuid kätel ei kuula

sõna. Erik tunneb end peaaegu kaalutuna ega tunne enam oma jalapüüab end higutada, kuid tal on raskusi koordineerimisega.

Erik märkab, et teda ümbritseb punane õlahaavast voolava vee

Järsku kohtab ta Lydia pilku, naine vaatab talle rahulikult otsa. Nad lebavad lukumatult jääkulmas vees ja silmitsevad teineteist.

Lydia juuksed hõljuvad vee loksumise taktis, väikesed õhunnad liiguvad nagu liikeena ninast nirisemas.

Erikul on vaja hingata, kurgus pigistab, ent ta paneb vastu. Ta võitleb endasse hapnikku tõmmata. Meelekohtades taob, peab valgeid välke.

Eriku kehatemperatuur on nii madal, et ta hakkab teadvust kaotama. Kõrvus kostab kõrgetoonilist kõikuvat helinat.

Erik mõtleb Simonele ja sellele, et Benjamin jääb ellu. Tundub unenägu hõljuda vabalt jääkulmas vees. Kummalise selgusega tunneb ta, et käes on tema surmatund, ja ta kõht hakkab ängistusest kõnnima.

Ta on kaotanud suunataju, ei tunne enam omaenese keha ega teadvust. Kas on valge või pime. Vesi tundub ühtäkki soe, peaaegu kõrge. Erik mõtleb, et õige varsti tuleb avada suu ja lihtsalt järele anda, laskuda kopsu ja lõpul kätte jõuda. Uued veidrad mõtted sähvivad läbi peaga. Korraka juhtub midagi. Ta tunneb, kuidas kõis ümber piha pingutab ja bub. Ta oli unustanud, et sidus enne keha ümber päästerõngaga kaetud pika nõõri. Nüüd on see kuhugi kinni jäänud. Raskelt süüa, et saada teda paremale. Seda ei saa peatada, tal ei ole enam jõudu järel. Tema keha matult lohistatakse tema keha ümber tugiposti ja edasi poolviltu. Ta aknast välja. Kukul kopsatab millegi vastu, ühest jalast kistakse kinni. On ta juba väljas mustavas vees. Teda kistakse ülespoole ja ta näeb. Ta buss jätkab ilma temata laskumist sügaviku poole ning ta aimab tunda selles helendavas puuris, mis hääletult järve põhja laskub.

Neljapäev, kahekümne neljas detsember

Simone, Erik ja Benjamin jõuavad halli Stockholmi juba tumeneva taeva alla. Õhk on vihmakas ja linna ümbritseb peaaegu purpurne õhuvärv. Kõikjal jõulupuude ja rõdurinnatiste küljes helendavad mitmevärvilised tuledeketid. Akendel ripuvad jõulutähed ja poevitriinides helendavad päkapikud kesk sätendavaid jõuluehteid.

Laksojuht, kes neid Birger Jarli hotelli juurde toob, kannab peas päkapikumütsi. Ta lehvitab neile mornilt tahavaatepeeglist ja nad märkavad, et tema taksoplafoonile on kinnitatud jõuluvana.

Simone heidab pilgu hotelli vestibüüli ja juba kustutatud tuledega restoranini ning lausub, et ehk on ikka imelik elada hotellis, kui kodu asub kõigest kahesaja meetri kaugusel.

"Aga ma tõesti ei taha jälle meie korterisse minna," lausub ta.

"Inimesestki mõista," ütleb Erik.

"Ei nal enam"

"Mina ka mitte," kostab Benjamin.

"Mida teeme?" küsib Erik. "Lähme kinno?"

"Mul on kõht tühi," ütleb Benjamin vaikelt.

Kui lennuk Umeå laatsaretti jõudis, oli Erik tugevalt alajahtunud. Lastehaiglav ei olnud tõsine, pooleldi kaetud kuul oli läbistanud vasaku õlaliigese ja vaid pindmiselt kahjustanud õlavarreluu ülenrist osa. Pärast operatsiooni jagas ta palatit Benjaminiga, kes oli paigutatud haiglasse ravile. Benjaminil oli aega mõelda elu üle ja vedelike asendamiseks. Benjaminil ei esnenud mingeid tõsisemaid verejookse ning ta toibus peagi. Juba päevase haiglaravimise järel hakkas ta peale käima, et tuleks ära koju sõita. Algul ei tahtnud Erik ja Simone sellega nõusse jääda. Nad soovisid, et poeg jääks oma haiguse tõttu haiglasse jälgimisele ja võiks kohtuda kellegagi, kes ütaks tal tema hiljutisi elamusi ümber vaagida.

Psühholoog Kerstin Bengtsson tundus pinges ega paistnud õigupoolest mõistvat ohtu, milles Benjamin äsja oli viibinud. Kohtudes Eriku ja Simonega pärast neljakümne viie minutist vestlust Benjaminiga, ütles naine lühidalt, et poiss tunneb end olukorda arvesse võttes hästi ja et nad peaksid pigem ootama, poisile aega andma.

Erik ja Simone juurdlesid, kas psühholoog neid mitte lihtsalt rahustada ei püüdnud, sest nad said ju aru, et Benjamin vajab abi, nad nägid kuidas poeg oma mälestustes sorib, nagu oleks ta juba otsustanud mõnelt neist kõrvale heita. Nad aimasid, et kui ta üksi jätta, kapselduks ta tõmmu ümber nagu kaljupinnas kivistise ümber.

"Ma tunnen kaht tõeliselt head psühholoogi," ütles Erik. "Ma räägin nendega, niipea kui me koju jõuame."

"Tore."

"Kuidas sa ennast ise tunned?" jätkas Erik.

"Ma olen kuulnud räägitavat ühest hüpnootisöörist, kes..."

"Vaata sa temaga ette."

"Seda ma tean," naeratas Simone.

"Aga tegelikult ka," ütles Erik siis. "Me peame kogu sellest ajast kogu läbi närima."

Simone noogutas ja tema pilk muutus väga mõtlikuks.

"Kulla Benjamin," lausus ta malbelt.

Erik heitis uuesti voodisse Benjamini kõrvale ja Simone istus voodi vahelise toolile. Nad vaatasid oma poega, kes lebas voodis, kahvatu ja kõhna. Vaatasid üha väsimatult tema nägu, nagu siis, kui laps oli sündinud.

"Kuidas sinuga on?" küsis Erik ettevaatlikult.

Benjamin pööras näo ära ja vaatas aknast välja. Pimedus teinud ruutu muutis klaasi värelevaks peegelpildiks, kui tuul akent tihelt poodi raputas ja lõgistas.

Kui Benjamin Eriku abiga bussi katusele roninud oli, kuulis ta tühja lasku. Ta libastus ja palju ei puudunud, et oleks vette kukkunud. Samal silmapilgul märkas ta suure jääaugu serval pimeduses Simonet. Ema karjus talle, et buss vajub vette, et ta peab kuidagi jää peale saama. Benjamin silmas päästerõngast bussi taga mustavas lainetavas vees, ja hüppas. Ta oli rõngast kinni, pani endale ümber ja ujus serva poole. Simone heitis järele pikali ja vingerdas kuni selle servani. Ta ulatus poisini, tõmbas ta päästerõngast pidi jääle ning sai ta pisut maad augu servast eemale. Ta võttis

ta seljast ja mässis poisile ümber, kallistas teda ja rääkis, et helikopter on juba teel.

"Isa jäi bussi," nuttis Benjamin.

Buss vajus kiiresti, kadus raginal vette ja kõik muutus pimedaks. Viha-eda laine plaksatas kokku ja pinnale kerkisid suured vulksuvad muljed. Simone tõusis, et näha, kuidas jääpangad õõtsuvas vees tasapisi seisma jäävad.

Simone vajus kokku, hoides Benjamini kõvasti enda vastas, kui poisi keha ühtäkki nõksatas. Ta kisti ema käte vahelt lahti. Benjamin püüdis jalule tõusta, kuid libastus ja kukkus pikali. Päästerõnga pingul nõör jooksis otsejoones üle jää vette, tõmmates Benjamini jääaugu poole. Ta rabeles vastu, liugles oma paljastel jalgadel mööda jääd ja karjus. Simone oli temast kinni ja koos libisesid nad äärele lähemale.

"See on isa!" hüüdis Benjamin Simonele. "Tal oli kõis kõhu ümber!"

Simone nägu oli muutunud karmiks ja otsustavaks. Ta haaras päästerõngast kinni, haakis mõlemad käsivarred selle ümber ning vajutas kannad järele. Benjamin krampsutas valu pärast nägu, kui neid üha augu servale lähemale rebiti. Nõör oli sedavõrd pingul, et selle hõõrdumisel vastu jää serva kuuldus tuhmi kriginat. Korraga muutus kõieveos jõudude vahel: oli küll endiselt raske, kuid nad suutsid tahapoole, jääaugust eemale nihkuda. Seejärel kadus vastupanu peaaegu sootuks. Nad olid Eriku bussi katuseluugist välja tõmmanud ja nüüd kerkis ta kiiresti pinnale poole. Mõni sekund hiljem läks Simonel korda ta jääle hiivata. Seal ta nüüd kummargil, kõhides ja õhku ahmides lamas, punane laik tema all aina laienemas.

Kui politsei ja kiirabi Jussi jahionni juurde saabusid, leidsid nad Joona hoonest lamamast, hädapärane žgutt reie ümber, karjuv, röökiv Marek tema kõrval. Jussi siniseks külmunud laip vedeles istuvas asendis eeskoja toopi kõrval, kirves rinnus. Politsei ja mäepääste leidsid majast ühe ellujäänud. Selleks oli Jussi elukaaslane Annbritt, kes oli peitnud end magamistoas riidekappi. Naine oli verine ja tõmbus kapis rippuvate riideesemetete taha kägarasse nagu laps. Kiirabi personal kandis ta raamil helikopter juurde, kus talle transpordi ajal esmaabi anti.

Kaks päeva hiljem sukeldusid päästeteenistuse tuukrid jääauku Lydia laipa üles tooma. Kuuekümmend nelja meetri sügavuses seisis buss järve põhjas kõigil oma kuuel rattal, justnagu oleks vaid korraks peatuses seisma jäänud, et reisijaid peale võtta. Üks tuukritest sisenes eesukaest ja valgustas lambiga tühje istekohti. Püss lebas vaheläigu tagumises osas

põrandal. Alles valgusjuga üles suunates märkas tuuker Lydiat. Naine oli üles lae alla kerkinud, selg vastu bussi siselage, käsivarred rippu ja tal kõveras. Tema näonahk oli juba hakanud irduma ja laiguti maha tulest. Punased juuksed hõljusid pehmelt vee loksumise taktis, tema suu oli rahulik ja silmad kinni, nagu magaks ta.

Benjaminil ei olnud mingit aimu, kus ta esimesel ööpäeval pärast toimimist viibinud oli. Võimalik, et Lydia varjas teda esialgu omaenda naise või Mareki pool, kuid poiss oli süstitud tuimestist veel sellises segas seisundis, et toimuvast hästi aru ei saanud. Võib-olla süstiti teda enne ärkamist korduvalt. Esimesed ööpäevad pärast röövi olid tema jaoks tume tumedad ja kadunud.

Ta oli tulnud teadvusele, kui auto teda põhja poole sõidutas, leidnud oma mobiiltelefoni ja tal oli korda läinud Erikule helistada, enne kui talle peale satuti. Küllap oli tema häält auto salongis kuulda.

Järgnesid pikad piinarikkad päevad. Erik ja Simone suutsid poisilt välja meelitada tegelikult vaid mälukillukesi. Nad said aru üksnes seda, et teda sunniti lamama Jussi jahionnis, koerarihm ümber kaela. Seisundi järgi milles poiss haiglasse toodi, ei olnud ta mitu päeva süüa ega juua saanud. Ühel jalal oli külmakahjustus, kuid anti paranemislootust. Tal anneti põgeneda tänu Jussi ja Annbriti abile, rääkis Benjamin, ning vakatsiooni keks. Ta jätkas mõne aja pärast, selgitades, kuidas Jussi oli ta päästnud, kui ta koju proovis helistada, ja kuidas oli jooksnud välja lumme ja kuulnud Annbriti karjumist, kui Lydia naise nina ära lõi. Benjamin oli vaagnud autoromude vahele, mõeldes, et peab peitu pugema, ning roomanud sisse ühe lumehange mattunud bussi lahtisest aknast. Seal leidis ta mõned vaibad ja hallitanud teki, mis tõenäoliselt oli päästnud ta sõnniku külmumisest. Ta oli bussis esiistmel kerasse tõmbunult magama jäänud ja ärganud mõned tunnid hiljem, kuuldes oma ema ja isa häält.

"Ma ei teadnudki, et ma veel elus olen," sosistas Benjamin.

Seejärel oli ta kuulnud Marekit neid ähvardamas ja mõistnud samal ajal, et silmitseb võtit bussi süütelukus. Pikemalt järele mõtlemata proovis ta bussi käivitada, nägi esitulesid süttivat ja kuulis mootorit lähedalt murratavat, kihutades selle koha poole, kus arvas Marekit viibivat.

Benjamin oli vait jäänud, mõned suured pisarad ripsmete küljes ripumas.

Pärast kahe ööpäevast viibimist Umeå haiglas oli Benjamin nüüd tugev et suutis jälle kõndida. Ta läks Eriku ja Simonega kaasa, et tervitada Joona Linnat, kes lebas operatsioonijärgses intensiivpalatis. Mees oli ta

mul reiest päris kõvast vigastada. Marek oli teda kääridega raudest haava-
tud, kuid kolmenädalase voodirežiimi järel loodeti tema täielikku para-
nemist. Kui nad palatisse astusid, istus Joona juures keegi kaunis naine,
pehme blond juuksepalnik üle öla, ning luges talle valjusti raamatut ette.
Ta esitles end Disa, Joona pikaajalise sõbrana.

"Meil on lugemisring, ma pean ju selle eest hoolitsema, et ta maha
ei jääks," lausus Disa raamatut kõrvale pannes soomepärase hääldusega.

Simone märkas, et raamatuks oli Virginia Woolfi "Tuletorni juurde".

"Ma sain mäepäästeteenistuse käest ööbimiseks pisikest korterit lae-
nata," sõnas Disa naeratades.

"Arlanda lennuväljale tuleb teile vastu politseieskort," ütles Joona
Erikule.

Nii Simone kui ka Erik püüdsid ära öelda, tundes, et soovivad pojaga
vahel olla ega suuda rohkemate politseinikega enam kohtuda. Kui
Benjamin neljanda päeva arstivisiidi ajal haiglast välja kirjutati, hankis
Simone kojusõidu viivitamatult lennukipiletid ja läks siis kohvi järele.
Ent esmakordselt oli haigla kohvik suletud. Patsientide puhkeruumis sei-
tis vaid kann apelsinimahla ja kandikul mõned kuivikud. Ta läks välja,
hoides lähikonnast mõnd kohvikut leida, kuid kõik tundus kummastavalt
mahajäetud. Vaikne rahu lasus linna kohal. Simone seisatas raudtee röö-
paari ees ja jäi sinna tükiks ajaks, saates pilguga kaugusesse suunduvaid
liikuvaid rööpaide, lumega kaetud liipreid ja raudteetammi. Eemal pime-
duses võis aimata valgest jääst ja mustjalt sätendavast veest triibulist laia
Umeälveni jõge.

Alles nüüd tundis ta enda sees mingit lõtvumist. Ta mõtles, et nüüd
on see läbi. Benjamin oli tagasi nende juures.

Arlanda lennujaama saabudes märkasid nad väljapääsu juures Joona
Linna politseieskorti, mille lähedal ootas kannatlikult ka kümnekond
ajakirjanikku, kõik kaamerate ja mikrofonidega varustatult hüppevalmis.
Üksteisega sõnakestki vahetamata valisid nad varuväljapääsu, läksid
rahvahulga selja tagant läbi ja peatasid takso.

Nüüd seisavad nad Birger Jarli hotelli ees Stockholmis ja hakkavad
nii lihtsalt piki Tulegatanit astuma, lähevad mööda Odengatanit edasi,
peatuvad Sveavägeni nurgal ja vaatavad ringi. Benjaminil on seljas polit-
sei lennubüroost pärit liiga suured dressid, turistivariant saami tuulejakist,
mille Simone talle lennujaamast ostis, ja käes paar vanutatud lapi käpi-
kuid. Vasastani linnajagu on inimtühi ja mahajäetud. Tundub, et kõik

kohad on suletud – metroojaam, bussipeatused, kustunud tuludega restoranid puhkavad kõik ranges vaikus.

Erik vaatab kella, see on neli pärastlõunal. Keegi naine kiirustab mööda Odengatanit, suur kott käes.

“Jõuluõhtu,” ütleb Simone äkki. “Täna on jõululaupäev!”

Benjamin vaatab üllatunult tema poole.

“See seletab, miks kõik inimesed häid jõule soovivad,” ütleb Erik naeratades.

“Mis me teeme?” küsib Benjamin.

“Täitsa vaba valik,” vastab Erik.

“Sööme jõululõunat McDonald’is?” küsib Simone.

Hakkab sadama vihma, peenikest, jääkülma vihma langeb neile kade kui nad kiirustavad restorani poole, mis asub kohe Observatoriumi jalamil. See on inetu madala laega ruum, mis raamatukogu ootikarü ümarehitise alumisel korrusel vastu maad on surutud. Leti taga seisis kuuekümnendates eluaastates naine. Peale nende ei ole hamburgerirestoranis ühtki külastajat.

“Ma tahaksin klaasikest veini,” ütleb Simone. “Aga seda siit ilmselt ei saa.”

“Üks piimakokteil,” ütleb Erik.

“Vanilje-, maasika- või šokolaadi-?” küsib naine tõredalt.

Paistab, nagu võiks Simone puhkeda hüsteeriliselt naerma, kuid ta surub turtsatuse tagasi ja lausub teeseldud tõsidusega:

“Maasika-, ma võtan mõistagi maasika-.”

“Mina ka,” sekkub Benjamin.

Naine tipib tellimuse väikeste raevukate liigutustega kassasse.

“On see kõik?” küsib ta.

“Võta igast asjast midagi,” ütleb Simone Erikule. “Me läheme sent ja istume maha.”

Nad lähevad Benjaminiga kahekesi tühjade laudade vahele.

“Aknaalune laud,” sosistab Simone Benjaminile naeratades.

Ta istub poja kõrvale, hoiab teda enda ligi ja tunneb pisaraid põlvi mööda alla nirisevat. Akna taga õues näeb ta pikergust, valesti paigutatud basseini. See on veest tühi ja reostatud nagu tavaliselt. Üksik rüüaloo loovib kõvade kraapivate ja lajatavate häälte saatel jäälaikude vahel. Nii banduskõrgkooli taga istub mänguväljaku serval kõisraudtee ääres pigil üksik naine. Tema kõrval seisab tühi ostukäru. Kõistee küljes ripub autorehv kõlgub tuule käes.

“On sul külm?” küsib Simone.

Benjamin ei vasta, ta nõjatab lihtsalt näo emale vastu, lebab seal ja loob Simonele oma pead üha uuesti ja uuesti musitada.

Erik asetab kandiku vaikides lauale, läheb toob teisegi, enne kui ta hakkab karbikete, paberpakikete ja papptopsidega lauda katma.

“Kui kena,” ütleb Benjamin ja ajab end istukile.

Erik ulatab talle lasteine-mänguasja.

“Häid jõule,” ütleb ta.

“Aitäh, isa,” naerab Benjamin kilepakendit vaadates.

Simone silmitseb oma last. Poiss on nii kohutavalt kõhnaks jäänud. Aga on veel midagi, mõtleb ta. Tundub, nagu lasuks tal veel mingi raekus, miski, mis rusub ta mõtteid, rõhub ja painab. Poiss ei viibi üleni päris tühjal. Paistab, nagu vaataks ta kuidagi sissepoole, mõtleb Simone – nagu peegelpilt tumedal aknaklaasil.

Nähes Erikut kätt sirutavat ja poega põsele patsutavat, hakkab ta muutuma nutma. Ta pöörab näo ära, sosistab “vabandust” ning näeb, kuidas õues tõuseb prügikastist lendu kilekott ja lendab vastu akent.

“Kas proovime natuke süüa?” küsib Erik.

Benjamin voldib suurelt hamburgerilt paberit lahti, kui Eriku mobiiltelefon helisema hakkab. Ta näeb numbrinäidikult, et see on Joona.

“Häid jõule, Joona,” ütleb Erik torusse.

“Erik,” ütleb Joona teisel pool liini. “Kas olete nüüd Stockholmis tagasi?”

“Me sööme tegelikult jõululõunat.”

“Kas mäletad, et ma ütlesin, et me leiame su poja üles?”

“Jah, mäletan.”

“Sa oled mõnikord kahelnud, kui me...”

“Jah,” ütleb Erik.

“Aga ma teadsin, et kõik läheb hästi,” jätkab Joona oma sügava soome aktsendiga.

“Mina ei teadnud.”

“Ma tean, ma märkasin seda,” ütleb Joona. “Sellegipoisi ma peangi sulle üht asja ütlema.”

“Nii?”

“Mis ma ütlesin,” ütleb Joona.

“Mida siis?”

“Mul oli õigus – või kuidas?”

“Jah,” vastab Erik.

"Häid jõule," lausub Joona ja lõpetab kõne.

Erik pöörab üllatunult enda ette ja pöörab siis pilgu Simonele. Ta näeb naise läbipaistvat nahka ja laia suud. Lugematud murekortsad on jõudnud viimastel aegadel tema silme ümber tekkida. Naine naeratab talle ja ta järgib naise pilku, kui Simone end Benjamini poole pöörab.

Erik silmitseb pikalt oma poega. Kurgus kipitab tagasihoitud nutu Benjamin istub tõsisel näol ja sööb friikartuleid. Ta on mingisse muu mõttesse süüvinud. Poisi silmad pööratsevad tühjusse, ta on tõmbunud mälestustesse ja nende vahelistesse tühikutesse. Erik sirutab terve käe välja, pigistab poja sõrmi ja näeb, et too vaatab üles.

"Häid jõule, isa," lausub Benjamin naeratades. "Näe, ma kingin sulle natuke friikartuleid."

"Mis oleks, kui võtaksime toidu kaasa ja sõidaksime vanaisa juurde?" teeb Erik ettepaneku.

"Sa mõtled päriselt?" küsib Simone.

"Kui lõbus siis ikka haiglas lamada on?"

Simone naeratab talle ja tellib takso. Benjamin läheb kassasse ja palub kotti, millega toitu kaasa võtta.

Kui nende takso aeglaselt Odenplanist mööda sõidab, näeb Erik oma perekonda autoaknast peegelduvat, ja samas keset väljakut kõrguvat tohutusuurt jõuluehtes kuuske. Kõrge ja kaharana seisab see, sajad sõitvad lambikesed looklemas ladvas kiiskava tähe poole.